

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



A FALSE START

ELSIE SILVER



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ BİR BAŞLANGIÇ

KÜÇÜK BİR KASABADA KARDEŞİN EN İYİ ARKADAŞI ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

ELSIE SILVER



OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Elsie Silver

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Kapak Tasarımı: Wildheart Graphics

Düzenleme: Lilypad Lit

Kenar Notlarım ile Düzeltme ✿ Vellum ile

Oluşturuldu

OceanofPDF.com

Gold Rush Ranch'in tüm ürünlerini gururla giyen, insanlara annesinin işinin adının 'Elsie Silvers' olduğunu ve öpüşme hakkında kitaplar yazdığını söyleyen tatlı küçük oğlum için, ki bu "gerçekten iğrenç".

Gerçekten bir tane okuyana kadar bekle, evlat.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bence bir kız efsane olmak istiyorsa, devam etmeli ve olmalı.

CALAMITY JANE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik notu

1. [Nadia](#)
2. [Nadia](#)
3. [Nadia](#)
4. [Griffin](#)
5. [Nadia](#)
6. [Griffin](#)
7. [Nadia](#)
8. [Griffin](#)
9. [Nadia](#)
10. [Griffin](#)
11. [Nadia](#)
12. [Nadia](#)
13. [Griffin](#)
14. [Nadia](#)
15. [Nadia](#)
16. [Griffin](#)
17. [Nadia](#)
18. [Griffin](#)
19. [Nadia](#)
20. [Griffin](#)
21. [Nadia](#)
22. [Griffin](#)
23. [Griffin](#)
24. [Nadia](#)
25. [Griffin](#)
26. [Griffin](#)
27. [Nadia](#)
28. [Nadia](#)
29. [Griffin](#)
30. [Nadia](#)
31. [Griffin](#)
32. [Nadia](#)
33. [Griffin](#)
34. [Nadia](#)
35. [Griffin](#)
36. [Nadia](#)

37. [Griffin](#)
38. [Griffin](#)
39. [Nadia](#)
40. [Griffin](#)

[Epilog - Griffin](#)

[Kusursuz](#)

[Okuyucu Notu](#)

[Yarışlara](#)

[Başlıyoruz](#)

[Elsie Silver'ın Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Siz bir Modern Belle misiniz?](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇERİK NOTU

Bu kitap alkolizm, aile içi/çocuklukta istismar ve cinsel tacize atıflar da dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik materyaller içermektedir. Travmatik beyin hasarı tartışılmaktadır ve bu tür hasarların etkilerinin bir kişiden diğerine büyük ölçüde değiştiğinin tamamen farkındayım. Umarım bu konuları hak ettikleri özen ve araştırmayla ele almışımıdır.

OceanofPDF.com

NADIA



TOMMY KOSS BERBAT ÖPÜŞÜYOR.

Dudaklarını hiç ustalık göstermeden dudaklarıma bastırıyor ve acaba bir kız ona bu konuda ne kadar berbat olduğunu söyleme fırsatı buldu mu diye merak ediyorum.

"Çok ateşlisin," diye mırıldanıyor dağınık, salyalı öpücükler arasında.

"Sen de öylesin," diye fısıldıyorum, kollarımı gevşekçe omuzlarına atıyorum,

Gözlerimi deviriyor ve bu monologu kapatıp sadece eğlenmeyi diliyorum. Dilinin tadı ucuz bira gibi ve bir ayının ağacı parçalaması gibi göğüslerimi mincıklıyor. Ağzımdaki alkol tadı beni anında soğutuyor. Acımasız bir hatırlatma.

Tommy'yle öpüşmenin bana bir şeyler hissettirebileceğini düşünmüştüm. Alışılmadık derecede harika bir günün tepesindeki kiraz olabilirdi. Meğer sadece iğreniyormuşum.

Belki de bu maskaralıkları aşıyorumdur?

Erkekler tuvaletindeki makyaj masasına oturduğum bacaklarımın arasından geçerken elleri dar atletimin altından kayıyor. Tuvalet pisuvar ve Tommy'nin kullandığı ucuz vücut spreyi gibi kokuyor. Kokuların çok farklı olduğundan emin değilim.

Atletimin ince askılarından birini çekip indiriyor ve dudaklarını göğsüme götürüyor. Başım geriye doğru eğiliyor, sıçrayan aynaya dayanıyor ve tavana bakıyorum. Köpük panellerin üzerindeki su lekeleri o kadar eski ki paslı kahverengi bir renge dönüşmüşler. Tommy'nin dirseği el kurutma makinesine çarpıyor ve yüksek bir üfleme sesi küçük odayı dolduruyor.

Dudaklarım eğlenerek yukarı kalkıyor ve bir kahkahayı bastırıyorum. Eğer bu kadar üzücü olmasaydı, çok komik olurdu. On dokuz yaşında, boktan barların tuvaletinde erkeklerle öpüşmenin eğlenceli olması gerekirdi. On dokuz yaşında British Columbia'da barlara gitme izniniz var. Dışarı çıkmanın yaşamak gibi hissettirmesi gerekir. Ama yasal yaşlar beni hiç durdurmadı. Eskiden asi ve heyecanlı hissettirirdi. Şimdi sadece uyuşmuş ve sıkılmış hissediyorum. Bir şeyleri kaçırdığım ve onu bir adamın bademciklerinin yanında bulabileceğimi umduğum fikri artık eskidi.

Babamla ilgili sorunlardan sanırım.

Kardeşim benim çılgın bir kart pervasız olduğumu düşünüyor. Hatta muhtemelen önüne gelenle yattığımı. Öyleyim de ama anlamadığı şey, bir şey aradığım.

Sadece henüz ne olduğundan emin değilim.

Tommy göğsümü yakamın üstünden çıkarmak üzereydi. El yordamıyla oynarken banyonun kapısı açılıyor. İçeri kimin girdiğine bakıyorum ama tek yakaladığım, adam arkasını dönüp sanki biz burada değilmişiz gibi pisuari kullanmadan önce kasketinin siperliği ve sakallı çene çizgisinin altındaki koyu renk gözlerin parlaması.

Büyük penis enerjisi hakkında konuşun.

Dudaklarım şaşkınlık ve sevinç karışımı bir duyguyla aralanıyor ve Tommy omuz silkip ensemde tutarak beni daha fazla beceriksizce yüzümü emmesi için kendine çekmeden önce bana tatlı, çocuksu bir ifade veriyor. Ona durmasını söylemeliyim ama bedenim ona uyum sağlayamıyor. Birkaç dakika boyunca gözlerimi açık tutuyorum ama Tommy'ye bakmıyorum. Farkındalığının her zerresi işeyen adamda. Kendine güveni. Büyük bir küstahlık.

Gerçekten etkilendim.

Kirpiklerimi kırıştırarak kapatıyorum ve başka birini öpüyormuş gibi yapıyorum.

Bir fermuarın kapanma sesi beni Tommy'nin çıkardığı ıslak şapırtı seslerinden uzaklaştırıyor. Ve sonra yabancıнын derin çakıl taşlı sesi beni tamamen duraklatıyor. "Çekil."

Dudakları dudaklarımda olan çocuk geri çekiliyor ve yanındaki adamın gözlerinin içine bakıyor. "Dostum, sadece diğer lavaboyu kullan. İki tane var."

Adamın yüz hatları, yıpranmış kasketinin düşük siperliğinin altında gölgeleniyor. Yoğun kaşları ve derin gözleri güçlü bir burnu tamamlıyor. Ama çoğunlukla, onu gerçekten seçebilmem için kasketin siperliğinin altında çok fazla gizlenmiş durumda. Sanki göz önünde saklanıyormuş gibi.

Düzgün kesilmiş kahverengi saçları örten beyaz tülbentin ön kısmında soluk kahverengi bir panel ve ata binmiş bir kovboy tasviri var. Daha da yaklaşıyorum, içinden çıkılmaz bir şekilde adama doğru çekiliyorum ve hemen altındaki yazıyı seçmeye çalışıyorum.

Birisi ancak kendisi için özelse o eyalette şapka takar. Ve ben böyle bir adam için neyin özel olduğunu bilmek istiyorum. Hiç uğraşmadan bir odadaki tüm alanı kaplayabilen biri.

"Git!" diye bağıyor ve ben irkiliyorum.

Yüksek sesler bana hep bunu yapar. Donup kalıyorum, ateş boğazımı yalıyor. Birinin benimle bu tür bir tonda konuşmasından *nefret ediyorum*. Tek yaptığı beni hırçınlaştırmak.

Tommy, adamın sesindeki çelikten tamamen habersiz, hayatında kötü bir şey görmemiş ve sonuçlarından habersiz bir çocuk gibi davranarak sadece alay eder. "Her neyse, dostum. Gidelim Nadia," diyor ve arkasına bile bakmadan kapıya doğru ilerliyor. Durup beni beklemiyor. Kapıyı benim için açık tutmuyor. Onu bara kadar takip edeceğimi, ortak tanıdıklarımızın bizi beklediğini, çok az tanıdığım diğer kızların Tommy'yi çok beğenmiş gibi gözlerinde kıskançlıkla bana bakacaklarını varsayıyor.

Eğer onu öpmüş olsalardı, bakışların gerekli olmadığını bilirlerdi.

Takip etmiyorum. İçimi çekiyorum ve aynaya yaslanıp gizemli yabancıyla yüzleşiyorum. Bana dik dik bakan. Kendime her zaman bir erkek bana karşı o sesi kullandığında, beni korkutmaya çalıştığında karşılık vermeyeceğime söz verdim ve bugün de bir istisna değil.

Bana havlayacak mısın? Ben de seni ısırıyorum.

Tırnaklarıma ilgisiz bir şekilde bakmadan önce adama en iyi dinlenen kaltak yüz ifademi veriyorum. "Bu konuda iyi eğitilmiş değilim, bu yüzden gerçekten diğer lavaboyu kullanmanız gerekecek."

Elimle makyaj masasını işaret ediyorum ve bana ters ters bakıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. Ağır ağır nefes alıp bana bakarken hareket eden tek yeri geniş göğsü.

"Ve eğer benimle tekrar bu şekilde konuşacaksan, darbeyi yumuşatmak için çocuklarına bir bardak vermeni öneririm."

Başını iki yana sallıyor ve diğer lavaboya geçip musluğu açıyor, her hareketinde bir tedirginlik var. Dudaklarımdan bir nefes geçiyor ve odadaki gerginlik dağılmaya başlıyor.

"Biliyorum. Burası erkekler tuvaleti. Burada olmamalıyım. Yadda, yadda, yadda. Ama az önce hiç düşünmeden aletini çıkardın ve işedin, bu yüzden benim önümde ellerini yıkamaktan kaçındığına inanmak biraz zor."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece geniş, nasırlı avucuna birkaç jelatinimsi pembe sabun damlası pompalıyor. Daha yaşlı görünüyor. Öyle olmalı. Kendine güveni, gözlerinin gerginliğini vurgulayan ince çizgiler, tüm o düşünceli tavır.

"Biliyor musun," diye devam ediyorum, hiç söz almadan, sadece gevezelik ederek, "Sana teşekkür etmeliyim. Bu adam öpüşmeyi çok kötü beceriyor. Tamamen dış ve tükürük." Benden küçük bir kıkırdama kaçarken dramatik bir şekilde ürperiyorum ve üzerimdeki saksı ışıklarından birine çok uzun süre bakarken bir parmağımı kabarık, perişan dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Yani, gerçekten kötü."

Görüşümde parlak noktalar dans ediyor ve sessiz yabancı sadece homurdanıyor, beyaz tişörtü kalın göğsünü geriyor ve sonra "Neden?" diyor.

"Neden ne?" Tekrar eğilip yüzünü görmeye çalışarak soruyorum. Bu adamın gerçekte neye benzediğini anlamak için. Açık renk kotu kışını sarıyor ve kalçaları kotu tam olarak dolduruyor, çok kalın değil. Beli ince ve kollarını saatlerce deşifre edebileceğim karmaşık siyah dövmeler kaplıyor.

Ellerini düzenli bir şekilde durularken gözleri benimkilere kayıyor. Yutkunuyor ve adem elması boğazında ağır ağır sallanıyor. "Bunu onunla yap."

"Onu öpmek mi?" Başımı sallıyorum, o da başını sallıyor ve uzun kolları el kurutma makinesini kullanmak için kucağıma uzanırken bir adım daha yaklaşıyor. Yüksek, vınlayan ses banyoyu tekrar dolduruyor, bu sefer daha az komik.

Sıcak havanın altında ellerinin birbiri üzerine katlanışını, kot eteğimin etek ucunun hemen altından çıplak kalçama inen tek tük su damlacıklarını izliyorum. Kurutma makinesi durduğunda bana dönüyor ve bakışlarının ağırlığı beni sarıyor. Burnumdan hava emiyorum, bunu yaparken omuzlarım yukarı kalkıyor.

"Bu akşam kutlama yapmak istedim. Bugün okula kabul edildiğimi öğrendim. Sonunda kendim için bir şeyler yapıyorum. Sanırım biraz kendimi iyi hissetmek istedim."

Sözsüzce bakıyor, ben de onun yerine boşluğu kelimelerle dolduruyorum.

"Bugün beni aylar önce başvurduğum programa kabul ettiklerini öğrendim. Veteriner teknisyeni olacağım. Bu, tamamen kendim için yapmak istediğimi söyleyebileceğim ilk şey. Başvururken o kadar gergindim ki, bırakın kabul edildiğimi, başvurduğumu bile kimseye söylemedim. Değil

Patronum bile biliyor olmalı çünkü Eylül ayı geldiğinde yeni bir resepsiyonist işe alması gerekecek."

Adam benim saçmalıklarımı bastırmak istercesine kurutucuya tekrar vuruyor. Sıcak hava kalçalarımı sarıyor ve neredeyse onları avuçladığını hayal edebiliyorum. Dikkatimi dağıtmak için konuşmaya devam ediyorum, ellerim hareketli bir şekilde hareket ediyor.

"Bu gece başarıyı kutluyor olmam gerekiyordu. *Eğlenmem* gerekiyor. Hiç değilse, Tommy her zaman eğlenceli olmuştur. Sakin. Berbat öpüşse de yeterince iyi bir adam. Hepsinden iyisi, herhangi bir bağlılık istemiyor. Bu da mükemmel çünkü benim verecek bir sözüm yok."

Kurutucu duruyor ve ışıklar şimdi yüzümü izleyen koyu kahverengi irislerde parlıyor, sözlerimi kafasında evirip çevirirken burnu kırışıyor. Bu isimsiz adam beni deliymişim gibi inceliyor.

Dudaklarımı yalamadan önce gergin bir kahkaha dökülüyor dudaklarımdan. *O kadar yoğun ki.* "Bütün bunları sana neden anlattım bilmiyorum."

Yüzü kayıtsız, ama bir elini kaldırıyor, bir parmağını hâlâ omzumdan sarkan atletimin askısından geçiriyor ve kendimi en az görüldüğüm kadar dağınık hissetmeme neden oluyor. Ama umduğum gibi daha da aşağı çekmek yerine, yukarı kaydırıyor ve omzuma geri yerleştiriyor, işaret parmağının ilk boğumu köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor.

Temasla nefesim kesiliyor, tüylerim diken diken oluyor, adamın koyu maun rengi gözleri bana dokunduğu yere sabitleniyor.

"Öp beni." Daha düşünmeden kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum. Bakışları benimkilere dikildi. "Tebrik öpücüğü. Gerçek bir öpücük."

İşte burada. Pervasız tarafım oyun oynamak için dışarıda.

Yemin ederim onu düşünürken, seçeneklerini tartarken görebiliyorum. Herhangi biri her an içeri girebilir.

"Neden?" Şüphe bakışlarını lekeliyor.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? Birbirini bir daha asla görmeyecek iki mükemmel yabancı. Kaybedecek neyiniz var?"

Bir süre daha bana bakmaya devam ediyor ve ben o temkinliliğin bir kısmının eriyip gittiğini görüyorum. Birkaç dakika içinde eli çenemin altına geliyor, beni kendisine çekerken başparmağı çenemin yarığına hafifçe bastırıyor ve bir pervane gibi ateşe gidiyorum.

Yakından bakınca ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyorum. Şapkasının kenarını açmak için başını çeviriyor ve bana sert yüzünün mükemmel görüntüsünü veriyor.

yüz. Bu ne yaptığını bilen bir adam. Başını nasıl eğeceğini, benimkine nasıl açılacağını çok iyi biliyor.

Yüzü alçalıyor ve dudakları dudaklarıma değdiğinde yemin ederim dünya duruyor. Çamaşır sabunu ve yeni düşmüş çam iğneleri gibi kokuyor. Dudakları hiç hissetmediğim bir özlemle, hassasiyetle hareket ediyor. Ve ağzının tadı tarçın gibi.

Daha da yaklaşıp öpüşürken iç çekiyorum, avuçlarımın hızla çarpan kalbinin gümbür gümbür attığı yontulmuş göğsüne baskı yapmasına izin veriyorum. Kendimi çenemden daha fazlasını tutmasını dilerken buluyorum. Nasırlı ellerinin, Tommy'nin dakikalar önce pürüzsüz olan elleri gibi üzerimde olmasını istiyorum. Bunun daha iyi olacağını zaten biliyorum. Bu, evrenin yan yana tat testinin acımasız bir versiyonu.

Ve kazananın kim olduğunu zaten biliyorum.

Ağzı sert ve ben ona açılıyorum, dili dudaklarımin kenarında dans ederken yumuşuyorum ve teslim oluyorum. Dişleri benimkilerle çarpışmıyor. Sakalı tenimi karıncalandırıyor, her sinir ucumda cızırdayan bir his. Ona doğru yaklaşıyorum. Uyluklarımdan yukarı doğru kayan kotun inatçı baskısı, aralarında durmaya geldiğinde beni acıtıyor. Kalçaları benimkilerin beşiğine bastırıldığında ürperiyorum.

Eriyorum.

Bu öpücük, sürekli ayağıma basan bir adamdan ziyade, nasıl liderlik edeceğini bilen bir adamla dans etmek gibi. Zahmetsiz ve bütün gece devam etmesini istiyorum.

Ama öyle değil.

Yavaşça uzaklaşıyor, gözleri üzerimde geziniyor, yüzünde neredeyse şaşkın bir ifade var. Gözlerinin içine bakarken nefesim daralıyor, burada, kirli bir bar tuvaletinde, tamamen yabancı biriyle neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Bunun yerine başparmağını kaldırıp gevşemiş alt dudağıma sürüyor ve bacaklarımin arasına bir uyarılma zonu gönderiyor. Bu hareketin sahiplenici bir yanı var. Pis bir tuvaletteki pis bir sır gibi. Onu buradan takip etmek ve geceyi bu gizemi çözerek geçirmek istiyorum.

Ama elleri yanında gevşiyor ve beni onun vücut ısısı olmadan soğukta bırakarak uzaklaşıyor. "Tebrikler, Kır Çiçeği." Sesi o kadar derin ve alçak ki kapıya doğru dönerken neredeyse duymuyorum.

Gözlerim, sade tişörtünün kumaşını zorlayan omuzlarının kanatları arasında gidip geliyor. Aralarındaki genişlik gergin duruyor.

"Tekrar." Sesim nefes nefese, çaresizlik sınırında çıkıyor. Karanlık yabancı ve benim için bu olamaz. Üzerinde durduğum küçük toprak parçasını daha yeni yakmışken olmaz. *Bir şey* bulmuş gibi hissederken olmaz.

Büyük bir eliyle kapının koluna sarılırken arkasını dönmüyor. Beni utandırmak, hayatımdaki çoğu erkeğin yaptığı gibi kendimi küçük hissettirmek için bana bakmasına gerek yok. Sadece birkaç sessiz, iyi yerleştirilmiş kelimeye ihtiyacı var.

"Bir kez kaza olur. İki kez hata olur."

OceanofPDF.com

NADIA



Adet dönemindeyim, açım ve yorgunum. Bu ölümcül bir kombinasyon ve bu ayın faturalarını bir araya getirirken bu köklü öfkeyi klavyeden çıkarıyorum.

Şu anda veteriner kliniğinde yarı zamanlı olarak çalışıyorum ve aynı zamanda lisede kalan son birkaç dersimi de yazışmalı olarak alıyorum. Bu yüzden, bu ön masada oturuyorum, dönüşümlü olarak okul ödevlerini veya bana verilen garip işleri yapıyorum - patronum Dr. Thorne'un tamamen iyi olduğu bir şey. Aslında bu onun fikriydi.

Telefonlara cevap veriyorum ve kapıdan giren insanları karşılıyorum. İşimin bu kısımları için neşeli ve kibar olmam gerekiyor.

İkisini de bugün yapmayacağım.

Eve gitmek, iğrenç bir kitap ve bir şişe Midol ile kıvrılmak ve göz kapaklarımın arkasında bar tuvaletindeki ateşli yabancıyla öpüşme oyunu oynamak istiyorum. Görünüşe göre orgazm kramplara iyi geliyormuş. En azından benim kişisel araştırmalarım bunu kanıtladı.

Bu yüzden ön kapının açıldığını duyduğumda bir iniltiyi bastırıp saate bakıyorum. Bir saat kaldı. Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Şu anda tek bir kişiyle bile konuşmak istemiyorum ve yüzümde kocaman sahte, sevimsiz bir gülümsemeyle sandalyemi döndürüp girişe bakarken aklımdaki tek düşünce bu.

Bir an için donup kalan bir bakış, sonra tam bir şok ifadesine dönüşüyor, ağzım bir şey söyleyecekmişim gibi açık kalıyor. Ama

o zaman yapamam. Gerçekten yapamıyorum çünkü özellikle *bu* kişiyle konuşmak istemiyorum.

Pis tuvalet adamı -artık ona böyle sesleniyorum- burada. İş yerimde. Elinde kahverengi bir kese kâğıdı ve kaşları çatık, çoğu insanı korkutur. Ama beni değil.

Çünkü ben de ona aynı derecede etkilenmemiş bir bakışla karşılık veriyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, yüzüme bir sırtış yerleştirmeye zorlarken tırnaklarım kolçaklara batıyor. Bu pisliğin yanında utanmak istemiyorum. Utanacak bir şey yok çünkü ben modern, bekâr bir kadını. İstersem bir gecede on erkekle öpüşebilirim.

Ama hiçbiri bu pislik gibi bana yapışmazdı. Ve bu da onun hakkında canımı sıkan şey. Erkeklerin beni onun gibi etkilemesine asla izin vermem.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim? Randevunuz var mıydı?" Programı tarayıp kim olduğunu öğrenmek için aklıma bir not alıyorum, böylece daha sonra onu Google'da arayıp bulabilirim.

Ama cevap vermiyor. Sadece kağıt torbayı tutuyor. Sanki bu tek bir şeyi açıklıyor.

"Evet. Çok güzel bir çanta. Randevunuz var mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Zoraki gülümsememin beni düpedüz dengesiz gösterdiğine eminim.

Aynı şapkanın siperliğinin altından koyu renk gözleri kısılıyor ve bu sefer çantayı havaya kaldırıp bana doğru sallıyor. *Olamaz.*

"Dostum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Büyük çocuk kelimelerini kullanmaya ne dersin?" Evet, sabrım tamamen tükendi.

Yemin ederim karşılık olarak bana hırlıyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Geçen gece benim bir hata ya da kaza olduğumu söyleyecek kadar konuştu, ama şimdi benimle hiç konuşmayacak mı? Zengin. Gerçekten çok zengin.

"Dinle." Bulabildiğim en küçümseyici ses tonunu kullanıyorum. "Bu pis bakışların söylediği işaret dilini okuyamıyorum. Benimle *konusmanız* gerekecek. Ya da yazman falan." Bir parmağımı kaldırıp masamın altını kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Dur, *kristal küremi* alayım."

İşte tam o anda Mira sallanan kapıyı itiyor ve yüzünde misafirperver bir gülümsemeyle resepsiyon alanına giriyor.

"Griff! Seni gördüğüme sevindim. Konuştuğumuz örnekleri aldın mı?"

Pis tuvaletçi ona başını sallıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Açıkçası bu biraz sinir bozucu. Dudaklarımı yalıyorum ve bakışlarını benden ayırmadan ona bakıyorum. Kese kâğıdını ön masanın tezgâhına bırakıyor ve sonra hızla ön kapıdan çıkıp gidiyor.

"İşe yaramaz," diye tükürdüm gözlerimi devirerek.

Mira şüpheli bir şekilde sessiz kalıyor. Ona baktığımda, milyonlarca kilometre ötede, gözlerini benden ayırmıyor.

"Yüzümde bir şey mi var?" Ağzımı ovuşturuyorum ve elimi onun önünde sallıyorum.

Gözlerini kırıştırır ve başını sallar. "Hayır, hayır. Üzgünüm. Sadece yorgunum. Uyuyakalmışım." "Bu adamın nesi var böyle? Sanki buraya Sanki onu tanımalıymışım gibi. Tek kelime bile etmezdi. Görgü kurallarında arzulanan bir şey yok." Omuzlarımı silkeliyorum ve sadece bunu düşünerek alay ediyorum.

"Griff mi? Eskiden buralarda yaşırdı."

Bilgisayar ekranına döndüm ve "Hâlâ bir pislik" diye mırıldandım.

Mira yine ne söylediğimi zar zor fark ediyor. "Gidip tayı kontrol etmem gerek," diye ağzından geçiriyor ve konuyu tamamen değiştiriyor. "Ben, uh, geri dönmeyeceğim. Kapıyı kilitleyebilir misin?"

Çok garip davranıyor. "Tabii ki."

"Teşekkürler." Ceketini alıp gitti ve beni tamamen şaşkın, berbat bir ruh hali içinde ve elli yedi dakika daha işte mahsur bıraktı.

Harika.



"GÜNAYDIN." Mutfağının ortasındaki geniş adada bir tabureye kayarken kardeşim kahve makinesinin başında durduğu yerden bana gülümsüyor. Bir çeşit gurme kahvaltı hazırlayıp taze bir cezve kahve yapmasının kokusu beni izin günümde erkenden yataktan kaldırdı.

Bu adam insanları beslemeyi seviyor ve ben *de bunun için buradayım*.

Birkaç dakika içinde, bir tabak fûme somonlu yumurta Benedict'i adanın öbür ucundan bana doğru kaydırır, ardından da bir fincan sıcak kahve getirdi.

Gelmiş geçmiş en iyi kardeş.

"Evet amına koyayım," diye inliyorum, neredeyse uygunsuz bir şekilde.

"Şu Gold Rush kızlarıyla çok fazla takılıyorsun."

Küfürden bahsediyor. "Sen de öyle." Ama Mira'yla birlikte ne kadar zaman geçirdiklerini fark ettiğimi bilmeli. İkisini de gördüğümü

aşk hastası aptallar gibi uzaya bakıyorlar. Kurnaz olduklarını sanıyorlar. Bu çok sevimli.

Önümdeki yemeğe dalıyorum, her lezzetin tadını çıkarıyorum ve genel olarak sıcak bir dakika için mutlu ve huzurlu hissediyorum. Nadia'nın hayatında işler nihayet yoluna girmeye başladı ve bu beni hiç tahmin etmediğim kadar canlandırdı. Ailem, arkadaşlarım, okulum var ve tacizci bir pislikle yaşamıyorum.

Hayat güzel.

"Hazır mısın?" Stefan soruyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. *Ne için hazırsın?*

Kardeşimin bakışlarını takip ederek döndüm. Ve işte o zaman onu gördüm. *Onu.*

Ateşli banyo adamı.

Her yerde karşıma çıktığı için bu adamı sikeyim. Onunla huzur içinde mastürbasyon yapamaz mıyım?

Onun varlığıyla irkilmiş görünmeliyim çünkü kardeşim "Üzgünüm Nadia. Bu Griffin. Burayı satın aldığım adam."

Yavaşça yutkunuyorum ve onu işaret etmeden önce çatalımı dikkatlice yere bırakıyorum. *"Bu Griffin mi?"*

Gözleri aramızda gidip gelirken ağabeyimin kaşları çatılıyor. "Evet."

Kan hücum ediyor, vızıltısı kulaklarımda çınlıyor.

"En iyi arkadaşın Griffin mi?"

Geniş omuzlu adam köşeyi dönüp mutfığa girdiğinde duruyor ve ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor. Düşündüğünü duyabildiğime yemin edebilirim. Ve kim olduğumu yeni anlamış gibi gözlerinin fırladığını kesinlikle görüyorum.

Oh. *Hayır.*

Noktaları birleştirdikçe gözlerim açılıyor. Mira ona Griff diyordu ve ben bunu nasıl fark etmedim bilmiyorum.

Hayatımı sikeyim.

Midem asansörde serbest düşüyormuşum gibi dibe vururken ısı tenimin üzerinde kayıyor ve ne yaptığımı anlıyorum. Adamın ön kolları, üzerlerini kaplayan siyah mürekkebin altında gerginlikle dalgalanıyor, yumrukları öfkeli bir tikle atıyor.

"Sakin ol, Nadia. Yetişkinlerin *en iyi arkadaşları* olmaz."

Tabii. Evet. Özellikle de küçük kız kardeşlerinin onlarla öpüştüğünü öğrendiklerinde. O zaman arkadaşlık biter.

Griffin homurdanır, sakalını ovuşturur ve ayaklarını bir çift yıpranmış kovboy çizmesinin içine sokmak için ön kapıya doğru yürür. Bu sonsuz gariplikten kaçmak

etkileşim.

"Sana zaten söyledim. Bana burayı sattı ve sadece iletişim halinde kaldık."

Evet. Stefan bana takıldığı tek adamdan bahsetti. Şehre taşındığında ona cüzzamlı gibi davranmayan adamdan. Tüm boş zamanlarını birlikte geçirdiği adam. Çiftlikte ona yardım eden adam.

Sanırım ondan şimdiye kadar sahip olduğu tek gerçek arkadaş olarak bahsetmiş bile olabilir.

Griffin'in dolgun kalçalarının ve kaslı bacaklarının ön kapıdan çıkışını izliyorum ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi örtecek bir şeyler söylemeye çalışıyorum. "Ama... o tam bir pislik," demeyi tercih ediyorum ama kafamda tek düşündüğüm bardaki adama olan bu tek elli takıntının devam edemeyeceği.

Stefan en iyi arkadaşını ön kapıdan çıkarken takip ederken bir kahkaha atıyor. "Böyle düşünmene sevindim." Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. "O zaman o buradayken maskaralıklarıyla onu korkutman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

Ah, kardeşim. Keşke bilseydin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NADIA

OceanofPDF.com

İKİ YIL SONRA



"NE YAPIYORSUN?"

"Hiçbir şey." Çiçek desenli günlüğü kendime doğru çekiyorum ve bir avucumu sayfanın üzerine kapatıyorum.

Mira'nın düzgün kaşları kalkıyor ve bana kayıtsızca bakıyor. "Evet. Kesinlikle *hiçbir şey* gibi görünmüyor."

Dr. Thorne sadece patronum ve bu kliniği yöneten veteriner hekim değil, aynı zamanda benim yeni baldızım. Ayrıca, o benim idolüm sayılır. Bunu ona hiç söylemedim ama öyle. Akıllı, güçlü ve azimli. O benim olmadığım her şey, bana olmadığım söylenen her şey.

Ben yerel üniversiteye devam ederken, o ve kardeşim evlendiler ve Silas adında küçük bir oğulları oldu. Çok hareketli bir çocuktü. Annemden bir tutam siyah saç ve babamdan vahşi yeşil gözler. Mükemmel bir karışım. Neredeyse iki yaşında ve eline geçirdiği her şeye tırmanıyor. Doğrusu, bu korkunç.

Yeğenimi seviyorum ama aynı zamanda taşınma sebebim de o. Diplomam elimdeyken, yolun hemen aşağısındaki Gold Rush Çiftliği'nde bir işe girecek kadar şanslıydım. Burası iyi dostlarımız tarafından işletilen prestijli bir yarış atı eğitim tesisi ve aynı zamanda Mira'nın işlettiği veteriner kliniğinin de bulunduğu yer. Bu da ahırın üstündeki küçük daireye taşınmamızı hiç de zorlaştırmadı.

Okulu yeni bitirmiş yirmi bir yaşındaki biri için çok uygun. Ayrıca maaşıma dahil ve kliniğin ön kapısından yaklaşık iki dakikalık yürüme mesafesinde. Sabahın beşinde Silas'ın öfke nöbetlerini dinlemek zorunda kalmadığım için bonus puanlar. Doğrusu, kardeşim ve eşi yeni bir aile kurarken onlarla yaşamaya devam etmek garip hissettiriyordu. Onlar kendi yolculuklarını yaparken benim de kendi yolculuğuma başlama zamanım gelmiş gibi hissediyordum.

İçimi çekiyorum ve masanın önündeki sandalyeye yaslanıyorum. "Terapide başladığım bir liste." Okuldan döndüğümde beri önümde koca bir hayat varmış gibi hissediyorum - bunun için terapistime özel bir teşekkür borçluyum. Onunla iki yıl boyunca sohbet ettikten sonra, hayatın başıma iyi ya da kötü yeterince şey *getirmesine* izin verdiğimi anladım ve artık elimi taşın altına koymaya ve istediklerimin peşinden gitmeye hazırım.

Veteriner teknisyeni olmak için aldığım üniversite eğitimi benim ilk adımım. Şimdi buradayım ve sonraki adımları arıyorum. Kendimi sürekli kaybolmuş hissediyorum ama kendime ulaşılabilir hedefler koymanın bunu biraz hafiflettiğini kabul ediyorum.

Bu yüzden liste.

"Ne tür bir liste?" Mira uzun tezgâha yaslanıyor, parlak siyah atkuyruğu oniks bir şelale gibi omzunun üzerinden dökülürken çenesini avucuna dayıyor.

Benden sadece sekiz yaş büyük olmasına rağmen Mira'ya bunu itiraf ettiğim için kendimi biraz genç ve aptal hissederek yanağımın içini ısıırıyorum. "Hayatım için bir yapılacaklar listesi gibi."

Ama bana gülmüyor. Asla gülmez. Neredeyse hiç sahip olamadığım anne figürü gibi, her zaman sorunlarıma bir çözüm arıyor ve bana yardım eli uzatmayı teklif ediyor. Ya da bir kutu yumurta. İki yıl önce onunla birlikte müdürümün arabasına yumurta atma anısı beni asla gülümsetmiyor.

"Yani, yapılacaklar listesi mi?"

İnliyorum. Ölmeden önce yapılacaklar listesi kulağa çok klişe geliyor. "Hayır," diyorum, elimi sayfadan çekip ona başlığı gösteriyorum. "*Hayatta Yapılacaklar Listesi*."

Gülüyor ve başını hafifçe sallıyor, belli ki benim maskaralıklarımla eğleniyor ama aynı zamanda bunlara alışmış. "Bence bu akıllıca. Hedef belirlemek önemlidir. İnsanın odaklanmasını sağlar." Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor ve daha fazlasını sormak istediğini görebiliyorum.

Yüzündeki bariz ilgiye kıkırdıyorum. "Mira, patlayacak gibi görünüyorsun. Sadece sor."

"Tanrım. Teşekkür ederim. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ama gerilim beni öldürüyordu. Listede ne var?" Tezgâhın karşısında daha da eğiliyor, gözleri Noel'deki bir çocuk gibi parlıyor.

Okumak için defteri kendime doğru çekerken boğazımı temizliyorum. "Birincisi, kendi tasarruf hesabımı oluşturmak. Artık *onun* parasına bel bağlamak istemiyorum. Bununla bir şeyler yapacağım, sadece henüz ne yapacağımdan emin değilim. İyi bir şey, değerli bir şey."

Rahmetli babam hayatımızda neredeyse Voldemort benzeri bir varlık kazandı. Onun hakkında çok sık konuşmuyoruz, konuştuğumuzda da ismen değil. O benim zihnimde var. Beni rahatsız ediyor. Ama onu isimsiz, yüz­süz bir kutuya koyarsam, beni çok daha az rahatsız ediyor.

Mira sadece başını sallar. "Bence bu mükemmel bir hedef." Hikâyenin tamamını biliyor. En azından Stefan'ın versiyonunu. Ki bana kalırsa bu, sterilize edilmiş versiyonu. En kötü yıllarda orada değildi. Çıktı.

Ben yapmadım.

Üç yıl öncesine kadar, istismarcı bir canavar tarafından kafeslenmiş bir şekilde kendi kişisel cehennemimde yaşıyordum. O öldüğünde bile, berbat ailesini arkamda bırakmadım. Ta ki on sekiz yaşıma kadar. Büyükçe bir mirasa sahip oldum ve sonra Romanya'dan, kardeşimin çiftliğinin güvenliğine olabildiğince çabuk kaçtım. Geriye dönüp bakmadım. Orayı özlemiyorum. Ve hayatımın son üç yılını, hayatımın o kısmıyla hiçbir bağ bırakmayacak şekilde kendimi yeniden yaratarak geçirdim.

Aksanımı bile tamamen sildim. Çoğu zaman burada, Ruby Creek'te doğmadığımı anlayamazsınız. Ben de bunun için uğraşıyordum.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Bir an için bakışlarını kaçırıp önümdeki çizgili kâğıda bakıyorum. "Sanırım ... şey ... Sanırım bir noktada veterinerlik okuluna gitmek istiyorum." Yanaklarımda ısı yükseliyor. Veteriner teknisyeni olmak istiyordum ama şimdi daha fazlasını istediğimi fark ediyorum. "Bu aptalca. Muhtemelen çok geç kaldım. Yeterince zeki olmadığım­dan bile eminim. Ayrıca, burada çalışmaya yeni başladım ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Bunu yüksek sesle söylemek bile endişemi artırıyor.

Mira ayağa fırlıyor, omuzlarını dikleştiriyor. Çok asil görünüyor, çok derli toplu. *Ağırbaşlı*. Bazen onun yanında kendimi çok genç ve kaybolmuş hissediyorum. "Nadia. Kendin hakkında böyle konuştuğunu asla duymak istemiyorum. Yemin ederim seni tokatlarım. Ya da maaşını keserim. Ya da başka bir şey."

Tabii ki bu, kliniğin arka kapısının açıldığı andır. "Kim şaplak attıracak?" Billie kendini duyurmak için sesleniyor.

Mira ve ben gülüyoruz. Billie, Gold Rush Çiftliği'nin sahiplerinden birinin eşi. Aynı zamanda dünyanın en ünlü ve saygın yarış atı eğitmenlerinden biri.

Ayrıca çok ama çok ikizlere hamile.

Benim gerçek kabusum.

Bir elini yumruğunun üzerine gelişigüzel koymuş, aptal gibi sırtarak koridor kapısından içeri giriyor. "İyi bir şaplak yemeyi özledim. Vaughn hamile olduğum için bana çocuk eldivenleriyle davranıyor. Bu berbat bir şey. Sadece kıcıımı tokatlamasını ve bana fahişe demesini istiyorum." Ben gülmemek için kendimi zor tutarken o hüzünle iç geçiriyor. "Anne olduğun için Stefan sana hâlâ bunu yapıyor mu Mira?"

Çok uzak. Mira dudaklarında küçük bir gülümsemeyle alnını ovuştururken bir iniltiyi bastırıyorum. Billie her zaman uygunsuzdur. Bir filtresi var mıydı emin değilim ama artık yok.

"Biz de tam hedef belirlemekten bahsediyorduk. Nadia'ya kendini küçümsememesi gerektiğini söylüyordum. Ve soruna cevap vermek gerekirse, seks hayatımız her zamankinden daha iyi. Tek söylediğim bu."

Mira imalı bir şekilde göz kırpmıyor ve ben de "Bunun için şükürler olsun" diye mırıldanıyorum.

Billie'nin eli nazık bir sıkmayla omzuma iniyor ve ben Mira'nın az önce yarattığı kardeşimin görüntüsü karşısında hayıflanmakla o kadar meşgulüm ki listemi onun arkamda durduğu yerden okunmaya açık bırakıyorum.

"Yaramaz Nadia." Tanrım, bu lakaptan nefret ediyorum. "At binmeyi öğrenme konusunda sana yardımcı olabilirim. Ayrıca, kendi atını almak konusunda da. Tropik tatil! Kızlar gezisi isteyen var mı?" Sonra durdu, dudakları şakacı bir şekilde kıvrıldı. "*Sevişmek*, o kadar da değil. Geçen günkü adamın adı neydi? Buraya gelip sana çıkma teklif eden? Tommy mi?"

Günlüğu göğsüme bastırıyorum. Boğazım daralıyor ve yüzüm ısınıyor. *Fuucckkk.* Bunun özel olması gerekiyordu. Başımı masanın üzerine bırakıyorum ve alnımı hafifçe masanın üstüne vuruyorum.

"O değil mi? Çok tatlıydı! Ama iyiydi." Sırtımı sıvazladı. "Her şey yoluna girecek ufaklık. Sevişecek birini bulacaksın. Seni bakire sanmamıştım. Ama yargılamak yok."

"Biiiiiiiiiiiieeee," diye sızlanıyorum. "Ben bakire değilim!" Başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ama bakışlarım ön girişte duran adama takılmadan önceydi bu. Bu bunaltıcı yaz gününde içeri bir esinti girsin diye açık bırakılmış kapının yanında.

Çifte lanet.

"Griff! Buradasın." Billie ellerini çırpı. "Mükemmel."

Elinde bir spor çantası var ve Billie onunla konuşuyor olsa da beni izliyor.

Griff Sinclair. Kirli bir bar tuvaletinde beni aptalca öpen ve çıkıp gittiğinde kendimi geri dönüşü olmayan bir şekilde çocuksu hissetmeme neden olan adam. Bunun onun için son olacağını düşünmüştüm. Ama birkaç gün sonra bazı numuneleri bırakmak için bu kliniğe geldiğinde ve benimle konuşmayı reddettiğinde şaka üzerimdeydi.

Değil. Bir. Tek. Lanet olsun. Kelime.

Bu da yeterince sinir bozucu olmalıydı. Ama bir sabah okula başlamadan kısa bir süre önce aşağı indiğimde onu kardeşimle takılırken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Nasıl fark etmedim bilmiyorum ama *Griffin*, Romanya'dan buraya taşındığımdan beri tanışmadığım, ağabeyimin en yakın arkadaşı *Griffin*'di.

Midem onun yanında her zaman olduğu gibi dibe vuruyor ve bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor. Bakışlarındaki onaylamama ön planda ve merkezde. Kovulma.

Yetişkin versiyonum Griffin'in o gece erkekler tuvaletinde beni öpmemesi gerektiğini, çekip gitmekle doğru kararı verdiğini biliyor. Ama çocuksu yanım bu konuda böyle bir hıyarlık yaptığı için ondan nefret ediyor. Olgunlaşmamış yanım o geceyi zihnimde olmadığı bir şeymiş gibi büyüttü.

Adam o geceden beri bana tek kelime etmedi. Ve konuşabildiğini biliyorum. Çakıl taşlarıyla yıpranmış sesinin alçak gürültüsünü hâlâ tenimde hissedebiliyorum.

Unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Zaten benim için çok yaşlı. Şimdiye kadar otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Stefan'ın öğrenirse onu çarmıha gereceğinden bahsetmiyorum bile. Muhtemelen hayatına değer verdiği için benimle konuşmaktan kaçınıyor. *Akıllıca*. En kötüsü de bu konuşmayı duymuş olması.

"Doğru." Billie masayı ona doğru yuvarladı. "Az konuşan bir adam. O kısmı unutmuşum. Sorun değil. Ben konuşurum, sen sadece dinlersin. Şu bakire kısmı hariç. Şuradaki yaramaz Nadia'yı görmezden gel. Sana etrafi göstereyim."

Günlüğü kapatıp gözlerimi bıraktığımda midem bulanıyor. Keşke kendimi sayfaların arasına katlayıp orada saklanabilseydim. Eninde sonunda onunla tekrar karşılaşacağımı biliyordum ama soluk mavi önlükler giyip saçlarımı orantısız bir şekilde at kuyruğu yapıp bakire olmadığımı haykırmak hayal ettiğim şey değildi. O kadar seksi görünmeyi planlıyordum ki ağzının suyu akacaktı.

Ve bu kadar küçümseyici bir hıyar olduğu için kendini tekmeliyor.

"Nereye park ettiniz? Önce seni yerleştirelim. Sonra sana etrafı gezdiririm," diye gevezelik ediyor Billie, aramızdaki gerginlikten tamamen habersiz. Belki de aramızda gerginlik yoktur. Belki de bunu hisseden tek kişi benim. Belki de o gece dünyası tersine dönen tek kişi benim.

Belki bunu düşünmüyordur bile.

Bu muhtemelen bir yetişkinin yanlışlıkla bir genci öptüğünde yaptığı şeydir. Onu *dokunmama* kategorisine ayırır. Onu düşünmez, tıpkı benim babamı düşünmediğim gibi - çünkü bu yanlıştır.

Derin bir nefes alıyorum ve Billie'nin onu sahanlığa geri götürdüğünü görmek için tam zamanında yukarı bakıyorum, elleri önünde sallanıyor. Tam bir el konuşmacısı. "Görüşürüz hanımlar!" diye sesleniyor güverteye çıktıklarında.

İçimde bir huzursuzluk var. Adam tam bir pislik. Benim utanmamı hak etmiyor. Bu yüzden şimdi ve burada utanmamaya karar veriyorum. İki yıl önce masum bir öpücüktü. *Hiçbir anlamı yoktu.*

Mira masanın üzerindeki klasörleri karıştırıyor, bir yandan bir dosyayı okurken bir yandan da alt dudağını kemiriyor. Dünya umurunda bile değil. Tamamen ilgisiz. Sanki ikisi de o kadar mutlu bir evlilik sürdürüyorlar ki, bu adamın inanılmaz kışını özlüyorlar. Kotu o giymiyor. *Onlar onu giyiyor.*

"Griffin neden burada?" Ellerim kaygan, günlüğün üzerindeki halkaların soğuk metali avucuma batıyor.

Bana bakmıyor bile. Bu, Mira için ne kadar önemsiz olduğunu gösteriyor. "Stefan sana söylemedi mi?"

Belli ki değil. "Bana neyi anlatacaksın?"

Dosya kapanıyor ve kadın başka bir dosyaya uzanıyor. "Yaz için Vaughn ve Billie'nin eski misafirhanesine taşınıyor, genç atları eğitmek için çünkü belli ki Billie yapamıyor. Vaughn'la vardıkları bir uzlaşmayla ilgili bir şey. Ata binmeye devam ediyor ama sadece DD. O yüzden Griff'i tuttu."

"Bütün yaz boyunca mı?"

Mira'nın parmağı önündeki satırda geziniyor, kendi kendine okurken dudakları hareket ediyor - sık sık yaptığı bir şey. "Evet," diye yanıtlıyor.

Gözlerim ön verandaya, oraya bakan büyük pencerelere kayıyor. Billie hâlâ Griffin'le konuşuyor.

Ama Griffin bana bakıyor.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



Önümdeki kadın durmadan konuşuyor, elleriyle sanki bir orkestrayı yönetiyormuş gibi hareketler yapıyor. Acaba bu heyecan seviyesi onu doğuma mı götürecektir? Bir veteriner kliniğinin önünde durduğumuza göre muhtemelen sorun olmaz.

Söylediklerini dinlemeliyim. Ne de olsa o benim yeni işverenim. Ama beynim o kliniğe geri döndü. Resepsiyonda oturan ve bana ayakkabısının altındaki bir böcekmişim gibi bakan sarışın ateşli kadına takılı kaldı.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Sorun var.

Ve en kesin şekilde yasak.

Bu işi aldığında, onun burada olacağını düşünmemiştim. Üniversitede ne okuduğunu bilmiyordum ama dört yılına gideceğini düşünmüştüm. Onun gibi bir kız özgürlüğün tadını aldıktan sonra temelli gider diye düşündüm. Bu işi kabul ettiğimde, Nadia Dalca ve onun muazzam tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalacağımı hesaba katmamıştım.

Billie'nin konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. Kadını iyi tanımıyorum ama Stefan bana onun iyi bir insan olduğunu söyledi. Yoksa bu işi kabul etmezdim. Dağlarda kalırdım, bir nebze huzur bulduğum yerde.

Ruby Creek benim için iki ucu keskin bir kılıç. En yüksek zirvelerime ve en düşük diplerime ev sahipliği yapıyor.

"Sadece eşyalarımı nereye koyacağımı söyle. Atım hala arabamın içinde."

Kadının gözleri beni rahatlatmak için biraz fazla yakından analiz ediyor. "Elbette. Seninle kulübeye kadar gelip yükünü boşaltmana yardım edeceğim."

Hamile karnının kabarıklığına bakıyorum ama parmağıyla beni işaret ediyor ve dudaklarını büzüyor. "Bana ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı söylemeye kalkma. Sonu senin için kötü olur; kocama sor." Onaylarcasına homurdanıyorum ama o devam ediyor. "Buradaki işine başlamadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben hamileyim. Yaralı değilim. Hasta değilim. Ölüm döşeginde değilim. Bana öyle davranma."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldanıyorum, ellerimi ceplerime sokup botlarımın topukları üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Dönüp kamyonuma ve römorkuma doğru yürümeden önce bana başıyla selam veriyor ve kendini yolcu koltuğuna atıyor.

"Garaj yolundan geri çıkın ve sağa dönün. Arazinin etrafından dolaşmak zorundayız ama ata biniyor ya da yürüyorsanız tepeleri kolayca aşabilirsiniz. Size bunu da göstereceğim."

Çok iyi bildiğim arka yollara döndüğümüzde bir homurtu daha onaylıyor. Büyüdüğüm yollara.

Yeni bir başlangıca ihtiyaç duyduğumda çiftliğimin işleyen kısmını Stefan Dalca'ya sattım - bulunduğum yolda kalırsam bulamayacağımı bildiğim bir şeydi bu. Cascade Acres'ı ailemin yakınında bir ev üssü olarak tuttum. Orası benim için emekli olabileceğim bir yer olacaktı. Sadece bu kadar erken emekli olacağımı düşünmemiştim. Ama her şey yerle bir olduğunda, sevgi dolu ailem de dahil olmak üzere bildiğim her şeyi terk ettim ve Garnet Ridge'in yukarısındaki kayalıklarda uzak bir araziye yerleştim.

Ve sonra işe koyuldum.

"Boş eller şeytanın atölyesidir" sözü başka hiçbir insan için bu kadar uygun olmamıştı. Kasabanın altın çocuğundan, kasabanın kehribar sıvısı içinde boğulan çocuğuna dönüştüm. Ama dağların huzurunda sıfırdan evimi inşa etmek bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum amacı verdi.

"Posta kutusundan dön." Billie'nin yönlendirmesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve açıklığın ortasında sedir ağacından yapılmış A-çerçevesi bir evi ortaya çıkarmak için açılan dolambaçlı, iyi ağaçlandırılmış araba yoluna giriyorum. Evin hemen ötesinde, ana ahıra giden inişli çıkışlı tarlalara sırtını veren barınaklarla dolu birkaç padok var.

"Sadece evin etrafına çek. Karavanını arkaya park edebilirsin."

Park ettikten sonra, her an patlamaya hazır olmadığını bana kanıtlamaya çalışıyormuş gibi zıplıyor. "Yanında kaç tane at getirdin?"

Karavanın arkasına dolanıp yan taraftaki rampayı aşağı çekerken ona bir parmak kaldırıyorum.

"Tamam, artık burada üç tane padok var. Eğer hareminize yeni atlar eklemek isterseniz, hiç durmayın. Buradayken fazladan at almak istersen, yer var. Şu kulübede saman stokum var." Hemen ötemi işaret ediyor. "Ve ne yazık ki burada otomatik suluklar yok, bu yüzden kovaları taşımanız gerekecek."

"Tamam." Bariyeri çekip açıyorum ve onun karavana adım atışını izliyorum. "Hey, evlat. Tatile hoş geldiniz." Karavana adım attığında sesi yumuşuyor.

Büyük karavanın ortasında açık bir alan var. Tek atım için çok fazla alan var ama bu karavanı seviyorum, düzenini seviyorum ve daha uygun bir şeyle değiştirmeyi reddediyorum. Belki bir gün daha fazla atım olur ve o zaman çok mantıklı olur.

Şimdilik, Spot benim tek sürekli yoldaşım.

Onu dikkatlice indiriyorum, Billie bir balyayı açıp içine birkaç gevrek atarken etrafına uzun uzun bakmasına izin veriyorum. Römorku tırmıkla temizliyorum ve o da atımın kendisine karşılık verebileceğini düşünerek onunla sohbet ediyor.

Onun durduğu yere geri döndüğümde, atımın mutlu bir şekilde yemek yemesini izlerken, yumruklarını kalçalarına koyuyor ve saçlarını yüzünden savuruyor. "Çok şirin. Hikayesi nedir?"

Genel sessizliğim belli ki onu caydırmıyor.

Kalçalarının üzerinde benekli bir örtü olan koyu kahverengi Appaloosa'yı gösteriyorum - gerçekten güzel bir piç kurusu. "Onları et müzayedesinden kurtardım." Nasıl bu hale geldiğinden emin değilim ama hayat da böyle değil mi zaten? Bazen en iyilerimiz en kötü pozisyonlara düşer.

"Bunu sevdim. Çok tatlı bir çocuk." Bana usulca gülümsüyor ve eve doğru dönmeden önce başımı sallıyorum. Anahtarları çıkarıp kapıyı sürekli bir bip sesiyle açarken onu güverteye kadar takip ediyorum. "Güvenlik sistemi," diyor omzunun üzerinden. "Kod 6969."

Numaraları giriyor ve bip sesi kesiliyor, bir şey söylemek için dönüyor ama yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. "Ne? Bana hatırlaması daha kolay bir numara olduğunu mu söyleyeceksin?"

Dağların yalnızlığını şimdiden özledim.



RUBY CREEK küçük bir yer; bir ana caddesi ve bir barı var. Neighbor's Pub'ın ağır ön kapısını itiyorum. Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama geri gelmeye devam ediyorum. Cezaya aç bir obur gibi, bunu her seferinde yapıyorum.

Annemi ve babamı görmeye, Stefan'ı ziyaret etmeye geliyor olmam fark etmez.

-Ya da veteriner kliniğinde bir şey yaptırmak için. Kendimi her zaman bu kuruluşun ön kapısından geçmeye zorlarım. Midemi ne kadar bulandırırsa bulandırısın.

Sessiz bir iç çekişle tabureye kayarken, gözlerim barın arkasındaki içki dolu duvara takılıyor. Şişelerin tüm şekilleri, etiketlerdeki renkler, diplerindeki tüm karanlık anılar ya da bunların yokluğu.

"Size ne ikram edebilirim?" Bir bardak altlığı barın üzerinden kayarak önüme düşüyor ve ben barmenin hafifçe kalkık mavi gözlerine bakıyorum. Boyalı siyah saçları omuzlarının üzerinde dümdüz uzanıyor ve atletinin yakasından çenesine doğru itmeye çalışıyormuş gibi duran kocaman göğüslerini çerçeveleyiyor. Neredeyse ona acıyıp acımadığını sormak istiyorum çünkü gerçekten merak ediyorum.

"Bourbon. Neat."

"Kendi zevkime göre bir adam." Omzunun üzerinden bir göz kırptıyor ve en üst rafa uzanıp kuyuda duran Wild Turkey yerine pahalı bir şey indirirken sırtını gereksiz yere kamburlaştırıyor. "Yükseltme benden, bebeğim. Buraya her gün müstakbel bir Hall of Famer gelmiyor."

Mükemmel. Beni hala tanıyan biri var.

Kehribar rengindeki sıvıyı tek bir shot bardağına doldurduktan sonra bir bardağa boşaltıyor ve bardak altlığına yerleştirirken dudaklarını yalıyor.

Bir zamanlar içkiyi geri çarpıp onu arka tarafa götürmeyi teklif ederdim. İnsanların Griffin Sinclair'e, olağanüstü oyun kurucuya, büyük gösteriye çıkan küçük kasaba çocuğuna bayılmalarından zevk alırdım. *Amını öyle bir sikeceğim ki günlerce çarpık bacakla yürüyeceksin* gibi kaba bir şey söylediğimde piyango kazanmış gibi kıkırdardı. Ve çok fazla içki içmediğim sürece, genellikle bu sözümü yerine getirirdim. Hiç kalmamam dışında bu konuda hiç şikâyetim olmadı. Bu konuda bir sürü şikâyet var. Ama ben hep yoluma devam ettim. Bir sonraki şehre. Bir sonraki maça. Bir sonraki Superbowl'a. Çünkü zaten sahip olduğum ikisinden daha fazlasını istiyordum. Açgözlüydüm, hevesliydim ve büyük kazanmak, sert sikişmek ve çılgınca parti yapmak için yaşıyordum.

Ama bugünlerde *kendimi yaşlı* hissediyorum. Biraz tükenmiş hissediyorum. Sanırım yirmili yaşlarda işleyen bir alkolik olmak insana bunu yapıyor.

Ona teşekkür etmek için başımı sessizce sallayarak bardağı kaldırıyorum. Ve umarım onu kovarım. Şehirdeki ilk gecemde yirmili yaşlardaki bir barmenle yatmaya gerçekten ihtiyacım yok. Son altı yılımı uzak arazimde yaşayarak, beynimdeki pislikler arasında bir çeşit saflık bulmaya çalışarak geçirmedim ki sırf harika göğüsleri var diye ona teslim olayım.

Merakla gülümsüyor ve kalçalarını bir sarkaç gibi sallayarak uzaklaşıyor. Ama ben fark etmiyorum bile. Bardağa bakmakla meşguldüm. Ellerimin arasında yuvarlıyor ve şuruplu sıvının yavaşça aşağıya damlamadan önce kenarlara sıçramasını izliyorum.

Gözlerimi kapatıp kendimi bıraktığımda hâlâ tadını alabiliyorum. Malt tadı, ağızımdaki dokusu, boğazımdan aşağı kayarken hoş ve sıcak yanması. Bazen içme eylemini tadından daha mı çok sevdiğimi merak ediyorum. Ama şu anda olduğu gibi kokacak kadar yakın olduğunda, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Benim için alkol bağımlılık yapar. Tadı, kokusu, hareketi, beni kral gibi hissettirmesi.

Eskiden özlerdim. Ama artık özlemiyorum. "Şehre geri mi taşıyorsun?"

Barmen geri döndü ve dikkatimi elimdeki alkolden çekti.

"Sayılır." Kafamı bile kaldırmıyorum. Artık insanların beni tanımasından nefret ediyorum. Eskiden bunu severdim. Eskiden yerel halkın sırtımı sıvazlamasından ve her Pazar beni desteklediklerini söylemesinden gurur duyardım.

Bu sadece benim düşüşümü daha da aşağılayıcı hale getirdi.

"Nerede kalıyorsun?" Bir bez parçası alıyor, barın üzerinde zaten tertemiz olan bir yeri parlatıyor ki önüme doğru eğilebilsin. Bu kızda hiç incelik yok. Ve bunun seksi olduğunu düşündüğüm bir yaşta olduğumu hatırlıyorum.

Artık o yaşta olduğumu sanmıyorum.

Tek söyleyeceğim "Altına Hücum". Çünkü herkes öğrenecek ve buradaki herkes bunun ne olduğunu biliyor ve arka arkaya iki R kelimesinin dilimi bükmesinden nefret ediyorum.

"Çok hoş," diyor gülümseyerek. Kendime onun çok hoş olduğunu itiraf ederken, bunun benim için bir fark yaratmadığını da kabul ediyorum. Bu gece burada olma sebebim bu değil.

Buraya kendime işkence etmeye geldim, eğlenmeye değil.

Ben de başımı eğip tekrar şapkamın kenarına saklanmadan önce ona dudaklarımı alaycı bir şekilde bükmeyi teklif ediyorum.

Şehre her geldiğimde bunu yaparım. Eski uğrak yerim olan Neighbor's Pub'a girer, bir burbon sipariş eder ve barda otururum. Sanki yaşayan, nefes alan bir düşmanmış gibi ona bakıyorum. Sanki gerçekten ağzımdaymış gibi dilimi dişlerimin arasında gezdirirken tadının nasıl olduğunu hatırlamama izin veriyorum.

Sonra kendime yapabileceğimi kanıtlamak için yıpranmış bar tezgahının üzerine on dolar atıp oradan ayrılıyorum.

Bu gece yaptığım şey bu. Arka cebime uzanıp cüzdanımdan bir banknot çıkarıyorum ve barmen başka biriyle konuşurken bardağın yanına atıyorum.

Ve sonra kapıdan geri çıkıyorum. Galip gibi hissederek. Uzakta geçirdiğim yıllarda daha da güçlendiğimi bilerek. Tamamen iyileşememiş olsam bile artık daha iyi kararlar alıyorum. Nadia'yı öptüğüm gece hariç, o gece ayrılmadan önce işemek için geri döndüm.

O gece kendimi aptalca bir şey yapacak kadar savunmasız hissettim, içki içecek yaşta bile olmayan bir kızı öpmek gibi.

OceanofPDF.com

NADIA



"Hey, sen. Hatırladığım kadar ateşlisin."

Tommy, yüzünde geniş bir çocuksu sırıtışla daireme çıkan merdivenlerin tepesindeki korkuluğa yaslanıyor. Birbirimizi iyi tanıyormuşuz gibi benimle konuşma şeklindeki aşinalıktan hoşlanmıyorum. Gözlerinin, giydiğim çiçekli omuzsuz gömleğimin üzerinde gezinmesi beni biraz kıpırdatmak istiyor.

Tabii, birkaç kez öpüştük. Aramızda bir şey vardı. Sayılır. Kelimenin en sıradan anlamıyla. Ama bu birkaç yıl önceydi. Ve arkadaşlığımız devam etmedi.

"Merhaba, bir saniye." Dışarının yanıma bir kazak almak isteyeceğim kadar serin olduğunu fark ettiğimde eve geri dönüyorum.

Bana çıkma teklif etmekten, iş yerime gelmekten, bir şans daha vermemiz gerektiğini söylemekten geri durmadı. Birlikte iyi olduğumuzu. Ki bu benim kitabımda biraz abartılı. Hiçbir zaman özel olmadık ve onu şehirdeki diğer kızlardan biriyle takılırken görmek beni hiç rahatsız etmedi.

Griffin'le öpüştükten sonra olmaz. Bir öpücüğün ne olabileceğini öğrendiğimde, geri kalan her şey kısa geldi.

Özellikle de Tommy.

Ama Griffin benim için gerçek değil. Birincisi, benimle hırıltılar ve homurtularla konuşuyor. Benden nefret ettiğine eminim. İkincisi ve en önemlisi, o kardeşimin en iyi arkadaşı.

Bu, geçilmesi hoş karşılanmayacak bir çizgi. Öpücük ne kadar kalp durdurucu olursa olsun.

İşte buradayım, bu sefer gerçekten bir şey olup olamayacağımızı görmek için Tommy'yi Pazar aile yemeğine götürüyorum. Artık ikimiz de daha büyüğüz, daha olgunuz ya da en azından öyle olmaya çalışıyoruz. Ben okula gittim, o da gitti. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey yeni bir başlangıçtır.

"Tamam, hazır!" Köşeyi dönüyorum ve Tommy'nin altın sarısı saçları ve parıldayan mavi gözleriyle kapıda durmasını bekliyorum. Benim gibi bir kızın karanlık geçmişine biraz ışık tutmak için ihtiyacı olan şey, mutlu ve rahat olmak.

Ama kapıda beklemiyor.

Sahanlığa çıktım ve merdivenlerden aşağı bakınca onu kamyonetinde otururken gördüm. *İyi bir başlangıç.* Gözlerimi deviriyorum. Beni birkaç dakika beklemeyi bile beceremedi. Kapıyı kilitleyip aceleyle merdivenlerden iniyorum, şimdiden bunu kabul ettiğim için pişmanlık duyuyorum.

Ben içeri girdiğimde telefonla konuşuyordu, motor çoktan çalışmıştı. Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Kızgınlık içime işliyor. Bir erkeğin değişeceğini söylediği her seferinde ona inanan bir annenin evinde bütün bir hayat geçirdim. Acaba bu benim genetik yapımın bir parçası mı? Tommy değiştiğini, büyüdüğünü söylüyor. Kendi şirketini kurmak için işletme okuluna gidiyor.

Ve ona inandım.

Şimdiye kadar, şaka bana yapılmış gibi görünüyor.

Kırmızı halı sermesine ihtiyacım yok. Ama bana seksi olduğumu söyleyip sonra da beni görmezden gelmesi iç çamaşırlarımı ıslatmıyor. Kendimi bir ilişkiye kilitleme düşüncesi yeterince zor. Geldiği dakikadan itibaren beni sinirlendiren biriyle asla olmaz. Yine de yapmam gereken şey buymuş gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum.

"Hazır mısın?"

Kıkırdıyor ve kafasını telefonuna doğru sallıyor. Sanki komik bir şey varmış ve ben şakanın içinde değilmişim gibi. Sonra tek kelime etmeden vites değiştirdi ve garaj yolundan çıkıp beş dakika ilerideki Cascade Acres'de bulunan kardeşimin evine doğru gitti.

"Çocuklardan bazıları bu gece bir şeyler içmeye gidiyor." Camı açmak için uzandı. "Yemekten sonra onlarla buluşalım."

Gülümsüyor. Mutlu ve rahat görünüyor, evde olduğu ve yaz boyunca okulda olmayacağı için heyecanlı, içindeki stresle mükemmel bir tezat oluşturuyor.

Ben içki içmem ve bugün pazar gecesi.

"Sabahları çalışmak zorundayım. Bunun benim için işe yarayacağını sanmıyorum."

"Ah, hadi ama, Nadi. Çamura saplanıp kalma. Sadece bir kez genç olursun."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sorun şu ki, yaşadığım onca şeyden sonra kendimi o kadar da genç hissetmiyorum. "Haftaya iyi dinlenmiş olarak başlamak isterim. Eğer yapmak istediğin buysa, seni durdurmayacağım. Başka biriyle çiftliğe kadar otostop çekebilirim."

Sanki saçmalıyormuşum gibi homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Göreceğiz bakalım. Seni tekrar gevşetmek için birkaç saatim var."

Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Aslında söylemek istediğim *daha çok, sana sadece birkaç saat daha katlanmak zorunda olduğum*. Ama içindeki o kıvılcımı, kolayca parlayan ve dokunduğum her şeye sıçrayan kıvılcımı dizginlemek için çok çalıştım. Öfkem bir orman yangını olabilir ve bu yönümün nereden geldiğini düşünmekten nefret ediyorum, bu yüzden onu bastırıyorum.

Cascade Acres'in kapısından içeri giriyoruz ve onu nehir taşları ve açıkta duran kerestelerden oluşan eve yönlendiriyorum. Göle bakan tepeye tünemiş, oldukça güzel bir yer. Stefan annemizin küllerini o göle serpmişti. Bu konuda nasıl hissedeceğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum.

Her Pazar, arkadaş grubumuz sırayla akşam yemeğine ev sahipliği yapıyor. Her hafta bunu iple çekiyorum. Buluşmalarımız hayatım boyunca hayalini kurduğum aile ortamına sahip. Kendimden çok daha büyük ağabeyim ve durmadan kavga eden iki alkolik ebeveynim yokken olmayan bir aile ortamı. Yumruklarını sert kullanan bir sperm donörü varken, ağzım laf yaptıkça daha az kaçtığım bir şey, çoğu insanın çocukluğuna atfettiği sıcak ve bulanık duygular bana yabancı.

Biri bana vurmaya yollar oldu. Ama yanağımdaki yanığı ve burnumun kenarındaki gözyaşlarının sızısını hâlâ hissedebiliyorum. Annem sarhoş ve bir kanepede sızmış bir halde bana bağıırken onun ayaklarına kapandığım kabusları hala görüyorum.

Tommy arabayı park ettikten sonra bu anıları bir kenara itiyorum ve onu beklemeden arabadan atlıyorum. Tek istediğim kardeşimin evi olan güvenli sığınağa girmek, sevmeye başladığım tüm insanlarla çevrili olmak ve

Güven. Boktan bir lakap kullanacak kadar beni iyi tanıyormuş gibi bana *Nadi* diyen adamdan uzaklaşmak için.

Elim ön kapının koluna dolanırken derin bir nefes çekiyorum. *Ona çok sert davranıyorum. Tommy çok tatlı. Rahat. Benim için iyi olacak. Sadece biraz rahatlamalı ve yaşıma uygun davranmalıyım.*

Sıcak avucu omzuma konuyor ve dost canlısı sörfçü çocuk sırtışı kalp şeklindeki yüzünü ele geçiriyor. "Hadi gidelim, bebeğim."

Bebeğim.

Dalgınlıkla kendi kendime Tommy'nin Golden Retriever gibi olduğunu düşünüyorum. Sevimli ve arkadaş canlısı ama biraz aptal. Ya da memnun etmek için biraz fazla hevesli. Ama bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum - şimdi düşününce Golden Retriever'a haksızlık etmiş oluyorum- ve eve giriyorum.

Müzik ve kahkahalar açık konsept mutfaktan içeri süzülüyor, koridorda yankılanıyor. Bir evdeki bu sesler beni hala iki kere düşündürüyor. Dört yıl önce bu sesleri asla duyamazdım.

"Merhaba!" Ayakkabılarımı çıkarıp koridorda herkese doğru ilerlerken sesleniyorum. "Biz geldik."

"İçeri gel, tatlım." Mira elinde büyük bir kırmızı şarap fanusuyla köşeden çıkageliyor. "Kardeşin burada fırtınalar koparıyor. Umarım açsındır."

Arkamda duran Tommy'yi görünce başı dönüyor. "Birini getirmişsin."

"Evet," diye alt dudağımdan endişeleniyorum ve onlara daha önce söylemem gerektiğini fark ediyorum. "Özür dilerim. Umarım sorun olmaz."

Tommy'yi incelerken dolgun dudakları kıvrılıyor. "Elbette, elbette." Bir adım öne çıkıyor ve elini sevgilime uzatıyor. "Merhaba, ben Mira."

"Tommy." Geniş avucunu onunkine yapıştırırken sesi bile gülümsüyormuş gibi çıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını sallıyor ama başı eğik ve kara gözleri aramızda gidip geliyor. Mira'yı seviyorum. Kardeşimi sevmesini seviyorum. Ama lanet olsun, bazen onu anlamak imkânsız oluyor. "İçeri gel. Seni herkesle tanıştırayım." Sonra ahşap kirişli kemerli kapıdan geri dönüp omzunun üzerinden bize el sallıyor.

"Nadia geldi," diye anons ediyor odadakilere, büyük boy adadaki taburelerden birine kayarak otururken. "Ve yanında birini getirmiş." Yanaklarım kızarıyor ve bir an tavanı inceleyip yerin beni yutmasını diliyorum. *Bu şimdiye kadarki en kötü fikrimdi.* "Millet, Tommy ile tanışın."

Tommy yanıma yaklaşıp el salladı ve "Hey, Gang" dedi.

Hiç tanımadığınız bir grup insana söylenecek aptalca bir şey ama şu anda Tommy'ye dikkatimi veremiyorum çünkü boynumda bir tasma varmış ve biri onu sertçe çekiştirmiş gibi hissediyorum. Kendimi bu hisse bırakıp Griffin Sinclair'in sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yemek masasında oturuyor, karanlık gözleri beni delip geçiyor, sanki yeterince sert bakarsa beni toz haline getirebilirmiş gibi.

Herkes Tommy ve bana bakıyor ama ben gözlerimi Griffin'den alamıyorum. Şapkasız, saçları arkaya kaymış, çok lezzetli görünüyor. Hemen banyodaki karşılaşmamıza geri döndüm.

O gece hiç solmayacak mı?

O sırada yeğenim Silas'ın onun yanında oturup boyama yaptığını fark ediyorum. Aslında Griffin de öyle. Kocaman eli küçük mor bir boya kalemini tutuyor ve birlikte düz bir kağıda bir su altı sahnesi çiziyorlar. Silas bir tür dahi gibi sayfanın üzerine eğilmiş. Minik, tombul eli mavi bir boya kalemine dolanmış, yanında oturan büyük dağ adamının yanında çok küçük.

Griffin'in boyamayı bıraktığını fark etmiş olmalı çünkü dirseği dışarı fırlıyor ve yanındaki mürekkepli kolu dürtüyor. "Daha fazla balık," diyor şekerli bebek sesiyle. "Büyük bir balık yap."

O anda Griffin bakışlarımı bırakıp yanındaki küçük çocuğa doğru eğiliyor ve ona yumuşak, şakacı bir gülümsemeyle vuruyor. Tam yumurtalıklarına saplanan bir gülümseme. "Evet patron," diyor, daha önce hiç duymadığım bir canlılıkla. "Ne kadar büyük? Köpekbalığı büyüklüğünde mi?"

Silas alkışlıyor, bu kadar güzel görünmeye hakkı olmayan adama sırtıyor. Bu kadar tatlı görünmeye hakkı yok. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve tam bir su birikintisine dönüşmeden önce arkamı dönüp dikkatimi tekrar yaşam alanına yayılmış olan diğer arkadaşlarıma veriyorum. Billie, Violet ve Mira adada oturuyor, Hank ve Trixie bitişikteki oturma odasında Cole ve Violet'in iki küçük kızıyla oynuyor, Cole ve Vaughn ise Griff ile masada oturuyor. İlişkiler evlilik, kan bağı ve seçim nedeniyle biraz karışık olsa da herkes aile gibi davranıyor. Her iki durumda da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup ve hepimizin ortak noktası Gold Rush Çiftliği.

El sallıyorum. "Herkes merhaba." Sonra mutfağa giriyorum, kuruyan ağzımı düzelterek bir içeceğe ihtiyacım var.

"Merhaba." Kardeşim Stefan taze biberiyeyi minik parçalara ayırırken sırtıtarak bana bakıyor. Adam bir şef olabilirdi eğer

istedim. Onunla yaşamının en çok özlediğim yanı bu. Taşındığımda gurme yemeklerden vazgeçmek zor oldu. "Bir randevu, ha?"

Dikkatini kesme tahtasından ayırmıyor ama şu anda kıkır kıkır gülmediğini düşünecek kadar aptal değilim.

"Görünüşe göre." Buzdolabını açıyorum ve her zamanki aromalı maden suyuma uzanıyorum. Ananaslı.

"Hadi bebeğim. Bir bira iç." Tommy sanki buranın sahibiymiş gibi üzerimden uzanıp doğruca buzdolabına girdi.

Gizlice kardeşime bakıyorum ve sessizce "*Bebeğim?*" dediğinde yüzündeki eğlenceyi anında silmek istiyorum.

Başımı sallayarak Tommy'ye dönüyorum. "Ben iyiyim. İçki içmiyorum, unuttun mu?"

Elindeki birayla alay ediyor ve arkasındaki adaya yaslanarak diğer herkesin konuşmamıza dahil olmasını engelliyor. "Hâlâ mı? Şimdiye kadar o evreyi atlatmışsındır diye düşünmüştüm." Kalın parmaklarıyla bira kutusunu açıyor ve bana doğru tutuyor. "Hadi ama. Küçük bir yudumdan zarar gelmez. Belki onun yerine sana tatlı bir şeyler hazırlayabilirim. Margarita?"

Kalbim ağırlaşıyor, çekiç sesleri uzuyor ve kulaklarıma çarpıyor. Bu şekilde zor durumda bırakılmaktan nefret ediyorum. Kafamın içinde her zaman başkalarının benden daha iyi bildiğini söyleyen küçük bir ses - olumsuz bir ses - var. Belki de Tommy haklıdır ve benim biraz rahatlamam gerekiyordur.

İçinde büyüdüğüm evin sınırları dışında kendimi öğrenmek sürekli bir mücadele. Diğer insanlara kolay kolay güvenmiyorum ve daha da kötüsü çoğu zaman kendime bile güvenmiyorum.

"Hayır dedi." Paslı bir ses ensemi okşuyor ve benimle neredeyse hiç konuşmamış olsa bile tanıdık geliyor.

"Şaka yapıyorum, dostum. Ben Tommy'yim."

İki adamı da görece kadar döndüm. Griffin bu şakayı pek de eğlenceli bulmuşa benzemiyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Aslında, eğer bakışlar öldürebilseydi, sanırım Tommy oracıkta yere yığılabilirdi.

Tommy'nin hantal ve geniş olduğu yerde, Griffin güçlü, kasları sadece doğal olduğu yerde şişiyor. Güç, abartılı görünmeden uzuvlarını şekillendiriyor. Spor salonunda bench press yapmıyor ve vücudu titreyene kadar deadlift kaldırmıyor. Saman balyalarını fırlatıyor ve çit direklerine vuruyor ve bu onun için gerçekten işe yarıyor.

Tommy'nin yüz hatları yumuşak. Griffin'inki sert. Tommy gündüz. Griffin gecedir.

İki adam deneseler daha zıt olamazlardı.

Yaşlı adam sarı kutuyu elimden çekip alıyor, kırıp açıyor ve bana geri veriyor. Tek kelime etmeden. Sonra Tommy'yi iterek geçti ve kendisi için bir şeyler aramak üzere buzdolabının kapısını açarak bizi dışarıda bıraktı.

Kenardan bakıp Griffin'i daha iyi görmek istiyorum. Bu gece farklı görünüyor. Şapkası yok, mürekkep rengi saçları şekillendirilmiş, sakalı düzeltilmiş, beyaz yakalı gömleği kollarını süsleyen siyah dövmeleeri gösterecek kadar kıvrılmış.

Adam gözlerim için bir eğlence parkı.

"Kimmiş o pislik?" Tommy fısıldıyor.

Alnım kırışıyor. Griffin'in bir pislik olduğunu düşünüyorum ama iyi bir sebebim var. Tommy'nin öyle düşünmesi beni rahatsız ediyor. Ama o konuya girmiyorum. "Griffin. Kardeşimin en iyi arkadaşı," diye mırıldanıyorum.

"Griffin Sinclair?" Tommy'nin kafası dönüp yaşlı adamı arıyor, kaşları konsantrasyonla çatılıyor.

"Evet." Omuz silktim, onu nereden tanıyor olabileceği konusunda kafam karışmıştı. "Griffin Sinclair gibi mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." İçkimi yudumlarken masadaki büyük, düşünceli kas yığınının gizlice bir göz atıyorum.

"Bu kasabada büyüyen ünlü oyun kurucu gibi mi? Sonra sakatlanıp ortadan kaybolan mı?"

Tommy'ye kaşımı kaldırıyorum. Çünkü gerçek şu ki, adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve benim büyüdüğüm yerde futbol, futboldur. Yani, bildiğimden değil. Ayrıca, kimse bundan bahsetmedi.

"Tamam!" Kardeşimin yüksek sesle alkışlamasıyla zıplıyorum. "Herkes masaya.

Akşam yemeği hazır."

Tommy'nin eli sırtıma iniyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. *Tommy benim için iyi olacak.* Gözlerim omzumun üzerinden kayarak Griffin'e son bir kez bakıyor. Gözlerini Tommy'nin bana dokunduğu yere sabitlediğini görünce midem bulanıyor.

Güzelce hazırlanmış masaya doğru ilerliyorum, onun tereddütsüz bakışları altında gergin hissediyorum. Ham ahşap kenarlarıyla yemek masası, parlak beyaz tabaklar ve pirinç tonlu sofra takımlarıyla ısınan endüstriyel bir havaya sahip. Modern siyah sandalyeleri arıyorum ve Tommy'nin yanında bir yer kapıyorum. Sakin, parlak, güneşli, Tommy. Hayatımda daha fazla parlak güne ihtiyacım var.

Daha fazla karanlık, düşünceli geceler değil.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine zorla içki içirmeye çalışan büyük, aptal Ken bebeği yüzünden hala öfkeliyken, kaburga dilimimi gereğinden fazla güç kullanarak kesiyorum. Başka kimse görmedi ve görseler bile bu onları o kadar rahatsız etmezdi.

Ama bu tür şeylerden uzak duran biri olarak bu durum beni rahatsız ediyor. Nadia'nın nedenlerini bilmiyorum ve o da biliyormuş gibi görünmüyor. Tüm bunlar bir yana, bir erkek her zaman hayır cevabını kabul etmelidir. Eğer bir kadına bir şey yapması için baskı yapıyorsanız, terbiyesiz bir kalemşörsünüz demektir. En azından benim kitabımda.

Ve bu adam da onlardan biri. Çok konuşan, parlak bir küçük kasaba gösterişçisi. Onu tanıyorum çünkü o eskiden bendim.

Hayır cevabını kabul etmemek dışında. Annem bana bundan daha iyisini öğretti.

"Bu çok güzel Stefan." Masanın karşısında oturan ve kendisini Violet olarak tanıtan minyon sarışın, çatal bıçak sesleri arasında kibarca gülümsüyor.

Herkes yemeğini yerken diğer onay mırıltıları da ortamı dolduruyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Sizler için yemek yapmayı seviyorum." Stefan

karısına sırtıyor.

Neredeyse beni biraz kıskandıracak bir sırtış. Tüm bu insanlar birbirleriyle birlikteyken çok mutlu görünüyorlar.

Alışkanlıklarımın dışındayım. Birkaç yıldır yeni insanlarla tanışma alışkanlığım yok. Antrenmanım bitti. Oturan insanların çoğu

Buradakiler benim için yeni. Stefan ve Mira'yı iyi tanıyorum ama diğerlerini pek tanımıyorum. Billie'yi artık tanıyorum ya da en azından o benimle birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuştu.

Birkaç yıl boyunca sadece Stefan vardı. Ailem dışında birlikte vakit geçirdiğim tek kişiydi. Burayı benden satın aldığı anda, o kadar bilgisizdi ki. Çiftlik işletmek hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen birinin neden bir çiftlik istediğini anlayamıyordum. Ben de boş zamanlarımda ona yardım etmeyi teklif ettim. Ona ipleri öğrettim.

Teklif etmemin tek nedeni, tanıştığımızda gözlerinin açılmaması, imza istememesi ve nereye kaybolduğumu sormamasıydı, yani kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tek alabildiğim içten bir *tanıştığımıza memnun* oldum oldu. Ve bu anonimlik bana Stefan'ın etrafında tamamen yeni bir insan olma özgürlüğü verdi. Elbette, geçmişim eninde sonunda bilinecekti. Ama benim şartlarımla. Stefan beni ben olduğum için sevdi, huysuz bir hıyar olduğum için. Arkadaşlığımızın temelini kim olduğumuzla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey tanıştığımız o anda ikimizin de kim olduğuyla ilgiliydi.

Geçmişte bırakmayı tercih ettiğimiz geçmişleri olan iki yalnız orospu çocuğu.

Violet sohbeti sürdürmeye devam eder. "Nadia, Billie'nin bu yaz sana binicilik dersleri vereceğini duydum."

Görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım yanımdaki genç kadın hafifçe geriliyor. Çatalını dikkatlice yere bırakıyor, sanki her hareketi planlanmış gibi. Kasıtlı. Sanki yumuşak ve ağırbaşlı biri rolünü oynuyor.

Banyodaki kız bu kadar dizginlenmemiştir. Vahşiydi. Talepkârdı. *Yine* söylemişti. Kalkanlarımı delen tek kelime. Neredeyse ben de yapıyordum. Onu tekrar öptüm. Çok yaklaşmışım ama bir şey beni engelledi.

Ve şimdi, yazı onun yakınlarında geçirirken, kendimi tutmaya devam etmek zorunda kalacağımı biliyorum. Onu uzaklaştırmak.

"Evet. Evet, sanırım bu hoşuma gider. Atlarla çalışırken oldukça rahatım. Ata binmeyi öğrenmek doğal bir ilerleme gibi görünüyor."

"Zamanım olduğunda yardım etmekten mutluluk duyarım. Billie'nin bebekler geldiğinde ne kadar yorulacağını anladığından emin değilim." Arkadaşına bilerek sırtıyor.

Billie sadece gözlerini devirir. "Ben buradayım, biliyorsun."

Kahkaha sesleri arasında Tommy'nin iri cüssesinin Nadia'nın karşı tarafına doğru eğildiğini fark ediyorum. Sesini alçaltıyor ama yeterince değil. "Onlara nasıl binileceğini çok iyi bildiğini söyleyelim mi?"

Nadia çiğnemeyi bırakıyor, gözlerini masanın etrafında gezdirerek duyan olup olmadığını kontrol ediyor. Sıcak kahverengi gözleri bir an için benimkilere kayıyor, sonra tekrar tabağına düşüyor.

Ne dediğini duyduğumu biliyor ve bu yüzden bana bakamıyor bile. Onu utandırdı. *Bir aile yemeğinde bir kıza söylenecek ne kadar sık kafalı bir şey.*

Dişlerim gıcırıyor. Bir şey söylemeyi o kadar çok istiyorum ki -o koca aptal suratını tabağına gömmek istiyorum- ama öfkemi yutuyorum ve bifeğimi acımasızca parçalamaya devam ediyorum.

"Violet haklı olabilir, biliyorsun." Vaughn bunu söylerken Billie'ye bakmıyor bile, sanki o bile karısının ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştığı için kendisini inciteceğini biliyor. "Sadece bir düşünce." Billie'nin yüzündeki etkilenmemiş bakışları hissederek, eğlencesini bastırmak için zayıf bir girişimde bulunarak homurdanıyor.

"Teşekkürler, *Patron Adam*." Kelimeler kesildi ve Vaughn'un yanakları seğirdi. Bu ikisinin yanında geçirdiğim birkaç zaman, bu yüzleşmelerdeki itiş kakıştan hoşlandıklarını anlamam için yeterli oldu. Bu bir bakıma büyüleyici. "Ama neyle başa çıkabileceğime karar verebileceğimden oldukça eminim."

"Ben c-" Beynim onu kapatacak kadar zaman bulamadan konuşuyorum, *teneke kutunun* sert *c-sesinde* duruyorum. Beynimle ağzım arasındaki bağlantı en iyi zamanlarda bile şüpheli, bu yüzden sanırım şimdi aptalca bir şeyi ağzımdan kaçırmayı bana bırakın. "Ben yaparım. Eğer yapamıyorsan."

Billie çatalını bana doğrultuyor ve gözlerini kısıyor. "Teşekkürler Griff. Bu harika olur. *Ben*," kocasına ters ters baktı, "müdahale etmen gerekirse sana haber veririm."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar tabağıma veriyorum, keşke herkesin önünde konuşma riskini almasaydım diyorum. Özellikle de uzak durmam gereken bir kızla daha fazla zaman geçirmeye gönüllü olarak.

Özellikle de şu an bana nasıl baktığını düşünürsek.



"ETRAFIMDA OLMANI SEVIYORUM." Annem beni korkutup kaçıracağından endişe ediyormuş gibi bana gülümsüyor.

Ailem ve ben her zaman yakın olduk. Ancak birkaç yıl önce işler boka sardığında, geri çekilmeme ve yaralarımı sarmama izin verdiler. Beni zorlamadılar ya da ne yapacağımı söylemediler ama bana bir ültimatoma verdiler ve istediklerinden emin olduğum zamanlarda bile benden asla vazgeçmediler.

Çöküşe geçtiğimde beni toparlayan ve ihtiyacım olan tekmeyi vuran onlar oldu. Beni yargılamadılar ya da düşüşümle ilgili kendimi kötü hissettirmediler. Destekleri -sevgileri- sarsılmazdı ve hâlâ da sarsılmaz.

Onlar olmasaydı nerede olurdu diye düşünmekten nefret ediyorum.

"Uğrayabilecek kadar yakın olmak güzel." Annemin minyon gövdesine yaklaşıp bir kolumu dar omuzlarına doluyorum. "Seni seviyorum anne." Dudaklarım şakağındaki siyah saçlara değiyor.

"Ben de seni seviyorum, tatlı çocuk. Kahve randevusunda bana katıldığın için teşekkürler. Dökme kahvenin tadının ne kadar farklı olduğuna inanabiliyor musun?"

Bu annemin yeni takıntısı. Pour-over kahve. Süslü bir su ısıtıcısı. Çekirdekleri tartmak için bir terazi. Sevgi ve pozitif enerjiyle yıkanmış organik çekirdekler falan. Tüm bunlar bana biraz saçma geliyor, ama o kendinden o kadar memnun ki, hayranlığını paylaşmamak neredeyse imkansız.

Ayrıca, kahvenin iyi olduğunu ben bile kabul etmeliyim.

"Çok lezzetliydi." Omzunu nazikçe sıkarak ayağa kalkıyorum. "Bunu bir dahaki t-t-t ... tekrar yapalım." Dudaklarım inceliyor ve kendimi hırpalamamaya çalışarak iç çekiyorum. "Bir dahaki sefere babam golf oynadığında."

Tepki vermiyor. Kekelememin beni ne kadar kızdırdığını bilecek kadar beni iyi tanıyor. Onun yerine, fark ettiğini bildiğim halde fark etmemiş gibi davranıyor. Nasıl fark etmezsin?

"Bu mükemmel olur." Geniş apartman dairelerinin ön kapısına doğru yürürken ellerini usulca birbirine vuruyor. Ruby Creek'ten sadece bir kasaba ötede, Garnet Ridge'in eteklerinde yer alıyor. Yıllar önce pırıl pırıl yeni kontratımla satın aldığım çiftliği sattığımda, onlara 55+ bir toplulukta bu yeri satın aldım. Vadinin güzel manzarası ve babamın tüm boş zamanlarını geçirmekten hoşlandığı golf sahasının hemen üzerinde. Ben şimdi onların üstündeki dağda yaşıyorum ve babam gözlerini iyice kısarsa beni etrafta dolanırken görebileceği şakasını yapmayı seviyor.

Onlar mutlu ve bu da beni mutlu ediyor. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra, keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Ayaklarım botlarımın içinde, kollarım kot ceketimin içinde, ona bir kez daha sarılmak için dönüyorum.

"O çiftlikte hiç güzel kız var mı?" Boynuma doğru gülümsüyor.

Bunun dışında. Bunu onlar için yapabilir miyim bilmiyorum.

"Anne." Ses tonum uyarıcı ama şakacı.

"Griffy, bu torun kuduzu. Ben hastayım. Elimde değil."

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Tedavi ol, anne."

Bakışıyoruz ve sonra ayrılmak için dönüyorum, yeni işime başlamak için Gold Rush Çiftliği'ne geri dönmem gerektiğini biliyorum. Yıllarımı saklanarak geçirdiğim insanların ve toplumun arasında bir iş. At binerek büyüdüm. Büyükbabam bir at binicisiydi ve beni birçok atın üzerine oturturdu. Günlerimi onu takip ederek ve tay yetiştirme hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenerek geçirdim. Ta ki futbolu bulana kadar.

Futbol benim evrenimdi, ta ki öyle olmayana kadar. Ancak genç atlarla çalışmaya geri dönmek benim için neredeyse tedavi edici oldu. Çiftliğimde birkaç eğitim atı almak beni yeterince meşgul ediyor.

Masmavi gökyüzünün altında, sert güneş ışığı şapkamın kenarından yansıyarak dolambaçlı yollarda ilerliyorum. En sevdiğim tarçınlı sakızdan bir parça almak için dikkatimi yola verdiğim anda, gözümün ucuyla gri bir parıltı yakalıyorum.

Sonra sürücü tarafı ön tekerleğimin altında küçük bir gümbürtü hissettim.

Hayatımı sikeyim.

Bir şeye çarptığımı anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Ne yaptığımı görmek için kenara çektiğimde kalbim sıkışıyor. Kendimi hırpalayacağım bir şey daha. Lanet olası bir tavşanı falan öldürdüm.

Ama sakın köy yolunda kamyonetinden indiğimde bir tavşan görmüyorum. Hendeğe inleyen kirli bir yığın keçeleşmiş saç görüyorum. Gördüğüm manzara karşısında nabzım hızlandı.

"Vay, oğlum." Hendeğin dik tarafına tırmanırken elimi uzattım. "Nesin sen?"

Küçük siyah gözlerini kısarak bana bakıyor ve bunun bir köpek olduğuna karar veriyorum. Çok kötü durumda bir köpek. Titriyor ve ben yaklaştıkça daha da sertleşiyor. "Özür dilerim dostum." Arka ayaklarından biri olmaması gereken bir açıyla bükülmüş. "Seni yakaladım."

Küçük köpeğe uzandım, onu kucağıma aldığımda ne kadar zayıf olduğunu görünce telaşlandım. Ben kamyonu doğru koşarken o sadece titriyor ve sızlanıyordu, belli ki şoktaydı

Kollarımdayken. En azından onu nereye götüreceğimi biliyorum. Neyse ki bölgedeki en iyi veterinerlerden biriyle arkadaşım.

Gold Rush Ranch'teki veteriner kliniğinin önündeki otoparka girdiğimde, köpek de hemen hemen aynı durumdaydı. Onu kucaklayıp arka koltuğumdan bir havluya sarıyorum ve kliniğe giriyorum.

Nadia resepsiyonda, başka bir kadına bilgisayarda bir şey gösteriyor. Bana baktığında yüzü hiçbir şey belli etmiyor.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bu da ne?" Kollarımdaki dağınıklığı işaret ediyor, ses tonuna şaşkınlık karışıyor.

"Bir köpeğe çarptım."

"Oh kahretsin." Hemen ayağa fırlayıp masanın etrafından dolanmaya başladı, köpeğe bakmak için havluyu çekerken kaşları çatılmıştı. "Ne kadar zaman önce?"

"Belki dokuz dakika önce?"

"*Dokuz* dakika mı?" Sanki tuhaf olduğumu düşünüyormuş gibi burnunu kıvrıyor. Ama umurumda değil. Onun önünde *on* kelimesine takılıp kalmayacağım. "Tuhaf bir şekilde özel. Ama tamam, en azından şimdi benimle konuşuyorsun," diye mırıldanıyor gözlerini devirirken. Ama elleri çoktan ona uzanmaya başladı. Bir saniyesini bile boşa harcamıyor. "Onu geri götüreceğim. Sadece onu çok fazla itip kakmamaya çalışalım."

Hiç vakit kaybetmeden yanıma yaklaşıyor; sıkışmış kolları benimkilerin içinde kayıyor ve küçük, soğukkanlı köpeği hareket ettirmeden benim pozisyonumu değiştirmeye çalışıyor.

"Tamam, yakaladım."

Bana sert bir gülümsemeyle vurdu. Ve sonra gitti. Beni iki yıl öncesinden hala hatırladığım tatlı güllerin hafif kokusuyla baş başa bırakarak.

Bugüne kadar unutmadığım.

OceanofPDF.com

NADIA



KÜÇÜK KÖPEK bok gibi görünüyor. Sakinleştirici verildi çünkü düzgün bir röntgen çekilemeyecek kadar çok titriyordu. Mira bariz kırık bacağının fotoğrafını çekerken ben de avucumu küçük kafatasının üzerinde gezdiriyorum. Çok kötü durumda, hem de birden fazla şekilde. Evet, bacağı kırık ama keçeleşmiş kürkü hiç görmediğim kadar kötü ve parmaklarımı o yün tabakasının altına soktuğumda hissedebildiğim tek şey kemikler.

Bu çok sevilen bir köpek değil. Mira'ya göre ya kaybolmuş ya da terk edilmiş, tüm bu sahneyi mükemmel bir sükûnetle karşılıyor.

Burnumun kenarı sızlıyor ve gözlerim yaşıyor.

"Neden ağlıyorsun? O iyileşecek. Bunu düzeltebilirim." Arkadan aydınlatmalı panoda asılı olan taramalara bakıyor. Bacağı paramparça olmuş.

"Onun için üzülüyorum."

Mira ellerini kalçalarına dayayarak omuz silkiyor, hâlâ görüntüyü değerlendiriyor. "Onu kurtarabildiğim için kendimi mutlu hissediyorum."

Burnumu çekiyorum. Bu da bir bakış açısı. Ayrıca, Mira bazı şeyleri robot gibi yapıyor. Acıyı yakından görmek hâlâ yüreğimi sızlatıyor. Belki de yansıtıyordur.

"Git Griff'e köpeğin yaşayacağını ama bacağını kesmek zorunda kalacağımı söyle."

Hızla göz kırpyorum ve elimi kirli küçük bedenin üzerinde gezdiriyorum.
Zavallı bebek.

"O zaman ameliyata girip bana yardım edebilirsin."

"Sence hâlâ burada mıdır?" Adam hıyarın tekine benziyor. Paramı kovboyluk yapmak için gittiğine yatırıyorum, ya da her ne yapıyorsa.

Mira, onun hâlâ dışarıda olduğuna dair aklında hiçbir soru işareti yokmuş gibi kesin bir ifadeyle başını sallıyor ve sonra hazırlanmak için kapılardan geçerek ameliyat alanına doğru gözden kayboluyor. Sahada sadece ikimiz varız ve planlanmış bir ameliyat günü değil, idare etmek zorundayız. Yani ikimiz de elimizi taşın altına koyacağız.

Bekleme alanına geri dönmeden önce elimi köpeğin bir deri bir kemik kalmış bedeninin üzerinde hafifçe gezdiriyor, merkezleyici bir nefes çekiyorum.

Mira aradı. Griffin hâlâ burada, bir sandalyede oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş. Omuzlarında taşıdığı yükün ağırlığı kaldıracabileceğinden fazlaymış gibi kendi üzerine kıvrılmış.

Başını kaldırıyor, karanlık ve gizemli gözleri hiç uzaklaşmadan benimkilerle buluşuyor. O gecedan beri, kim olduğumu bilmeden önce bile göz göze gelmemiştik ve bakışlarının ağırlığı altında adımlarımın sendelediğini fark ettim.

O çok ateşli. Erkeklik fışkırıyor. Gözeneklerinden sızıyor ve üzerimdeki etkisi baş döndürücü. Kardeşimin arkadaşına aşık olduğuma hiç şüphe yok. Ve neredeyse buna gülmek istiyorum. *Ne kadar da klişe.*

"O iyi olacak." Duygularımı yutarken sesim kırılıyor - son birkaç yıldır ustalaştığım bir şey. Kendime güzel, normal bir hayat kurmak için kırılgan, öfkeli küçük kız olmaktan vazgeçtim. "Ama ameliyat edeceğiz. Mira arka bacağın çok hasar gördüğünü söylüyor."

"Ampütasyon mu?" Şapkasının kenarı kalın alnını ve güçlü burnunu gölgeleyerek ifadesini görmeyi zorlaştırıyor.

"Evet." Gergin bir kız öğrenci gibi ellerimi önümde evirip çeviriyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda o kadar yoğun ki beni neredeyse sinirlendiriyor. İçten içe yanıyor, başa çıkabilirim. Sessiz muamele, onu da anladım. Ama bu suçluluk dolu vücut dili beni tedirgin ediyor. Şu anda bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"İyi misin?" Önünde çömelirken sessizce soruyorum.

"Mhm." Başını sallıyor, nasırlı parmakları dizlerinin arasında birbirine kenetlenirken başını tekrar öne eğiyor.

"Tamam. Um... işi bittiğinde seni aramamı ister misin?" Bana bakmadan başını sallıyor. "Bekleyeceğim."

Tekrar göz kırpyorum ama bu sefer gözyaşlarımı kovmak için değil. Çünkü neredeyse kendi kulaklarıma inanamayacaktım. Bir sebepten dolayı, bunu beklemiyordum.

tepki.

Hiç düşünmeden avuçlarım ellerinin üzerine düşüyor. Nazik bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu biliyormuşum gibi. Tanrı biliyor ya, şu anda kendine karşı nazik davranmıyor. "Hey, bunu biz hallederiz. Bir süredir tek başına gibi görünüyor. Bu senin suçun değil. Kazalar olur."

Cevap olarak sadece homurdanıyor.

Ama dokunuşuma omuz silkmiyor.



Yüzümde bir gülümsemeyle kliniğe doğru yürüyorum. Dışarıda güneş var. Kuşlar cıvıllı cıvıllı. Hayat güzel. Gece boyunca köpeği kontrol ettiğim için yorgunum ama elimde kahve kupam var. Alçak merdivenlerden zıplayarak ön girişi karşılayan sundurmaya çıkıyorum.

Bir şey hareket etti ve sıçradım. Dökülen kahve elimi yakıyor.

"Ah!" Griffin ön verandadaki hasır sandalyelerden birinden uzun bacaklarını açtığı anda bir elim göğsüme çarpıyor. "Böyle üzerime atlamadan önce bir merhaba diyemez miydin?"

Dudakları düzleşiyor ve gözleri siperliğinin gölgesi altında yuvarlanıyor.

"Bunu gördüm." Onu ve sözsüz tavırlarını geçip anahtarı ön kapıya sokuyorum ve arkamdan gelen sessiz "Merhaba" sesini neredeyse kaçırıyorum.

Kodu girip ışıkları yaktığımda alarm bip sesi çıkarıyor.

"Köpek nasıl?" Griffin'in botları yere vurarak arkamdan geliyor.

"Güzel. Bütün gece onu kontrol ettim. Halsiz görünüyor ama iyi.

Onu görmek ister misin?"

Eşyalarımı resepsiyona bırakırken ellerini ceplerine sokmuş, geniş duruşuyla bana başıyla selam veriyor.

"Geri gel o zaman." Beni takip ederken ona el sallıyorum. "Günaydın, küçük köpekçik," diye sesleniyorum muayene alanının arkasındaki metal kasaya doğru. Biz yaklaştıkça küçük kafasını sallayarak dengesizce oturuyor. Biz yaklaştıkça o daha da heyecanlanıyor. Ayağa kalkıyor ve sallanıyor, küçük siyah burnunu sandığın kapısındaki deliklerden içeri sokuyor.

"O kel," Griffin'in paslı sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Evet. Onu tıraş etmek zorunda kaldık. Kocaman bir düğümdü ve pirelerle doluydu. Belli ki bir süredir ona bakan kimse olmamış."

"Ayakta duruyor." Griffin yaklaşıyor, yüzüne kazınmış endişeyle küçük köpeğe bakıyor.

"Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Bana ters ters bakıyor ve ben gülmemeye çalışıyorum. "Yani, köpekler kendileri için üzülmezler. Bizim gibi değiller. Sadece içinde bulundukları durumu en iyi şekilde değerlendirip hayatlarına devam ederler. Neyse ki arka bacaklarından birini kaybettikten sonra çok çabuk toparlanıyorlar."

Griffin homurdanarak yanıma yaklaşıyor, o yaklaştıkça bedenim farkındalıkla uğulduyor. Bir elini kafesin kapısına doğru tutuyor ve heyecanlı köpeğin derisini yalamasına izin veriyor. *Seni suçlamıyorum, evlat. Seni hiç suçlamıyorum.*

Bu manzara karşısında gülümsedim. "Onu kurtardığını biliyor." "Onu ben kurtarmadım. Ona vurdum."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Olaya bu şekilde bakabilirsin. Ya da yardıma ihtiyacı olduğu için kendini senin yoluna atmış gibi de bakabilirsin. Ve sen de ona yardım ettin."

Gözleri benim onun yanında durduğum yere kayıyor. "Pembe gözlükler için yeterince gençsin, ha?"

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Hayatımda hiç kimsenin beni pembe gözlük takmakla suçladığını sanmıyorum. Genç olan mı? Kim olduğuma dair parçaları bir araya getirdiğinde gerçek bir utanç sarmalı yaşamış olmalı. Ama pembe gözlükler? Neredeyse güleceğim. Hayatımın çoğunu bok rengi gözlüklerle yaşadım, ta ki onları çıkarmayı *seçip* başıma gelenlere *izin vermeyi* bırakana kadar.

"Taktığım gözlüğün rengini seçecek kadar yaşlıyım. Teşekkürler." *Dick.*

İsimsiz köpeğe kahvaltısını ve ilaç kokteylini hazırlamak için dönüyorum.

"Neden *onunla* bu şekilde konuşmuyorsun?" Arkasını dönerken yaptığı hareket gözüme çarpıyor.

"O mu?"

Tereddüt ediyor ve yemin ederim yanakları biraz renkleniyor. "Barbie Bebek Çocuk."

Gülüyorum, bir şırınga anti-enflamatuar ölçüyorum. "Ken Doll'u mu kastediyorsun?"

"Her neyse." Parmakları kafese doğru bastırıyor.

"Onu dışarı çıkarabilirsin." Küçük bir porsiyon yaş mama ve hapları karıştırıyorum, umarım onları alıp tükürmeyecek türden bir köpektir. "Ve ne demek istediğini anlamıyorum."

"Sana böyle şeyler söylememeli." Tanrım, çok belirsiz. Binicilik yorumunu kastettiğinden oldukça eminim, ki bu çok sinir bozucuydu. Ama ona katılmayı reddediyorum. Gururum bana izin vermiyor.

"Önerin için teşekkürler. Bir sonraki randevumuzda bunu aklımda tutacağım," diye ekliyorum, çünkü bana ne yapacağımı söyleyen bu adamı sikeyim. *Özellikle* de geçmişimiz ortadayken. Benim bir ağabeyim var ve bir başkasına ihtiyacım yok.

Kaseyi, Griffin'in az önce kafesinden kurtardığı fare gibi sallanan köpeğe doğru yerde kaydırıyorum ve o da hemen içine dalıyor. Zavallı şey açlıktan ölüyor olmalı, ama sadece küçük öğünlerle başlayabiliriz.

Tekrar ayağa kalktığımda Griffin'in gözleri mama kabına ve köpekten gelen sessiz homurdanma seslerine sabitlenmişti. "Bir sonraki randevuyu hak etmiyor."

Gözlerim ona dikildi. "Kes şunu, tamam mı? Senin fikrini sormadım. İki yıl önce benim hakkımdaki fikrini söylemiştin ve bu kadarı yeterliydi, teşekkürler. Kaza mı? Hata mı? Her neyse. Seni gayet net duydum." Nemli ellerimi önlüğümün üzerine sürdükten sonra bir kalkan gibi vücudumun üzerinden geçiriyorum. *Sadece normal bir hayat yaşamak istiyorum -bir iş, bir koca, mutlu çocuklardan oluşan bir sürü- işte bu yüzden.*

"Sadece arkadaşımın küçük kız kardeşine göz kulak oluyorum."

İnanılmaz bir kahkaha attım. *Lanet olası küstahlık.* "O gece banyoda yaptığın şey bu muydu? Bana göz kulak mı oldun?"

"Bu farklıydı."

"Neden?"

Homurdanıyor. "Kim olduğunu bilmiyordum."

Dilimi tıkırdatıyorum, beni yakalayan ve bana sahip olan adamın şu anda ne kadar korkak olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. "Amcık."

"Nadia." Sesi bir uyarı gibiydi ama daha kötülerini de duymuştum. Griffin Sinclaire bana pek çok şey yapıyor ama beni korkutmak bunlardan biri değil. "Ben otuz beş yaşındayım. Sen daha yeni reşit oldun. Bunu konuşmamalıyız bile. Bunu unutmalsın."

Gözlerimi deviriyorum. *Zar zor yasal.* Ne bu, porno mu?

Benim yaşadığım şeyleri yaşadığınızda, yaş sadece nüfus cüzdanındaki bir sayıdan ibarettir. Birkaç hayat yaşamışım gibi hissediyorum. Kendimi yeniden keşfettim. Benim gördüklerimi gördüğünüzde, kendi yaşınızdaki normal, mutlu insanlarla ne gibi bir ortak noktanız olabilir ki?

Yiyecekleri ve ilaçları paketliyorum, küçük köpeğin kabın etrafında beceriksizce topallayışını, koklayışını ve daha fazlasını arayışını sessizce izliyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Griffin'in karanlık gözlerini vücudumda gezinirken yakalıyorum. Dudaklarıma düşüyorlar ve kollarımdaki tüyler hemen diken diken oluyor. Vücudumun ona bu kadar uyumlu olması beni tedirgin ediyor.

Kendimi toparlamak için dudaklarıma alıştırmış bir gülümseme yerleştiriyorum. "Önerin için teşekkürler. Yapacağımı sanmıyorum. Unut gitsin, yani. Aslında o geceyi kafamda canlandırmaktan zevk alıyorum."

Çenesi sıkılır, kolları önünde çaprazlaşırken tek bir kası zıplar. O kadar huysuz görünüyor ki neredeyse güleceğim. "Şımarıklık yapma."

Vücut diliyle ilgili her şey sıkı sıkıya sarılmış, neredeyse vahşi. O kelimeyi söylerkenki gözleri hariç. *Velet*. Onlar saf kavurucu alev.

Ve tamamen farklı bir hikaye anlatıyorlar.

Ona göz kırpıyorum ve sanki tokat atmışım gibi gergin vücudunun geri çekilmesini izliyorum. "Ama neden? Bu kadar sevdiğini bildiğim halde neden durayım?" Ve sonra kliniği açmak için ön tarafa geri dönüyorum.

Tommy'nin benimle böyle konuşmasına izin vermemem gerektiği konusunda haklı ama ben de buna izin vermeyeceğim.

Griffin Sinclair bu saçmalıklarıyla keyfimi kaçıramaz. İlk binicilik dersim bu öğleden sonra. Yapılacaklar listemdeki işleri kontrol ediyorum ve hoşuna gitse de gitmese de hayatın sunduğu her şeyi deneyimliyorum.

GRIFFIN



TAHRİK EDİLMİŞ. Şu anda hissettiklerimi tanımlamak için kullanacağım kelime bu.

Nadia Dalca derimin altında bir şerit gibi, dışarı çıkmak için biraz fazla sıkışmış. Sinir bozucu.

Kır çiçeği. Evcilleştirilmek istemiyor ve ben de bunu denemek istememeliyim. Onu ters yöne yönlendirmeli ve koşturmalıyım.

Bir kadın isimsiz, anlamsız bir alışverişin ötesinde ilgimi çekmeyeli yıllar oldu. Futbol günlerim birçok açıdan çılgın bir yolculuktu ve şimdi bölgede ihtiyaç duyduğumda arayabileceğim birkaç kadın var. Bu anneme çok istediği torunlarını vermeyecek ama kaşıntısını giderecek.

Ve bu benim için mahremiyetimi korumanın kolay bir yolu.

Güne başlamak için ahıra koşuyorum. Beşi de iyi bir gün geçirene kadar saatler, her seferinde bir genç at olmak üzere, metodik bir şekilde geçiyor. Kimse benimle konuşmuyor. Kimse beni rahatsız etmiyor.

Nadia hariç.

Beni rahatsız ediyor. Dudakları beni rahatsız ediyor. Sözleri beni meşgul ediyor. On dört yaş küçük olması, aynı çiftlikte yaşaması ve bu kadar sınır dışı olması neredeyse kırmızı görmeme neden oluyor.

Bu gece şehre inip Natasha'yı becermeliyim. Soru sormuyor ya da karşılık vermiyor. Küstah çenesini çalıştırmıyor, bana meydan okuyan bir sırtıyla vurmuyor ve bana dokunmadan bile sikimi sertleştirmiyor.

Onunlayken, bunu sistemimden çıkarabilirdim. Gevşeyebilir ve gerginliğimi atabilirdim. Ve sonra buraya geri dönüp, bakmamam gereken bir kızla göz göze gelmeden işe koyulabilirdim.

"Belki başka bir gün," diye mırıldanıyorum son atı da sağrısına sert bir tokat vurarak yola çıkarırken. Şu anda başka bir kadın için doğru kafa yapısında değilim. Ne zaman olacağımı, başka bir boş sikişin programına ne zaman uyacağını düşünüyorum ve işin gerçeği, bolca boş zamanım var. Ne zaman istersem sığdırabilirim... Sadece istemiyorum.

Arkamdaki asfaltta tekerleklerin çıkardığı alçak uğultuyu duyduğumda aklımda bir şeyler dönüp duruyordu.

Mira bir kamyonetle yanıma yanaşıyor, yüzünde acil bir ifadeyle camı indiriyor. "Hey, Griff. Nadia'nın binicilik dersine girmen gerekecek."

Hayatımı sikeyim.

"Ne zaman?"

Saatine bir göz atıyor. "Yaklaşık bir saat içinde."

Kaşlarım çatıldı. Teklif ettiğimi biliyorum. Ama bunu yapacağımı gerçekten beklemiyordum. Sadece nazik davranıyordum. "Neden?"

"Çünkü Billie hastanede. Suyu gelmiş gibi görünüyor ama daha çok erken. Şimdi oraya gidiyorum. Dersten bahseden oydu." Parmakları sabırsızca direksiyona vuruyor.

"Muhtemelen erken doğum yapıyor ve binicilik dersi için mi endişeleniyor?"

Sanki normalmiş gibi omuz silkiyor. "Evet. Ayrıca oraya gitmem gerektiğini çünkü vajinası konusunda güvendiği tek doktorun ben olduğumu söyledi."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Siz kızlar çok tuhafsiniz."

"Oh, kesinlikle." Başını sallıyor, hiç alınmamış gibi. "Peki, dersi aldın mı?"

"Evet, evet." Ona el salladım. "Git onunla ilgilen... her neyse. Bilirsin işte. Sadece git."

"Vajina." Mira camı açarken gülüyor. "Aradığınız kelime *vajina*."

O uzaklaşırken ahıra doğru yürüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dağdaki arazimin sakinliğini diliyorum.



"BURADA NE YAPIYORSUN?"

Nadia bu durumdan en az benim kadar mutlu görünüyor. Ama bu iş için en uygun kişinin ben olduğumu da biliyorum. Bu iş için zamanı olan tek kişi. Natasha'da ya da başka birinde kaybolmak için harcayabileceğim zaman. Dürüst olmak gerekirse, önümde duran baştan çıkarıcı sarışın dışında herhangi biri.

"Billie hastanede. O yüzden beni ara..." Elimi yüzümde gezdirerek sözümü kesiyorum. Şimdiye kadar beni tökezleten kelimelerin üstesinden gelebileceğimi düşünürdünüz. Ama onlara tam gaz koşacak kadar aptalım.

En azından hayat seçimlerimde tutarlıyım.

Elimi çektiğimde Nadia'nın eğik başını, çitlere yaslanmış merakla beni izleyen ışıltılı gözlerini görebiliyorum. "Sana koç mu diyeyim?" diye bitiriyor cümlesini.

Ona sadece başımı salladım. Zaten konuşmaktan yoruldum. Yalnız geçirdiğim zamanın huzurunu özlüyorum.

"Bunu daha önce de yaptığını duymuştum."

"Evet." Kelimeyi amaçladığımdan daha sert bir şekilde bağıriyorum ve onun irkilmesini kaçırmıyorum.

"Kekemeliğin var mı?" Sadece soruyor. Doğrudan. Utanmak yok, hafif davranmak yok, geri adım atmak yok. Sadece söyle.

Bu yönünü seviyorum. Ne düşünüyorsa onu söylemesi. Kalbini kolunda taşıyor. Bu yüzden geçen gece onu o dangalağın yanında ağırbaşlı ve uyumlu bir şekilde izlerken çok sinirlendim. Ona gidip kendini becermesini söylemesini istedim. Çünkü hak ettiği buydu.

Onu çok az tanıyor olsam bile, içten içe onun *böyle* biri olduğunu biliyorum. Ve yanında kendiniz olmadığınız bir insanla zaman geçirmek trajik bir zaman kaybıdır. Bu yüzden ona yalan söylemeye zahmet etmiyorum. Ben artık buyum.

"Evet," diye mırıldanarak kapıya doğru dönüyorum. "Hadi başlayalım." "Billie iyi mi?" Gözleri endişeyle kısılmıştı.

İçimi çekiyorum çünkü ona sunabileceğim çok az teselli var. "Gerçekten bilmiyorum."

Benimkinden daha büyük bir iç çekişle başını sallıyor ve sonra devam ediyor. "Tamam." Sesi tekrar hafif ve mutlu. "Sadece bana ne yapacağımı söyle."

Bana böyle şeyler söylediği için neredeyse yüksek sesle homurdanıyorum ve kendime onun on dört yaş daha genç olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Hayatına yeni başlıyor. Benim gibi münzevi ve hasarlı birine ihtiyacı yok ve Stefan'ın küçük kız kardeşiyle bir şeyler yaparak onun güvenine ihanet edemem.

"Ne kadar biliyorsun? Hiç ata bindin mi?"

"Hayır." Yanıma sokuluyor, gözleri Spot'un üzerinde takdirle geziniyor. Yakışıklı bir at. Onu suçlayamam. "Adı ne?" Çenesini ona doğru uzattı.

"Spot." Kapının kilidini açtım ve deri yuları ona uzattım. "Git getir onu."

"Spot?"

Gözlerimi ona diktim. Sessizce soruyorum, *evet, ve?*

"Pek yaratıcı bir isim değil. Üzerindeki tüm beneklerle birlikte." Kendinden emin bir şekilde padokta yürüyor ve atın başını içine sokması için yuları uzatıyor. "Bu bana Kır Çiçeği yerine Sarışın demek gibi bir şey olurdu."

Ona taktığım evcil hayvan isminden bahsedince azı dişlerim kenetleniyor ve böyle küçük yorumlar yapmanın onu eğlendirdiği çok açık. Gülümsemesini gizlemek için acınası bir çaba içinde dudakları birbirine dolanıyor.

"Nadia," diyorum adını bir uyarı gibi, adı *k* ya da *t* ile başlamadığı için evrene sessizce şükrederek. Harflerin üzerinde tökezlerken onu azarlamak aynı etkiyi yaratmazdı.

"Evet?" Bana çok masum bir bakış fırlatıyor, karamel gözleri kalın kirpiklerinin dalgalanmasının ardında kocaman. *Brat.*

"Onu ahıra getirin ve çapraz bağlayın. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, Koç." Yanımdan geçip tertemiz tesise doğru yürürken sesi eğlenceyle dolup taşıyor.

Eğer tamamen yasak olmasaydı, onu dizime alırdım. Yaş farkına lanet olsun.

Spot'u ahıra götürürken kıkına bakıyorum. Kot pantolonunun yuvarlak memelerinin altındaki kıvrım şekli neredeyse hipnotize edici. Dar ve sıkı bir bele doğru kıvrılıyor, sonra tekrar geniş göğüslerine doğru genişliyor.

Kum saati figürünü sözlükte aratırsanız, Nadia Dalca'nın hınzır vücudunun bir fotoğrafını bulacağınıza eminim.

Spot çapraz bağa bağlandıktan sonra onu hazırlıyoruz. Ona ihtiyacı olan bağlama parçalarını gösteriyorum, çeşitli parçaları ve her bir parçanın nasıl güvenli bir şekilde takılacağını açıklıyorum.

Ona anlattıklarımı hafızasına kazımaya çalışırken dilinin ucu konsantrasyonla dişlerinin arasına sıkışıyor. Müstehcen yorumlar ve flörtler sona eriyor ve öğretmeye çalıştığım şeyi öğrenmek için ciddi bir çaba sarf ediyor.

Bu da onu benim için daha çekici kılıyor. Zeki, anlayışlı, kendini bu işi çözmeye adanmış biri ve buna saygı duyuyorum. Dahası, kekemeliği ortaya çıktığından beri bana farklı gözle bakmıyor.

Acımak yok. Yargılamak yok. Yaralı köpek yavrusu rutini yok. Sadece açık bir soru. Ardından tam bir kayıtsızlık. Onun tepkisi ya da tepkisizliği karşısında rahatlıyorum. Kelimeler kolayca akıyor ve gözlerim kapalıyken yapabileceğim şeyleri paylaşırken kayboluyorum.

"Tamam, kaskını al ve dışarı çıkalım."

"Oh, hayır. Ben iyiyim." O güzel kışını kask takmadan buradan çıkaracağını düşünüyormuş gibi kapıya doğru yürüyor.

"Hiç şansın yok. Kask. Şimdi."

Bana dönüyor, gözlerini deviriyor ve ellerini kalçalarının üzerinde öyle bir yumruk yapıyor ki, yaşının farkına varıyorum. "Yasal olduğumu biliyorsun, değil mi? Kask takmak zorunlu değil."

Gözlerim kısıldı. Bu iğnelemeyi kaçırmadım. "Eğer yasalsanız, çocuk gibi davranmayı bırakın." Kaba bir tavırla koridorun sonundaki, at takımlarını ve binicilik kıyafetlerini sakladıklarını bildiğim odayı işaret ediyorum. Öfke her hareketimi yakıyor. Bu benim için pazarlık konusu olamaz. "Kask yok. Ders yok."

Yüzleşiyoruz, gözleri bulamayacağı cevaplar için yüzümü arıyor. Bunu fark etmiş olmalı çünkü ince omuzları derin bir iç çekişin ağırlığı altında çöküyor. "Tamam. Homurdanmayı bırak. Tüm bu baba rutinini bu kadar ciddiye almana gerek yok. Hemen döneceğim."

Birkaç dakika içinde, kayışı çenesinin altına bağlayarak odadan geri dönüyor. "Düzeltilmesi sonsuza dek süren çılgın kıvrıkcık saçların olsaydı anlardın," diye mırıldanıyor Spot'un dizginlerini tutup büyük kum halkasının ortasına doğru ilerlerken.

Saçları. Beyni yerine lanet olası *saçları* için endişeleniyor. Onu takip ederken dişlerim gıcırıyor ve başım titriyor, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Montaj bloğunun yanında," diyerek ortadaki büyük ahşap basamaklı tabureye doğru ilerledim. "Şimdi, binmeden önce kolanı kontrol edeceksin. Bazen bir at ilk seferde bağladığınızda şişer, bu da bindiğinizde gevşek olduğu anlamına gelir. Düşmek için acemi bir yol." "-e" kelimesine takılmadığım için içimden sırtımı sıvazlıyorum.

Sürekli devam eden bir çetele. Durduramadığım bir saplantı. Çok yorucu.

Nadia başını sallar, eyerin kapağının altına uzanır, kolanı sıkmak için uğraşırken ayak parmaklarının ucuna basar. Spot'un kulakları geri kaçıyor,

etkilenmedim.

"Onu boğmaya çalışmıyorsun. İşte," Yanına giriyorum, üst kolu pazuma değecek kadar yaklaşıyorum. Losyonunun hafif kokusu aramızdaki havada asılı kalırken vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor. Ama benden uzaklaşmıyor. Hâlâ mükemmel bir konsantrasyonla ellerimi izliyor. Ama yine dişlerinin arasına sıkışan dilinin pembe ucu dikkatimi dağıtıyor. "Onu ölümüne sıkmana gerek yok." Kaymayı görmezden gelmeye çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Eğer olmamış gibi davranırsam, belki o da öyle davranır. Sabitlendikçe kekemeliğim daha da kötüleşiyor. Ne kadar gergin olursam, o kadar çok ortaya çıkıyor.

Kolanını çekiştiriyorum, doğru miktarda kıpırdama payı olup olmadığını test ediyorum. "İşte böyle. Hisset."

"Tamam." İnce parmakları kolanın etrafını sararken kaşları çatılıyor, az önce benim yaptığım gibi test ediyor. "Anladım. Şimdi ne olacak?"

Yüzü, pürüzsüz, güneşin öptüğü teni, kalp şeklinde üst dudağı ve biraz daha dolgun alt dudağıyla bana bakıyor, yön arıyor. Gözleri sıcak deri gibi, yumuşak ve yargısız.

Boğazımı temizliyorum. "Şimdi bloğun üzerine çık." Hemen öyle yapıyor. "Dizginler sol elinde." Dizginleri ona veriyorum ve elimi onunkinin üzerine kapatıp parmaklarını yıpranmış derinin etrafına sarıyorum.

"Güzel." Sesim sessiz. "Şu elin kulpta, diğer elin arkada." Vücudunu konumlandırırdığımda senkronize oluyoruz. Ben yönlendiriyorum ve vücudu takip ediyor. Birlikte nefes alıp veriyoruz ve ürkütücü bir sakinlik duygusu beni ele geçiriyor. Yıllarca insanlardan saklandıktan sonra, çok az tanıdığım birinin varlığında bu kadar rahat hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Ama onda bir şey var. Doğal ve rahatlatıcı. Sanki onu bir şekilde zaten tanıyor gibiyim. "Şimdi bir bacağını salla ve nasıl hissettiğine bak."

Birkaç dakika içinde, ben ona bakarken dudaklarına değen memnun bir gülümsemeyle atımın üzerine oturdu. İki yıl önce olduğu gibi nefesim ciğerlerimden çekilmiş, ne diyeceğimi bilemez haldeyim.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Bir elim Spot'un kaslı omzundayken diğer elim yanımda gevşek bir şekilde duruyor. Gözlerim onun yüzüne yapışmış, içinden gelen ışıltıya sabitlenmiş durumda.

"Başardım! Ata biniyorum." Sırıltısı, parlaklığıyla bütün bir stadyumu aydınlatabilirdi.

"Yani, orada öylece oturuyorsun." Sessizce kıkırdıyorum. Ondan yayılan heyecan *neredeyse* bulaşıcı.

"Defol git buradan, Debbie Downer." Dizginleri bir elinde toplarken ve bir avucunu Spot'un boynunun tepesine doğru kaydırırken başı sallanıyor. "Sağ ol dostum. Senin yardımınla bunu yapılacaklar listemden çıkaracağım," diye mırıldanıyor. Sanki orada durarak ona büyük bir iyilik yapmış gibi.

Sanki hayattaki en basit şeyler ona zevk veriyormuş gibi. O listede başka neler olduğunu bilmek beni çaresiz bırakıyor. Şu anda ondan akıp gidenler gibi ona başka ne mutluluk getirebilir? Çünkü şu anda, onun için bu şeyleri işaretlemek için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

NADIA



Küçücük köpek, onu kafesinden çıkardığım anda etrafımda daireler çizerek koşuyor. Tıraş ettikten sonra kuyruğu fasulye gibi oldu ve yemin ederim o cılız kuyruk tüm vücudunu sallıyor. Heyecandan titriyor. Çünkü onu dışarı çıkardım ve kliniğin zeminine oturttum.

O kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. Kendime engel olamıyorum. Daha yeni bir bacağı kesildi ama onun tek umursadığı benim yere oturup bebek sesiyle onunla konuşmam.

"Kim bu a iyi küçük Çocuk mu? Huh?" Bu köpeğin Kafa tuhaflıklar zeka ile. "Kim o?" Göğüs kafesini yere doğru bastırıyor ve sanki çok eğlenceli bir oyun oynuyormuşuz gibi minik poposunu havaya kaldırıyor. Avucumla önündeki zemine vurduğumda ayağa kalkıyor, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıyor ve sanki bu çiftlikteki en havalı yarış atıymış gibi kliniğin etrafında dolanıyor. Biraz garip görüldüğünün farkında değil.

Etrafta dolanarak sarhoş olmuş.

Gülüyorum. Göğsümü dolduran dolu dolu bir kahkaha. "Sende de zoomies var mı, Tripod?"

Arkamdaki kapı itilerek açılıyor ve Mira'nın kıkırdaması benim kine katılıyor. "Tripod. Onaylıyorum."

"Ona yaklaşıyor." Mira kulaklarının arkasını kaşımak için çömelmeden önce birbirimize gülümsüyoruz.

"Billie nasıl?" Merakla sordum.

Mira eşyalarını ön masanın arkasına bırakırken iç geçiriyor. "O iyi. Bebekler de iyi. Kötü haber, tam yatak istirahati önerdiler ve bu da düşündüğünüz kadar iyi gidiyor. Vaughn aşırı koruma modunda, bu yüzden orada bazı savaşlar olacağını tahmin ediyorum."

Homurdanıyorum. *Az bile söyledin.* Billie hesaba katılması gereken bir güç. İçimden bir ses Vaughn'un ellerinin dolu olacağını söylüyor. "Oof. Zavallı Vaughn."

Yengem yanıma çömeliyor ve Tripod hemen yanıma geliyor, hala tüm vücudunu kıpırdatıyor. "Diğer kliniklerle ve yerel barınakla temasa geçtim. Kasabaya afişler bile astım. Kimse onu almaya gelmedi. Zavallı küçük dostum."

Kimsenin bu küçük köpek için gelmeyeceği düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Kimse onu özlemiyor ya da istemiyor. Ne yazık ki bunu anlayabiliyorum.

Artık Stefan var. Ama benim için asla geri dönmedi. Kaçabildiği ilk anda kaçıp gitti ve bir daha da arkasına bakmadı. Nedenini anlıyorum. Tanrım, o zamanlar her şeyden çok kıskançtım. Ben kafesteki bir kanaryaydım, o ise dışarıda dolaşan bir şahindi. Bu yüzden, çocukluk evimizle kendi refahı arasına bu kadar mesafe koyduğu için onu suçlayamasam da, içimde geride kaldığım için üzülen küçük bir parça hep var.

Hatta kızgın.

Ama bu yanıma çok iyi saklıyorum. Bana hizmet etmiyor ve kendim için mutlu, *normal* bir hayat yaratma planıma kesinlikle uymuyor.

Geçmişimi silip yeni ve parlak bir gelecek yaratma planım. Güvenli bir kariyer, beyaz çitler, iki nokta beş çocuk. Hepsini istiyorum.

Mira'nın yetim yavruyu okşamasını izlerken dalıp gittiğimi fark ediyorum. "Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Dudakları acımasız bir çizgiyle birbirine yapışıyor. "Barınak, sanırım? Belki bir kurtarma? Zaten bu kadar meşgul olmasaydım, ona kendim bakardım."

Gözlerinin iri, kahverengi kürelerine bakıyorum. Keşke ben de yapabilsem. Onu geride bırakmamayı o kadar çok istiyorum ki. Tüm travmamı mükemmel derecede mutlu küçük bir köpeğin üzerine yıkarken burnumun kemiği sızlıyor. Ama kafamın arkasındaki küçük ses bana henüz yerleşmeye hazır olmadığımı söylüyor. Hâlâ yapmam gereken birkaç şey var.

"Binicilik dersin nasıldı?" Mira konuyu tamamen değiştiriyor ve ben de beynimin farklı bir yöne gitmesine izin verdiğim için üzülmiyorum.

Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor. "İnanılmazdı."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor, benim için heyecanlanıyor. "Griff iyi miydi? Pek konuşkan biri olmadığını biliyorum."

Nedenini biliyor mu diye dalgınca merak ediyorum. Stefan biliyor mu? Bunu anlayacak kadar ona dikkat eden biri var mı?

"Harikaydı." Başımı salladım. "Onun atı Spot'a bindim. Sadece yürümeme izin verdi çünkü o çok kibirli ve güçlü biri." Mira gülüyor. "Ama yine de harikaydı. Bu akşam işten sonra bir tane daha yapacağız."

Sırtımı kardeşçe okşuyor ve bana bakıp gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum, Nadia." Onun dokunuşuna yaslanıyorum ve bu dokunuşla geliyorum. İnsanların Mira'nın biraz huysuz olduğunu düşündüklerini biliyorum ama o bana karşı hep sıcak ve koruyucu oldu. İlk tanıştığımız andan beri.

Onun kardeşimin ruh eşi olduğunu biliyorum. Ama bundan da öte, onun benim hayatıma da girmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Başvuracak mısın?"

"Ne için?" Kasıtlı olarak mı kayıtsız kalıyorum? Evet, evet, öyleyim.

Gözlerini devirışine bakılırsa o da bunu biliyor. "Veterinerlik okulu, salak."

Kıkırdıyorum. "Dizüstü bilgisayarımın penceresi açık ve ona bakarak çok zaman geçirdim. Bu sayılır mı?"

Beni dürttü. "Doldur."

"Ben... Ben seni burada zor durumda bırakmak istemiyorum. Son programımı yapmak için seni ektikten sonra aslında yeniden başladım."

"Hey. Bana bak." Baktım ve kızgın gözleri benimkilere dikildi. "İstediğin şeyin peşinden gittiğin için asla özür dileme. Kimsenin yoluna çıkmasına izin verme. Eğer izin verirlerse, seni hak ettiğin şekilde sevmiyorlar demektir. Peki ya ben? Ben seni seviyorum. Başvur. Denemek zorundasın."

Göğsümdeki o sızı geri geldi ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Ona ve Stefan'a sahip olduğum için çok şanslıyım. On sekiz yaşına girip Romanya'yı terk etmeden önce koşulsuz sevgiyi deneyimleyememiş olabilirim ama geç olması hiç olmamasından iyidir.

Kapı tekrar açılarak kardeşçe anımızı böldü ve çenem sesi takip ederek sarsıldı.

Mira hemen ayağa kalkıyor ama ben yerde, Griffin Sinclair'in ayaklarının dibinde kalakalıyorum. Hareket edemeyecek kadar aptallaştım.

Kendime iki yıl önceki öpücüğün sadece o olduğunu söyleyip duruyorum. Bir öpücüktü. Bir sürü erkekle öpüştüm. Bir sürü ateşli çocukla. Ama hiçbir Griffin'in yaptığı gibi bilinçaltıma girmede.

Burada diz çökmüş, sabit bakışlarına bakarken, yüzünde bir parça bile sıcaklık yokken, onu hâlâ istediğim için kendimden nefret ediyorum. Onun daha çok bir kene gibi olduğuna karar verdim. Tek yaptığım bir gece bir çalıya sürtünmekti ve o da yapıştı. Şimdi derimin altına yapışmış, beni zehirliyor.

İyi haber şu ki, bu iş kolunda hayvanlardan kendi payıma düşen keneleri çıkardım. Yani yapacağım şey bu. Hayali cımbızımı kapıp onu lanet bir böcek gibi çekip çıkaracağım.

Parlak yeni gelecek Lyme hastalığını içermiyor, çok teşekkür ederim.

"Hey." Ayağa kalkmadan önce Tripod'u bir kez daha okşadım. Çünkü o bana bir gülümseme bile veremezken ben onun önünde diz çökmüş vaziyette duruyorum. "Ne var ne yok?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve etkilenmemiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Griffin Sinclair'e etkilemek için ne gerekir bilmiyorum ama yanımda taş kesilmesine bakılırsa, bunu yapabilecek kapasitede olmadığımı tahmin ediyorum.

"Köpeği kontrol etmeye geldim."

"Griffin, çok tatlısın." Mira hafifçe masanın etrafından dolaşıp bilgisayarın başına oturuyor. "Gördüğünüz gibi durumu iyi. Köpekler amputasyonla oldukça iyi başa çıkıyor aslında." Gözleri ekranı tarıyor ve fareye tıklıyor, muhtemelen devam ederken bugünün programını bozuyor. "Sahibini bulamadım. Bu yüzden kesik iyileşir iyileşmez onu bir kurtarıcıya yerleştirmek için süreci başlatacağım."

Griffin gözle görülür bir şekilde geri çekilir. Ağzının kenarları her zamankinden daha fazla aşağı çekiliyor. Mira bunu fark etmiyor; onun yerine kayıtsızca devam ediyor. "Aslında sizden bir iyilik isteyeceğim çocuklar."

Kaşlarımı çatıyorum, bu sestem hoşlanmıyorum. *Erkekler*. Çoğul. Griffin ve ben birlikte. Dünden beri dört gözle beklediğim binicilik dersinden şimdiden korkmaya başladım. Onunla biraz ilerleme kaydetmiş gibiydik. Ta ki buraya gelip bana sinir bozucu bir ergenmişim gibi kaşlarını çatana kadar.

Griffin sadece "*Sorun değil, sizin için ne yapabilirim?*" der gibi homurdanıyor.

Kaba.

"Dünden sonra yeniden planlamak zorunda kaldığım şeylerle çifte doluyum. Aslında," diye alt dudağını dişlerine bastırarak endişeleniyor, "Çifte randevudan daha fazlası var. Pistte bir topallık konsültasyonum var ama diğer her şey burada. Nadia, gidip bir bakmak ister misin? Neler olduğunu görebilmem için beni görüntülü arar mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Yani, evet. Tabii ki. Ama bunu kendi başıma da yapabilirim."

Geniş, yalvaran gözlerini Griffin'e çeviriyor ve neredeyse güleceğim. İstedğini elde etmek için geyik gözlerini nasıl kullanacağını biliyor.

"Griffin, hipodromdaki atın sahibi ... şey, Nadia'yı oraya yalnız göndermek istemiyorum. Onunla gider misin? Bu akşam bizim evde yemek yiyerek bunu telafi ederim."

"Merhaba." Aralarında bir kol sallıyorum. "Ben buradayım. Huysuz dağ adamının bana eşlik etmesine ihtiyacım yok."

Griffin homurdanıyor ama Mira yalvaran gözlerini bana çeviriyor. "Nadia, bu adam bu işteki iyi insanlardan biri değil. Tek başıma gitmekten bile hoşlanmıyorum ama en azından onunla başa çıkma konusunda birkaç yıllık deneyimim var."

Griffin'e dönüyorum, gözleri vücudunun başka hiçbir yerine yansımayan bir eğlenceyle dans ediyor. Gözleri dışında adam heykel gibi. "İyi ama şu anda olduğu gibi kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durabilirsin. Elimi tutmana ihtiyacım yok."

Şapkasının kenarı aşağı doğru eğiliyor, yüzü şapkanın arkasında kayboluyor. "Bunu hayal bile edemezdim."

İsteğini kabul ettiğimiz için Mira'nın vücudu gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Ama ben yemek istemiyorum." Griffin oturan küçük beyaz köpeğe bakıyor.

yerde, kuyruğunu sallıyor ve sanki o da İngilizce konuşuyormuş gibi hepimize bakıyor. "Köpeği istiyorum."

Mira'nın başı öne eğiliyor ve yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Yani Tripod'u evlat edinmek mi istiyorsun?"

"Aptalca bir isim," diyor ama kararlı bir şekilde başını sallayarak evet, gerçekten de köpeği sahiplenmek istediğini belirtiyor.

Yüzüm ona doğru dönüyor. "Benekli atına *Spot* adını vermişsin. Sen kimsin ki aptal isimler hakkında konuşuyorsun?"

"Köpeğim, benim adım." Bana doğru bakmıyor bile. Köpeğe bakmakla meşgul. Keşke yüzünü, gözlerini görebilseydim de şu anda aklından neler geçtiğini anlayabilseydim. Bu iri kıyım adam küçük, kabarık, üç bacaklı bir köpeğe bakıyor. Garip bir çift oldukları kesin.

Şimdi gülme sırası Mira'da, sokak köpeğine bakarken başını sallıyor. "Onu senin say, Griffin. Onu alabilmen için klinikte birkaç güne daha ihtiyacı olacak."

Dönüp klinikten çıkmadan önce tek söylediği "Evet," oldu. Sanki onu takip etmemi bekliyormuş gibi.

"Tam bir pislik, değil mi?" Mira'ya gözlerimi devirerek ve şikayetlerime katılmasını bekleyerek söylüyorum.

Ama onun yerine düşünceli görünüyor. "Bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bence çok tatlı biri."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirerek klinikten çıkıyorum ve onun kendini beğenmiş havasına ve gururlu geniş omuzlarıyla tamamladığı katil kışına doğru ilerliyorum.

Görünüşe göre, burada Griffin Sinclair'e ve onun sessiz, kasvetli kişiliğine kalp gözüyle bakmayan tek kişi benim.



"BU EZIK. Kırılmış gibi topallıyor."

Karşımda duran adamdan anında nefret ettim. Sigarasını çekiştirip dumanını bana doğru üflemesinden. Yanımızda bağlı olan ata "o" diye hitap etmesinden. Gözlerinin vücudumda gezinmesinden, sırtımasından, dudaklarını yalamasından bahsetmiyorum bile. Tamamen giyinik olmama rağmen bu lanet herif sanki biri beni ona tabakta servis etmiş gibi hissettiriyor.

Evet. Ondan nefret ediyorum. Onun tipini tanıyorum. Yeni ya da orijinal değil.

Birdenbire Griffin'in arkamda huysuz, gözü kara bir nöbetçi gibi durduğunu bilmek o kadar da saçma gelmemeye başladı. Birdenbire gerçekten çok sevindim.

Şehre gidiş garip ve sessiz miydi? Evet. Griffin korkunç country müziği mi dinliyor? O da evet.

Onunla konuşmaya çalıştım.

Köpek istediğini bilmiyordum. Evet.

Köpekleri sever misin?

Yeterince iyi.

Daha önce içtin mi? Hayır.

Aklınızda bir isim var mı? Hayır,

yok.

Beyaz olduğu için ona Snowy adını mı vereceksin?

grunts

Bu da doksan dakika boyunca yaptığımız son konuşmaydı.

Ama şu anda, bu adam bana bakarken ve yarış atına bir canlıdan ziyade bir nesne gibi davranırken, Griffin'in burada olmasının bir rahatlama olduğunu kendime itiraf ediyorum.

"Arka bacağı çok şişmiş." Atın arka bacağının yanına çömelip elimi eklemim üzerinde gezdiriyorum. "Sakin ol dostum."

Ellerim kabarık bölgeye dokunduğu anda, oradan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. *Zavallı çocuk.*

"Bunu soğuk hortumla mı yıkadın? Ya da krema mı?" Sigarasını emiyor. "Hayır."

Ayağa kalkıyorum ve atın önüne geri dönerken ellerimi önlüklerime siliyorum. "Dr. Thorne atın hareketlerini izleyebilmesi için onu görüntülü aramamızı istedi. Sonra birkaç röntgen çekeceğim ve o da sizi takip edecek."

"Bu at için o kadar para harcamayacağım. Yarış kariyerim bitmek üzere. İyi para kazandım. Eğer durum buysa onu göndereceğim."

Kaşlarım çatıldı. "Göndermek mi?"

"Açık artırma. Et. Çim süsü. Benim için fark etmez."

Bakışlarım güzel atın kalçalarındaki beneklerle vurgulanan fok kahverengisi kürkünde gezinirken gözlerimde kızgın yaşlar beliriyor. Soğukkanlılığımı korumak için hızla gözlerimi kırıştıtararak avucumu kadifemsi burnunun ve onu örten uzun beyaz kırpıntının üzerinde gezdiriyorum.

Dokunuşumdaki şefkatle gözleri kapanıyor ve kalbim sıkışıyor. "Bu çok küçük bir şey olabilir. Bu kadar sert bir önlem almadan önce daha fazla araştırma yapabiliriz."

Adam başını arkaya atıp gülüyor. Sesi hırıltılı ve nefessiz kalmış gibi. Umarım sigarası onu dışarı çıkarır.

Zalimce bir düşünce. Ama zihnim bazı günler acımasız bir yer oluyor. Bu konuda kötü hissetmeliyim, ama bunun gibi pisliklerin yaptıklarını gördükten sonra, hissetmiyorum.

Profesyonel soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken azı dişlerim birbirine sürtünüyor. İki yıl önce olsa bu adama patlardım. Öfkem beni ele geçirir ve söylememem gereken şeyleri söyletirdi. Belli ki hâlâ bunları düşünüyorum ve eğer düşünceler bir insanı öldürebilseydi, bu adamın işi biterdi.

"Oh, küçük kız, bu iş hakkında öğrenmen gereken şeyler var." Gözleri açlıkla bedenimi tararken bana doğru adım atıyor. Tenimi

Sürünerek. Sonra nikotin lekeli elini omzuma koydu. "Eğer istersen bir ara sana öğretebilirim-"

"Onları tutmayı planlıyorsan ellerini çek." Griffin'in sesi arkamdan gürlüyor. Şu anda bambaşka bir şekilde sert, sanki yıllarca kullanılmadığı için paslanmış gibi. Ama yine de kadifemsi, yine de dolu ve sıcak. Az önce olduğundan çok daha yakınımda duruyor.

Adam sadece sırtıyor. Elini bırakıyor ama bakışlarını göğüslerimden ayırmıyor.

Griffin'in botlarının iki gümbürtüsünü duyuyorum ve sonra eli dirseğimi yumuşak bir şekilde sarıyor, beni geniş vücudunun kalkanının arkasına çekiyor ve "Gözlerini buraya dik, pislik" diye tıslıyor.

Griffin'e müdahale etmeyeceğine söz verdiği halde müdahale ettiği için kızmak istiyorum. Orada durup huysuz huysuz bakması gerekiyordu. Ama şimdi, onun vücudu kendimle yağlı saçlı ve gezgin gözlü adam arasında koruyucu bir kas duvarı oluştururken, rahatlayarak iç çekiyorum.

Yetenekli, cesur ve kendine güvenen biri olmayı çok istiyorum. Ama gerçek şu ki, içten içe böyle erkekler beni *korkutuyor*. Babam gibi erkekler, yüzeyin altında zar zor gizlenen öfkeye sahip olanlar. Eylemlerinin sonuçlarının nadiren olduğunu bilenler.

Zihnimin bu yolda dolaşmasına izin verseydim, bilinçaltı düzeyde erkeklerin beni genel olarak korkuttuğunu fark ederdim.

Baba sorunlarından bahset.

"Sakin ol, Kovboy." Adam kıkırdıyor, eğleniyor ve caymıyor. "Sadece sarışına hayatın gerçeklerini anlatıyorum. Yarış atları gelir ve gider. Benim odaklandığım şey sonuç."

Griffin'in vücudunun benden önce gerginleşmesini izliyorum. Boynunun yan tarafındaki bir damar zonkluyor ve parmakları kendi üzerine kıvrılıyor.

Genelde çok etkilenmemiş gibi görünür, ama şu anda patlamaya hazır gibi görünüyor. Hiç düşünmeden, titreyen bir elimi ileri uzatıp sırtının alt kısmının ortasından geçiriyorum. Tişörtünün gri kumaşının dokunuşumun altında katlanmasını ve Griffin'in vücudunun hareketsiz kalmasını izliyorum.

Temasla birlikte bir sızı koluma yayılıyor ve dirseğimin iç kısmına yerleşiyor. Küçük bir nefesle geri çekiliyorum ve kıvılcımları yatıştırmak için bileğimi döndürüyorum. Ama Griffin hâlâ diğer adama bakıyordu, bu yüzden iki parmağımı kot pantolonunun yan ilmeğine geçirip keskin bir çekişle geri çekiyorum.

Başını yana çeviriyor, gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor. Bugün daha önce eğlenen ama şu anda saf kaos olan gözler.

"Aptalca bir şey yapma," diye fısıldıyorum, bir çentik aşağı çekmesi için yalvarıyorum. Bir yandan, birinin beni savunmaya gelmesi yeni bir deneyim. Diğer yandan, gözlerindeki şiddet parıltısı beni biraz korkutuyor. "Lütfen." Tekrar çekiyorum.

Yanıt olarak göz kırpmıyor. Ben de bilinçaltımda onun sözel olmayan tepkilerine bir yenisini ekliyorum.

"Dr. Thorne'a haber verimiz," diye ısırtıyor ve arkasını dönüp beni tezgah sırasına doğru götürüyor. Nasırlı eli enseme düşüyor, beni rahatlatmak için sıkıyor ama arkamdaki pozisyonundan vazgeçmiyor, biz geri çekilirken yağlı sahibin beni görmesini engelliyor.

Adrenalinden mi, birinin beni korumak için araya girmesinden mi, yoksa zavallı atın en iyi yarış yıllarını bir pisliğe verdikten sonra et için satılacak olmasından mı bilmiyorum ama tuttuğum gözyaşlarım akmaya başlıyor, sessizce yüzümden aşağı iniyor ve yanaklarımdan süzülüyor.

Dışarıda güneş açtığında, Griffin'den aceleyle uzaklaşıp ara sokağın sonunda park etmiş olan Gold Rush Ranch kamyonetine doğru gidiyorum. Kaçış aracım. Sanki ayaklarım beni oraya yeterince hızlı götüremiyor. Ama elim kola dolandığında duruyorum. Diğer avucum pencerenin camına değiyor ve Griffin'le küçük alanda bir buçuk saat daha geçirmek zorunda kalmadan önce sakinliğimi toplamaya çalışarak başımı eğiyorum.

Bir keresinde beni beynimden öpen adamı unutmam gerekiyordu.

"İyi misin?"

Artık bana dokunmuyor ama dokunsa iyi olur. Boynumdaki o basit sıkışı bir damga gibi hissedebiliyorum. Ne zaman bana dokunsa, tenim zevkle uğulduyor.

Nefret ediyorum. Beni geri çevirdiği için ve dünyada *asla* incitmeyeceğim birkaç kişiden biriyle en iyi arkadaş olmak zorunda kaldığı için nefret ediyorum.

Beni onun gibi aydınlatan tek erkek olduğu için ondan nefret ediyorum. Ve gerçekten peşinden koşamadığım tek erkek olduğu için ondan daha da çok nefret ediyorum.

Ve oradaki atı kurtaramamaktan *gerçekten* nefret ediyorum.

"Hayır." Sesimi kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen hıçkırık olarak çıkıyor. "Adam pisliğin teki." Kelimeyi sanki canını yakmak istermiş gibi tükürüyor.

"Şu at. Griff-Griffin." Adını söylerken sesim çatallaşıyor. "O zavallı at."

Dağılıyorum ve nedenini bile açıklayamıyorum. Ezici bir üzüntüyle boğulmuş durumdayım. Ve öfke.

"Tanrı aşkına!" diye bağıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp gittiğini duyuyorum.

Arkamı bile dönemeyecek kadar utanıyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. *Olmak istediğin kız böyle parçalanmaz.*

Olmak istediğim kız, Griffin'in araya girip o adi herife mağara adamı gibi davrandığı için kızgın olmalı.

Ama kızgın değilim. Rahatladım.

Orada durup burnumdan nefes alıp ağızımdan verirken, kendime içsel bir moral konuşması yaparken kaç dakika geçtiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, toynakların düzensiz takırtısının beni beynimde yarattığım güvenli alandan çıkardığı. Kimin bana doğru geldiğini görmek için döndüğümde Griffin'i görüyorum.

Yanıdaki güzel ve ağırlı, koyu doru atı yönlendiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Bana doğru kasıla kasıla yaklaşır, atın deri yularına bağlı yırtık pırtık kırmızı ipi uzatırken burnumu çekiyorum.

"İşte." Bakışlarımı zar zor tutabiliyor. *Muhtemelen sinir krizi geçirerek onu korkuttuğum içindir.*

İpi alıyorum, şaşkınlık yüz hatlarıma kazınmış. "Neden?"

"Çünkü o artık senin."

"Ne?" Başım huysuz at ile onu bana teslim eden huysuz adam arasında gidip gelirken ses tonuma şaşkınlık karışıyor. "Bana bir at mı aldın?"

"O biraz kırık."

Bana bir at aldı.

Gözlerim atın beyaz burnunun ortasındaki pembe deriye kayıyor, içimdeki duygular yeniden kabarıyor, beynim tökezliyor, hayatımın son on beş dakikasını anlamlandırmaya çalışıyorum.

Onun bu yorumuna ne diyeceğimi bilemediğim için yeni atımın burnunu okşarken tek söylediğim, "Sorun değil. Ben de öyleyim."

GRIFFIN



Bell Point Park'taki ahırlardan sessizlik içinde çıktık.

Doğrusu, son üç saattir sessizlik içinde oturuyorum. Nadia'yı ve yeni atını Gold Rush ahırlarında bıraktım ve sonra at römorkumu almak için Ruby Creek'e kadar geri döndüm çünkü tabii ki yanımızda bir tane getirmemiştik.

Sonra tüm yolu geri döndüm, hayatım boyunca neden kıza lanet olası bir at aldığımı ve sonra günümün saatlerini onun için ulaşım bulmaya harcadığımı anlamaya çalıştım. Kişisel olarak bir atın kesime gönderilmesi düşüncesini kaldıramamam bir yana, bu hiç mantıklı gelmiyor. Spot'u da aynı kaderden kurtardım, bir deri bir kemik kalmıştı, donuk tüyleri ve ölü gözleri vardı, sanki nasıl bir sonla karşı karşıya olduğunu zaten biliyordu.

Keşke o müzayedelerdeki her atı bu kaderden kurtarabilseydim.

Ancak bunların hiçbirisi Nadia Dalca'ya yaralı bir yarış atı almak için mantıklı bir neden teşkil etmiyor. Kendime ikinci bir at alabilirdim.

Ama bir tane istediğini biliyorum. Ve hala kendisinden kırık diye bahsetmesini unutmuş değilim. Spot'u sağlığına kavuşturmak beni biraz daha az kırılmış hissettirdi ve belki bu at da onun için bunu yapabilir.

Tek bildiğim, arkasını döndüğünde güzel kahverengi gözlerinde kalbinin buruştuğunu gördüğüm. Onda tam olarak anlayamadığım bir masumiyet vardı. Bu endüstrinin kirli yüzünü bilmiyor muydu? Para kazanma yetenekleri sona erdiğinde bir kenara atılan atların sayısını?

İki yıl önce şımarık, dudaklı bir genç kızdı ve şimdi güzel, sahte bir parlıtya parlatılmış birine dönüştü.

Az önce, kendisi için ortaya koyduğu pürüzsüz yüzeyde bir çatlak vardı. Ve ben bu duyguyu çok iyi tanıdım. O bakışı. Aynada görüyorum, ara sıra bana bakıyor.

Bu bakıştan nefret ediyorum. Bir köpekte. Bir arkadaşta. O arkadaşın küçük kız kardeşi.

Yani, lanet olsun. O at bile yolun sonuna geldiğini biliyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden onu kurtarmak kolay bir çözüm gibi göründü. Kurtarılması gereken atlara bayılırım. Spot'a sor.

Ama şimdi Vancouver trafiğinde otoyola doğru ilerlerken Nadia bana bakıyor. Bakışlarının yüzümdeki çizgileri o kadar yoğun bir şekilde izlediğini hissedebiliyorum ki, parmağını yüzümde gezdiriyor da olabilir. Listesinde bir at almak olduğunu biliyorum. O sabah konuşmalarının o kısmına kulak misafiri oldum ve bunu yapacak kaynaklara sahibim. O zaman neden olmasın? Yapılacak güzel, tamamen masum bir şeydi.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Teşekkür ederim. Daha önce yaptığın şey için. Bugün yaptıkların için. Hepsi için." Avuç içi göğsünün ortasına bastırıyor. "Bunaldım."

Şımarık küçük kız kardeş rolüne büründüğünde onu başından savmak daha kolaydı. Onun bu halinin beni sinirlendirmesini engellemek daha zor.

"Hoş geldiniz." Parmaklarım direksiyonu sıkıyor ve aramızda sessizlik uzarken gözlerimi yoldan ayırmamak için kendimi zorluyorum. Genelde sessizliği severim. Ama şu anda garip çünkü söylenecek çok şey var ve kimse bir şey söylemiyor.

"Onun için ne kadar ödedin?" Parmakları kucağında birbirine dolanıyor ve onlara bakıyor.

"Fark etmez. Bana geri ödemeye çalışma zahmetine girme." Bir elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum, boğazıma tırmanan sıcaklığın bir kısmını örttüğü için minnettarım. "Onu bir hediye olarak düşün. Benim özür dileme şeklim." Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Hâlâ kucağına bakıyor. Dudakları birbirine yapışıyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Tamam."

Göğsümde sessiz bir kıkırdama gümbürdüyor. Gerginliği kırmak için bir girişim. "Senden bir kavga bekliyordum, Kır Çiçeği."

Erimiş kahverengi gözlerini kaldırıyor, koyu renk kirpikleri onlara mükemmel bir çerçeve sağlıyor. "Daha önce kimsenin bana bu kadar düşünceli bir hediye verdiğini sanmıyorum Griffin." Ciğerlerim yoğun bir havayla doluyor. Gülümsemesi sulu ama içten ve sonra pencereye doğru dönüp etrafımızdaki trafik akışını izliyor.

Kimse yok mu?

Hayatım boyunca aldığım her şeyi, ailemin sağladığı tüm harika deneyimleri düşündüğümde bu kelime beynimde çalkalanıyor. Hediyeler, tatiller, yol boyunca aldığım duygusal küçük biblolar. *Benim* tarafımdan satın alınan yaralı bir yarış atının onun için bu sıralamada yer alacağını asla tahmin edemezdim.

Şehrin dışına çıkana kadar tekrar konuşmuyor. "Stefan sana hiç ailemizden bahsetti mi?"

"Bir uçak kazasında öldüklerini mi?"

Başını sallıyor. "Başka bir şey var mı?"

Beynimi yokladım ve fark ettim ki yapmamış.

"Hayır." "Babam ayyaşın tekiydi."

Homurdanıyorum. Ben de öyle. Ne yapmam gerekiyordu?

Adamı mı yargılayayım? "Annemizin ağzını burnunu kırdı."

Evet. Bu bok parçasını yargılamam gerekiyor.

"Stefan ben bebekken yatılı okula gitti. Sadece yazları geri gelirdi. O zaman her şey olurken dolapta saklanabileceğim biri vardı."

Boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Nadia'nın başı yolcu tarafındaki pencerenin camına dayanıyor ve kelimeler akıp gidiyor. Şimdi bir şey söylemek sadece araya girmek olurdu.

"Sonunda Stefan üniversiteye gitti. Sonra bir daha geri dönmedi. İşte o zaman annem içmeye başladı. Eminim Stefan onun favorisiydi, hayatındaki daha mutlu zamanları hatırlatıyordu. Ben mi? Ben sadece o lanet evde birlikte kilitli kaldığı canavarı hatırlatıyordum. Anladığım kadarıyla, onunla tanışmadan önce çok şeyi varmış. Planları. Hayaller. Ve sonra, hepsi pencereden dışarı çıktı. Aslında bilmiyorum çünkü onu hiç tanımadım."

Korku üzerime çöküyor. Kendim için üzölmek için çok fazla enerji harcıyorum ve birdenbire bu seviyede bir kendine acıma hakkım olmadığını hissediyorum.

Nadia *bunları* yaşarken ben nasıl kendimi kötü hissedebilirim?

Ben bir şey söyleyemeden o devam ediyor. Bilinç akışı tamamen engellenmemişti. "Sanırım baygınken onu dövmek onun için sıkıcı olmaya başlamıştı. Sonunda yeni hedef ben oldum. İlk kez on dört yaşındayken oldu. İşte o zaman asla onun kurbanı olmayacağıma karar verdim. Asla *onun* gibi olmayacaktım. Ve başkalarının evinde kalmaya başladım çünkü kendi evimde kalmak daha iyiydi."

"Nerede kalacaksın?"

"Kız arkadaşlarla başladı. Erkek arkadaşlarla bitti." Sesi kopuk, uzak bir yerde. "Sonunda birkaç yıl boyunca, ... bir sürü erkek vardı."

Bu kadar genç ve etkilenebilir birinin hiçbir yönü olmadığını düşününce kalbim sıkışıyor. Destek yok. Sevgisiz.

"Ailen nerede olduğunu merak etti mi?"

Homurdanıyor.

Az önce benim için kendini kesip biçtikten sonra elini tutmamak, ona nazik bir dokunuşta bulunmamak neredeyse zalimce. Ama ellerimi ondan uzak tutmanın herkesin yararına olduğunu da biliyorum.

Bunun yerine, boşluğu kendi itirafımla dolduruyorum.

"Her zaman kekeme değildim, biliyorsun." *Kekeme* kelimesini biraz geveliyorum. Bu beni hep şaşırtıyor. Bu kelimede bu kadar çok sert *t* sesi olması zalimce görünüyor. Bunu kim bulduysa taşaklarına tekmeyi basmak isterdim.

Son birkaç dakikadır dalıp gittiği anılardan sıyrılarak başını bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Nasıl?"

"Eskiden profesyonel futbol oynardım. İki kez Superbowl şampiyonu oldum. Bir Ruby Creek sansasyonu." Ardından gelen kıkırdamam hayal kırıklığıyla doluydu. Spiralimle sadece kendimi hayal kırıklığına uğratmadım, bütün bir kasabayı hayal kırıklığına uğrattım.

Heyecanla başını sallıyor, tüm vücudu bana dönüyor, her kelimeye asılıyor. "Ben futbol için yaşadım. Hayatımı yollarda, galibiyet peşinde koşarak, partilerde ve becerebildiğim her kızla yatarak geçirdim."

Ona doğru bir bakış atıyorum. Kalın bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, yanakları pembeye boyanıyor.

"Basit bir oyun yanlış gitti. Çene kayışımı takmayı unuttum ve atıldığımda sert bir şekilde yere düştüm. Kaskım da uçtu gitti." Ne kadar genç ve aptal olduğumu hatırladıkça inliyorum.

"Oh kahretsın." Burnu kırışıyor. Çok sevimli. *Benden* çok etkilenmiş.

"Tek hatırladığım hastanede uyandıgımdı. Vücudum iyiydi ama beynim pek iyi değildi. Beyin sarsıntısı geçirmişt看. Orada birkaç hafta geçirdim. Muhtemelen bu süreçte ailemin hayatından birkaç yıl çalmışımıdır."

"Bu onlar için dehşet verici olmalı."

Sadece başımı sallıyorum. Ailem için ne kadar zor olduğumu düşünmek istemiyorum. Çocukluğumdan beri onları korkuttuğuma eminim. Ama bu son birkaç yıl gerçekten çok zor oldu. Biricik oğulları, onlar yardım etmekten aciz bir şekilde arkalarında dururken kötüye gidiyor.

"Görünüşe göre, bazı beyin yaralanmalarında kekemelik ortaya çıkabiliyor. Bazen kısa sürüyor; diğer durumlarda ise kalıcı oluyor." Omuz silkiyorum. "Bunun zihinsel bir yönü olduğundan da neredeyse eminim. Beni her zaman *k*'ler ve *t*'ler yakalıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Başını eğiyor, merak ses tonunu sarıyor.

"Mesela ... bazen fazla düşünüyorum ve o zaman daha kötü oluyor. Stres ve baskı daha da kötüleştiriyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi geçiyor."

"Bugün iyi bir gün mü?" Sesi hafif ve yumuşak; elimde olmadan dikkatimi güzel yüzüne veriyorum. Sıcak altın tonları ve çikolata fondü gözleri.

"Neden?" Sesim niyetlendiğimden daha hırıltılı çıkıyor.

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Son birkaç dakika içinde bu iki sesle başlayan kelimeleri sorunsuzca kullandın."

Zihnim geri dönüp o harfleri söylediğim noktaları bulmaya çalışıyor. Onunla yol arasına o kadar odaklanmışım ki, bir kez olsun kelimelerimin etrafından dolanmadım.

"Belki de sadece benim etrafımda olmayı seviyorsundur." Gülümsemesi büyüyor, vücut dili değişiyor. Gözlerimiz buluştuğunda, arsızca göz kırpmıyor. Şaka yaptığını sanıyor ama gerçek tam da bu: Onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Sadece nedenini açıklayamıyorum.

"Nadia." Ona doğru onaylamayan bir bakış fırlattım.

"Oof." Gürültülü bir iç çekişle koltuğuna geri yaslanıyor. "Zor bir kalabalık."

Yanağım orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ve sonra söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Çünkü adın *n* ile başlıyor. Seni azarlamayı çok daha kolay hale getiriyor."

Gülüp geçiyorum, ta ki bana dönüp yumuşak bir sesle "Sanırım adımı söylemeyi seviyorsun" diyene kadar.

Yutkunuyorum çünkü Nadia Dalca söz konusu olduğunda boku yemiş durumdayım.

Evet, Kır Çiçeği. Adını söylemeyi seviyorum.



"NEDEN onu Griffin'in kulübesinin arkasındaki en küçük padoka koymuyoruz?" Mira ön otoparkta durduğumuz yerden tarlayı işaret ediyor. "Şu anda o at için en iyi şey biraz huzur ve sessizlik olacaktır. Kalabalık bir ahır değil. İhtiyacı olan şey ahır istirahati, soğuk hortum ve gevşeme. Sonra bacağına ne yapacağımıza karar verebiliriz. Muhtemelen kemik kırıklarıyla dolu bir eklem için ameliyat olacak."

Nadia başını sallıyor, ellerini kalçalarının kabarıklığına dayamış, güçlü ve becerikli görünüyor. Gözlerimin kıcının kıvrımlarında gezinmesine izin vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama çok başarısızım.

Önlüklerin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama Nadia'nın üzerinde yepyeni bir oyun gibi. Bir erkeğin onun yumuşak kıvrımlarını ve uzun bacaklarını takdir etmemesi için kör olması gerekir.

Bu neredeyse suç.

Bana dönüyor ve ben de bakışlarımı botlarımın aşınmış burunlarına dikiyorum, kendimi suçlu hissediyorum. "Senin için sorun olur mu? O zaman düzenli olarak senin evine uğramam gerekecek."

Hayır de, seni aptal.

"Evet, tabii."

Griffin Sinclair yine başarısız oldu.

"Onu yerleştirin ve sonra akşam yemeğine gelin," diyor Mira. "Uzun bir gün geçirdiniz. Sipariş veriniz. Çılgınca bir şey olmasın."

Bu kadınlar etrafımda daireler çiziyor, planlar yapıyor ve işleri hallediyorlar. İnsanlarla bu şekilde uğraşmaya alışık değilim. Onların planlarını hesaba katıyorum. Benimkini onlara göre ayarlamaya. Dağlarda kimseye hesap vermem. Günlük işlerimi yapıyorum, spor yapıyorum ve bana gönderilen birkaç atı eğitiyorum.

Kendi başıma yiyorum. Kendi başıma kitap okuyorum. Ve yalnız kaldığımda ailemi ziyaret ediyorum.

"Tamam."

"*Teşekkür ederim* demek istiyor. *Kulağa çok hoş geliyor, Mira.*" Nadia bir kahkaha atıyor. "Yakında orada olacağız."

Mira bize yavaşça gülümsüyor, gözleri Nadia ve benim aramda gidip geliyor. Yemin ederim, eğer biri zihin okuyacak olsaydı, bu o olurdu. Muhtemelen kocasının küçük kız kardeşiyle göz göze geldiğimi biliyordur.

Nadia ve ben tekrar kamyonete atlıyoruz ve araba kullanmaktan çok yorulduğumu fark ediyorum. Tek yapmak istediğim rahatlamak. Biraz huzur ve sessizliği içinize çekin. Benim

Gold Rush Ranch'in girişindeki daire şeklindeki araba yolundan çıkarken omuzlar ağır bir iç çekişin ağırlığı altında yükselip alçalıyor.

Dağlardaki evimi özledim. Yalnız olmayı özledim.

Mahremiyetimi özledim.

Ve yapmam gerektiği gibi onu uzaklaştırmak yerine, Nadia'nın her gün evime gelmesine izin vermeyi kabul ettim.

Ona bir de at almışsın, enayi. Yüksek sesle inliyorum ve Nadia'nın gözleri benimkilere kayıyor. "Hırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi yoldan ayırmadan römorku dikkatlice arkamıza çekiyorum.

"Çok vahşi bir dağ adamısın. Hiç konuşmadığını düşünürken çoğunlukla homurtu ve hırıltılarla konuştuğunu fark ettim." Kollarını göbeğinde kavuşturuyor ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Daha küçük bir kadın senin deli olduğunu düşünürdü. Şanslısın ki, delilik benim için işe yarıyor."

Tanrım, Nadia Dalca'ya katlanabilmem için bana sabır ver.

"Bu cazibenizin bir parçası. Bazen insanlar sadece boşluğu doldurmak için konuşurlar. Sanırım sadece kendi seslerini duymaktan hoşlanıyorlar. Ama siz sessizlikte çok rahatsınız. Bu gerçekten huzur verici."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum. O gereksiz yere gevezelik ederken, boşluğu gereksiz gevezelikle dolduran insanlar hakkında konuşmanın ironisi benim için kaybolmuş değil.

"Bana istediğin kadar öyle bak, Sinclair. O sert kabuğun altında büyük bir yumuşaklık olduğunu biliyorum. Bir kaplumbağa gibi." Sesi neşe doluydu. Bundan çok keyif alıyor. Ve benim aklım onun güzel yüzündeki o sırtışı silebileceğim tüm pis yollarda dolaşıyor.

İnliyorum ve başımın arkasını koltuk başlığına vuruyorum. Kaplumbağaya yaptığı korkunç benzetme hakkında bir şeyler söylemek istiyorum ama şu anda bunu telaffuz etmek için kendime güvenmiyorum. Onun dikkati tamamen bana odaklanmışken olmaz.

Bu çok sinir bozucu.

Aramızdaki yaş farkını ve bağlantıyı göz önünde bulundurursak, olmaması gereken bir şekilde. Bu kıza karşı kardeşçe hissetmeliyim.

Ve kardeşlik, onun için hissettiklerim listesinde çok çok alt sıralarda yer alıyor. Ama sonra, her şeyi berbat etmek için özel bir yeteneğim var.

Benim için iyi. Belki de yıllardır sahip olduğum tek gerçek arkadaşlığa da bunu yapmak kaderimde var.

OceanofPDF.com

NADIA



Griffin arkamdan gelirken kardeşimin evine doğru yürüyorum. Bakışlarını üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Tenim onun için uğulduyor.

Kıçıma mı bakıyor? Umarım öyledir.

Bu düşünceyi geri itmeye çalışırken dudaklarım birbirine dolanıyor. Gözümü kardeşimin arkadaşına dikmemeliyim, ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe buna bağlı kalmak gittikçe zorlaşıyor.

Atın bir hediye olduğunu söyledi ve onu sadece kurtarmak için almış gibi gösterdi. Ama bunu daha fazla araştırmamak için zor zamanlar geçiriyorum. Neden onu bana verdi? Neden kısrığı kendine saklamadı? Benden uzak durmak isterken neden bana binicilik dersleri vermekte ve evine gelmemde bir sakınca görmüyor?

Akla yatmayan şeyler var ve ben bunları fark edecek kadar zekiyim. Sadece onlarla ne yapacağımdan emin değilim.

"Merhaba!" Tam pizza kokusu ağzımı sulandırırken sesleniyorum.

"Hey, çocuklar." Stefan yüzünde kendine özgü sırıtışıyla köşeyi dönüyor. Eskisi gibi içine kapanık değil, bu yüzden neden hâlâ o maskenin arkasına saklandığından emin değilim. Ya bu yüz ifadesine alıştı ya da Mira onu yeterince mutlu etti ki artık maske değil.

Öyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırıyor ve hemen arkamdan gelip Griffin'in omzuna vuruyor. "Nasılsın dostum? Seni buralarda görmek güzel."

İkisi birlikte gerçekten çok sevimliler. Griffin homurdanıyor ve ben birkaç yıldır evim dediğim eve girerken kıkırdıyorum.

Koyu lekeli ahşap kirişleri ve endüstriyel mutfağıyla geniş ama rahat bir ev. Büyük pencereler inanılmaz bir doğal aydınlatma sağlıyor ve ev Ruby Creek'in engebeli manzarasına uyum sağlarken aynı zamanda biraz da abartılı. Griffin'in burada yaşadığını hayal etmeye çalışıyorum. Griffin'in profesyonel bir futbolcu olduğunu da hayal etmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse ikisini de hayal edemiyorum.

İki adam bilmem ne hakkında sohbet ediyor ve umurumda değil. Şu anda yemek için tünel görüşüm var. Bensiz de çıkabilirler.

Açık yaşam alanına girip tezgahın yanındaki sandalyeye oturuyorum ve tezgahın üzerindeki açık pizza kutularını inceliyorum. Hepsini yiyeceğimden oldukça eminim. Bütün günümü yeni atıma sarılıp geçirdiğimi ve hiçbir şey yemediğimi fark ediyorum. Şimdi açlıktan ölüyorum.

Bir dilim pepperoni aldım. Tabak yok. Çatal bıçak yok. İkiye katlayıp ağzıma atmaya başladım.

"Çok hanımefendi, abla," diye alay ediyor Stefan. *Dick*.

"Her neyse," diye cevap veriyorum bir ağız dolusu yemeğin üzerine.

"Açlıktan ölüyorum,"

Kıkırdıyor ve bizim için tabak çıkarmaya gidiyor ve sırf ona inat olsun diye bir tabak kullanmayacağıma eminim.

"Mira nerede?"

"Silas'la birlikte uyuyakaldı. Birbirlerine sarılmış çok tatlılar." Ağabeyimin yüzü, Mira'yla tanışmadan önce onda hiç görmediğim yumuşak bir ifadeye bürünüyor. "Onu uyandırmak içimden gelmiyor. Klinik, Billie ve diğer şeyler arasında o kadar çok çalışıyor ki. Aşırıya kaçıyor." Bir tabağa onun en sevdiği Veggie Supreme'den birkaç parça koyuyor ve üzerini streç filmle örtüyor. Bahse girerim ona yatakta bir gece yarısı atıştırmalığı ya da aynı derecede romantik bir şey getirecektir. İşte böyle bir adam oldu.

Ağzıma kocaman bir pizza lokması daha atıyorum. Yanımdan derin bir kıkırdama sesi geliyor ve kafamı kaldırdığımda Griffin yanımdaki koltuğa oturmuş ve yumruğunu ağzına kapatmış.

Başarısız bir şekilde kahkahasını bastırmaya çalışıyor.

"Evet, evet. İğrençsin, Sinclair. Beni yiyeceksiz bırakan sensin."

Stefan elindeki pizza tabağıyla adanın karşısındaki tezgâha yaslanıyor. "Sana ne yaptı?"

"Mira sana Griffin'in bana bir at aldığını söylemedi mi?"

Kardeşimin kaşları havaya kalktı ve Griffin boğazını temizledi.

Gözlerimi deviriyorum. Ona bar tuvaletinde öpüştüğümüzü söylemedim ki. *Bu kesinlikle kötü giderdi.*

"Kulağa iyi bir hikâye gibi geliyor." Stefan pizzasından bir ısırık alıyor, gözleri adada oturan ikimiz arasında gidip gelirken düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"Pistte tam bir pislik vardı. Mira Griffin'i benimle gelmeye zorladı çünkü onun nasıl bir herif olduğunu biliyordu."

Griffin sözümü kesti. "Et için mükemmel bir atı gönderecekti ve kız kardeşine bir şeker parçasıymış gibi aval aval bakıyordu." Tekrar tabağına bakmadan önce bir eliyle ağzını sildi. "Ben araya girdim."

"Ona borcumu ödeyeceğim," diye geveliyorum yanaklarım kızarıırken. Neden başımız beladaymış gibi hissettiğimi bilmiyorum. Muhtemelen ikimiz de burada oturup kardeşimden sır sakladığımız içindir. Biz yanlış bir şey yapmadık -en azından bu sefer.

Griffin'in yoğun bakışları bir an için yüzümün yan tarafına takılıyor, ama sonra kardeşime dönüp omuz silkiyor. Beni düzeltme zahmetine girmiyor.

Saklamamız gereken bir sır daha.

"Nadia, görünüşe bakılırsa senin için biçilmiş kaftan. Yeni atınız için tebrikler."

Ağzıma biraz daha pizza tıktırıyorum ve iki adam sonbaharda planladıkları bir av gezisinden bahsederken gülümsüyorum. Sohbetleri kahkahalar ve esprilerle dolu ve Griffin'in kullandığı kelimeleri dinliyorum. Tökezlediğini düşündüğü ama iyi bir arkadaşın yanımdayken tökezlemediği kelimeleri. Kalbimi hem ısıtan hem de sıkı bir gözlem.

Kardeşimin yanında sakın davranabileceğimizi düşünmüştüm. Yanılmışım.

Dalmışken ağabeyim bana hitap edince irkiliyorum. "Erkek arkadaşın nasıl, Nadia?"

Omuzlarım gerildi. *Lanet olası Tommy.* "O benim erkek arkadaşım değil." Stefan kıkırdıyor. "Öyle mi? Bunu ona söyledin mi, erkek yiyici?"

Derin bir nefes çekiyorum. Şaka olsun ya da olmasın, bu şekilde algılanmaktan nefret ediyorum. Bir erkekle yuva kurdum mu? Hayır. Ama bu yakında değişecek. Daha ciddi bir şeyin güvenliğini arzuluyorum - kardeşimin bulduğu şeyi istiyorum ve bunu Tommy ile istemiyorum.

Bir dahaki konuşmamızda ona söylemem gereken bir şey var.

Bunu kardeşimle paylaşmak yerine gözlerimi deviriyorum. "Çok fazla konuşmadık."

Stefan kahkahalar atıyor ve elim ağzıma gidiyor. Pizzasını ağzına kadar götürmüş olan Griffin'e bakıyorum. Donmuş. Ama sadece bir süreliğine.

"Kastettiğim bu değildi." Mutfağın karşı tarafından kahkahalar gelmeye devam ediyor ve yanaklarım yanıyor. "Stef! Kapa çeneni! Sadece görüşmüyoruz demek istedim."

Başını sallarken teslim olmak için bir elini kaldırıyor. "Beni ilgilendirmez. Sadece bir erkekten utanmanı izlemek hoşuma gidiyor. Çok tatlı."

"Ne şirin olacak biliyor musun? Uykunda kaşlarını tıraş ettikten sonra nasıl görüldüğün."

Bu onu daha çok güldürüyor. Aramızda on üç yaş olabilir, ama bu bir şekilde kardeşimin ara sıra çocukça alaylara düşmesini engellemedi. Ama bu şaka ona göre çünkü ben onun kaşlarını kazıyacak kadar deliyim.

Kutulardan birinden bir parça pizza daha koparıyorum ve Griffin'e bakmaktan kaçınarak mideye indiriyorum. Tommy ile birlikte olduğumu düşünmesini istemiyorum ve bu bir sorun. Griffin'in aşk hayatım hakkında ne düşündüğü benim için önemli olmamalı.

Stefan avcılıkla ilgili önceki konuşmalarını hatırlamaya çalışır. Atış talimi hakkında bir şeyler. Gelmek isteyip istemediğimi soruyor, ben de başımı sallıyorum ama dinlemiyorum.

Griffin'in hareketlerindeki o kısa duraklamayı analiz etmekle meşgulüm. Kardeşimin şakalarına gülmemesini. Ve tamamen konuşmaktan homurdanmalara, baş sallamalara ve tek heceli kelimelere dönüşünü.



"Atıma iyi geceler demek istiyorum. Daha önce hiç atım olmamıştı ve çok heyecanlıyım. Beni de yanına al, ben de buraya, evime kadar yürüyeyim."

"Hayır."

Griffin'i kulübesine geri dönmeye ve sonra da tarlanın karşısındaki ana ahıra kadar yürümeme izin vermeye ikna etmeye çalışıyorum. Güzel bir geceydi, bu yüzden bir sorun çıkmamalıydı. Bunun yerine, beni doğruca ahırın üstündeki küçük daireme çıkan dik merdivenlerin dibine kadar götürdü, atladi, kapımı açtı ve kapıyı işaret etti.

Sanki odasına gönderilen bir çocukmuşum gibi. "Evet."

"Dışarı." Birlikte geçirdikleri oldukça keyifli bir günün ardından Griffin tam bir saksocu kesilir.

"Yap beni." Kollarımı kavuşturuyorum ve meydan okurcasına bir kaşımı ona kaldırıyorum.

Hiç şansı yok-

Uzun bir adım atıyor ve elleri göğüs kafesime dolanmış halde tam alanıma giriyor. Sıkı ama nazikçe kavıyor ve yemin ederim dağlar gibi, çam ormanı gibi ve tarçınlı sakız gibi kokuyor ve bu bende eğilip burnumun ucunu boynunun kıvrımında gezdirme isteği uyandırıyor.

Kokusu sarhoş edici.

Beni bir saman balyasıymışım gibi kaldırıp birkaç uzun adım attıktan sonra merdivenlerin dibine bırakırken bile.

"İyi geceler." Yolcu tarafındaki kapıyı çarptı. Ve onu koklamayı boş ver. Şimdi yapmak istediğim şey onun taşaklarını tekmelemek.

"Neyim ben?" Ona bağıyorum, kamyonetinin önünü dönerken öfkem göğsümde yükseliyor. "Bir çocuk mu?"

Kamyona atlayıp dairesel araba yolundan karanlık manzaraya doğru sürmeden önce "Oldukça fazla" diye mırıldandığından neredeyse eminim.

Cidden beni burada bırakıp gitti mi? Kamyonetinin arkasına takla attım.

Ve sonra gözlerim arazinin uzak tarafındaki özel kulübeye giden inişli çıkışlı tarlayı bulduğunda gülümsüyorum.

Yürüyüş için güzel bir gece.

On dakika içinde, saman tarlasını konuk evinin bulunduğu arsanın arka kısmından ayıran beyaz çitin altına giriyorum.

Bana tekrar ne yapacağımı söylemeye çalış, pislik. Bakalım senin için nasıl olacak.

"Merhaba çocuklar," diye fısıldıyorum alacakaranlık gecenin içine. İki kafa belirliyor ve bana bakıyor. Biri Spot. Sonra da *benimki*.

Parlak kürkü, şu anda vadiyi dolduran ılık ve azalan ışığa uyuyor. Saat dokuzu biraz geçiyor ama Cascades'in dibinde otururken güneş hızla batıyor. Parlak yeşil tarlalardan şiddetle dışarı fırlıyorlar. Hepsi sivri uçlu ve kayalık çıkıntılar.

Bazen neredeyse bunaltıcı hissediyorum. Dağlara sırtımı dönüyorum ve bunun yerine sıranın sonundaki padoka doğru yürüyorum, böylece yeni evcil hayvanıma bakarak biraz zaman geçirebiliyorum.

"Selam, At." Başını kapının üzerinden sarkıtıyor ve avucumun darbeleri altında gözlerini kapatıyor. Parmaklarımı kalın perçeminin arasından geçirip tam kulaklarının arasını kaşıyorum. Göğsüme sokuluyor ve yemin ederim bana teşekkür ediyor. Yemin ederim onu kurtardığımızı biliyor.

Henüz bir ata nasıl binileceğini çok iyi bilmiyor olabilirim -tamam, hiç bilmiyorum- ama sezgisel olduklarını bilecek kadar onlarla birlikte çalıştım. İnanılmaz derecede hassaslar.

Yanağım tozlu alnına düşüyor. Belli ki toprakta yuvarlanmış ve kollarımı ona doladığımda hiç de umursamadığımı fark ediyorum. Ne kadar uzun olduğunu fark ettiğimden emin değilim, ortalama bir yarış atından daha uzun.

"Sen çok tatlı bir çocuksun," diye mırıldanarak ona sarılıyorum. O da bana izin veriyor, ilgiden hoşlandığı belli. "Yakında kendini daha iyi hissetmeni sağlayacağız. Mira'da senin için daha fazla ilaç var."

Sessizce homurdanıyor ve ben gülümsüyorum, bu temas beni rahatlatıyor. Sanki o da bana sarılıyor. Ve bazı günler bir sarılmaya gerçekten ihtiyacım oluyor.

Kütük evin arka ışığı yandığında, küçük bir gülümsemeyle alnımı atımınkine dayıyorum. "Uh oh. Sanırım huysuz Griffin'den dayak yemek üzereyim."

Arka kapı çarparak kapanıyor ve kendimi atlamamak için zor tutuyorum. Adam denemeden bile sinirlerimi bozuyor.

"Nadia." Sesi bıkkın geliyor. Onun hayal kırıklığının kaynağı olduğum için kendimden garip bir şekilde memnunum. Birini kızdırmak bu kadar eğlenceli olmamalı. "Burada ne işin var?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bundan nasıl zevk aldığımı bilmesini istemiyorum. "Ziyaret Atı."

"At mı?"

"Evet." Sonunda arkamı döndüğümde onu kulübenin arkasındaki geniş güverteye çıkan üç basamağın tepesinde, ellerini kalça kemiklerine bastırmış bir şekilde dururken görüyorum. O lanet kotu sanki onun için yapılmış gibi giyiyordu.

Kızgın görünüyor, kalın kaşlarını aşağıya doğru bastırmış. Kaşlarını çatması güzelliğine sert bir hava katıyor. Bana çok kötü şeyler yapmak istiyormuş gibi görünüyor.

Ve ona izin vermek istiyorum.

Boğazımdan küçük bir kıkırdama yükseliyor. Ayık olmama rağmen Griffin Sinclair'in bakışları altında neredeyse başım dönüyor.

"Evet. Şuradaki adam." Başparmağımla arkamda, hâlâ sırtıma sokulmakta olan uzun bacaklı yarış atını işaret ediyorum.

"Ona At adını mı verdin?"

Gülümsememi gizlemeye çalışarak bir elimi ağzıma götürüyorum. "Benekli atına *Spot* adını veren bir adamın beni eleştireceği bir şey gibi görünmüyor."

Bana ters ters bakıyor. Saniyeler uzuyor ve ben ciddi ciddi felç geçiriyor olabilir mi diye düşünüyorum. İçimi çekiyorum ve nazik deve dönüyorum. "Henüz bir isme karar vermedim. Tek bildiğim, yeni başlangıcına uygun yeni bir isme ihtiyacı olduğu."

Griffin iç geçiriyor ve benim onu tükettiğim gibi gökyüzüne bakmak için çenesini yukarı kaldırıyor.

Ne kadar sinirli olduğunu görmezden geliyorum. "Ödünç alabileceğim fırçanız var mı?"

"Çok yoruluyorsun," diye homurdanarak güverteden aşağı iniyor ve merdivenlerin altına sakladığı bir kova fırçayı alıyor. Onları yanıma bırakıyor ve hemen geri çekilip başladığı yere, merdivenlerin üzerine oturuyor.

At'a bir yular takıp çitlere bağlamadan ve onu tımar etmeye başlamadan önce "Teşekkürler," diyorum.

Fırçalamanın dairesel hareketinde kendimi kaybediyorum, iyi noktalara vurduğumda boynunun gerilmesini ve başının dönmesini izliyorum. Ruby Creek'in sakin yıldızlı gökyüzünün altında ilginin tadını çıkarırken tatlı yüzüne gülümsüyorum.

Onu tımar etmeye o kadar dalmışım ki Griffin'in "Bana borcunu ödemiyorsun" dediğini neredeyse duymuyorum. Bilgin olsun."

"Biliyorum." Yaşlı adama bakma şansım yok. Gözlerimi önümdeki yumuşak paltoya dikiyorum.

"O zaman neden öyle dedin?"

Güzel soru.

O kadar derin bir iç çekiyorum ki omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. "Bilmiyorum. Stefan'ın hiçbir şeyden şüphelenmesini istemedim."

"Ne gibi?"

Şimdi elimdeki işe geri dönmeden önce ona bilmiş bir bakış atıyorum.

"Bir erkek arkadaşın var." Bu kelime dudaklarında yanlış tınılıyor. "Neden bir şeyden şüphelensin ki?"

"Yüce Tanrım. Neden herkes ona erkek arkadaşım diyor? O erkek arkadaşım değil."

Griffin dirseklerini rahatça dizlerine dayar. "Senin bir geçmişin var. O gece oradaydı."

O gece. Çok kötü bir şey olmuş gibi söylüyor. Hayatımın en iyi öpücüğüydü, ama bu Griffin Sinclair'ın ne kadar büyük bir sık olduğunu öğrenmeden önceydi. Artık birbirimizi tanıdığımıza göre bir daha o kadar ateşli olmaz.

"*O gece* Tommy'yi ilk kez öpmüştüm. Sen gittikten sonra gizlice arka kapıdan çıktım ve görünüşe göre başka bir kızla gitmiş. Bu kadar. Umursadığımdan değil. Bizim için büyük umutlarım yoktu. Çoğu erkek arkadaşım"-parmaklarımla hava atmak için ellerimi havaya kaldırıyorum-"erkek arkadaş eşittir. Benimki gibi baba sorunları olan biri için ciddi bir ilişki ihtimali düpedüz endişe verici."

Griffin bana bakıyor ve kızgın. Ama bana kızgın olduğunu hissetmiyorum, bu yüzden aramızdaki boşluğu son birkaç yıldır aklımdan geçen her şeyle doldurarak devam ediyorum. "Kardeşim ve Mira ilk kez iki insanın birbirini gerçekten sevdiğini ve saygı duyduğunu görüyorum. Ben de bunu istiyorum ama nefesimi tutmuyorum. Kırılğan ve olası görünmüyor ve zaten incindiğimden daha fazla incinmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Kelimeler dökülmeye devam ediyor, sanki bunları karanlığın örtüsü altında yüksek sesle söylemek bir şekilde daha güvenliymiş gibi. "Şimdi ben de bunu deneyeceğim çünkü şu anda yapmam gereken şey bu gibi görünüyor. Değil mi? İstedğim eğitimi aldım. İstedğim işi aldım. Ve düşündüm ki, neden üçlü yapmayayım? Ve böylece, bir *keresinde* büyük bir hayal kırıklığı olan bir çocuk getirdim ve bir erkek arkadaşına sahip olmakla ilgili her şakanın kış ucuyum. Hepsi de hoşlanmadığım bir adamla."

Fırçayı kovaya geri atıyorum. Ben söylenirken çıkan çınlama sesi At'ı biraz zıplatıyor. "Ben sadece sakinleşemeyen ve onun yerine etrafta dolaşan aptal küçük kız kardeşin tekiyim. Ve bundan nefret ediyorum. O kız olmak istemiyorum. Sadece normal, mutlu bir hayat istiyorum. Gerçekçi olmak gerekirse bu tür bir hayatın yakınından bile geçemeyecek kadar korkmuş olsam da. Kendini sabote etmek benim iyi bir arkadaşımıdır, biliyor musun? Ama yine de denemek için kendimi zorluyorum. Sonra da Tommy gibi normal, mutlu bir insanla ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Normal, mutlu insanlar benim gördüğüm, katlandığım boktan şeyleri duymak istemez. Normal, mutlu insanlar diğer normal, mutlu insanların yanında olmayı severler. Hayatımın geri kalanında numara mı yapacağım? Tüm bunları istiyorum,"-kardeşimin evinin genel yönünü işaret ediyorum-"ama gerçekten sahip olmama izin verebilecek miyim bilmiyorum."

Sonunda gözlerimi Griffin'e çevirdiğimde göğsüm hızla inip kalkıyor, hala sessizce oturuyor, güvensizliğimin sessiz bir tanığı, ama şimdi yüzünde farklı bir ifade var. Daha az kızgın ve daha çok başka bir şey.

"İyi bir dinleyicisin," diyorum bakışlarına karşılık vererek.

Gözlerimiz birkaç saniye kilitleniyor ve sonra ...

Griffin kahkahayı patlatır.

"Sen . . ." Onu izlerken alt çenem açılıyor. Kahkahasının zengin sesi gece havasını dolduruyor. "Bana mı gülüyorsun lan?"

Geniş avuçlarıyla yüzünü kapatıyor, vücudu gülüşünün yoğunluğu altında titriyor.

"Griffin Sinclair! Az önce içimi döktüm ve şimdi bana gülüyorsun!"

Öncelikle, çok öfkeliyim. Yani, bu ne cüret? Ama yüzümü boyayan şokla orada durdukça, onun eğlencesi bana daha çok bulaşıyor. Huysuz Griffin'in kıkırdamaları var.

Ve bu beni kıkırdatıyor.

Küçük başlar. Küçük bir hıçkırık. Kıkırdamalar kahkahalara dönüşene kadar biraz gerginlik akar, parça parça düşer.

Fırçamı ayaklarımın dibindeki kovaya bırakıyorum ve kahkahalarımın şiddetinden gözlerim yaşarınca bir elimle yüzümü kapatıyorum. *Hiç böyle gülmemiştim... hiç.* Griffin'in hırıltılı kahkahası benim nefessiz kahkahamla birleşiyor ve gecenin sessiz karanlığında ortak bir neşeli anda bir araya geliyoruz. İçimizde bir şeyler aynı hizaya geliyor. Aynı duyguya kapılıyoruz ve kendimizi ona teslim ediyoruz.

Daha önce yaptığımız bir şey.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum eğilip dizlerimi tutarken. "Neyin var senin?"

"Sanırım ben de normal, mutlu bir insan değilim" demeden önce son bir kahkaha atıyor.

Gözlerim onu buluyor. İkimizin arasında neşe yansıyor ve ben dilimi şaklatıyorum. "Sen kesinlikle değilsin."

Tekrar merdivenlere yaslanıyor, hiç çaba göstermeden baştan çıkarıcı ve lezzetli görünüyor, tişörtünü hiç yapmaması gereken bir şekilde dolduruyor. Öyle ki dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Az önce bir adama söyledin" - çenesi kısa bir süreliğine düşüyor, ama konuşmaya devam ediyor

-"Çok az konuşan biri iyi bir dinleyicidir." Gözleri kapanır ve başı

bir kez daha kahkaha atarak geri döner.

Ve bu sesi seviyorum. Aramızda bir merhem gibi. Daha çok duymak istiyorum. Tam burada ve şimdi, adem elmasının boğazındaki çıkıntısını izlerken, Griffin Sinclair'e daha sık güldüren kişi olmayı hedefliyorum.

Bilmesi gerekmiyor. Ama bunu yapılacaklar listeme ekliyorum.

Ayağa kalktım ve çitlere yaslandım. "Öylesin. Huysuzun tekisin ama beni dinlediğini söyleyebilirim. Çoğu insan dinlemiyor. Herkes kendi hayatıyla o kadar meşgul ki. Dinliyorlar ama söylediklerimi özümsemiyorlar. Ama sen sadece dinlemiyorsun, beni *duyuyorsun*."

Bana bakarken göğsü kabarıyor ve ifadesi değişiyor. Neredeyse şaşırmış, ama bunu örtbas etmek için hızla başını sallıyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve yumuşak bir "İyi geceler, Kır Çiçeği" diyerek beni karanlıkta bırakıyor.

OceanofPDF.com

NADIA



Yarınki binicilik dersini onaylamadığımızı fark ettiğimde tarlanın yarısını geçmiştım. Ne kadar berbat durumda olduğumuza gülmekle meşguldük.

Ahırın ana bölümlerini misafirhaneden ayıran tepenin başında durup seçeneklerimi tartıyorum. Adamın numarası bile bende yok ve tam buradayım. İyi şartlarda ayrılmıştık. Geri dönüp başka bir ders istememem için hiçbir neden yok.

Lütfen falan diyeceğim.

Ağır bir iç çekişle dönüp hafif yokuştan aşağı, ahşap A-çerçeveye doğru yürüyorum. Arka kapının hemen dışındaki otlaklar ve etrafını çepeçevre saran çakıllı araba yolu ile ağaçların arasına sokulmuş küçük, güzel bir yer. Cazibe dolu.

Griffin'in dağdaki evinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Bunun gibi rahat mı? Yoksa seyrek dekore edilmiş bir bekar evi mi? Oraya kadın götürüyor mu? Hiç onunla yaşayan biri oldu mu? Hatta bekar mı?

Bu sorular içimde bir endişe dalgası yaratıyor ama kendimi sakinleştiriyorum. Gerçekten göremiyorum.

Kekemeliği konusunda çok utangaç görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, fark etmiyorum bile, çünkü ona aval aval bakmakla meşgulüm. Kot pantolonun içindeki o kıça mı? Sürekli gösterdiği dövmeli önkol pornosu? Koyu renk saçları ve aynı derecede koyu renk gözleri ve anlam dolu bakışları?

Islak rüyalar ondan yapılır. Annenin uzak durmanı söylediği adam. Şanslıyım ki, annem hiç öyle biri değildi.

Öyle olmasaydı bile Griffin Sinclair'den uzak durmamı söyleyenleri muhtemelen dinlemezdim.

Kişiliğinden pek emin değilim ama adam kıyaslanamayacak kadar sikilebilir. Bu iyi bir şey çünkü anlamsız karşılaşmalardan daha fazlası için donanımlı olduğumdan emin değilim. Şehirde yaşarken görüştüğüm terapist öyle olmadığından oldukça emindi -olmak istediğim gibi.

Eve döndüğümde, eğer çoktan yatmışsa onu rahatsız etmek istemediğim için parmak uçlarımla arka kapıya yaklaşıyorum. Kapı ardına kadar açıktı. Açıklığı kapatmak için paravan kapıyı bırakmış.

Ilık bir gece ve bunun gibi küçük bir yerin kapılar arasında biraz akıştan faydalanabileceğini hayal ediyorum.

Kapıyı çalmak üzereyim, yumruğum ekranın yanındaki ince metale vurmaya hazırlanıyor. Ama olduğum yerde duruyorum.

Donup kaldım.

Çünkü durduğum yerden kanepeyi kesintisiz görebiliyorum. Griffin'in oturduğu açık yaşam alanındaki kanepeyi.

Pantolonunu indirmiş oturuyor. Çıplak sikini yumruklarken üzerinde oturduğu.

Dizlerini iki yana açmış, gömleksiz gövdesini minderlere yaslamış. Gözleri kapalı, saçları dağınık, başı geriye eğik, dudakları ayrık bir halde aletini eline pompalıyor.

O bir Adonis. Vücudundaki belirginlik çılgınca. Geniş, yuvarlak, dövme kaplı omuzları göğsüne doğru uzanıyor. Köprücük kemikleri, onu olduğundan daha da erkeksi kılmak için doğru miktarda kıl ile tanımlanmış pektorallerin üzerine çıkıntı yapıyor.

Gözlerim kalça kemiklerinin üzerinde uzanan çizgileri takip ederken ağzım sulanıyor ya da kuruyor - hangisi olduğundan emin değilim. Yontulmuş karın kaslarının yanında, tüm aksiyona doğru uzanan çizgiler.

Dudaklarımı ağızla yalıyorum. Şu anda ona aval aval bakmam, onu gözetlemem hiç de kadınsı değil. Ama bir iniltiyi bastırmak için dişleri dudağına gömüldüğünde, sakalının altından yayılan hafif kirli sakalının altında adem elması sallanıyor ve birden kendimi gözetlediğim için hiç de kötü hissetmiyorum.

Kapıyı açık bıraktı ve ben zaten bir hanımefendi değilim. Yani, bu iyi.

Avucunun sikinin ipeksi tenine değerken çıkardığı kuru pompalama sesi, kalçaları öne doğru eğilip sırtını zevkle kamburlaştırırken çıkardığı derin hırıltı sesinden sadece biraz daha az erotik.

Tek düşünebildiğim, gidip onun üstünde sürünebileceğim. Buna binicilik dersi diyebiliriz ve o da bana bildiği her şeyi öğretebilir.

Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Beni öldürürdü. "Nadia" der ve son hecesini sık sık yaptığı o belirgin huysuzlukla uzatırdı.

Ama bu beni caydırmazdı. Çünkü belli ki benim sınırlarım yok. Kibar olsaydım, çeker gider ve bir daha bundan bahsetmezdim. Bunu unutturdum. Ne yazık ki, şu anda en iyi senaryo, Griffin'in kanepede otuz bir çekerkenki zihinsel görüntüsünün aynı şeyi yapıyor.

Röntgencilik konusunda rahat olduğum gerçeğini kabul ederek elimi bırakıyorum ve şu anda beni ele geçiren kızarıklığımı örtmek için boğazımın üzerine düşmesine izin veriyorum.

Bunu aklıma kazımak istiyorum, böylece asla unutmayacağım.

Aletin başındaki ıslaklık incisi beni baştan çıkarıyor. Bu kapıyı itip açacak ve varlığımı belli edecek cesarete sahip olsaydım yapacağım her şeyi hayal ederken dilim yine dışarı fırlıyor. Adamın siki daha da güzel. Kocaman bir silah ve onunla bana zarar vermesini istediğimi itiraf etmekten çekinmiyorum.

Hızını artırıyor, serbest kalmaya yaklaştıkça göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Teninde ter parıldıyor. Kalça kemiklerimin hemen arkasında o tanıdık sarmal gerginlikle birlikte uyluklarımın arasında kayganlık oluşuyor. Perçinlendim, komik bile olmayacak kadar sınırların dışında olan bir adama röntgencilik oynamaktan kesinlikle zevk alıyorum.

Ağır nefes alışım onun pantolonuyla senkronize oluyor. Boş eli kanepenin minderini tırmalıyor, ta ki oraya atılmış tişörtü bulana kadar. Ve bir an bile erken değil, çünkü onun serbest kalmaya doğru hızla ilerlediğini görebiliyorum ve bu şimdiye kadar gördüğüm en şehvetli şey olabilir.

Ve sonra yanıldığımı kanıtladı.

"Siktir, Nadia." Adımı mırıldanıyor ve bu sanki doğrudan içime elektrik çarpması gibi bir şey.

Şişmiş aletini yedek tişörtle örtüyor ve dudaklarında benim adımla kendini boşaltıyor.

Elimde değil, nefesim kesiliyor. Sonra elim ağzıma gidiyor, sanki sessiz kulübedeki sesi örtebilirmişim gibi.

Başını bana doğru çevirdi, irkilmişti. Ama bir şey söylemek yerine bana bakıyor. Yanıyor. Gözlerini dikti.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama dizlerimin bağı çözülüyor. Yanaklarımı kızartıyor.

İç çamaşırımı ıslatıyor.

"I . . . Um . . . Yarın binicilik dersi var mı?"

Yanakları efordan pembeleşmiş ve dölle kaplı siki hâlâ elinde, ben de *bunu mu* söylüyorum? Sandığım kadar düzgün biri değilim ve Griffin'e bakmak bile en iyi günlerimde bile beyin hücrelerimi öldürüyor.

Bu iyi bir gün değil.

Şu anda bana ters ters bakması da bunu doğruluyor. "Tamam, teşekkürler," diye aceleyle çıkıyorum.

Ve bununla birlikte, kaçıyorum.



"TOPUKLAR AŞAĞI." Griffin bileğimi istediği pozisyona getirdi.

Onun huysuz versiyonuna geri döndük. Huysuz suratına. Tek heceli kelimeler.

Ve kesinlikle beni ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıtan bir kahkaha yok.

Sanırım mahremiyetini ihlal ettiğim için bunu hak ettim. Bu diziyi izlemek bana göre değildi ve üzerinde uyuduktan sonra çekip gitmediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Yani, gerçekten konuşmuyoruz. Onun yerine, sert elleri bana ne yapacağımı söylüyor. Ben Spot'un üzerinde oturuyorum ve o benim pozisyonumu eleştiriyor - sanki bu boku bilmem gerekiyormuş gibi - sürekli.

Spot'a gıdaklıyor ve uzaklaşarak dizgine bağlı ipin aramızda uzanmasına izin veriyor. Griffin'in etrafında geniş bir daire çiziyorum, ekstra kontrol için ipe bağlıyım.

"Hazır mısın?" *Tırıs* kelimesini söylemekten kaçınıyor. Ama üzerinde çalıştığımız şey bu, tırıs. Yürümekten bir adım daha hızlı ve ben sahilde dörtnala koşmak istiyorum, o yüzden bu gösteriyi yola koyalım.

Başımı sallıyorum ve Spot'u bacaklarımla sıkıyorum. İyi eğitilmiş bir at olduğu için hemen tırısa kalkıyor. Göbeğimi sıkı tutmaya çalışıyorum ama hareketin biraz gerisinde kalıyorum ve topuklarımın yukarı kalktığından neredeyse eminim.

Eyerde nazıkçe oturmaya çalışıyorum ama hâlâ bir bez bebek gibi zıplıyorum. Griffin'e gizlice bakıyorum ve dudaklarının köşelerini fark ediyorum

Gerçekten de bez bebek gibi göründüğümü onaylayarak.

"Bana mı gülüyorsun, Sinclair?" Ellerimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. Ata binmek nasıl görüldüğünden bu kadar zor olabilir?

Ağzı inceliyor. Gülümsemesini gizlemek için çok uğraşıyor. "Vay, evlat." Elini kaldırdı ve Spot bir anda durdu. *Ben kelimenin tam anlamıyla sadece bir yolcuyum.*

Griffin bana tekrar yaklaşırken ipi eline doluyor, gülmemek için kendini kaşlarını çatmaya zorlarken yüzü geriliyor. *Çamura saplanmış.*

"Pekâlâ. Koltuğunda çok kaskatı duruyorsun." Uzanıp kalça kemiğimi kavırıyor ve kot pantolonumun üzerinde bile dokunuşunun beni nasıl acıttığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Üzerimdeki elleri neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. "Buradaki eklem" -kemiği itiyor- "sıkışmış. Kalçanı gevşetmelisin, böylece hareketin şokunu emebilirsin."

Gözlerimi Griffin'e çeviriyorum ve kaşlarımı ona doğru sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Nadia."

Masumiyetimi kanıtlamak için ellerimi kaldırdım. "Hey, sen söyledin. Ben söylemedim."

Yemin ederim hırlıyor. Ama benim baştaki yorumuma katılmıyor. *Çamura saplanmış.*

En kötüsü de bu durum onu içime çekmeme engel olmuyor. Güçlü elleri, sıcak yaz güneşinin altında dalgalanan mürekkepli ön kolları ve bana kaşlarını çatığında kaşlarının arasında oluşan iki çizgi. Gülümsediğinde gözlerinin yanındaki çizgilerin kırışmasını görmek istiyorum. İşte benim hayallerim bunlardan oluşuyor. Yaşlı, iri yarı, koruyucu erkekler.

Özellikle de Griffin Sinclair adında biri.

Onun güldüğünü duymak beni tutan bir şeyi çözdü ve yemin ederim dün gece rüyamda gördüğüm tek şey onun tarafından hırpalanmaktı.

Ağabeyimin en iyi arkadaşını hayal etmek bana kötü bir fikir gibi geliyor, ama Griffin'in etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, neden bunu inkâr etmeye çalıştığımı o kadar çok merak ediyorum. *Neden bu kadar kötü?*

Hiç kimseden Griffin'den etkilendiğim kadar etkilenmemiştim. Aramızdaki on dört yıl benim için hiç de caydırıcı değil. Aslında, neredeyse fanteziye katkıda bulunduklarından eminim.

Kalça kemiğimin arkasında, tam da parmaklarının ucunun girdiği yerde donuk bir zonklama kök salıyor ve uyluklarımı sıkma çabasıyla topuklarım yukarı kalkıyor.

Eli dışarı fırlıyor, ayak bileğimin arkasını kavlıyor ve sürekli aşağı çekiyor. "Aşağı dedim, Nadia." Sesi çok otoriter, tüm lezzetli vücudu şu anda çok fazla gerginlikle dolu. Geniş göğsü kabarmış, patlamaya hazır, aşırı dolu bir balon gibi.

Onun yoğunluğundan zevk alıyorum. Bu da hafif anları çok daha ödüllendirici kılıyor. Aşağı baktığımda ve elini vücudumda gördüğümde midemde kelebekler dans ediyor.

Ve sonra mırıldandı, "Eğer daha iyi bilmeseydim, seni pozisyona zorlamamı istediğini düşünürdüm."

Gözleri kasketinin düşük siperliğinin altından benimkilere fırlıyor, bronzlaşmış yanaklarını pembe bir renk boyuyor.

Görmezden gelmeliyim. Gerçekten ama gerçekten görmezden gelmeliyim. Yapılacak en olgun şey bu, ama ... içimdeki yirmi bir yaşındaki ruh oynamak için ortaya çıkıyor.

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Belki de öyle."

Çenesi titriyor ve neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Bir daha söyle," diye ısırtıyor, imalarla dolu yorumumu tamamen görmezden gelerek.

Sonra Griffin bana talimatlar yağdırırken *kalçalarımı gevşetme* alıştırmaları yaparak daireler çizmeye geri dönüyorum.

Ben de bundan zevk alacak kadar kafayı yemiş durumdayım.

Dersimizin sonunda bitkin düşmüştüm. Ama beni o kadar uzun ve sıkı çalıştırdı ki bacaklarım pes etmek üzere diye şaka yapamayacak kadar değil.

Bana kaşlarını çatmaya çalışıyor ama yemin ederim neredeyse gülümsüyor.



"Köpeğimi almaya gidiyorum."

Kapı çarptı ve ben kliniğin ön masasında oturduğum yerden başımı kaldırıp baktım. Ve iki kez baktım.

Çünkü temizlenmiş bir Griffin Sinclair karşımda duruyor ve kelimenin tam anlamıyla ağzımın kuruduğunu ve kedimin çırpındığını hissediyorum. Temizlenmiş derken, saçlar geriye taranmış, sakallar kesilmiş, beyaz Henley ve koyu renk kot pantolondan bahsediyorum.

Adam tam bir çerez. Ve aklımın, elinde sikiyle nasıl görüldüğüne gitmesine izin verdim. Beynime kazınmıştı. Tam da ait olduğu yere.

Kendini toparlamak için çok fazla çaba sarf etmiyor, sadece kendine güveni var. Sanki bir kadının gözlerini karartacak kadar sert boşalmasını sağlayabiliyor. Zahmetsiz ve eminim böyle bir hava yaydığının farkında değil. Ya da belki de içindeki atlet budur.

"İşin bitti mi?"

"Um . . ." Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi etrafımda dönüyorum. Özellikle de adamın son birkaç gündür benden kaçtığını düşünürsek. Atımı tımar etmek ve şişmiş bacağına soğuk hortumla yıkamak için evine gittiğimde bile dışarı çıkmıyor.

Eminim mutfak penceresinden beni dikizlediğini fark etmediğimi sanıyor ama fark ediyorum.

Erkekler böyle aptaldır.

"Ben mi?" Parmağımı göğsüme vuruyorum.

Sanki dünyadaki en sinir bozucu insan benmiyim gibi kollarını kavuğturup iç geçiriyor. "Başka kim var, Nadia?"

Yani, haklısın. "Evet. Evet. Kilitleyebilirim ..." Sözümü yarıda kesip saatime bakıyorum. "Beş dakika." Griffin'in buraya gelmesi beni şaşırtıyor. Etrafta dolanıyorum. Sanki duş başlığımı gerçekte amaçlanmadığı şekilde kullandığımda ne düşündüğümü görebilecekmiş gibi. Sakın bana bir kadının çıkarılabilir bir duş başlığı tasarlamadığını söylemeye kalkma.

Anlayabiliyorsa bile belli etmiyor. "Tamam. Beklerken köpeğimi getireyim. Mira onu şimdi alabileceğimi söyledi." *Bugün*. Bugün demek istedi. Yani ikimiz de birbirimizin yanında garip davranmaya geri döndük.

"Neyi bekleyeceğim?"

Kapıyı iterek Tripod'un bulunduğu arka tarafa geçer. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Bir kolunun altında küçük, beyaz, kıpır kıpır bir köpekle geri dönüyor ve onu bir futbol topuymuş gibi taşıyor. Yemin ederim sonraki beş dakikayı aramızdaki sessizliğin altında ezilerek, bileğimdeki saate bakarak ve Griffin'in kucağındaki küçük kurtarma köpeğiyle ne kadar seksi olduğuna bön bön bakmamaya çalışarak geçiriyorum. Umutsuzca yüzünü yalamaya çalışan köpek. Heyecanını sürekli olarak yönlendirmeye çalışan nazik el tarafından hiç caydırılmayan köpek.

Ben de, küçük dostum. Ben de.

"Tamam!" Neredeyse bağıracaktım, çok sessiz klinikten çıktığım için çok rahatlamıştım. "İşim bitti. Bana ne göstermen gerekiyor?"

"Oraya arabayla gitmeliyiz." Griffin bana bakmıyor bile. Yeni evcil hayvanından çok etkilenmişti. Tüm yüz hatları yumuşadı ve köpeği göğsüne doğru korumacı bir şekilde sarıyor.

Yumurtalıklarım ağrıyor. Yemin ederim öyle. Bu koca huysuz münzevi, 10 kiloluk yumuşacık bir köpeğe mi sarılıyor? Benim gibi hayvansever bir kızın kaldırabileceğinden çok daha fazlası.

"Nereye?"

"Bunun için endişelenme." Bana baktı. "Üstünü değiştirmek ister misin?" Pembe önlüğümün, planladığı gizli saha gezisi için uygun olmadığı açık.

"Emin misin? Binici kıyafetlerine ihtiyacım var mı?"

"Hayır." Beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor, hâlâ Tripod'a bakıyor. Sürprizlerden nefret ediyorum.

"Bu ne kadar sürer?" Alarm kodunu girip kapıyı arkamızdan kilitleyerek soruyorum.

"Bu kadar çok soru sormayı bırakırsan daha kısa sürer." Arkasına saklanabileceği bir siperlik olmadığından, gözlerinde dans eden eğlenceyi gün gibi görebiliyorum.

Sanırım Griffin Sinclaire benimle dalga geçti.

GRIFFIN



Çok iyi bildiğim binanın önünde duruyoruz. Nadia'ya bu kadar çok soru sormayı bırakmasını söyledim ve o da bıraktı.

"Seni Google'da arattım."

Ama belli ki yine de açıklamalarda bulunacak.

"Ne?"

"Ah, doğru." Bana göz kırpmıyor. "Google. Bir şeylere bakabileceğin modern bir kütüphane gibi. Bir ara sana gösteririm."

Şirinmiş. Başka bir eski şaka.

İğnelemeyi görmezden geliyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum.

"Peki ne buldun?"

"Çok aydınlatıcı bir anket," diyor onu bekleyen asansöre yönlendirirken ve bir sapık gibi kışına bakarken.

Homurdanıyorum ve birkaç kat yukarı çıkmak için düğmeye basmadan önce dikkatimi çektiğini gösteren bir kaşımı kaldırıyorum.

"İnsanların %82'siyle aynı fikirde

olduğumu gördüm." Kaşlarım çatıldı.

"Hangi konuda?"

Asansör çalışıyor ve koridora süzülüyoruz. Bir elimi sırtının küçük kısmına bastırarak onu doğru kapıya yönlendiriyorum. Dokunuşumun altında titriyor ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum.

"Kıçın kot pantolonda mı yoksa futbol oynarken giydiğin taytta mı daha iyi görünüyor. Yan yana bir fotoğraf ve her şey vardı."

Yüzümdeki sırıtmayı zorlayarak duruyorum. Bu kız beni gülmekten kırıp geçiriyor. "Peki %82 neyi seçti?"

Sırıttırıyor. "Kot pantolon. Kesinlikle kot."

Gözleri beni takip ederken alay ediyorum ve başımı sallıyorum. Elimi sırtından çekiyorum ve kendi darbemi indirmeden önce kapıyı çalıyorum. "Ailemle tanışmaya hazır mısınız?"

Nadia'nın şu anda bana verdiği geniş gözlü, kararsız ifadeye sırtıyıyorum. Dudaklarımda onun adı varken gömleğime boşalmamı izlerken takındığı ifadenin tıpatıp aynısı. Sanırım ikimiz de bu hiç olmamış gibi davranıyoruz. Bu da benim işime geliyor.

Avuç içlerini giydiği bluz gömleğin üzerinde düzeltiyor. "Ciddi misin?" Eğildi ve bana tısladı.

O gergin. Hâlâ kolumun altında kıpırdanan, ona doğru çekilen ve yüzüne yakın havayı yalamakla yetinen köpeğin aksine.

Ben de, dostum. Ben de.

Gergin bile olsa Nadia nefes kesici bir güzelliğe sahip. Görsel olarak genç görünüyor, evet. Ama gözlerinin içine baktığımda -gerçekten baktığımda- ruhu bana bakıyor. Ve bu yanı, yaşının ötesinde bir bilgelik, bir yorgunluk taşıyor.

Aramızda geçen yıllara takıldım. Sayısına. Ama onun yılları, kendi yaşındaki çoğu kadından çok daha fazla acı ve ıstırapla doluydu.

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, yirmi bir yaşında gibi *hissetmediği* gerçeği beni o kadar çok etkiliyor. Bu da tehlikeli bir farkındalık.

Kapı açılıyor ve ardından annemin mutlu çığlığı geliyor. "Griffin!"

Gözleri bana takıldığında zaten gülümsüyordu. Sonra bakışları köpeği buluyor ve yemin ederim başının üstünden karikatür kalplerin havalandığını görebiliyorum.

Dikkatini Nadia'ya çevirdiğinde büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Koyu renk saçları başıyla birlikte eğiliyor ve giydiği parlak sarı gömleğin üzerinde dalgalanıyor.

Yemin ederim gözlerindeki o kalpler düğün çanlarına dönüşüyor.

"Merhaba anne." Yüzümü buruşturuyorum, bu durumu mümkün olduğunca erken kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Griffy, burada kim var?"

Nadia ve köpeğe bakarken o ürkütücü Cheshire Kedisi gibi bakıyor. Sanki hazır bir aileyle yanına gitmişim gibi.

Hata, hata, hata.

"En iyi arkadaşım Stefan'ı tanıyor musun? Bu onun kız kardeşi, Nadia. Veterinerde teknisyen ve onunla ilgileniyor." Üç bacaklı köpeği anneme uzatırken, bu buluşmanın beni aniden ne kadar gerginleştirdiğine takılmamaya çalışıyorum. Tam bir aptal gibi kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Yeni köpeğim," diye açıklıyorum.

Hay sikeyim. Bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor.

"Nadia, bu annem Joan."

Annem köpeği kucağına alıyor ve ona gülümseyerek, heyecanlı küçük bir spastik gibi çenesini yalamasına izin veriyor. "Bu çok güzel. Siz ikiniz içeri gelin." Sonra da topuklarının üzerinde dönerek, golf sahasına açılan pencereleri ve verandası olan apartman dairesine fazla mutlu bir şekilde giriyor.

Kapıdan içeri giriyoruz ve Nadia ince omzunu benimkine dayıyor. "Griffy." Gözleri eğlenceyle dans ediyor ve ben inliyorum. Nadia'ya göstermek istediğim tek şey, pek çok insanın kalıcı, sağlıklı ilişkileri olduğu. Sandığı kadar nadir değil ve annemle babam buna mükemmel bir örnek. Bir kez olsun nazik olmaya çalışıyordum.

Sesini alçaltıyor ve yakınımaya eğilirken nefesi boynumda yayılıyor. "*Bir kere* öpüştük. Sakın bana beni ailenle tanıştırmam gerektiğini düşünecek kadar sağlıklı olduğunu söyleme."

Botlarımı çıkarırken kıkırdamaktan ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. *Sağlıklı.* Bu konuda hiç suçlandığımı sanmıyorum. Ona yaklaşmak için arkama yaslanıyorum, boyumu kullanarak onun üzerinde yükseliyorum. Ona dokunmuyorum ama dudaklarımı kolayca bastırabileceğim kadar kulağına yaklaşıyorum. Arzu içimde dolaşıyor. Kokusu bana sürekli o öpücüğü hatırlatıyor. Beynim sadece o kokuya dayalı bir yol oluşturdu.

Ben Pavlov'un köpeğiyim.

"Bana bir daha Griffy dersen, seni küçük bir velet gibi tokatlarım." Ben kendimi durduramadan kelimeler döküldü. Aramızda asılı kaldılar ve keşke onları yakalayıp tekrar içeri sokabilseydim.

Nadia benim kadar mahcup görünmüyor. Aslında, sıcak kahverengi gözleri düpedüz erimiş. "Bunu aklımda tutacağım Bay Sinclaire."

Sonra da koridordan geçip ailemin evine girmeden önce bana göz kırpmıyor. "Dairene bayıldım, Joan. Ne güzel bir manzara."

Konuşuklarını duyabiliyorum. Ama pantolonumdaki şişliği kontrol altına almak için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Ve ayrıca, bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kendimi dövmek için.

Mutfakta onlara katılacak kadar kendimi toparladığımda annem Nadia'yı köşeye sıkıştırmış, bir yandan kahve yapmaya başlarken bir yandan da köpeği ve onun nasıl ortaya çıktığını anlatıyordu.

"Griffin sana pour-over kahveden bahsetti mi?"

Nadia gülümsüyor ve dirseklerini mutfak adasına dayayıp zahmetli süreci izlerken gülümsemesi samimi. "Henüz değil."

Her kahvenin yapımı on dakika kadar sürecek, bu da Nadia'nın sanki bunu istiyormuş gibi tezgâhın üzerine eğilmesini izlemek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Kahveye ihtiyacım yok. Soğuk bir duş ihtiyacım var.

"Griff, bana bir köpeğe çarptığını söylememiştin." Beni tararken alnı endişelenmiş gibi kırışıyor. Ne düşündüğünü biliyorum ve geçmişte ona bunu düşünmesi için yeterince sebep verdiğim için kendimi bok gibi hissediyorum.

Endişesini gidermek için başımı kısa bir süre salladım. "Sakızıma uzanmak için gözümü yoldan ayırdım."

Tarçınlı sakız benim yeni viskim. Yani, sarhoş olmaktan daha iyi olduğundan emin değilim.

"Ah." Annem dikkatini, onun için koyduğu küçük cam bir kaptan su içen köpeğe çeviriyor. "Sen hiçbir zaman işleri kolay yoldan halletmedin, bu şekilde halledebilecekken neden gidip barınaktan bir köpek alasın ki?"

Gülüyorum, çünkü nasıl gülmeyeyim? Yüzde yüz haklı.

"Griffin dolambaçlı bir yoldan onu kurtardı. Onu getirdiğinde köpek yetersiz beslenmiş ve tüyleri dökülmüştü. Sanırım bir süredir tek başınaydı. Kesinlikle biraz bakıma ihtiyacı vardı."

Nadia köpeğe gülümsüyor, annemin bize nasıl baktığından habersiz. Annemin gözlerindeki soruları görebiliyorum. Nadia'yı buraya neden getirdiğimi sormamanın onu öldürdüğünü biliyorum. Ama aynı zamanda beni çok fazla soru sorarsa geri çekileceğimi bilecek kadar iyi anladığını da biliyorum.

Onun yerine Nadia'ya bakıyorum. O normal ya da mutlu değil. O *çok daha fazlası*.

"Bunu düşünmek için çok güzel bir yol, Nadia," diyor annem, düşünce trenimi durdurarak. Ama yine de ona bakmıyorum. Gözlerimi mutfak tezgahının üzerine eğilmiş kızıdan ayıramıyorum. Kıcının kıvrımı, mermer tezgahın üzerindeki göğüslerinin kabarıklığı.

Bakışlarımı anneminkilerden uzak tutmak için Nadia'nın gözlerini sikip atıyorum. Berbat haldeyim. Bu yüzden ormanda yalnız yaşıyorum. Çünkü

asla yeterli değil. Asla yeteri kadar kazanamam, ta ki akılana kadar. Asla yeterince viski yok- ta ki hayatımı mahvedene kadar. Asla yeterince dostluk yok çünkü Nadia'ya baktıkça Stefan'ı da sonunda hayal kırıklığına uğratacağımdan daha da emin oluyorum.

"Evet. Şanslı köpek. Onu kurtarmak için vurmak zorunda kaldım. Bana kahraman diyebilirsin." Gözlerimi devirip elimi saçlarımda gezdirerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Bu iki kadının bana bir azizmişim gibi davranmayı bırakmasını sağlamaya çalışıyorum.

İşte tam o anda ön kapı açılır. "Bebeğim, bu kahve inanılmaz kokuyor." Babamın sopalarını sürükleyip koridora koyarken çıkardığı sesi tanımak için onu görmeme gerek yok. "Sabırsızlanıyorum-"

İçeri giriyor, geniş gövdesi ve fıçı gibi göğsü koridoru dolduruyor. Köpek ona doğru koşarken söylediğı şeyi kesiyor, vücudu başka birini görmenin heyecanıyla titriyor. Birkaç ay sonra dağa geri döndüğümüzde ve sadece ikimiz olduğumuzda büyük bir şok yaşayacak. Ve sonra köpek tüm heyecanıyla babamın ayaklarının dibine işiyor, sarı sıvı tüm zemine yayılıyor.

Yüzümü ellerime gömdüm ve inledim, ama babamın gürültülü kahkahası odayı dolduruyor.

"Joan, neden artık beni gördüğünde bu kadar heyecanlanmıyorsun?"

Annem kıkırdıyor. *Kıkırdıyor.* "ünkü onu temizlemek zorunda kalan ben olurum."

Bunun üzerine Nadia'nın güldüğünü duyuyorum. Melodik ve biraz da güvensizlik içeriyor.

Nadia'nın görmesini istediğim şey buydu. İki insanın birlikte mutlu olabileceğini. Birlikte nazik. Güven ve sevgi olabilir ve o buna sahip olamayacak kadar kırılmış değil.

Sadece henüz bunu hak eden bir erkekle tanışmadı. Buna sahip olmak için yeterince sıkı çalışmaya istekli biriyle. Çünkü Nadia'nın bu yönünün kazanılması gerekecek.

"Hey, küçük dostum." Babam eğilip küçük köpeğı kucağına alıyor ve bunu yaparken kıkırdıyor. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi yerdeki dağınıklığın üzerinden geçiyor. "Senin adın ne?"

Nadia, "Tripod," diye seslendi.

Kağıt havlu almak için yanından geçerken alay ediyorum ve parmağımı olabildiğince ince bir şekilde kaburgalarına sokuyorum. "Köpeğıme Tripod adını vermeyeceğim."

"Ona zaten isim verdim. Yani, gerek yok." O gülüyor ama diğer herkes sessiz.

"Ona istediğın ismi verebilirsin. Ona şaka gibi bir isim vermeyeceğim. O daha iyisini hak ediyor."

"Atının adını Spot koymuşsun, Tanrı aşkına." Ayağa kalkıyor ve ellerini iki yana açıyor.

"Öyle demek istemedim," diye homurdandım. "Birden aklıma takıldı." Ama herkes Nadia ve Tripod lehine beni görmezden geliyor. Belli ki onun adı da yapışmış. Ve ona bu ismi verenin o olmasından nefret etmiyorum.

"İyi bir noktaya değindi," diye araya giriyor babam. "Tanıştığımızdan emin değilim. Ben Doug." Boşta kalan elini Nadia'ya doğru uzatıyor ve gülümseyerek onu içeri alıyor.

"Nadia."

"O Stefan'ın küçük kız kardeşi," diye homurdanıyorum çiş lekesine spreyle silmek ve silmek için çömelirken.

"Arkadaşın mı?" "Evet."

Temiz olduğuna emin olana kadar bir kez daha siliyorum ve lavabonun altındaki çöp kutusuna yöneliyorum.

"Bununla bir sorunu var mı?" Arkamı döndüğümde babam aramızda eliyle işaret ediyordu.

"Bu yok," diye geveliyorum, herhangi bir karışıklığı gidermek istiyorum. Nadia gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine doluyor. *Brat.*

"Biz sadece arkadaşız. Nadia'ya binicilik dersleri veriyorum."

Babam "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" derken kahkahalarını zor tutuyor.

Güzel. Tanrım. Ne düşünüyordum ki? Sanki ailemin ne kadar saçma olduğunu tamamen unutmuşum.

"Douglas," diye azarlıyor annem, kahve setine geri dönmeden önce göğsüne şakacı bir tokat atarak.

Gözlerim Nadia'ya takıldığında yumruğunu dudaklarına bastırmış, vücudu kahkahalarla titriyor.

"Anlat onlara, Nadia."

"Onlara ne söyleyeceğim?" Dişi gözlerini bana çeviriyor ve bunu zorlarsam boku yiyeceğimi biliyorum. Nadia'nın pek çok özelliği var ama utangaçlık bunlardan biri değil ve yaptığımız ama söylenmemesi daha iyi olan şeyleri açığa vurmaktan çekinmeyeceğinden şüpheleniyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu neden düşündüm bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. Ona ciddi bir bakış atmaya çalışıyorum ama o bir kahkaha patlatıyor.

"Ben de evlat. Ben de." Babam oturma odasına doğru yürürken kıkırdamaya devam ediyor. "Bu taraftan, Nadia. Biraz rahatla. Biraz sohbet edelim."

"Çok isterim Bay Sinclaire." Tezgâhı itiyor, yanımdan geçerken kalçasını benimkine çarpıyor ve bunu yaparken dudaklarının kenarının yukarı kalktığını görüyorum.

Brat.



NADIA ve ben koridorda sessizce asansöre doğru yürüyoruz.

Annem ve babamla kahve içmek güzel oldu. İkisi de biraz sakinleştikten ve herkesin elinde son derece ilgili kahve fincanları olduktan sonra sohbet kolayca aktı. Köpek annemin kucağına kıvrıldı ve kısa sürede mutlu bir şekilde horlamaya başladı. Ve ben kelimelerimin üzerinde tökezlemedim bile, bu güzel bir değişiklikti.

Nadia'yı ailemin yanına götürmenin ona biraz bakış açısı kazandıracağını umuyordum. Beklemediğim şey, onun bu kadar sorunsuz bir şekilde uyum sağlamasıydı. Tamamen başka bir şeymiş gibi hissettirmesini beklemiyordum, sanki o yapbozun eksik parçasıymış gibi.

Babam onu golf oynamaya davet etti. Annem de ona özel bir su ısıtıcısını nereden alabileceğine dair linkler gönderiyor, böylece o da dökme kahve yapmaya başlayabilecek. Komik ve çekici olması ve ailemin onu uzun süredir arkadaşımıymış gibi aile birliğimize kabul etmesini sağlaması gerekmiyordu.

Ama Nadia komik ve çekici. Enerjisi bulaşıcı. Sanki etrafındaki herkesi daha mutlu ediyor.

Köpek bile aşık oldu.

Benim dışımda herkes artık ona resmi olarak Tripod diyor. Ve eminim ki ailem Nadia'ya aşık ve torunlarının yolda olduğunu düşünüyorlar, onlara kaç kez sadece arkadaş olduğumuzu söylesem de.

Mümkün olan her yerde *arkadaş* kelimesini kullandım ve aramızdaki yaş farkını birkaç kez vurguladım. Bu, babamın beni kucaklarken kulağıma fısıldamasını engellemedi. "Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

Siktiğimin siki. Ben de karnını dürttüm. "Yumuşuyorsun, ihtiyar."

Sonra annem Nadia'nın kulağına bir şeyler fısıldarken sesini yükseltti ve "Hiç de bile" dedi.

Gag. Bu benim gitme işaretimdi. Bir elimle Tripod'un tasmaını bağladım, diğer elimle Nadia'nın pazusunu tuttum ve omzumun üzerinden yakında tekrar ziyaret edeceğime dair söz vererek hepimizi oradan dışarı sürükledim.

Ailemi ziyaret etmeyi her zaman dört gözle beklerim, ancak eve *hiç* kadın getirmedim ve onların soğukkanlı davranma yeteneklerini ciddi şekilde hafife aldım.

Asansör sırasının önünde sessizce duruyoruz ve bize doğru hızla ilerlerken kat numaralarının yanmasını izliyorum. Nadia başını bana doğru eğiyor ve hâlâ pazusunu tuttuğum yere bakıyor.

Gerçek şu ki, onun gitmesine izin vermek istemiyorum. Oradaki yumruklarla ne kadar iyi başa çıktığını görmek beni rahatlattı. Ailem delirmiş gibi davranıyordu ve o da bundan zevk alıyor gibiydi.

"Sıkı bir tutuşun var." Gözleri profiline kayıyor çünkü ben hâlâ ona bakmamaya çalışıyorum. "Başım belada mı Bay Sinclaire?"

"Nadia." Ses tonum uyarı dolu. Bana *Bay Sinclaire* demesi kulağa yaşlı ve ürkütücü geliyor.

"Ne?" Artık açıkça bakıyor ve asansörün kapıları açıldığında onu da kendimle birlikte bomboş asansöre çekiyorum, ailemle yapmak üzere olduğum şey arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya hevesliyim.

Kapılar kapanırken eğlenerek mırıldanıyor, belli ki beni tedirgin etmekten hoşlanıyor.

Kapılar kapanır kapanmaz tasmalı elim dışarı fırlıyor ve kırmızı acil durdurma düğmesine çarpıyor. Sonra dönüp tasmayı bırakıyorum ve Nadia'yı asansörün aynalı duvarına doğru bastırıyorum, bir elim hâlâ üst kolundayken diğer elim belinin inceliğinde kayıyor. Gözleri açılıyor ama sinmiyor. Aslında, düpedüz memnun görünüyor.

"Ne, Griffin mi?" diye alay ediyor dişlerimi gıcırdatmamın baskısı altında çenem patlarken.

Bu kadın sahip olduğum tüm sabrı sınıyor. Ondan uzaklaşmalı, ellerimi ondan çekmeliyim. Bu yönümü ondan saklamalıyım.

Hayatında yeterince hırpalandı. İhtiyacı olan son şey benim ona erkek gibi davranmam. Ve ben de onun canına okurdum. Buna bayılırdı. Buna hiç şüphe yok. Bu konuda hiç şikayetim olmadı. Aslında tam tersi. Ama nazik değilim. *Sevişmek* bana göre değil.

"Söyle." Serbest eli kot pantolonumun kemerine uzanıyor ve bedenim geriliyor. Narin parmaklarını gömleğimin ön kısmının altından geçiriyor, kalça kemiğimin çıkıntısının üzerinde bir tırnağını gezdiriyor ve omurgamın tabanında hafif bir ağrının oluşmasına neden oluyor.

Eğer bunu kontrol altına alıp durdurmazsam, onu bu asansörün duvarına karşı beceriyor olacağım. İhtiyacı olan şey bu değil.

Sıcak bir sobaya dokunmuş gibi geri çekiliyorum, kendimi karşı duvara yaslıyorum, bu lanet olası cazibe kutusunda kilitli kalırken aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum. Nefesim hızlı ve sinirli bir şekilde kesiliyor. "Babama ve bana birkaç dakika arayla Bay Sinclair dersin-"

"Ve ne, Griffin? Bunun için de mi bana şaplak atacaksın?" Üst dişleri yastık gibi alt dudağına bastırıyor. "Yoksa beni tekrar öpüp sonra da hata yaptığımı mı söyleyeceksin?"

Göğsümde alçak bir gümbürtü kök salıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, ondan uzak durma isteğim ona bakarak geçirdiğim her saniye eriyor. Parmaklarının izi hala karın kaslarımda yanıyor.

Ondan uzak durmam lazım. Yapmam gereken son şey, Nadia Dalca'nın yanındayken sikimi pantolonumun içinde tutamayarak hayatımda yarattığım küçük mutluluk görüntüsünü torpillemek.

Elim kırmızı düğmeye çarpıyor ve tekrar harekete geçiyoruz.

NADIA



GRIFFIN SINCLAIRE PISLİĞİN TEKİ.

Sıcak ve soğuk. Sol ve sağ. Tam gaz ileri ve tam dur. Bu adamda ne var ne yok bilmiyorum. Ve bıktım usandım. Bu yüzden evime gittim ve veterinerlik okulu başvurusunu gönder tuşuna bastım. Neredeyse son teslim tarihini kaçıırıyordum. Muhtemelen giremeyeceğim ama yine de yaptım.

Tüylerini bu kadar sert fırçaladığım için atım adına neredeyse üzüleceğim ama gözlerinin sarkıklığına bakılırsa endişelenmiyor. Parmaklarım her düşünce ve duyguyu günlüğüme dökmek için kaşınıyor. Orada Griffin için şimdiden bir sürü kaba isim var ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde isim takma konusunda daha da yaratıcı olup olamayacağımı merak ediyorum.

Griffin'in misafirhanesine yakın bir yerde takılma isteğim düşüktü. Günlük tuttum, ton balıklı sandviç yedim ve sonra hava hala aydınlıkken kendimi buraya gelmeye zorladım çünkü ben iyi bir at sahibiyim ve Horse'un bacağının soğuk hortumlanmaya ve günlük dozunda çok fazla elmaya ihtiyacı var. Ona daha önce alamadığı tüm sevgiyi vermek istiyorum, bu da her gün ortaya çıkmak ve ona uzun vadede bu işte olduğumu kanıtlamak anlamına geliyor.

"Bana bir kez kaza olduğunu ama ikincisinin hata olacağını söyledi. Benim için. Bir hata. Buna inanabiliyor musun?" Fırçayı dairesel hareketlerle omzunun eğiminden göğsüne doğru sürüyorum. Çit direğine bağlı olabilir, hiçbir yere gidemiyor olabilir ama aynı zamanda iyi bir dinleyici.

"Ve sonra beni ailesinin evine mi götürüyor? Neden? Ben de bunu bilmek istiyorum. Ama görünüşe göre, artık sessizlik tedavisine geri döndük. Yani, karanlıkta kalıyorum."

At mutlu bir şekilde başını sallayarak homurdanır.

"Biliyorum, değil mi? Adam tam bir kabus. Sonunda benimle konuşuyor ama bana hiçbir şey *anlatmıyor*."

Bir homurtu daha duyuyorum. Ama bu bir at homurtusu değil. Donup kalıyorum ama arkamı dönmüyorum. Tripod köşeden hızla geliyor ve kendini ayaklarımın dibine atıp karnını ovmam için yalvarıyor. Köpeği inkar edemem ama şu anda Griffin'le yüzleşmek için arkamı dönmek istemiyorum.

Tripod'u sevmek için eğilirken omzumun üzerinden "Havamda değilim Kovboy," diye mırıldanıyorum.

"Ona bu ismi mi verdin?" Griffin homurdanıyor.

Atımın büyük parlak gözlerine bakıyorum, altın akşam güneşini bana yansıtan gözlerine. *Kovboy*. Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Kovboylar dayanıklıdır. Attan düşerler ve sonra devam ederler. Tıpkı bu at ve benim gibi.

"Hayır. Ama şimdi öyle."

Bir homurtu daha. Sonunda Griffin'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum, gözlerim ona dikildiğinde her zaman olduğu gibi midem bulanıyor. "Ne istiyorsun? Sohbet edecek havada değilim."

Kalın kaşlarından biri bana doğru kalkıyor, sonra da her zaman burada oturduğu arka merdivenlere doğru rahatça yürüyor. Tripod sanki ikinci el bir utanç yaşıyormuş ve aramıza mesafe koymak istemiyormuş gibi bahçeyi koklamak için havalanıyor. "Ön verandamdan burada sohbet ettiğinizi duyabiliyorum."

Lanet olsun.

Bir fincanı dudaklarına götürüyor ve yutkunurken boğazının nasıl düğümlendiğini görmemek için kendimi zor tutuyorum. Gözleri bardağın kenarından bana bakıyor. Dudakları bardağın kenarını sarıyor.

Şu ana kadar hiç çömlek parçası olmak istememiştim.

Omuzlarımı geriye doğru sallıyorum ve lastik tarağı kılı bir fırçayla değiştiriyorum. "Kulak misafiri mi oluyorsun, Sinclair? Ne hoş."

"İki yıl önce söylediğim bir şey yüzünden hâlâ kızgın mısın Kır Çiçeği?" Sırıttıyor ve yemin ederim o ukala ifadeyi o güzel yüzünden silip atabilirim. Dağlara çekilmeden önce kadınlara böyle cehennem azabı çektirdiğini hayal ediyorum.

Kovboy'u fırçalamaya odaklanırken dişlerim gıcırıyor. Ve ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Belli ki hala kızgıyım. Açıkçası, hala onu düşünüyorum. Açıkçası, en iyi çabalarımın rağmen hala ona orta derecede takıntılıyım.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Boğazımın arkasına saplanan ayağımın etrafında konuşmak biraz zor. Griffin asansörde olanlardan sonra çiftliğe dönerken bana sessiz davranmıştı, şimdi ben de ona aynısını yapabilirim diye düşündüm.

Kendimi çevremdeki güzelliklere kaptırmaya çalışarak atımın sırık gibi vücudunun etrafında dönmeye devam ediyorum. Cascade Dağları'na yaslanan yeşil tarlalar, ağaçlarda cıvıldaayan kuşların melodik sesi. Cowboy'a o kadar dikkatle bakıyorum ki, vücudunun nasıl inceldiğini fark ediyorum. Aldığı ekstra yemle o ultra ince yarış atı fiziğini kaybediyor. Emeklilik ona yakışıyor. Yeni ismine çok yakışıyor.

Uzun bedeninin diğer tarafına geçene kadar Griffin'in hırıltılı sesi yeniden başlıyor. "Seni yanımda getirdim ki mutlu insanları göresin. Bir gün buna sahip olacaksın. Olacağını biliyorum." Dirseklerini dizlerine dayamış, küçük basamaklarda oturmak için fazla büyük görünen fincanına bakıyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapacaksın. Bunu biliyorum."

Derin bir nefes çekiyorum, gözlerim önümdeki adama takılı kalıyor. Bazen gerçek bir hıyar gibi davranan ve sonra böyle şeyler söyleyen adama. Ya da bana bir at kurtaran. Ya da beni bir sonraki yemekleri benmişim gibi süzen ürkütücü yaratıklardan koruyor.

"Tam bir baş belasısın, Sinclair."

Aşağıya bakarken hafif pembe yanaklarından birinde bir gamze beliriyor. İyi davrandıktan sonra neredeyse utangaç görünüyor. "Bana öyle söylendi."

Kovboy'un kürkünün batan güneşin altında parıldamasından memnun bir şekilde elimdeki fırçayı bırakıp onu padokuna götürüyorum. Arka bacağındaki şişlik çok azaldı, ancak Mira ona bir köpek gibi davranmaktan başka bir şey yapmayı planlıyorsam, bir noktada bazı kemik parçalarını çıkarmak için bir ameliyata ihtiyacı olacağından oldukça emin. Ki öyle yapıyorum. Kovboy ve ben kendimiz için bir şeyler yapacağız.

"İyi geceler Kovboy," diyorum, burnundaki kalp şeklindeki geniş çentiğe bir öpücük kondurmadan önce.

"Ciddi misin?"

Kovboy'un hâlâ oyalandığı kapıyı kilitliyorum. Ona gösterdiğim aşırı ilgi için yaşıyor. Her gece beni bekliyor. Beklediğini biliyorum.

Arkamdaki merdivenlerde oturan iri yarı, huysuz adama dönüyorum. "Ne hakkında?"

"Ona Kovboy adını mı veriyorsun?"

Şimdi sırtıma sırası bende. "Evet. Ona yakışıyor." Karşılığında aldığım şey bir homurtu.

Deri yuları kapının yanındaki kancaya asıyorum ve tam çıkmak üzereyken Griffin beni durduruyor.

"Ölmeden önce yapılacaklar listende başka neler var?"

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Affedersiniz?"

"Liste. İçinde ata binmek de var. Ve . . ."

Sözünü bitirdiğinde kaşlarımı çatıyorum. *Bunu neden umursuyor ki?*

"Diğer konularda sana yardımcı olamam." Parmak eklemleri bardağının üzerinde bembeyaz oldu. "Peki ya geri kalanı?"

Gözle görülebildiği kadarıyla ne *c ne de t var*, ama yine de söyleyemiyor. Ne yazık ki onun için seks hakkında konuşmak beni germiyor. Yeterince konuşunca tabu olmaktan çıkıyor sanırım. "Sevişmek. O konuda yardım edemez misin?" Kendimi korumak için kollarımı kavuşturuyorum ve bir kalça çıkarıyorum.

Geri adım atmasını bekliyorum ama bakışları benimkileri buluyor ve kilitleniyor. "Hayır."

"Çünkü ben bir hatayım?" İki yıl önceki bu sözleri ona geri fırlattıktan sonra dudaklarım inceliyor.

Yutkunuyor ve gözleri beni oracıkta tutuşturmaya yetecek bir sıcaklıkla bedenimi tarıyor. "Hayır."

"Beni çekici bulmadığın için mi?" Eğer evet derse, onun koca bir yalancı olduğunu anlayacağım. Hiçbir erkek bir kadına Griffin'in şu anda bana baktığı gibi bakmaz, eğer onu becermek istemiyorsa. Bu oyunda yeni değilim.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor ve gözlerini bir anlığına benimkilerden ayırmadan hemen ötemde, Kovboy ve Spot'un sanki bir tür fikir alışverişi yapıyorlarmış gibi başlarını birleştirerek durdukları noktaya sertçe bakıyor.

"Deneyimlerimi çok fazla sikişmekle sınırladım. Vermek zorunda olduğum şey bu.

Peşinde olduğunuz şey bu değil."

Sikmek. Bu kelime onun ağzında, sesinin derin, karanlık derinliklerinde öyle lezzetli tınıyor ki. Kalbimi hızlandırıyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi yeterince teslim edip edemeyeceğimden emin değilim.

Biriyle sevişiyormuşum gibi, ne kadar çok istesem de. Ve yine de . . .

Başımı eğiyorum çünkü artık onu hedef tahtama oturtmuş durumdayım. Bunu bana asla itiraf etmemeliydi. Bu çekimin tek taraflı olduğunu düşünmek bir şeydir. Olmadığını bilmek? Bu bir şans.

"Peki ya öyleysen?"

Şimdi göğsünün tüm genişliğinin ağır bir şekilde yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Benimkiyle eşleşiyor. Nefes nefese kaldım ve tek yaptığım burada durup ona bakmak.

Kaşları çatılıyor ve beni durdurmak istercesine bir elini aramızda tutarken kaşlarını çatıyor. Daha ona doğru bir adım bile atmamıştım ki durmam için işaret ediyor. "Hayır."

"Neden?"

"Kardeşin."

"Peki ya o? Benim onun iznine ihtiyacım yok, senin de yok."

Griffin bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "O kadar basit değil."

"O zaman benim için basitleştir. Belli ki senin sürekli değişen ruh halini anlayamayacak kadar aptal ve gencim."

Gözleri tekrar açıldığında, az önceki sıcaklık saf bir özleme dönüşmüştü. Yüzündeki ifade göğsümün ağrmasına ve içimin sıkışmasına neden oluyor. Daha *önce* hiçbir erkek bana Griffin'in şu an baktığı gibi bakmamıştı.

Diğer erkeklerle pek çok şehvet dolu bakış paylaştım. Bir erkeğin gözlerinde arzu gördüm. Ama bu? Bu çaresizlik sınırında. *Acı*.

"Normal ve mutlu birini hak ediyorsun. Senin için bunu istiyorum. Ve ben o adam değilim."

Sinirlenerek geri çekildim. "Yanlış anladın Griffin. Beni normal ve mutlu *hissettirecek* birini hak ediyorum. Bu da tamamen başka bir şey."

Bununla birlikte aramıza bir kez daha sessizlik çöküyor. Kalbim sıkışıyor çünkü bir şey söylemesini istiyorum ama o söylemiyor.

Boşluğa ihtiyacım var, dönüyorum ve kararan tarlada eve doğru yürümeye başlıyorum ve o beni durdurmuyor. Beni durdurmasını istiyorum. Ve bunu istememden nefret ediyorum. Çaresiz hissediyorum ve özellikle bundan nefret ediyorum.

Griffin'in beni mutlu ve normal hissettirme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip olduğunu fark ettim. Bazen yapıyor.

Ama bazen de tam tersini yapar.

Bu da beni tamamen kırabilecek güce sahip olduğu anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

NADIA



Kalbimi bir erkeğe teslim etmeye henüz hazır olmayabilirim ama Tommy Koss gibilerle de zamanımı harcamam gerekmiyor. Kendimi korumak uzlaşmak anlamına gelmez.

Bunu eve yürürken fark ettim, bu yüzden burada Komşunun Barı'nın ön kapısını zorluyorum. Telefonuna cevap vermiyor ve onunla hemen konuşmam gerekiyor. Birdenbire Tommy'den kurtulmak, kaşımam *gereken* bir kaşıntı gibi geldi.

Bekleyemem. Vicdanımı temizlemem gerek.

Griffin'le bir şey yaşayamasam bile Tommy'yle bir şey *yaşamak istemiyorum*. Hiçbir şey olmadığımızı biliyorum - bara girdiğimde yanına sokulan kız da bunu doğruluyor.

Hiç şaşırmadım. Onu burada bulacağımı biliyordum.

"Selam Tommy," diyorum arkadaşlarıyla oturduğu masaya doğru yürürken. Ucuz biralara ve kanatlarından çıkan kırmızı plastik sepetler masayı dolduruyor.

"Hey, Nadia." Bana gülümsüyor ve kolunu sarışının sandalyesinin arkasından çekme zahmetine bile girmiyor. Adamın bir tipi olmadığını söyleyemem.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Başımı arkamda bir yere doğru sallıyorum. Söyleyeceklerimi söylemek için çok fazla zamana ya da mahremiyete ihtiyacım yok. Diğer kızla ne kadar samimi görüldüğüne bakılırsa, hiçbir şey söylememe gerek yok. Ama yine de ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Bu, terapistimle tartıştığımız konunun bir parçası. Diğer insanların davranışlarını kontrol edemem. Ama kendiminkini kontrol edebilirim.

Ve tepkilerimi kontrol edebilirim. Hayatımı, seçimlerimi. Artık kimsenin parmağı altında yaşamıyorum.

"Evet." Kaşları çatıldı. "Elbette. Tabii ki." Ayağa kalkıyor ve diğer kız bana zayıf bir gülümseme veriyor, ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Neredeyse ona bu devasa aptalla ilgili şans dileyecektim.

"Tam şurası iyi," diyorum, tam dönüp sert bir kas duvarına çarptığımda.

"Sakin ol kardeşim." Tommy'nin eli omzumun üzerinden uzanıyor ve önümdeki göğsün üzerine düşüyor. Daha önceden tanıdığım kot düğmeli bir bluz giymişti. İnci düğmeler bana bakıyor. "Sosa geri döndün, ha?"

Başımı geriye atıp yüzünde düpedüz şeytani bir sırıtış olan Tommy'ye bakıyorum.

"Pardon?" Griffin'in göğsünden vücudumun ön tarafına sızan sıcaklığı hissederek soruyorum.

"Ah, evet. Sen burada büyümedin. Futbol yıldızı kasabanın ayyaşına dönüştü.

Sanırım geçen akşamki yemekte bu konu gündeme gelmedi, ha?"

Griffin'in güzel yüzüne bakmak için yavaşça döndüğümde kalbimin neredeyse duracağına yemin edebilirim. *Sarhoştı*. O gece sarhoş değildi, değil mi? Tadı sarhoş gibi değildi. Gözlerinde kaybolmak ve gerçeği görmek istiyorum ama bana odaklanmıyor, gözlerini benden kaçırıyor. Tommy'ye.

Ve Tanrım, eğer bakışlar öldürebilseydi.

Çenesindeki bir kas sıcıyor ve kelimelerim dudaklarını süslüyor. "Hepimiz normal, mutlu insanlar değiliz." Gözlerimi kırıştırıyorum, onu başka kimsenin duyamayacağı bir şekilde duyuyorum.

Sonra sert gözlerini bana çeviriyor. Derinliklerinde bir savaş sürüyor. Açılacak çok şey var - utanç, arzu, aşağılanma, öfke. Böyle gözleri olan bir adam, yaşadıklarından sonra beni kaçtırmalı. Ama Griffin bir alevse, ben de onun alevlerinde dans etmeye mahkum bir pervaneyim. Bana *öyle* baktığında kendimi koruma hissim pencereden dışarı çıkıyor.

Eğer Griffin Sinclair bana köprüden atlamamı söyleseydi, atlayabilirdim.

"İyi geceler, Yaban Çiçeği," diyor, eli dirseğimi kavırıyor ve Arka çıkışa doğru dönmeden önce beni nazikçe sıkıyor. Dokunuşu o kadar tatlı ki, omzuma kadar ağrıyor.

Ve sonra gitti, uzaklaştı. Normalde geniş olan omuzları, yanında taşıdığı her neyse onun ağırlığı altında çöküyor.

Tepkilerimi kontrol edebilirim.

Tommy'ye dönerek, söyleyeceği aptalca şeyi durdurmak için elimi kaldırıyorum. Kızgınım, tükürükler saçarak kızgınım. "Bu çok kabaydı. *Zalimceydi*. Ve benim hayatım zalim erkeklerle dolu, Tommy. Bu mu? Sen ve ben mi?" Aramızda bir işaret yapıyorum. "Asla olmayacak. Asla."

O cevap veremeden, barı geçip arka tarafa açılan karanlık koridora doğru koşarak, kalbimin beni arkama bile bakmadan buradan sürüklemesine izin vererek gidiyorum. Şu anda onun yanında olmalıyım.

"Nadia! Bekle!" Tommy sesleniyor ama peşimden gelmiyor. Tanrı'ya şükür, gevşekliğinde tutarlı.

Griffin'le aramızdaki her neyse onun başladığı erkekler tuvaletinin önünden geçiyorum.

Romantik, Nadia.

Kalbim acıyor. Hikayesinin ne olduğunu bilmiyorum ama Griffin'in iyi bir adam olduğunu biliyorum. Son derece iyi bir adam. Arkadaşına ihanet etmek istemeyen bir adam, aramızdaki bu şeye direnmek için kendini öldüren bir adam çünkü bunun bir hata olduğunu düşünüyor.

Belki de öyledir.

Ama belki de değildir.

Tommy'nin az önce söylediklerine herhangi bir şekilde katıldığımı düşünerek buradan ayrılmasına izin vermek hata olur.

Kafamı erkekler tuvaletine sokuyorum ve Griffin olmayan bir adamın "Defol git!" sözleriyle karşılaşıyorum.

Bu da bana arka çıkışı bırakıyor. Şimdiye kadar gitmiş olabilirdi, ama o yöne doğru görmezden gelemeyeceğim bir çekim hissediyorum.

Arka taraf karanlık ve yağ kokuyor. Sola bakıyorum, büyük çöp kutuları ve seyrek çakıl taşlı alanda birkaç çalışan aracından başka bir şey yok. Sağa bakıyorum, Griffin orada, sıva duvara yaslanmış, ellerini belinin arkasında birleştirmiş, parlak takımyıldızlarla parıldayan lacivert gökyüzüne bakıyor.

Varlığımı fark edecek kadar hareket etmiyor ama burada olduğumu biliyor. Peki ya ben? Durup onu izliyorum. Bana köşeye sıkışmış bir hayvanı hatırlatıyor. Vahşi. Yabani. Sıkıntılı.

Birkaç küçük adımla önünde duruyorum, bakışları hâlâ yıldızlarda.

"Peşimden gelmeyi bırakmalısın." Sesli bir şekilde yutkunuyor.

Başımı sallıyorum çünkü muhtemelen haklı. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ama onun söz konusu olduğu durumlarda akıllıca şeyler yapmadığımı zaten belirtmiştim.

Derin bir nefes aldım ve atışımlı yaptım. "Tamam. Yarın bırakırım." Yaklaştım. Kollarımı kaburgalarına doladığımda göğüslerim onun sert göğsüne baskı yapıyor.

Başımı çenesinin altına sokuyorum ve ona sarılıyorum. Onu kavriyorum. Konuşmuyoruz çünkü konuşmamıza gerek yok. Vücudundaki gerginliğin yavaşça dışarı sızdığını hissediyorum. Ve hepsini içime çektiğim için mutluym. Başkasının acısını çekmek, kendi acımı çekmekten çok daha iyi.

Sonunda, "Erkek arkadaşın içerideyken burada benimle olmamalısın, Nadia," diye geveliyor.

Dudaklarımı birleştiriyorum ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum, kendimi onun kokusuyla sarmak istiyorum. Çam ve çamaşır sabunu. "Bu gece buraya sadece ona asla birlikte olamayacağımızı söylemek için geldim. Sanırım kendimi açıkça ifade ettim."

Griffin'in vücudu benimkinin altında kabarıyor, sanki ona söylediklerimden dolayı rahatlamış gibi. Sonra kollarını arkasından çıkardı. Onları omuzlarıma atıyor ve sakallı yanağını başımın üstüne bırakıyor.

Bana sokuluyor. Onun güçlü kollarına sarılmak cennet gibi.

Eğer bir kedi olsaydım, şu anda mırıldanırdım.

"Güzel. Daha iyisini yapabilirsin." Sesi kısık ama böyle birbirimize yaslanmışken bunun bir önemi yok. Nefes alışını hissedebiliyorum, kalbinin atışını hissedebiliyorum. Eğer o okyanussa, ben de dalgalara binmek istiyorum.

"Yapabilirim," diye mırıldanıyorum, kot gömleğinin arkasını parmaklarımla sıkıyorum.

Griffin'in kollarında hiç olmadığım kadar huzurluyum ve bunun nedenini açıklayamıyorum.

"Daha iyi değilim." Sesi çatlıyor.

"Tamam." Onunla tartışmayacağım. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Yaslanacak birine ihtiyacı var, güzel sözlere değil.

"Ben bir alkoliğim. Yıllardır bir damlasına bile dokunmadım. Ama hep öyle kalacağım."

"Tamam."

"Bu seni koşturmalı." Sesi daha keskin bir ton alıyor. "Tamam." Daha yakına sokuluyorum. Eğer beni korkutup kaçırma ya çalışıyorsa iş.

"Senin hayatta olduğun yıl sayısından daha fazla kadınla birlikte oldum."

Homurdanıyorum. "Tamam." Sonra göğüs kafesine, tam kalbinin üzerine, iffetli bir öpücük konduruyorum.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve bizi döndürerek beni duvara yaslıyor, kolları başımın üzerinde, beni hapsediyor. Beni korkutmaya çalıştığından eminim ama Griffin'in yanında kendimi hep güvende hissettim ve şu an da bir istisna değil.

Bir adam sizi incitmek istediğinde havanın nasıl değiştiğini biliyorum, size nasıl baktığını biliyorum - tiksintiyle, küçümsemeyle - ve tüm homurdanmalarına rağmen Griffin bana *hiç* o şekilde bakmadı.

"Tanrım, Nadia." Bakışları çılgınca yüzümde geziniyor. "Anlamıyor musun? Ben kötü haberim. Son derece müsait değilim. Sana verecek hiçbir şeyim yok," diye fısıldıyor.

Benim de ona verecek bir şeyim yok. "Tamam," diye mırıldanıyorum. Tüm vücudu titriyor ve nabızı boynunda atıyor. Bunu görebiliyorum. Onu izlerken dudaklarımı yalıyorum, ritmin içinde kayboluyorum.

"Nadia. Bu olamaz."

Barın arkasına saklanmış olsak bile, sanki gizlice dolaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Onu burada tutanın ben olmadığımı belirtmek istiyorum. Ama sadece onun dipsiz kara gözlerine bakıyorum. Onunla ilgili her şey çiğ erkekliği haykırıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokunuyor. Bir sırtıma. Bir meydan okuma. "Tamam."

Ellerinden biri siyah saçlarının arasında kayıyor, hayal kırıklığı içinde uçlarını çekiştiriyor. "Siktir." Omzunun üzerinden kontrol ediyor, bir kolu hâlâ başımın üstündeki duvara yapışık, beni koruyor. Tedirgin olduğunu söyleyebilirim. Kızgın görünüyor ama bana değil. Bir anda yüzü tekrar benimkine dönüyor ve nefesi nemli dudaklarımda dans ederken, "Beni çıldırtıyorsun-" diye azarlıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Çenesi açılır ve belli belirsiz yaklaşır. "C-c-"

"Söyle. Sana meydan okuyorum." Yüzümü ona doğru çeviriyorum, burunlarımızın uçları birbirine değiyor. Beni öldürebilecekmiş gibi görünüyor, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Bir iç çekiş onu düzensiz bir vızıltıyla terk ediyor. Gecenin bunaltıcı havasında kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yüz yüze geldiğimizde sesi tenimde sürüklenen bir tüy gibi. "Beni deli ediyorsun."

Ve sonra beni öptü.

Serbest eliyle kafatasımın arkasını kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir an için donup kaldım. Beni öpmesini istemiştim, bunun için onu kışkırtmışım,

ama pes edeceğini düşündüğümünden emin değilim.

Hızla ona yetişiyorum, içimde biriktirebildiğim tüm duygularla onu öpüyorum. Benim için iyi olduğunu söylersem bana inanmayacaktır. Bunun yerine, ona *göstermem* gerekecek.

Dudaklarım çılgınca onunkilere doğru hareket ediyor, parmaklarım gömleğinin etek ucuyla boğuşuyor. Tek bildiğim ellerimin vücudunda olmasını istediğim. Onu hissetmek istiyorum. Bana vermek istediğinden daha fazlasını istiyorum.

Hayal kırıklığı içinde gömleğinin kuyruklarını çekiştiriyorum ve sonra o inci tokaların keskin kopma sesini duyana kadar çekiyorum. Avuçlarım çıplak karnının üzerinde yukarı doğru kayarken, kot pantolonunun altında kaybolan o lezzetli V'nin çizgilerini izlerken ağzına karşı inliyorum. Geçen hafta onu kanepede gördüğümünden beri hayalini kurduğum.

Aramızdan bir inilti geçiyor. Kimin olduğunu bile söyleyemiyorum. Teni dokunuşumun altında çakıllaşıyor ve siki kalçamda kabarıyor.

"Siktir. Nadia." Adımı dudaklarıma doğru soluyor, hırıltılı ve huşu dolu. Bu bağlantı her neyse, tek taraflı olmadığı o kadar açık ki.

Dişleri sert bir ısırıkla alt dudağıma bastırıyor ve ben ona doğru eğilerek onu teşvik ediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Bedenim onunkine doğru eğilirken vücudumdaki her sinir ucu vızıldıyor. Başım geriye doğru eğiliyor ve Griffin bunu ağzını boynuma götürmek için bir davet olarak kabul ediyor, ellerim yukarı kayarak onunkilerin arkasına dolanıyor.

Önce bir öpücük, sonra başka bir ısırık. Sıkışma hissiyle sıcıyorum, ama sonra dili orada, acıyı yatıştırıyor ve beni çıldırtıyor. Başını yakın tutuyorum, daha fazlası için çaresizim. Diğer tarafa geçiyor ve boynumun omzuma doğru eğildiği yerden beni tekrar ısırıyor.

"Çok lezzetlisin. Benim için çok duyarlısın." Parmaklarını saçlarımda yumruk yapıp çekiyor, başımı daha da geriye itiyor ve göğsümü bir ziyafet tabağı gibi ona açıyor.

Ve öyle.

Dişler sürükleniyor, dudaklar ağzının ardından yakıcı öpücükler bırakıyor. Dilinin ucu ağrıyan her noktanın üzerinde dans ediyor, göğüslerimin tepesine doğru ilerlerken dönüyor ve alay ediyor.

"Bunlar ..." Bir eli hâlâ saçlarıma dolanmış halde, kabaran bedenimin üzerine eğilirken burnu bir tepe noktasının üzerinde geziniyor.

"Mükemmeller."

Sonra boşta kalan eli aşağıya iniyor ve atletimin yakasını aşağıya çekerek sütyenimin kabını da beraberinde götürüyor.

Tam ciğerlerimdeki tüm hava boşalırken nefesini içine çekiyor. Sanki nefesimi bedenimden çalmış gibi. Açıkta kalan göğsüme bakıyoruz, altındaki giysinin itmesiyle kabarmış, meme ucum yukarı doğru, tam ona bakıyor.

Griffin gözlerini kaldırıyor - alevler ve kontrolsüzlükle dans ediyor - Benimkine. Yüzündeki bu ifadeyi seviyorum. Bana yaptığı şeyi seviyorum. Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, karşılıklı ağır nefes alış verişlerimizin sesi kulaklarımda çınlıyor.

Aramızda bir şey geçti. Bir soru. Bir cevap. Bir anlaşma. Ve sonra günahkâr dudakları meme ucuma yapışıyor ve ben inliyorum, ağzının vücudumdaki hissinde kaybolurken kirpiklerimin titreyerek kapanmasına izin veriyorum.

Vücudum onun kontrolünü kaybetmesine neden oluyor.

Elini saçlarımdan kurtarıyor ve tişörtümün diğer tarafını aşağı doğru çekerek iki göğsümü de onun için dikleştiriyor.

"Şu haline bak, Wildflower." Elleri sıkıca sıkıyor, hatta fazla sıkıyor ama sonra geri çekiyor, sert bir dokunuşu her zaman yumuşak bir dokunuşla savuşturuyor. Mükemmel bir denge. "Çok pürüzsüz ve güzel." Diğer göğsüne geçiyor, gece esintisi tenimin üzerinden geçerken diğer meme ucunu ıslak ve ağırlı bir şekilde sert bırakıyor.

Meme ucumu emiyor ve sonra birkaç santim geri çekip sanki dini bir deneyim yaşıyormuş gibi açıkta duran göğsüme bakmadan önce yüksek bir sesle bırakıyor. "Çok istekli. Memnun etmeye çok hevesli."

Tanrım. Lanet olsun.

Aralarındaki zonklamayı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırmaya çalışıyorum, ama kaslı bacağını aralarına sokarak beni duvara yaslıyor ve bunun yerine kendimi ona sürtüyorum.

Bu hareketin bana verdiği rahatlama bağımlılık yapıyor. Tekrar yapıyorum, omurgamın tabanında lezzetli bir sıcaklık hissediyorum.

"Nadia." Adımı bir tehdit gibi söylüyor. Zevkle iç çekiyorum, derin sesinin geniş göğsünde gürlemesine bayılıyorum. Gömleğinin düğmelerini açtığında o kadar yoğun ki, neredeyse vücudunun titreştiğini *görebiliyorum*.

Kalçalarımı döndürüyorum, kendimi ona sürtüyorum, onun tarafından kuşatılmış olma hissinde kayboluyorum. Onun dikkatini bu şekilde çekmenin.

Nasırlı parmakları göğsüme saplanıyor. "Bunu bir daha yaparsan bundan sonra yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım."

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ama yine de onları çıplak göğsünden yukarı çekiyorum. Dilim dışarı fırlıyor, dudaklarımın kenarını ıslatıyor. Ve sonra ben

Onu kızdırmak üzere olduğumu bildiğim halde umursamadan sızlanıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi tekrar onun üzerine bırakıyorum. "Sen imkânsızsın." Sesi ölümcül derecede sessiz.

Sonra bir eli yukarı fırlıyor, boğazıma dolanıyor ve beni duvara doğru itiyor. Sert ama nazik, tamamen kontrol altında. Diğeri çıplak göğsümü kavıyor ve dişleriyle oradaki deriye kenetleniyor.

"Ah," diye bağıyorum, ısırık beni ürkütüyor. Ama acı uzun sürmüyor. Boğazımdaki elini beni bacağına doğru itmek için kullandığında değil. Ve ben de ona izin verdim. Harekete teslim oluyorum ve kaygan amımın nemli külotumun üzerinde kaydığını hissediyorum.

Onunlayken aklım başımda değil.

Beni hırpalama şekli bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Tecrübem var ama hiçbiri beni Griffin Sinclair'e hazırlamadı.

"Bacağıma sürtünerek mi geleceksin, Nadia?" Sözleri neredeyse alaycı, ama diğerk göğsüme de aynı muameleyi yapmadan önce bunları düşünmek için çok az zamanım var.

Dişlerinin baskısı bağımlılık yapıyor. Vahşi, dengesiz ve kontrolden çıkmış ve beni hiç olmadığım kadar canlı hissettiriyor. Hiç olmadığım kadar arzulu.

Yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için ağzını açtığında, gözlerimin kendi üzerimde gezinmesine izin veriyorum. Pembe tırnaklarım onun dağınık saçlarına dolanıyor, göğüslerimin yumuşak etinde parlayan izlerle mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Bu çok ateşli. Daha önce kimse beni ısırmamıştı."

Ellerimde kaskatı kesiliyor. Nefes almayı kestiğine yemin edebilirim. Ve sonra sanki biri onu benden uzaklaştırmış gibi geriye doğru uçuyor.

Az önce beni en lezzetli şekilde kavrayan eli ağzını siliyor. "Çok özür dilerim."

Hasta olacakmış gibi görünüyor. Sanki içinde bir şalter atmış gibi.

"Çok özür dilerim."

Onun dönmesini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor, kendimi dik tutmak için arkamdaki duvarı kullanırken kollarım yanlarımda gevşiyor. Tüm bu uyarılma pişmanlığa dönüşüyor.

"Özür dilemene gerek yok."

"Tanrım." Derin derin yutkunuyor, gözleri hâlâ açıkta duran göğüslerimde. Ait oldukları yere geri koyamayacak kadar şok olduğum göğüslerime. "Gerçekten istiyorum."

"Kes şunu," diye tükürdüm, kızgınlığım artıyordu. "Kes şunu. Öyle olmadığı halde bunu ucuzmuş gibi gösterme."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Gözlerindeki hüznün parıltısını fark etmemek mümkün değil. "Tamam." Bir eli saçlarında geziniyor ve bana doğru birkaç belirsiz adım atıyor.

İşaret parmağını bir göğsümdeki izin üzerinde nazikçe gezdirdikten sonra sanki bakmaya dayanamıyormuş gibi tişörtümü üzerinden yukarı çekiyor. Dikkatini tekrar yüzüme, yani dudaklarıma çevirmeden önce aynısını diğer tarafa da yapıyor. Beni öptüğü için hala şiş olan dudaklarıma. Beni *sahiplenmişti*.

"Seninle ilgili hiçbir şey ucuz değil, Nadia. Sen tam bir avsın. Seni kirli bar tuvaletlerinde ya da yağ dolu çöp bidonlarının yanında öpen bir adamdan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Vücudunda iz bırakan biri... Siktir." Başını sallar. Birbirimizin içinde kaybolduğumuzda anlık olarak buharlaşan ağırlık geri çekiliyor.

Benimle göz teması bile kuramıyor.

Ve ben bunu kabul etmiyorum. Aramıza uzanıp çenesini parmaklarımla arasına alıyorum ve yakışıklı yüzünü nazikçe bana doğru çeviriyorum. Gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum ve başparmağımın sakallı çene çizgisini okşamasına izin veriyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Şimdiye kadar kendimi teslim ettiğim hiçbir erkeğe benzemiyor. Ben şehirli oğlanlarla oynuyordum, Griffin Sinclair ise Vahşi Batı'nın ta kendisi.

Onu ayak parmaklarımla ucuna kadar istiyorum.

"Neyi hak ettiğimi biliyor musun?" Gözleri yüzümde dans ediyor. "Özür dilemeden beni alacak kadar bana ihtiyacı olan birini. Ne istediğini bilen bir adam. *Beni* isteyen bir adam."

Başını sallıyor, nabızı boynunda atıyor.

"Peki neyi hak ettiğini biliyor musun?"

"Neyi?"

"Üzerinde böyle bir iz bıraktığında kendini tanrıça gibi hisseden bir kadın. Senden her zaman, her yerde tapılmaktan başka bir şey istemeyen bir kadın." Bana yoğun bir şekilde bakması neredeyse kıvranmama neden oluyor. "Seni her gün çıldırtan bir kadını hak ediyorsun, daha azını değil."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Sözlerim havada asılı kalıyor, onun derin iç çekişi onları uçurana kadar. Bir fırsat kaçtı.

Parmak uçlarımla üzerinde duruyorum ve Griffin'in dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. O da beni öpüyor ama aynı şey değil. İffetli. Neredeyse masum. Sıcaklık

sönümlenmiş.

Öpücükte kalp kırıcı bir şey var. Ve şimdi, onun bakışlarını tutamayan benim.

Birden kendimi çok daha az deneyimli hissettim. Son derece aptalca. Ben kim oluyorum da yetişkin bir adamın peşinden siren gibi koşuyorum? Sanki en iyi arkadaşının üzgün, sorun çıkaran küçük kız kardeşi değilmişim gibi?

Ondan uzaklaştığımda dudaklarımdan kederli, küçük bir kahkaha dökülüyor, kendimi duvar boyunca ondan uzağa yuvarlarken gözlerim yere odaklanmış durumda.

"Umarım onu bulursunuz."

Sonra yaralarımı yalnız başıma sarmaya hazır bir şekilde arabama doğru süzıldüm.

OceanofPDF.com

GRIFFIN

OceanofPDF.com

BİR AY SONRA



Yolda beş dakika ilerlerken, direksiyonu neredeyse koparabileceğim kadar sert bir şekilde sıkarken tarlalar hızla geçip gidiyor. Tripod kucağında oturmuş, mutlu bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, benim yeni daimi yoldaşım. Yemin ederim bu küçük tüylü köpek bütün gün beni her yerde takip ediyor. Ben de ona kızgın değilim.

Hafta sonu ve birkaç günlüğüne bakım yapmak için evime gitmemiz gerekiyor, böylece Ağustos sonunda sözleşmem bittiğinde tam bir felakete geri dönmeyeceğim.

Ama önce Stefan'a, yeni aldığı devasa saman yükünü taşımasına yardım etmek için erkenden evine geleceğimi söyledim. Sonra gelip birkaç günlüğüne benim evimde bazı işlere yardım edecek. Hatta ona av sezonuna hazırlanmak için atış talimi yapabileceğimizi bile söyledim. Bir ateş, biraz yiyecek, karısını da getirecek, yani birkaç gece kamp yapacağız. Bana sorarsanız adil bir takas.

Ondan nasıl kaçtığımı görünce en azından bunu yapabilirim gibi geldi. Ve küçük kız kardeşinden de. Nadia'yı uzaklaştıracak kadar büyük bir pislik olma planım işe yaradı. Muhteşem bir şekilde.

Ama şimdi bunun iyi bir plan olduğundan pek emin değilim.

Yerel barın arkasında onu yiyip bitireli bir ay oldu. Ben kontrolden çıkmış bir mağara adamı gibi memelerinin her yerine işaretlerimi koyarken o bacağıma bindiğinden beri. Ölmeden önce *yapılacaklar* listesinde *sevişmek* olan yirmi bir yaşındaki kızı, stadyumun arkasında başını döndürmek için bekleyen hevesli bir forma kovalayıcısıymış gibi hırpaladım.

Tam bir dallama. Ne kadar bencil olabilirim ki?

Belli ki onu gönderecek kadar bencil. Görev tamamlandı. Peki neden bu konuda kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum?

Birkaç gün içinde Kovboy'u kardeşinin çiftliğine taşıdı. Muhtemelen onunla çalışırken beni arka pencereden ona bakarken yakaladığı içindir. Tek arkadaşım bir karavanla geldiğinde, kız kardeşinin buralarda takılacağı ve onu daha sık görebileceği için çok heyecanlıydı.

Onun için mutluymuş gibi davranmak zorundaydım. İçten içe kıskanıyordum. Küçük bir parçam onu benden alıyormuş gibi hissediyordum.

Ama daha iyisini bilecek kadar yaşıyım. Onu gönderen şeyin ben olduğumu bilecek kadar akıllıyım. O kız gözlerimin içine baktı ve bana ona kafayı taktığımı söylemem için mükemmel bir fırsat verdi.

Ve ben almadım.

Ben bir korkağım.

Peşimi bırakacağını söyledi ve bıraktı da. Sadece beni bu şekilde sindireceğini beklemiyordum.

Nadia'yla aramızdaki bu şey bir ay sonra beni bu kadar sinirlendirmemeliydi. Hâlâ kötü hissetmemeliyim. Tüm yetişkin hayatım boyunca ipsis sapsız ilişkilerin kralı oldum. Bu yaşında özellikle gurur duyduğum bir şey değil; yine de bu benim için yabancı bir bölge değil.

Nadia'nın sorunu çok fazla ip olması. Çok fazla ip. Ve ben kendimi onlara tamamen kaptırdım. Kız için kendimi düğümledim.

Genelde birini bağlayan ben olurum. Sanırım bu kısım yeni.

Cascade Acres'in garaj yoluna döndüğümde ipimi Nadia'nın ince bileklerine doladığım hayali zihnimde kök salıyor. Onlara karşı zevk içinde kıvranışı. Eğer onu merhametime bırakırsam ona yapabileceğim her şey. Ona gösterebileceğim her şey.

Nadia'nın arabasını ahırın önüne park ettiğini ve erkek kardeşinin büyük sürgülü kapının önünde durup bana el salladığını gördüğümde, kot pantolonumun içinde kalınlaşmama neden olan pis düşünce trenimden çekildim. Bana gülümsüyordu.

Çünkü kız kardeşine ne yapmayı düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok.

Dişlerimi sıkıyor, pantolonumdaki şişliğin inmesini istiyorum. Stefan beni gördüğüne sevinmiş gibi davranırken bunu yapmak çok kolay. Utanç gerçek bir ereksiyon katilidir.

Ona hızlıca başımı sallamadan önce derin bir nefes alarak kendimi hızla ayarlıyorum ve şapkamın kenarını yüzüme doğru indiriyorum, bugün tamamen bunun altına saklanmaya niyetliyim.

Zıplayarak dışarı çıktım ve sert bir "Hey" dedim.

Kamyonetimin kapısını gereğinden sert çarpıyorum ve Tripod bir yerlere kaçıyor. Muhtemelen at boku yemek için. Sanırım uzun süre aç kaldıktan sonra damak tadı pek de seçici değil, çünkü o boka bayılıyor.

Güneş çoktan tepemize vuruyor ve sabahın serin havasını ısıtıyor. Sonbahara yeterince yaklaştığımız, gecelerin soğuk olduğu ama güneşin hala soğuğu kovaladığı yaz günlerine giriyoruz. Gökyüzünde yükseldiğinde, neredeyse dayanılmaz derecede sıcak oluyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, yazın sıcaklığını tercih ederim. Giyinip kuşanmaktan nefret ediyorum. Dağda yoğun bir kar yağışı olduğunda ve hiçbir yere gidemediğimde kendimi sıkışmış hissetmekten nefret ediyorum. Soğuk gecelerde dört gözle beklediğim tek şey av sezonu. Hiçbir yere gidemediğim günler için bu şekilde yiyecek stokluyorum.

Bir yandan, yalnızlığı seviyorum. Diğer yandan, dağlarda ne kadar uzun zaman geçirirsem, o kadar yalnızlaşıyorum. Gold Rush Çiftliği'nde geçirdiğim bu yaza kadar kendime itiraf edemediğim bir şey. Huysuz bir pislik olabileceğimi biliyorum. Fazla konuşmadığımı biliyorum. Ama etrafımda konuşan insanların olması güzeldi.

Ya da Nadia'nın yaptığı gibi benimle konuşmayı. Bunu özlüyorum. Benim araya girmemi beklemeden ama yine de benimle birlikte olmaktan keyif alarak sohbet etmesinin cazibesini. Çok konuşmadığım günlerde çoğu insan bana hayal kırıklığına uğramışım gibi davranıyor.

Ama o değil.

Arkadaşlığımdan keyif alması için konuşmama gerek yoktu.

"Bunun için hazır mısınız?" Stefan bir çift deri eldiven giyiyor ve kare balyalarla istiflenmiş düz yatağa doğru başını sallıyor.

Lanet olsun. Bütün gün burada olacağız. Burayı işletmenin ne kadar zor olduğunu neredeyse unuttuyordum. Dağda, eğitim için bir seferde sadece birkaç atım ve Spot var. Yeterince idare edilebilir, ama bu ... bu çok fazla. Stefan'ın bu işi yaptıracak insanlara ödeyecek parası var ama sanırım işe yaradığını hissetmek hoşuna gidiyor.

Arkadaşıma bakarken derin bir iç çekiyorum. "Hadi gidelim."

Omzuma vurdu. "Sana borçluyum, dostum."

İrkildim. *Bana borçlusun.* Tanrım. Yaklaşamadım bile. "Her şey yolunda." Eldivenlerimi arka cebimden çıkarıp elimi sokmaya hazırlandım. İkinci elimi soktuğum anda bunu hissettim.

Cildimde karıncalanan elektrik. Ciğerlerime yeterince hava çekemiyormuşum gibi bir his. Gözlerim yukarı fırlıyor, Nadia'nın sıcak burbon havuzlarına doğru. Bugünlerde canımın çektiği tek burbon.

Açık kapıda duruyor, elinde Kovboy'un ipi var. Ama gülümsemiyor. Dudakları ayrılmış ve beni gördükten sonra durmuş gibi görünüyor. Burada olmamamı diliyor gibi görünüyor.

Ve lanet olsun. Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, ama o hoş bir manzara. Haftalardır mesafemizi koruduk. Başımı eğdim ve genç atlarla çalıştım. Billie'yi atların gelişimi hakkında bilgilendirmek için ziyaret ettim ve dürüst olmak gerekirse onunla çalışmaktan, bakımımıdaki gençler hakkında sohbet etmekten keyif aldım. Beni meşgul eden de buydu.

Ama şimdi, Nadia'yı da yanıma alınca, her zamanki gibi davrandığımı fark ediyorum. Kovboy'un arka bacağı sargılı ve ona iyi olup olmadığını, ameliyat olup olmadığını sormamak için dudaklarımı birbirine doluyorum. Onunla konuşmayı o kadar çok istiyorum ki. Onun yanında olmak bile göğsümün hiç alışık olmadığım bir şekilde ağırmasına neden oluyor.

Onu hırpaladıktan sonra, kendime her zamanki seks aramalarımın birini arayacağımı söyledim, ama her gece evde oturup kanepede havluyula mastürbasyon yaparken onu arka kapıda dikilirken hayal ediyorum.

Ama benim hayalimde öylece durmuyor.

Bana katılıyor. Kucağıma tırmanıyor ve beni öpüyor. Üstüme çıktı ve kendini üzerime bıraktı.

Stefan'ın beni burada durup azgın bir ergen gibi ona bakarken görmesini istemediğim için başımı çeviriyorum. Ya da Nadia'nın durumunda olduğu gibi, bana kızgınmış gibi.

Açık kasa kamyonu tırmanırken yanaklarım yanıyor, kendimi yıllardır olmadığım kadar boktan hissediyorum.

"Hazır mısın?" Arkadaşım geniş bir sırtıyla ellerini çırpıyor.

Başımı sallıyorum, sonra kendimi kamyonun saman balyalarını atmaya veriyorum. Kendimi fiziksel emeğin içinde kaybetmenin Nadia'nın yüzündeki ifadenin acısını hafifleteceğini umuyorum.

Ama ben o kadar şanslı değilim.

Daha birkaç dakika geçmişti ki Stefan "Hey, gelip yardım etme şansın var mı?" diye bağırdı.

"Hayır, teşekkürler. Tırnaklarımı yeni yaptırdım." Nadia'nın soğuk sesi arkamdan yükseliyor. Bırakın benimle çalışmayı, beni burada istemediğini anlamak için ona bakmama bile gerek yok.

Stefan gülüyor, belli ki onu başından savdığını anlamamış. "Ahırdan birkaç eldiven al. Sadece bir süreliğine. Gece için Griffin'in evine gitmemiz gerekiyor. Mira, Hank ve Trixie'yi Silas'la kalmaları için ayarladı. Ben sadece bu işi bitirmek istiyorum."

İç çektiğini duyuyorum. Öyle olmamasına rağmen yüksek sesle geliyor. Çok konuşmamanın olayı bu, daha çok duyuyorsun. Her küçük ses daha belirgin oluyor.

"Peki, tamam." Ayaklarını sürüyerek gittiğini duyuyorum, belli ki bu işe ikna edilmekten memnun değil ama yine de yapıyor.

Stefan kıkırdayarak ve başını sallayarak, "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız kardeşsin," diye bağıyor. Sonra bana dönüyor, ses tonunda kahkahalar yükseliyor. "Dostum, o çok büyüdü. Ama hâlâ Teksas büyüklüğünde bir tavı var."

Sadece homurdanıyorum. Tavrını sevdim.

"Umarım onu takdir edebilecek birini bulur. Birinin onun içindeki o vahşi damarı törpülediğini görmekten nefret ediyorum."

Homurdanıyorum. "Önce onları canlı canlı yer. Onun gibi kadınlar evcilleştirilmek için yaratılmamıştır," diye pat diye söylüyorum, *daha t* harfine takılacak zamanım bile olmadan.

"Gördün mü?" Stefan pantolonunu indiriyor, ön kolunu terli alnında gezdiriyor. "Sen o."

Balyalara geri dönüyorum. Stefan'la bu konuyu konuşmak tehlikeli. bölge.

"Tamam. Beni nerede istiyorsun?"

Dizlerinin üstüne çök.

Gözlerimi kapatıyorum. Onu göremiyorum ama lanet olası sesi bile beni çileden çıkarıyor. Kendimi kaybediyorum. Bir damla bile alkol almadım ama yine de onun yanındayken düpedüz sarhoş hissediyorum. Tamamen kontrolden çıkmış gibiyim ve yıllarımı kontrolümü yeniden kazanmak için harcadıktan sonra bu duygudan *nefret ediyorum*.

"Griffin ile yer değiştirin. Balyaları aşağı indir, o da onları örtünün altına yerleştirsin. Bu senin için uygun mu, Griff?"

Hayır. "Evet. Elbette." Stefan'ın kaşları ses tonumdaki ısırlıkla kalkıyor, ben de kurt gibi gülümsemeye zorluyorum.

Gözlerini deviriyor ve sanki benim huysuz bir sürtük olmama alışmış ve bundan hiç rahatsız olmamış gibi yığının tepesinden balyaları almaya devam ediyor.

Arkamı döndüğümde Nadia bir ayağını römorkun tamponuna koymuş, kendini yukarı çekiyordu. Ona yardım etmek için elimi uzattım ama bana el salladı.

ve yanımdan geçip gidiyor, beni kendine özgü gül yaprağı kokusunun sersemletici bulutu içinde bırakıyor. Marketteki çiçek reyonunun önünden her geçtiğimde beni yakalayan koku. Bu kız beni deli ediyor.

Yanımdan geçen bir balyanın esintisi tenimi serinletiyor, kurumuş ot kokusu o çiçek kokusuna karışıyor. "İşe koyul, Sinclair," diyor bir sonrakini almak için dönmeden önce, kardeşi karavanın diğer ucundan bana gülerken.

Bu şekilde ne kadar çalışacağımızı bilmiyorum. Bir çeşit montaj hattı. Stefan yığının tepesinden Nadia'ya bir balya uzatıyor, Nadia da yerde durduğum yerden bana bir balya uzatıyor.

Bana bakmaktan kaçınıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de bakışlarımı beyzbol şapkamın siperliği altında saklayarak oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Arada sırada eldivenli ellerimiz temas ediyor. Onun deri kaplı parmakları sicime sarılmış, benimkilere sürtünüyor. Yasak gibi geliyor. *Doğru hissettiriyor.*

İşkence gibi hissettiriyor.

Ama yardım etmeyi bıraktığını ve yapacak başka bir işi olduğunu söylediğinde - gittiğinde mi?

Bu daha da kötü hissettiriyor.

NADIA



"BİZİMLE GEL! Veterinerlik okuluna girmeni kutlamak gibi olacak."

Mira bu ihtimal karşısında çok heyecanlı görünüyor. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, beni programa davet eden e-postayı aldığımdan beri oldukça heyecanlıyım - kutlama kulağa oldukça hoş geliyor. Bu da onu geri çevirdiğim için tam bir cadaloz olacağım anlamına geliyor. Bütün hafta sonu Griffin'in ormandaki kulübesinde mi? O ve kardeşim kim bilir ne yapmak için sızıırken ve beni etrafımda olmasını istemediğim tek adamla baş başa bırakırken mi? Burada tek başıma oturup günlüğüme yazmayı tercih ederim.

Yalancı.

İçimdeki sesi bastırıyorum. Ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmak benim için çok daha sağlıklı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben Kovboy'la kalacağım. Onun iyi o l d u ğ u n d a n emin olacağım."

Çiftliğe geri dönerken çakıllı araba yoluna bakıyorum. Hank ve Trixie'yle öğle yemeği yedik, Emerald Lake'teki veterinerlik programına kabul edildiğim için sevinçten havalara uçtular ve sonra onları Silas'la birlikte gönderdik. Mira'nın soğukkanlı davrandığı ama açıkça mücadele ettiği bir şey.

Mira'nın kara gözleri bana yalvarıyor. "Lütfen mi? İyi olacağına söz veriyorum. Ameliyatı mükemmel geçti. Bir hafta oldu; o iyi. Personelimiz onunla ilgilenmek için fazlasıyla yeterli."

Üzgün köpek suratını çok iyi kullanıyor.

"Yapmamayı tercih ederim. Her ihtimale karşı. Yaptığım şeyi yapmaya devam etmek istiyorum.

Bir şeyler ters giderse kendimi asla affetmem."

"Nadia. *Bebeğimi* geride bırakıyorum. Bir geceliğine. Bu ilk kez oluyor ve çok korkuyorum. Bir atı tam hizmet veren bir ahıra bırakabileceğinden eminim."

Haksız değil. Ama bunu kabul edecek değilim.

"O kadar uzakta bile değil! Eğer geri dönmen gerekirse, ne kadar sürede burada olabilirsin? Bir saat mi?"

Ağzımın bir tarafı yukarı kalkıyor. "Bunu bana mı söylüyorsun? Yoksa kendine mi?"

Mira bir kahkaha atıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Kendini beğenmiş küçük sürtük."

Ben de gülüyorum, tam vadinin dibindeki gölün kıvrımını döndüğümüzde, ahırın hemen yanında.

"Üzgünüm kardeşim," diyorum, hâlâ göle bakarak.

Hülyalı bir iç çekişle cevap veriyor. Ona tekrar bakıyorum ve yüzündeki ifadeyi hemen tanıyorum. Stefan onu ilk kez bizim eve yemeğe çağırdığında da aynı ifadeyi takınmıştı. Stefan onun için yemek pişirirken onun kışına bakarken yaptığı.

O zaman da iğrençti, şimdi de iğrenç.

Ama bakışlarını takip ettiğimde, aynı yüzü yaptığımdan eminim.

Samanları boşaltmaya başladıkları bu sabahtan beri sıcaklık yükseldi ve sanırım bu yüzden kardeşim ve arkadaşı gömleklerini kaybettiler.

Karşılığında, konuşma yeteneğimi kaybettim.

Wranglers.

Terden sıırılsıklam

olmuş karın kasları.

Deri eldivenler.

Ve o görkemli, sakallı yüz.

Griffin'le ilgili her şey seksapel sızıyor. Ve ben çok *değilim* bağışıklığı var.

"Vay canına," diye fısıldıyor yengem, araba yolunun dibinde yavaşlayıp durduğumuzda.

"Evet," diye nefes alıyorum, sesim tam bir aptal gibi çıkıyor. "Ama kardeşim hakkında değil," diye ekliyorum çabucak. "Bu iğrenç olurdu."

Homurdanıyor, gözleri bana kayıyor. "İkisiyle de akraba değilim. Böylece tüm deneyimin tadını

çıkartabilirim." Bir kahkaha attım.

"Ne? Şunlara baksana. Griffin'in bu kadar ... *kesik* olduğunu bilmiyordum."

"Evet," diyorum tekrar, onu gömleksiz çalışırken, boğazından ter damlarken gördüğümde pek çok kelimeyi kullanma yeteneğimi kaybetmiştim. Mürekkepli kolları güneşte dalgalanıyor, her balya kaldırışında sırtındaki kaslar geriliyor.

"Lanet olsun, kızım. Onu canlı canlı yiyecekmişsin gibi görünüyorsun."

Mira artık onlara bakmıyor. *Bana* bakıyor. İrisler bilmiş bir eğlenceyle dans ediyor.

"Hayır. O çok ..." Sözümü kesiyorum. *Fazla ne?* Erkeksi mi? Güçlü mü? Rahatlatıcı mı? "Yaşlı mı?" Mira başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi tedarik ediyor.

Derin derin yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, yıldızlara vurulmuş bir aptal gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Tesadüfe bakın ki ben de öyle hissediyorum.

Griffin'e karşı açıklanamaz bir çekim hissetmiyormuş gibi davranmak, adamı görmek zorunda olmadığımı çok daha kolay. Tişörtlü ya da tişörtsüz, o söz konusu olduğunda tamamen gidiciyim.

Mira omzumu sıkıyor ve neredeyse anlaşılmaz olan kendine özgü bakışını bana yöneltiyor. Kendini beğenmiş ve eğlenmiş, sanki senin bilmediğin bir sırrı biliyormuş gibi.

"Yaş sadece bir sayıdır, küçük Dalca. Ve önemli olan tek sayı sekizdir." Griffin'in durduğu yeri işaret ediyor, nefes nefese ve kavurucu güneşin altında parlıyor. "Çünkü onda sayabileceğim karın kası sayısı bu kadar."

"Tanrım, Mira."

Başını arkaya atıyor ve göğsüme sıcaklık yayılırken kıkırdıyor. Kahkahası adamların dikkatini çekiyor. Ve sonra lanet hain bağılıyor, "Harika haber! Siz planladığınız erkek işlerini yaparken Nadia gelip bana eşlik edecek."

Kardeşim eldivenli elini kaldırıyor ve sert bir başparmak işareti yapıyor. Griffin kaşlarını çatı.



MÜLK NEFES KESİCİ. Tüm vadiyi görebileceğiniz kadar yüksekte olmanın uhrevi bir hissi var.

Ruby Creek'in aşağısında, yüksek kayalık tepelerin ağır varlığı bunaltıcı gelebilir. Sanki üzerinizde ağırlık yapıyorlarmış gibi. Ama burada, neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Arabamdan indim ve ön bahçeye doğru yürüdüm, küçük evin neye baktığına hızlıca bir göz atmayı düşünüyordum, ama şimdi buradayım, pek hareket edesim yok.

Sıcak güneş gökyüzünde ilerliyor ama burada serin bir esinti var. Bir elimi gözlerimin üzerinde tutarak ufku tarıyorum, Kanada'nın bu bölgesinin sahip olduğu güzelliği hala unutamadım.

Derin bir nefes alıp temiz dağ havasının ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Yürek burkacak kadar tanıdık taze bir çam kokusu rüzgârda süzülüyor. Bana Griffin'i ve onun kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan bir koku. Beni öptüğünde onun tarafından nasıl kuşatıldığımı hissettiğimi.

Onu bu kadar çok istememeliydim. Bir erkeği hiç bu kadar çok istememiştim. Genelde tam tersi olur. Beni kovalarlar. Bu kısmı seviyorum, sonra teslim oluyorum. Bir sürü ateşli, eğlenceli seks yaparız. Sonra onlardan sıkılıyorum. Sonra sıradanlaşıyor. Sonra kendimi kapana kısılmış, annemin izinden gitmeye mahkum hissediyorum. Hamile kalmak, bağlanmak, karanlık ve sefil bir sarmalın içinde sıkışıp kalmak. Bir yanım bunu istediğimi düşünüyor, diğer yanım ise bu yola girmekten dehşete düşüyor.

Böylece, güvensizliklerimi kendime ve kalbime yakın tutarak bir sonraki çocuğa geçiyorum.

Griffin hiç denemeden, tüm bu güvenliği benden söküp aldı. Bana kur yapmadı. Beni kovalamadı. Aslında, beni uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmış gibi hissediyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, adamın benden hoşlandığından emin değilim. *Benden hoşlanıyor*. Sadece beni becermek istediğinden değil, çünkü ben bu yaklaşıma alışkınım. Erkeklerin gözlerinin üzerimde olmasına alışkınım - takdir edici bakışlar benim için yeni değil. Göğüsleriniz erken dolduğunda ve annem gibi bir kadının tıpatıp aynısı olduğunuzda, erkeklerin ilgisi hiç de az olmuyor.

Bazı günler, dışarıdan görüldüğümünden daha fazlasını gören bir adam için acı çekiyorum. Tüm katmanları soyacak kadar yatırım yapan bir adam. Ama çoğu kıyafetlerimi sıyrır sıyırmaz kovalamayı bırakıyor. Sanki benim gibi bir kızla varacakları son nokta buymuş gibi.

Daha fazlasını istiyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Kardeşim yanıma geliyor, benim yaptığım gibi ufku tarıyor.

"Mükemmel," diyorum, sesim biraz şaşırmış gibi çıkıyor.

"Griff ve ben burada güzel hafta sonları geçirdik."

Başımı sallıyorum, kelimeler dilimde düğümleniyor.

"Silas'tan beri bu kadar ayağa kalkmamıştım. Mira'dan beri" diyerek ensesini avuçluyor. Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim."

Soru sormak için başımı eğiyorum ve yutkunmasını izliyorum.

"O evi yenilemesine yardım ettim." Arkamızdaki evi işaret ediyor, teneke çatısına uygun parlak kırmızı bir kapısı olan sedir ağacı kaplı evi. "Sen gelmeden önce birlikte çok zaman geçirdik. O bana çiftliği kurmamda yardım etti, ben de ona burada yardım ettim. İkimizin de şeytanları vardı ama ikimiz de diğerini bu konuda konuşmaya zorlamadık. Sadece birbirimizin arkadaşlığıyla teselli buluyorduk ve ikimiz de diğerinin bizi rahatsız eden şeylerden bahsetmesini beklemiyorduk. Onun kim olduğunu bilmemem hoşuna gidiyordu. Onu hiç tanıımıyordum."

Midem bulanıyor ve kirpiklerimi kırpıştırarak ıslaklığı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kardeşimin çok uzun zamandır karanlık bir yerde olduğunu biliyorum. Benim ve annemizin başına gelenlerden dolayı büyük bir suçluluk duygusu taşıdığının farkındayım.

Bu onun taşıması gerekmeyen bir yük.

Ama bunca yıldır bunu yaparken onu izledim. Ta ki Mira'ya kadar. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde onu aydınlattı. Ve sonra bir bebek? Kardeşimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ve Tanrı biliyor ki yaşadığı onca şeyden sonra mutlu olmayı hak ediyor.

"Ona sahip olduğun için çok mutluyum Stef." Kardeşime gülümsüyorum ama gözlerime değmiyor. Aramızdaki bu oyunda Griffin ve benden daha fazlası olduğu gerçeğini göz ardı etmek çok kolay oldu. Onunla kardeşimin arasını açmak beni mahvederdi.

"Ben de öyle. Ama sanki onu geride bırakmışım gibi hissediyorum. Sanki mutsuzluğumuzda çok yakınmışız gibi. Ve şimdi ... şey, mutsuzluktan o kadar uzağım ki komik bile değil."

Bu sefer gülümseme yüzümün her köşesine dokunuyor. Kardeşim gibi sert ve korumacı bir adamı duygusal ve mutlu görmekte bir şeyler var. İçimi ısıtıyor. Bana kendim için umut veriyor.

"Umarım Griff de bir gün bu kadar mutlu olabilir." Omzunun üzerinden bakıyor, sanki diğer adamın onun için dileğini duyabileceğinden endişeleniyor.

Yutkunma sesim kulaklarımı dolduruyor. "Ben de." Çünkü biliyorum. Hiç kimse Griffin'in görüldüğü kadar mutsuz olmayı hak etmiyor.

"Mutlu musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bu kalp kalbe nereden geliyor emin değilim. Babasının hayatında olmasından mı yoksa

kendisi.

Başımı sallıyorum ve başımı pazusunun üstüne koyuyorum. "Evet, ağabey. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bu doğru, ancak söylemediğim şey, *şimdiye kadarki en mutlu halimin şimdilik yeterince mutlu* olduğu. Ya da *eskisinden daha iyi*.

"Bize katıldığın için teşekkürler. Etrafta olman hoşuma gidiyor. Ve Griff . . . Görüldüğü kadar kötü biri değil, biliyor musun?"

Dağın zirvesinden manzarayı seyrederken dirseğimi kaburgalarına doğru itiyorum. "Biliyorum."

OceanofPDF.com

GRIFFIN



STEFAN KÜÇÜK BİR ÇOCUK GİBİ - Atış talimi konusunda çok heyecanlı. Özellikle de her atışı kaçırmak üzere olan bir adam için.

Arkadaşım pek çok şeyde iyidir ama silah kullanmak bunlardan biri değildir. Geçen yıl onu ava götürdüm ve iki şeyi son derece iyi yaptı: bana eşlik etti ve lezzetli gurme sandviçler yaptı. Bunun ötesinde, biraz yük olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Bunu ona asla söylemem. Konu arkadaşlar olunca benim gibi dilenciler seçici olamaz. Artı, artık o da bir böcek. Büyük şehir hayatından sonra taşra hayatına alışıyor ve avcılıkta iyi olmanın ustalaşması gereken şeylerden biri olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Çocukluğundan beri avlanan en iyi arkadaşın olarak bana gel.

Kutuları kütüğün üzerine koydum. "Pekâlâ Stefan." Nadia'ya bakmamaya çalışarak herkesin durduğu yere doğru yürümeden önce beş teneke kutunun aralıklarını kontrol etmek için geri çekiliyorum. "Sanırım bu kadar yeter."

Hiç uğraşmadan bütün gün dikkatimi dağıttı. Onun burada, güvenli sığınağımda olması beni deli ediyor.

Ve kötü anlamda değil.

Daha çok onu burada hayal edebildiğim için. Benimle birlikte.

Bir ağaca yaslanmış, kulaklığını takmış, ananas aromalı maden suyunu yudumluyor ve kardeşi Mira'ya silahı nasıl tutacağını anlatırken tamamen eğlenmiş görünüyor.

Nadia görüldüğü kadar titiz değil. Onun ve Mira'nın bütün gün ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama evimin etrafındaki birkaç çiçek tarhına girmek ve çitleri budamak değildi. Onu dizlerinin üzerinde kazarken izledim.

çıplak elleriyle toprağı eşeledi. Elbiselerine bulaşan çamuru hiç umursamadan etrafı tararken ellerini kalçalarına dayamasına hayret etti.

Çatıdaki bir noktayı tamir ettiğim yerden, onun kır çiçekleriyle dolu arka tarlaya girmesini izledim. Pembeler, sarılar, morlar, yeşilin akla gelebilecek her tonu. Bir elini alnına koyup ufku taramasını izledim.

Göz alabildiğine kır çiçekleri var.

Uzun kolları ve altın sarısı saçlarıyla onu izlerken birkaç dakikalığına nefes almayı unuttuğuma yemin edebilirim.

Yıllardır o tarlaya bakıyor ve alpin vadide yaygınlaşan çiçeklerden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Atların orada otlamasına izin veremem ama tarlayı herbisitle kaplamaya da pek hevesli değilim. Bunun alternatifi bitkilerin ve toprağın üst katmanını temizlemek ve bu da henüz yapmadığım büyük bir iş. Burayı kışın aldım, sunduğu izolasyona umutsuzca ihtiyacım vardı. Tarlada ne olduğunu sormadım ya da umursamadım.

Ama şimdi, her bahar daha fazla çiçek açıyor, tohumları rüzgârda yayılıyor, kökleri kendilerini toprağa bağlıyor. Çok dayanıklılar ve kurtulmaları neredeyse imkânsız.

Bu yüzden sorunla ilgilenmek yerine, o lanet tarla yıllarca orada durdu ve benimle alay etti.

Tıpkı Nadia gibi.

"Tamam, şimdi yavaşça tetiğe bas." Stefan, seçtiği tüfeğin tetiğini çektiğinde Mira'nın arkasında durmaktadır.

Bang.

Tripod'un evin içinde çıldırdığını duyabiliyorum. Mızımız küçük orospu çocuğu. Gözlerimi deviriyorum ama küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum. O küçük köpek geçen ay boyunca benim sürekli yoldaşım oldu. Beni her yerde takip ediyor. Ona izin vermeyeceğime yemin etmeme rağmen yatağında uyuyor. Şu anda neye havladığından bile emin değilim. Silah sesine mi, yoksa onu eve kilitlediğime mi?

Bang.

Tekrar dener. Ve ıskalıyor. Tekrar. Ve yine. Ama umurunda değil. O ve Stefan gülüyorlar. Şehirli çocuk ve kitap kurdu karısı ilk kez tüfekte ateş ederken kıkırdıyorlar ve bunun biraz sevimli olmadığını söylersem yalan olur.

"Denemek ister misin, Nadia?" Mira ona dönüyor ve kulaklarındaki tıkaçlar yüzünden gereğinden biraz daha yüksek sesle soruyor.

Nadia elindeki teneke kutuyu havaya kaldırıyor, ayak bileğini kaval kemiğinin üzerinde çaprazlayarak bir ağacın gövdesine rahatça yaslanıyor. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Gülümsüyor ama gergin bir gülümseme. Diğer ikisinin onun daha önceki rahat ifadesine sızan rahatsızlığı fark edip etmediğini görmek için arkama bakıyorum.

"Dene, Nadia. Eğlencelidir. Bir kutuyu vurmaya yaklaşmasanız bile. Değil mi, Kedicik?" Stefan karısına göz kırptıyor, o da gözlerini devirip şakacı bir şekilde onu kaburgalarından dürtüklüyor.

"Griff size nasıl yapılacağını gösterebilir. O bir profesyonel. Değil mi, Griff?"

Arkadaşım çenesini bana doğru uzatıyor ve gözlerim küçük kız kardeşine kayıyor. Ona bakmamak, gözlerimin vücudunun her tepesinde ve vadisinde gezinmesine izin vermemek için çok uğraşıyorum ama bu imkansız. Kız hiç çaba harcamadan baştan çıkarıcı bir kişiliğe sahip. Ve belki de bu yüzden bu kadar gidiciyim.

Beni etkilemek umurunda değil. Kalçalarında hâlâ çamur lekeleri var, dalgalı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, göğüslerinin yuvarlak tepelerindeki deri bugün güneşte çok fazla saat geçirdiği için açık pembe. Denemiyor bile ve ben kendimi deli ediyorum. Bunu yüksek sesle söylese, bu kocaman soru işaretine hayat verse ne olurdu?

Aramızda mı?

Kendimi durduramazdım. İşte bu.

"Sadece sen istersen." Omuz silkiyorum, evet dediğini duymak istiyorum. Algıladığım bu rahatsızlığın ne olduğunu bilmek istiyorum.

Derin bir iç çekiyor ve bana anlam veremediğim bir bakış fırlatıyor. "Evet. Tabii."

"Tercihiniz var mı?" Farklı silah türlerinin yerleştirildiği yere doğru işaret ediyorum.

Kıpırdamadan bakışlarını yanındaki köhne ahşap masanın üzerinde duran çantalara kaydırıyor. Üst dişleri alt dudağına sürtünerek ateşli silahları inceliyor. O kadar uzun süre bakıyor ki bir şey söyleyecek mi diye merak ediyorum. Göz ucuyla Stefan ve Mira'nın soru sorarcasına birbirlerine baktıklarını görüyorum.

"Tabanca."

Seçmesini beklediğim şey bu değildi.

Tekrar omuz silktim. "Tamam."

Sarı kutuyu masanın üzerine bırakıyor ve ateş ettiğimiz çizgiye doğru ilerliyor. Silahı aldım ve arkasından yürüyüp

onun eline. Ŗu anda arkamda duran Stefan'a dönersem çok suçlu görüneceğim. Tek yaptığım kız kardeşine tamamen platonik bir Ŗey göstermek. Eğer endişeli bir piç gibi davranmaya başlarsam, bunu anlayacaktır.

Her gece onun kız kardeşi olduğunu hayal ederek elimi becerdiğimi anla.

"Bunun gibi." Parmaklarımı nazikçe onunkilerin etrafına dolayarak tabancayı onun baskın eline yerleştiriyorum. "Ve bu tarafa" -arkasına geçip diğer elini kaldırıyorum, böylece kek avucu tabancanın kabzasının hemen altına geliyor- "işte böyle."

Parmak uçlarını elinin üstünde geziniyor ve tylerimin diken diken oluşunu izliyorum. *Hay sikeyim.* Bedenlerimiz arasındaki birkaç santimlik hava çatırdıyor ve ikimiz de birbirimize verdiğimiz tepkileri gizlemeye çalışıp başaramayarak nefesimizi emiyoruz.

"Tamam..." Tarçınlı sakızımın kokusu onun gl kreminin kokusuyla karışıyor ve daha belirgin bir Ŗey ortaya çıkıyor. Tenindeki güneş ışığı kokusu. "Gözlerin namludaki çizgiyi takip etsin." Kontrol etmek için yüzüne bakıyorum, ama sonunda dudaklarına bakıyorum, benimkine bastırılmış hissini hatırlıyorum, çok yumuşak ve a.

Boğazımı temizliyorum. "Bu dirsek yukarı." Parmaklarım kolunun alt tarafında geziniyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. Yutkunurken boğazı çalışıyor ve gözlerini soda kutusundan ayırmamak için kendini zorluyor.

Ondan uzaklaşmam gerek. "Güvenlik kapalı, tam burada." Noktaya hafifçe dokunuyorum ve onun kek baş sallamasını not ediyorum.

Geri adım atarak, "şimdi kollarınızı kilitleyin ve yumuşakça bastırın. Bu hiç kas gerektirmiyor."

Birak saniye geçiyor ve yine bir hamle yapıp yapmayacağını merak ediyorum.

Yemin ederim kafasındaki dişlilerin döndüğünü *görebiliyorum.*

Her Ŗey ağır çekimde gerçekleşir. Aldığı derin nefes uzuvlarına gevşeme yayıyor, ayakları yere batıyor ve yüzünü vahşi bir ifade kaplıyor.

Parmakları çok ama çok yumuşak hareket ediyor.

Bang.

Ktğn altındaki toprak zemine çarpan bir teneke kutunun çıkardığı tiz ses dikkatimi aşağıya çekiyor. *O vurdu.*

şok beni yavaş hareket ettiriyor çünkü bir sonraki patlama beni neredeyse ürkütüyor. Gözlerimi yukarı kaldırıp, havaya doğru düşen ikinci kutuyu yakaladım.

Zemin.

Bang.

Üçüncü kutuyu vuruyor. Hedeflere bakmayı bırakıyorum ve bunun yerine bakışlarımın silahı tutan kadını bulmasına izin veriyorum.

Bang.

Hiç şaşırmamış gibi görünen.

Bang.

Belli belirsiz yer değiştiriyor, nişan alıyor.

Bang.

Arka arkaya beş tane, kolaylıkla. Ormanın hiç bu kadar sessiz olduğunu duyduğuma emin değilim. Nadia hiçbirimizle göz göze gelmiyor, sadece çenesini indiriyor ve emniyeti tekrar yerine takıyor. Kardeşinin yüzündeki tüm rengin çekilmesine ve Mira'nın yüzündeki kalp kırıklığı ifadesine bakılırsa burada bir hikâye var.

Şimdiye kadar anlatılmamış bir şey.

Sonunda dönüyor ve güzel yüzünde kırılğan bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler." Birkaç adım sonra masaya gelip tabancayı kutusuna geri yerleştiriyor. "Eğlenceliydi." Pembe tırnakları siyah metalin üzerinde saygıyla geziniyor ama hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz.

Genelde sessizliğimle işleri garipleştiren ben olurum. Ama bu sefer, herkes.

"Gidip duş alacağım. Berbat haldeyim." Kardeşinin pazusunu nazikçe sıkarak yanından geçip gidiyor, ayaklarını çamur ve çam iğneleri üzerinde sürüyerek ilerliyor.

Arkasında cevaplanmamış bir sürü soru bırakarak.



"Sizinle aynı evde UYUMAYACAĞIM."

Piknik masasının etrafında oturup Stefan'ın barbeküde hazırladığı akşam yemeğinden kalanları cilalıyoruz. Biftekler, fırında patates ve yılın bu zamanından daha iyi olamayan yerel mısır. El emeği ile geçen uzun bir günün ardından mükemmel bir akşam yemeği.

Bedenim yorgun, bu da zihnimin durgun olduğu anlamına geliyor. Son altı yıldır beni beladan uzak tutan şey ellerimle bir şeyler yapmak oldu. Geceleri yorgun olmak bir şeydir ama vücudunuzu kullandığınız tam bir günün ardından fiziksel olarak bitkin olmak en iyi duygudur. Ben rahatladım

Saman balyalarını fırlattıktan sonra sırtındaki kaslar ağrısa da tepeden tırnağa.

"Neden olmasın?" Stefan şarabından bir yudum alıyor ve gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Nadia'nın viski rengi gözleri irileşiyor ve kardeşine aptalmış gibi bakıyor. "Bu" -bir parmağını masanın üzerine vurarak- "neredeyse iki yıldır uzakta ve yalnız geçirdiğin ilk gece."

Mira oturduğu yerde kıpırdanıyor, yanaklarında pembe bir kızarıklık oluşuyor.

"Ve orada sıkışıp senin ona *Kedicik* demeni dinlemek istemiyorum."

Nadia dramatik bir şekilde titriyor ve kardeşi **k a h k a h a y ı** basıyor,

Gülümsüyor ve başını sallıyordu.

Daha önce, o ızgaranın başında dururken sessizce konuşmuşlardı. Nadia ona sıkı bir gülümseme sunarken en iyi arkadaşımın ağzının üzgün bir kaş çatışına dönüşmesini izledim. Gözlerinin dökülmemiş yaşlarla dolmasını izledim. Sıkıca sarılmalarını izledim. Aralarında, Nadia'nın ormanda eğlenceli ve gönülsüz bir atış talimi sırasında hepimizi amatör gibi göstermesinin garipliğini silen sözler söylediler.

"Filtren yok mu senin?" Stefan soruyor.

Homurdanıyorum. Elimde değil. Karısına gerçekten bu şekilde hitap eden ve ona bakarken sanki sadece zihninin gücüyle kıyafetlerini yakıp kül edebilecekmış gibi bakan bir arkadaşımın gelmesi biraz zengin.

Kaşları bana doğru çatılıyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Griff?"

Sodamdan bir yudum alıyorum, yanaklarım geriliyor. "Bende ... var." "Nadia ve benim için dışarıda kurabileceğim çadırlar var. Ev küçük." Bir kıkırdamayı yutuyorum çünkü Mira masanın altına saklanıp bu kadar açık bir konuşmadan saklanacakmış gibi görünüyor.

Stefan'ın böyle bir kaygısı yok.

Gece ilerliyor ve Nadia'nın bugün erken saatlerde çıralarla doldurduğu büyük ateş çukuruna geçiyoruz. Etrafımda beni tanıyan, hayal kırıklığı olarak görmeyen, bana kendilerinden biriymişim gibi davranan üç kişi varken kelimeler serbestçe akıyor. Neredeyse hiç tökezlemiyorum. Bunu düşünmüyorum bile.

Diğer insanlarla birlikte olmaktan yıllardır hiç olmadığı kadar keyif alıyorum. Özellikle de Tripod kucağında kıvrılmışken. Elim, saçlarının yeniden kıvırcıklaştığı sırtında geziniyor.

Ben, Griffin Sinclair, bir erkeğin erkeği ve eski futbol tanrısı, evcil hayvan olarak kabarık beyaz bir köpeğim var. Çok komik ama umurumda değil. Bu köpeği çok seviyorum.

Işık azalıp gökyüzü pembeye boyandığında Mira esniyor. "Özür dilerim." Elini ağzının üzerine kapatıyor. "Yeni yürümeye başlayan çocuk programı yüzünden yatma saatim geçti."

Ayağa kalkmak için avuç içlerimi dizlerime vurarak, "O zaman herkesi hazırlayalım," diyorum.

"Ne yapabilirim ki?" Diğer ikisi eve doğru yürürken Nadia soruyor. Taptaze bir yüzü var, burnunun kenarları ve yanaklarının üst kısımları güneşten etkilenmiş, saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

"Merdivenlerin altındaki dolaptan yatak takımlarını ya da kanepenin üzerinde ne varsa onu alın. Ben ... atacağım." Bana bakıyor, bekliyor ama zorlamıyor. "Çadırlar. Uzun sürmez."

Başını sallıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve keşke duştan sonra şapkamı taksaydım diyorum. En azından şapka bana onun bakışlarından saklanabileceğim bir yer sağlardı. Şu anda bakışlarına tamamen maruz kalıyorum. Bu sinir bozucu.

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve onun güzel kafasından neler geçtiğini merak ediyorum. Birkaç vuruştan sonra, yavaşça dönüyor, sanki kendini soymak için biraz çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi ve sanki burada benimle her gün geçirmiş gibi evime giden yolda dolaşıyor. Sanki bu toprakları tanıyormuş gibi.

Sanki buraya aitmiş gibi evime girişini izliyorum. Ve bu göğsümü ağrıtıyor.

Araba yolunun yanındaki kulübede, en son Stefan'la ava gittiğimizde kullandığım iki küçük çadırı çıkarıyorum. Onları o kadar çok kez bir araya getirdim ki gözlerim kapalı bile yapabilirim. O döndüğünde, kolları uyku tulumları ve yastıklarla doluydu, birini çoktan kurmuştum.

Onu gösteriyorum. "Senin."

Homurdanıyor, rulo halindeki uyku tulumlarını yere atıp yastıkları üstüne yerleştirdikten sonra kanepeden aldığı gri yün battaniyeyi silkeliyor. "Etkileyici bir kelime dağarcığın var, Sinclair. Çadır kurmanla ilgili bir şaka yaparsam bir şey diyecek misin?"

Kıkırdıyorum, benimle nazikçe dalga geçebilmesinden keyif alıyorum. Isırmak yok, acımasızlık yok, sadece dostça bir alay.

"İnsanlar beni sözlerimden dolayı sevmiyor, Kır Çiçeği."

Kıpırdamıyor ama bana bakmıyor. Bakmasına gerek yok. Arkasını döndüğünde bile zahmetsizce isabetli nişan alıyor. Sessiz sözleri lanet bir

Battaniyeyi omuzlarına sarıp vadiye bakan kayalık tepeye doğru yürürken kalbinden vuruldu.

"Bütün sözlerini seviyorum, Griffin. Beni öldüren söylemedikleriniz."

OceanofPDF.com

NADIA



Dağın üzerinden alçalan serin havayı HİSSEDEBİLİYORUM, güneş Cascades'in üzerine düşerken yükseklik tüm yaz sonu sıcaklığını kovalıyor.

Buradaki manzaraya bağımlıyım. Geniş yeşil vadi, aşağıdaki küçük kare mülkler, hepsi farklı renklerde, araziye pikseli bir görüntü gibi gösteriyor. Her kare yeşilin farklı bir tonuna sahip. Yolların mükemmel karelerin arasından dolanması, eflatun gökyüzünün altında parıltıyan ışıklar.

Hatırlamak istediğim bir görsel. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir iç çekiyorum, sanki bunu zihnime kendi irademle kazıyabilirmişim gibi.

Tek bir solukta çam kokusu ve temiz dağ havası etrafımda dönüyor ve daha yaklaştığını duyamadan onu *hissedebiliyorum*.

O ilk gecedan beri, hep böyle oldu. Aramızda bir çeşit görünmez bağ var. Sanki aramızdaki bağ kim olduğumuzdan, nereden geldiğimizden ya da kaç yaşında olduğumuzdan daha büyük. Bana baktığında, bana dokunduğunda bunların hepsi arka planda kalıyor.

Yanlış olabilecek her şey bizim doğruluğumuzla eriyip gider.

Nazik adımlarının altında bir dal kırılıyor ve ürperiyorum. Tarçın kokusu duyularıma karışırken omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor.

O adam benim için bütün bir baharatı mahvetti. Onu düşünmeden asla koklayamam ya da tadına bakamam.

Onu düşünmeyi bırakacağımdan emin değilim.

Yumuşak yün battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum, sanki beni onun yanındayken ne kadar açık ve savunmasız hissettiğimden koruyabilirmiş gibi.

Hayatımda başka erkeklere karşı çok daha açık oldum ama Griffin'in yanında kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bana bakışı ve görmesini istediğimden fazlasını görmesi . . .

Nefret ediyorum.

"Merhaba." Tek heceli basit bir kelime ve göğsümde bir ürperti beliriyor.

Battaniyeyi daha sıkı çekiyorum. Gerekirse kendimi o lanet şeyle boğacağım.

"Merhaba." Önümde uzanan vadiye ve gün batımına daha da fazla odaklanırken, o yanıma gelirken elimi göstermemek için kendimi zor tutarken sesim ancak bir fısıltıya dönüşüyor.

Bu gece zaten çok fazla şey söyledim, adam benimle sadece fazla konuşmadığına dair bir şaka yapmaya çalıştığında tamamen duygusal ve acı davrandım. Biraz mahremiyetin peşine düşmek için bu noktada kaybolmadan önce ona söylediklerimi düşünürken azı dişlerim kenetlendi. Nefes almak için küçük bir oda.

Eğer deneseydim, mızımız bir kız kardeşin daha kusursuz bir örneği olabilir miydim?

"Oldukça iyi nişan alıyorsun, Wildflower." Ellerini ceplerine sokuyor, onlar için uygun ve güvenli bir yer.

İçimi çektim. "Evet. Stefan temelli gidince, işler kötüye giderse kendimi savunmak için hazırlıklı olmam gerektiğini fark ettim."

Boğazının kalın sütunundan acı dolu bir boğulma sesi çıkar ve tamamen hareketsiz kalır.

"Ben de öyle yaptım. Yumruklarını *bir kez* bana çevirdi. Ve o anda uzun süre onun kum torbası olmayacağını biliyordum. Bir çıkış yolu bulacağımı biliyordum. Silah kullanmayı öğrendim. Sadece iyi değildim, *harikaydım* da. Böylece odama geldiğinde yastığımın altından çıkarıp durumu tersine çevirebilecektim. Ve yaptım da. Tetiği hiç çekmedim ama ona doğrulttum ve ciddi ciddi düşündüm. Bunun beni etkilemeyeceğini düşünecek kadar genç ve aptaldım. Atış poligonunda uzun saatler geçirebilir ve kendimi yeniden güvende hissedebilirdim. Dünyanın öbür ucuna taşınıp yine güvende hissedebileceğimi. O ateşli bir kazada ölebilir ve ben yine güvende hissedebilirdim. Ama yastığımın altında silahla uyumayı ancak bir yıl önce bıraktım."

Üşümediğim halde titriyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor. Bu sefer, onu içeri almaktan kendimi alamıyorum. Dağınık, erkeksi mükemmellik, çadırlarımızı bir araya getirdikten sonra dağılmış görünen saçları ve birkaç

Kilitler alınna döküldü. Bu manzara karşısında midem bulanıyor, göğsümdeki ağır ağrıyla mükemmel bir tezat oluşturun.

"Hey, hey," diyor şefkatle, bana yaklaşıyor ve anında rahatlatıcı bir kolunu omuzlarıma doluyor. Nasırlı başparmağı yanağımda gezinirken diğer eli yüzümü kavıyor ve ardından ıslaklığı bulaştırıyor.

Ağlıyorum.

"Ne kadar güçlü olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Bakışlarımı yakalamak için başını eğdiğinde tarçın rengi nefesi aramızdaki havayı ısıtıyor. "Ne kadar çok şeyin üstesinden geldin? Ne kadar kararlı ve ilham verici olduğunu?"

Boğazımdaki ağrıya karşı dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı eğiyorum, bunu yaparken daha fazla gözyaşı döküyorum. "Kendimi güçlü hissetmiyorum." Sesim çatlıyor.

Göğsünde derin bir gümbürtü kök salıyor. Kaslı kollarını etrafımda dolaştırıp başımın tepesine bir öpücük kondurarak beni ezici bir sarılmayla kendine çekerken, bu titreşim vücuduma yayılıyor. Gözlerim siyah dövmesinin beyaz gömleğinin yakasından en baştan çıkarıcı şekilde görüldüğü noktaya takılıyor.

"Ben senin yaşadığının yarısını bile yaşamadım. Ve hayatımdan saklanmak için buraya geldim. İlk zorlukla karşılaştığımda darmadağın oldum. O kadar çok parti yaptım ki neredeyse her şeyimi kaybediyordum. Sonra da kendimi utancımın içinde yuvarlanabileceğim dağlara kapattım."

"Hepimiz elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yaparız. Travma zor bir kaltaktır," diyorum beyaz gömleğini yumruklarımın kavrayıp sert göğsünün sıcaklığına sokulurken ve kollarındaki güvenliği içime çekerken -Uzun sürmeyecek olsa bile.

"Utangaçla yaşamak travmayla yaşamaktan farklıdır. Sen mi? Her seferinde daha güçlü dönüyorsun." Utangaç bir ifadeyle ona bakıyorum ve o da saçlarımı nazikçe geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bir kır çiçeği gibi." Sanki kelimelerden daha değerli bir şeye bakıyormuş gibi bana bakarken gülümsemesi yumuşak. "Ben mi?" Eliyle saçlarımı tararken saç tellerim parmaklarının arasında hareket ediyor. "Ben zayıfım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Kendini zayıf görmesinden nefret ediyorum. Eğer zayıfsa, neden onun yanında kendimi güvende hissediyorum?

Battaniyeyi omuzlarımdan sıyrıp Griffin'in etrafına sarıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve uzanıp yüzündeki gevşek saç tutamlarını itiyorum. Parmaklarımdan uçlarını yüzündeki çizgilerin üzerinde gezdiriyorum.

Alnından tutup şakağından aşağıya, sakalının kaba tüylerine kadar takip ediyorum.

Bacaklarımın arasında hayalini kurduğum.

Beni durdurmak için bir hamle yapmıyor. Sanki şu an için aramızda bir tür ateşkes yapmışız gibi. Kalplerimizin en karanlık sırlarını birbirimize döktüğümüz ve ruhumuzu ısıtan dokunuşların bizi tekrar ışığa yönlendirmesine izin verdiğimiz bir ateşkes.

Burunlarımızın ucu sürtünüyor. Burası tehlikeli bir bölge ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Travma ve utancın çok farklı olduğunu düşünmüyorum, Griffin." Etrafımızda cırcır böcekleri cıvıldarken koyu renk gözleri solan ışıktaki parlıyor. "Biri insanın başına gelir, diğeri ise bir seçimdir, bir duygudur. Aramızdaki asıl fark benim sana acımıyor olmam. *Sen* kendine acıyorsun."

Onu şok ederek susturduğuma eminim. Bana bakışı o kadar yoğun ki dizlerimin bağı çözülüp beni ayaklarının dibine düşürmekle tehdit ediyor. Tapınmak için bir sunak.

Bunun yerine, ağzının hemen yanına nazik bir öpücük konduruyorum, sakalının dudaklarıma değen sertliği en acımasız türden bir alay. Ve sonra, utanç verici başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, gözlerimi kapatıyorum, battaniyeyi onun etrafına daha sıkı çekiyorum ve çadırıma giden yola geri dönüyorum.



O dayanıksız bölmenin fermuarını kapattıktan sonra yaptığım ilk şey günlüğümü çıkarmak oluyor. Bazı insanlar günah çıkarmaya gider. Ben mi? O boku bu defterin sayfalarına dökerim.

Çadırlara yaklaşırken Griffin'in ağır adımlarını duyuyorum, Tripod neşeyle onunla birlikte zıplıyor. Dışarıda duraklıyorlar. Çadırlarımızı hemen yan yana, evin yan tarafında, hala kısık yanan ve turuncu çadırımı parlıyormuş gibi gösterecek kadar ışık saçan ateşin yanına kurdu.

Kalbim göğsümde zıplıyor. Çok uzun zamandır orada hareketsiz duruyordu. Yanımdaki çadırın fermuarının mırıldandığını duyduğumda yüksek sesle nefes veriyorum.

En kötüsü de ne? Buraya hücum etmesini istedim. Bizi birbirimizden mahrum bırakmaktan vazgeçmesini.

Ama ne vermem gerektiğini bilmiyorum. Onun söz konusu olduğu yerde seks ve duyguları ayrı tutabileceğimden emin değılim. İsteddiğimden de emin değılim. Ve bu beni korkutuyor.

Bunu yazıyorum, kalemin kağıt üzerinde çıkardığı sesi dinliyorum, bu ses benim için neredeyse hipnotik. Terapötik, gerçekten. Sanırım terapistim bana önerdiğinde bu egzersizin tüm amacı buydu.

Gün ışıyıp da kalemimin vuruşlarını artık net olarak göremeyinceye kadar her düşüncüyü ve duyguyu karalıyorum. Sonra defterimi yanıma koyuyorum ve pijama olarak getirdiğim basit tayt ve büyük boy kazağımyı giyiyorum, rahatlıktan çok estetiğı hedefliyorum ama aniden giyecek güzel bir şeyim olmasını diliyorum.

Griffin'in birkaç metre ötedeki çadırda olduğunu bildiğim için bedenim uğılduyor. Aramızdaki hava her zaman bir yük taşıyor ve aramızdaki ince naylon tabakalar bunu yok etmek için hiçbir şey yapmıyor. Bizi ayrı tutmaktansa aramızdaki bağıın sıcaklığı altında eriyip gideceklermiş gibi görünüyor.

Buradaki kalkanlar çok dayanıksız ve ben de kendi duvarlarımı ayakta tutacak kadar güçlü değılim. Bu gece *yorgunum*.

Uyku tulumumun katmanları arasına gizlenmiş, titrek bir elin siyah taytın geniş elastik bel bandının altından kayarak aşağı inmesine izin veriyorum. Parmağımyı kalçalarımın tepe noktasındaki ıslaklıkta geziniyor.

Sadece benim kadar kafayı yemiş biri, bir adamın göğsünde ağlamaktan, birkaç metre ötede uyuduğunu bildiğı için ıslanmaya kadar gidebilir.

Tekrar kaydırıyorum, klitorisimin etrafında dönüyorum, kendi elim olmayan bir el hayal ettiğimde şiştiğini hissediyorum. Bir parmağımyı kendime bastırıyorum ve daha kalın, daha nasırlı olmasını dileyerek etrafına kenetleniyorum. Ve sonra öyleymiş gibi davranıyorum.

Bir kez pompaladım. İki kez. Eşofmanın altından uzanıp ağrıyan bir meme ucunu sıkarken ikinci bir parmak daha ekliyorum.

Başım çamaşır deterjanı ve o kokan yastığa yaslanıyor. Ve inliyorum. Onun kokusuyla çevrelenmişken, kalçalarımın arasında dağınık saçlarının bir görüntüsü oluşuyor ve nefes nefese kalana kadar vücudumla oynuyorum, derimin altındaki hislere ve sinir düğümlerine kendimi tamamen kaptırıyorum.

Daha önce üşüyorduysam, şimdi kesinlikle üşümüyorum. Yanıyorum amina koyayım.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki çadırımın fermuarının sesini sadece dalgınlıkla duyabiliyorum. Tepki sürem yavaş, bu yüzden şehvet dolu göz kapaklarımı sürükleyerek açtığımda, Griffin Sinclair'in iri silüetini dizlerinin üzerinde buluyorum.

Küçük çadırın girişinin neredeyse tamamını kaplıyor, sadece arkamızdaki sönmekte olan közler tarafından aydınlatılıyordu.

"Beni kaybettirmeye mi çalışıyorsun?" Düpedüz ilkel görünüyor - geniş omuzları ve kabaran göğsü, çadırın kanatlarını sıkıca kavradığı için titreyen elleri.

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Aslında, düşünmediğimden oldukça eminim. Tek bildiğim *yorgun* olduğum. Korkmaktan ve sahip olduğum en gerçek şey o değilmiş gibi davranmaktan yoruldum.

Ellerim tekrar hareket ediyor. Bakışlarını tutuyorum, kalçalarımı tekrar parmaklarıma doğru çekerken ağır göğsümü avuçluyorum.

"Yüce Tanrım, Nadia." Sesi nefes nefese geliyor. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz, kasları gergin, sanki saldırmaya hazır. Ve şu anda kendimi ona karşı korumak umurumda bile değil.

Beni almasını ve beni yapmasını istiyorum, beni mahvetmesini. Eğer onun düşündüğü kadar güçlüysem, kendimi toparlarım.

Bu yüzden devam ediyorum. Değerli kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Buraya hücum etmesini ve beni istediği gibi kullanmasını istiyorum.

Benim istediğim gibi.

Kendine özgü gürlemesini duyuyorum ve iç çekiyorum. "Siktir et" diye homurdandığını duyduğumda gözlerim irkilerek kapanıyor.

GRIFFIN



Çadırı arkamdan çekip kapatıyorum, Nadia'yı küçük alanda sıkıştırıyorum ve fermuarı elimden geldiğince çabuk indiriyorum.

Siktir et uzak durmayı. Onu görmezden gelmeyi siktir et. Herkesi sikeyim. Ne istediğimi unutmayı siktir et. Neye *ihtiyacım olduğunu*.

Onu yandaki çadırımdan duyabiliyordum.

Eğer bu kadın bir sınavsa, ben başarısız oldum ve bu umurumda bile değil.

Çürük çadırı arkamdan kapatırken, uyku tulumunun dibinde diz çöküyorum ve altında kendine yaptıklarına bayılıyorum.

Üstüne sürünüyorum ve o hala durmuyor. Yakından bakınca gözlerinin zevkten nasıl camlaştığını görebiliyorum.

"Neye bulaştığını bilmiyorsun, Kır Çiçeği."

"Göster bana." Uyku tulumunun fermuarını açmak için üzerine uzandığımda sözleri bir yalvarışa dönüşüyor ve kendimi haklı çıkararak tulumu açıyorum. Bir elimi gömleğinin altına soktum, diğer elimi de açık küçük bacaklarının arasına soktum.

Aletim daha önce de sertleşmişti, ama onun kendisiyle oynadığını görmek beni kot pantolonuma karşı acıyla gerdi. Bir süre daha katlanmak zorunda kalacağım bir şey. Çünkü Nadia Dalca'nın işini çabucak bitirmeyi planlamıyorum.

Hayır. Bu güzelliğin tadını çıkaracağım.

İnce bedeninin üzerinde geziniyorum, bacaklarına sarıldığımda o tatlı gül kokusunun beni bir merhem gibi sarmasına izin veriyorum. Eşofmanının eteklerini yumruklayarak yukarı çekiyorum, yumuşak, yuvarlak göğüslerini ve dik meme uçlarını ortaya çıkarıyorum.

Hatırladığım kadar inanılmaz.

Gözleri açık, geniş ve altın rengi. Bal gibi tatlı. Ama ona bakışımdan çekinmiyor.

Benim kır çiçeğim utangaç değil.

İçimdeki duygulara ördüğüm aşılmaz duvarın arkasından kıskançlığımın patlamasına izin verdim. "Seni ilk gördüğüm gece ne düşündüm biliyor musun? Tezgâhta oturmuş, dikkatsiz küçük bir çocukla öpüşürken?" O pislige bir dakika bile ilgi göstermesini izlemek tam bir işkenceydi.

Gözlerindeki ışıltılar sesimdeki ısırıkla parlıyor.

"Ne?" Sesi kalın, göğsünü avuçlamaya devam ederken dili alt dudağının üzerinden dışarı fırlıyor.

Ellerimi üzerine koyuyorum, belinin kıvrıldığı yerden başlıyorum, sert ve dar. Ellerimi yukarı doğru kaydırarak, güneşten yıpranmış teninin altında ne kadar yumuşak ve pürüzsüz görüldüğüne hayran kalıyorum. Kaburgalarına dokunduğumda titriyor ve göğsünü okşayan elim ön koluma düşüyor, parmaklarım beni okşuyor, daha yukarı çıkmaya teşvik ediyor.

Bir davet.

"Düşündüm ki ..." Ellerim göğüslerinin alt kabarıklığına, o baştan çıkarıcı kıvrıma değiyor ve inliyorum. Avuçlarım ağır etlerini sarıyor, onu nazikçe sıkıyor ve başparmaklarımı sert meme uçlarına değdirerek altımda zıplamasını izliyorum. "Zamanını böyle biriyle harcamak için fazla iyi görüldüğünü düşünüyordum."

Ben eğilip dudaklarımla çenesinin şeklini çizirken ve göğüslerinde patlayan tüylerin dokusunun tadını çıkarırken keskin bir nefes alıyor. "Gerçek bir erkek tarafından idare edilmeye ihtiyacın varmış gibi görüldüğünü düşündüm. Benim tarafımdan." Kulağını ısırıyorum, parmaklarının saçlarıma dolanması hoşuma gidiyor, sanki beni yakınında tutmak istiyormuş gibi. "*Benim* olman gerekiyormuş gibi görüldüğünü düşündüm."

İnliyor ve dudaklarını birbirine kenetliyor. Soğukkanlı davranmaya çalışması beni gülümsetiyor.

"Sorun yok, Kır Çiçeği. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Kartlarını istediğın kadar yakın tutabilirsin." Boynunu yavaşça öpüyorum, onu tekrar ısırma ve büyüleyici teninin her yerinde izlerimi bırakma isteğime engel oluyorum. "Poker suratın oldukça iyi. Ama o gece ikimizin de ne hissettiğini biliyorum. Ve sanırım hissetmemişiz gibi davranmaktan bıktım. Hazır olduğunda bana elini gösterebilirsin."

Saçımı çekiştirirken karşılık veren kıkırdaması hırıltılı ve derin.

Sanırım onun da en az benim kadar sevdiği bir şey.

"Peki ya hiç hazır olmazsam?" Bu soru hem alaycı hem de güvensizlik içeriyor.

Dudaklarıma muzip bir gülümseme değmesine izin vererek, altımdaki güzel kadına bakan eski benliğim gibi hissederek onun üzerinde yükseliyorum. Vahşi çocuk. Oyun kurucu. Topu fırlattığı kadar iyi sevişebilen adam.

İnce taytının kemerini kavrayana kadar sorusunu aramızda asılı bırakarak vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. "O zaman bekleyeceğim."

Yüz hatlarından iyi mizah sızıyor. "Öyle söyleme."

"Bana ne söyleyeceğimi söyleme, Nadia." Taytını aşağı çekiyorum ve amıyla aramda külot olmadığını fark ettiğimde inliyorum. Sadece çıplak, pembe mükemmellik bana bakıyor. "Şu anda oynadığımız oyun bu değil."

Dudaklarını endişeyle yalıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ne oyunu oynuyoruz?"

Bakışlarını tekrar indiriyorum, başparmağımı dikiş yerine bastırıyorum, kaygan ıslaklığı sert tomurcuğun üzerine sürüklüyorum ve kalçalarını elime doğru itiyorum.

Çok duyarlı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri hayal ettiğim gibi daracık amını siktiğim bir oyun oynuyoruz. Sevişmiyoruz. Nazik davranmıyorum. Sikişiyoruz. Ve sen de iyi bir kız gibi bunu kabul edeceksin."

"Evet" diye fısıldarken gözleri parlıyor. Eklemediğim şey *bu gece*.

Bu gece, tek yapacağımız bu. İkimiz için de tanıdık bir bölgede kalacağım çünkü şu anda kaldırılabileceği tek şey bu. Bekleyeceğimi söylediğimde bana panikle bakmasından anlayabiliyorum.

Tanrı biliyor ya, anlamsız bir sevişmenin ötesinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama deneyeceğim. Yapacağım son şey olsa bile onun lanet olası ölmeden önce yapılacaklar listesini sileceğim.

Başparmağımı tekrar ıslaklığında gezdiriyorum. Kıvranışını izliyorum. Aletimin nabzını hissediyorum. Ve Nadia'yla sadece basit bir sevişmenin bile anlamsız olmayacağını fark ediyorum. Anlamsız olamaz.

"Yap şunu." Gözleri şimdi dans ediyor. Çadırın yumuşak ışığında heyecanla parıldadıklarını görüyorum.

"Ne yapmak? Neden bana ne istediğini söylemiyorsun?" Yukarı kaydırıp klitorisine bastırıyorum ve inlemesini sağlıyorum.

Tam söylemeden önce . . .

"İyi bir kızmışım gibi kabul etmemi sağla."

Bununla birlikte, geri çekilip tozluklarını yırtıyorum, pürüzsüz, çıplak kalçalarının benim için genişçe açıldığını görmek istiyorum. Ayak bileklerinden kurtulduktan sonra, manzarayı takdir etmek için topuklarımın üzerine oturuyorum. Soluk pembe sweatshirt'ü köprücük kemiklerinin üzerine itilmiş, yuvarlak kalçaları ve sert meme uçları dışarıdaki ateşin parıltısıyla vurgulanıyor. Kalçalarının kıvrılarak aşağıya doğru inen biçimli uzuvları.

"Bacaklarını aç. Genişçe. Bakayım."

Hemen yapıyor ve ne kadar istekli olduğunu görünce inliyorum. Ne kadar kendinden emin.

Bu benim felaketim.

"Şimdi o parmakları becer, tıpkı buraya geldiğimde olduğun gibi."

"Bunun gibi mi?" diye soruyor, kirpiklerini kırıştırarak ve olduğundan çok daha masum görünerek.

Ve parmaklarını beceriyor. İki tanesi içeri süzülüyor ve ıslaklığıyla parlayarak geri çıkıyor. *Sikeyim.*

Omzumun üzerinden uzanıp tişörtümü çıkarıyorum, sonra da pantolonumu ve boxerımı çıkarmak için küçük alanda çömeliyorum. Sonra vücudunun üzerinde geziniyorum, benim için lanet bir ziyafet gibi yayılmış. Ellerinden biri memeleriyle oynarken diğeri bacaklarının arasına yavaşça pompalıyor, kalçaları yukarı kalkarken ona doğru sürtünüyor.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde inliyor ve beyaz dişlerinin kabarık alt dudağını ısırıldığını görüyorum.

"Dokun bana." Gözleri tahrikle parlıyor.

Kıkırdıyorum ve sikimi kabaca yumruklayıp son birkaç haftadır hayal ettiğim gibi ona doğru sallıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum. Oyun bu değil, unuttun mu?" Avuç içim sikimin uzunluğu boyunca kayıyor ve bakışlarım tekrar amına inene kadar onun sıkı vücudunda geziniyor. İki parmağı içeri girip çıkarken etrafını nasıl gerdiğini görüyorum.

"Bir parmak ekle."

Gözlerini kapatıyor, itaatkâr bir şekilde üçüncü bir parmak daha ekleyip kendini hevesle gererken dudaklarından kesik kesik bir inilti yükseliyor. Kalçaları dolgunluğa uyum sağlamak için dönerken sikim elimde şişiyor.

"Oh lanet olsun. Bu bir kız." Sesim hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor, hâlâ burada sessiz olmamız gerektiğinin farkındayım. "Nasıl hissediyorsun?"

Sesi kalınlaşarak inliyor. "Dolu."

Hayatımda hiç bu kadar sertleşmediğime eminim. Sikim ağrıyor ve tepemde ıslaklık parlıyor. Eğer gözlerimi Nadia'dan ayırmazsam

Benim için parmaklarını sürüyorsa, şimdi ve burada onun her yerine üfleyeceğim. "İşte bu kadar. Çıkar şu lanet kazağı."

Kazağını başından çekmek için ellerini ayırırken sessiz bir sızlanma sesi çıkıyor, ama daha sözünü bitirmeden dalıyorum ve dilimi sıırılsıklam olmuş göbeğinde gezdiriyorum. Sadece bir kez.

"Oh, Tanrım!" Gömleğini çadırın diğer tarafına fırlatırken küfrediyor ve sonra dirseklerinin üzerinde yükselip bana bakıyor.

"Ne kadar lezzetli olduğun hakkında bir fikrin var mı, Kır Çiçeği?" Üstünde diz çökerken gözlerimin çıplak vücudunda gezinmesine engel olamıyorum. "Ne kadar lezzetli?"

Bacaklarını daha da açıyor, göğüsleri kabarıyor. Bu kadar cesur olmasına bayılıyorum.

Ne kadar da utanmaz.

"Açgözlü kız."

"Öyleyim."

Amcığı önümde parlıyor. "Sırılsıklam olmuşsun. Ve tadın şeker gibi."

Parmakları altındaki uyku tulumunun içine kıvrılıyor, tırnaklarının naylon üzerinde kayarken çıkardığı ses sessiz çadırda yüksek sesle duyuluyor. Kalp şeklindeki dudaklarının kenarları yukarı kalkarken bana doğru sırtıyor ve hafifçe omuz silkiyor. "Daha ıslak olabilirdim."

Brat.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, başımı eğiyorum ve sonra zaten kaygan olan amına tükürüyorum.

"Siktir." Bir parmağımı kabaca içine soktuğumda nefesi kesiliyor.

"Bu senin için daha mı iyi?" İkinci bir parmak daha ekliyorum ve ipeksi sıcaklığı parmakların etrafını sararak sıkılaşıyor.

"Evet!" Bacaklarını bu kadar açık tutmanın verdiği gerginlikle titriyordu. Üçüncü bir parmak ekliyorum ve nabzını hissediyorum, beni sıdırmaya çalışıyor.

Ona pompalıyorum ve gülümsüyorum. "Sana karşı çok iyi olacağım, Wildflower."

"İyi edersin," diyor nefes nefese, yüzünde bir duygu gölgesi uçuşuyor.

Ve bu ricayla bacaklarından birini omzuma atıp bacaklarının arasına yerleşiyorum, parmaklarımın vücudunda kayboluşunu izliyorum, yavaş bir tempo tutturuyorum.

"Önce ağızma boşalacaksın. Sonra sikime boşalacaksın."

OceanofPDF.com

NADIA



GRIFFIN dilinin sürçtüğünü söylüyor. Ben *de ustalaştığını* söylüyorum.

Dili bacaklarımın arasında hayatımda hiç hissetmediğim bir şekilde kayıyor. Birlikte olduğum çoğu erkek bana oral seks yapmayı bir angarya gibi, ana etkinliğin ön hazırlığı gibi görüyordu.

Ama Griffin? Amıma sanki şovun yıldızıymış gibi davranıyor.

Her yalayışta. Her kıştırma. Her emme. Beni daha yukarı itiyor. Parmaklarını içimde kıvırıyor, bacaklarımın kontrolsüzce titremesine neden olan bir noktayı okşuyor.

Daha ıslak olabileceğimi söylediğimde *yalan* söyledim. Hem de çok fena yalan söyledim. Sonra üzerime tükürdü, bu da beni delirtti. Bu kadar hoşuma gideceğini kim bilebilirdi?

"Bu işte nasıl bu kadar iyisin?" Yastığa yaslanıyorum, bir kolumu alev alev yanan yüzüme atıyorum, diğer kolum saçlarına dolanıyor ve sakalları bana sürtünürken dudaklarının amımda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Parmakları yukarı ve geniş bir şekilde ittiği kalçasına giriyor ve diğer elimi çıplak omuzlarının arkasına dolayarak onu kendime doğru çekerken onu sıkıştırıyorum.

Beni kenara doğru itiyor ve sonra geri çekiyor. Neredeyse bana işkence ediyor. Bunu en lezzetli şekilde sürüklüyor. *Merhaba, aşırı duyusal yüklenme.*

Bir an için geri çekiliyor. "Hoşuna gitti mi, Kır Çiçeği?"

Yalnızca onun sesiyle, tarçınlı nefesinin göbeğime değen hafif yakıcılığıyla bitirebilirmişim gibi hissediyorum.

"Bayıldım."

Başını tekrar bacaklarımın arasına indirmeden önce, "Çok haklısın," diyor.

Onun bu pis, kendinden emin tarafı benim için yeni. Sanki yüzeyin altında gizleniyormuş, her zaman gözlerinde dans ediyormuş gibi. Ama şimdi oynamak için ortaya çıkardı ve ben de bunun için buradayım.

Seks tanıdık bir bölge. Bu bölge keşfettiğim diğer bölgelerden daha iyi ama yine de tanıdık. Vücudumdaki her sinir ucu uğulduyor, kıvrılıyor. Sanki kopabilecekleri noktaya kadar geriliyorlar.

Hiç de tanıdık gelmeyen bir şekilde tamamen çözülebileceğim bir noktaya kadar. Bedenimi bir enstrüman gibi çalıyor. Kimse bana bu şekilde hükmedememişti.

Ve parmaklarını içimde döndürürken klitorisimi sertçe emdiğinde, beni çok iyi doldurduğunda, parçalanıyorum. Yıldızlar görüyorum.

"Griffin," diye haykırıyorum orgazmım üzerime dökülen ve beni yakan sıcak su dalgası gibi üzerimden geçerken. Vücudumun her köşesi ısınıyor, her parmağım kıvrılıyor ve tırnaklarım onu yerinde tutmak için çaresizce kafa derisini kazıyor.

Saldırısı durmuyor. Parmaklarını daha sert pompalıyor, dişleri hassas çıkıntımı sıyrıyor ve ben onun dikkati altında tamamen kemiksiz kalıyorum.

"Siktir. Bu çok ateşliydi." Diz çöküp üzerimde yükselmeden önce tatmin olmuş bir hırıltıyla dikiş yerimi bir kez yalıyor. Elini sakalına sildi ve sonra bana gülümsedi. Hınzırca.

Ve bayılıyorum. Çok fena bayıldım.

"Çok ateşlisin." Beni aptalca becerdi. Böyle bir şeyi ağzımdan kaçırmamın tek nedeni buydu.

Pislik herif sırtıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet." Aşk sarhoşu bir deli gibi görünmek istemediğim için kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ama muhtemelen orada bırakmalıyız." Göz kapaklarım ağırlaştı. Bu hayatımın en iyi orgazmıydı.

"Ah, öyle mi?" Griffin dudaklarını yalıyor, bakışlarımı dilinin teninde gezinme şekline çekiyor.

"Evet. Bundan daha sert gelebileceğimi sanmıyorum. Buradan sonrası yokuş aşağı."

Gözleri parlıyor. Beni yutmaya hazır gibi görünüyor. Ve daha az pervasız bir kadın onun bakışlarındaki niyetin altında titreyebilirdi.

Ben mi? Sadece gülümserim.

"Arkanı dön. Dizlerinin üzerine çök."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sadece ne yaptığını görmek için reddetmeyi düşünüyorum. Ama aramızda sallanan kocaman, kalın sikinin görüntüsü çok cezbedici.

Yavaşça dönüyorum, kaygan uyku tulumu kumaşının tenime sürtünmesinin bile iyi hissettirdiğini fark ediyorum. Her zamanki gibi bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Dizlerimin ve dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve omzumun üzerinden ona dönüp bakmadan önce sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Bunun gibi mi?"

Gözleri kıcımda ve onu ona sunuş şeklimde.

Bir küreyi avuçlayıp sıkıca kavlıyor.

"Neredeyse," diye homurdanıyor ve sonra dizi benimkilerin arasına giriyor, onları birbirinden daha da uzaklaştırıyor, beni tam istediği gibi konumlandırıyor.

Aletin kalın başı amıma sürtündüğünde ürperiyorum. Aşırı hassas klitorisimle dalga geçiyor. Tepki olarak başımı eğdiriyor. Neredeyse çok fazla. Çok yoğun.

"Griffin."

"Evet, Wildflower?" Bir kaydırma daha ve sonra tekrar geri çekilmeden önce çıplak horozunun tepesini bir anlığına içimde çentikliyor.

En acımasız, en lezzetli işkence türü.

"Bir daha boşalabileceğimi sanmıyorum. Peki ya bacaklarının arasındaki o canavar? Sığacağını sanmıyorum."

Cevap olarak alçak sesle kıkırdıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Vaat ve arzu ile çok ağır. Kıcımlı avuçluyor ve sikini tam girişime yerleştirirken beni açık tutuyor. "Bunu alabilirsin." Tekrar üzerimde gezdiriyor ve ben beklentiyle titriyorum. "Alabilirsin. Ve alacaksın."

Ve sonra kendini kabzasına kadar içeri sokar.

"Aman Tanrım." Yüzümü yastığa gömüyorum, elleri kalçalarımın üzerinde kayarak onları tutacak gibi kavrarken yere düşecekmişim gibi hissediyorum. Doğrusu, sanırım kıcımlı onun istediği şekilde yukarıda tutan tek şey bu. Çok doluyum. Ve beni böyle gererek çok lezzetli hissettiriyor. İçimde hareket etmesini o kadar uzun süre bekledim ki; daha fazla beklemeye dayanamıyorum.

"Lütfen, çekil," diye yalvarıyorum, ne kadar çaresiz görüldüğümü umursamadan.

"Bir dakikaya ihtiyacım var, Nadia," diye homurdanıyor. "Çok sıkısin amına koyayım." Sabırsızlıkla bekliyorum.

Omurgamın ortasına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Birkaç santim daha yukarıdan bir öpücük daha, dilinin ucu arkadan geliyor.

Titriyorum.

"Ve benim için dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun."

Vücudunun lezzetli sıcaklığı sırtıma sızarken kürek kemiğime bir öpücük konuyor.

Üstümde uzanırken eli yüzümün önünde yastığın üzerine düşüyor, siki içimde zonklarken vücudumu kendi vücudu gibi sahipleniyor. Kıcımlı oynatıyorum, vücudumu yeniden oluşan baskıdan kurtarmaya çalışıyorum.

Bu sefer kulağıma fısıldamadan hemen önce boynumu öpüyor. "Seni nasıl istersen öyle sikeceğim ve vermek istediğin her şeyi alacağım. Ama Nadia?"

"Evet?" Acınası bir ses ama şu anda tek yapabildiğim bu.

Kulağımı ısıyor. Sakalının oradaki hassas deriye sürtünmesi, göbeğime doğru düz bir atış yapıyor ve beni kolanının etrafında sertçe kenetliyor.

"Daha fazlasını istemediğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Nefesim kesiliyor ama o kadar hızlı hareket ediyor ki, saçlarımı yumruğuna dolayarak beni yerinde tutuyor ve tekrar ayağa kalkıp kendini dışarı atıyor, sonra tekrar içeri giriyor.

"Ah, Tanrım." Onunla birlikte gidiyorum, ellerimin üzerinde yukarı itiyorum, onu karşılamak için geri iterken vücudum itişlerinin gücü altında sarsılıyor.

"Şu haline bak, beni çok iyi karşılıyorsun." "Daha fazla."

İnliyorum.

Hırlıyor ve beni daha sert sikiyor. Bir dizi iç çekişe ve pantolona geri dönmeden önce dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. Kalçalarının benimkilere çarpma sesi, içimde hareket etme hissi kadar erotik.

"Daha sert."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve yavaşlıyor, beni onun gibi kokan yastığa geri itmeden ve kıcımlı havaya kaldırmaya zorlamadan önce bir elini omurgamın sütununda saygıyla gezdiriyor.

"*Daha sert* dedim, Sinclair." Soyadını kullanmak kulağa yanlış geliyor ama aynı zamanda bana biraz mesafe kazandırıyor. Geldiğini görmem gereken ama görmediğim bir şekilde onun tarafından tüketilmem karşısında küçük bir kontrol ipliği.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Nadia." Saçlarımı serbest bırakıyor ve ellerini vücudumun her yerinde gezdiriyor, ben kıvrılırken, onu hareket etmeye zorlarken, kendimi onun üzerinde hareket ettirmeye çalışırken uzunluğu içimde dinleniyor. Kısacası, içimde biriken acıyı dindirmek için umutsuzca kendimi ona sürtüyorum

Tekrar. "Ve ben senin amını sürerken benimle takım arkadaşınmışım gibi konuşma."

Sıcak, nasırlı elleri omuzlarımı sıyrıyor, göğüslerimi avuçlamak için gövdemin etrafında kayıyor, yollarına devam etmeden önce meme uçlarımı kısaca acı verecek kadar sert sıkıyor. Benimle yaptığı diğer her şeyin aksine beni nazikçe keşfediyor, öyle ki burnumun kenarında bir gıdıklanma hissediyorum.

Beni becermiyor, beni öğreniyor. Karanlıkta Braille alfabesi gibi izimi sürüyor. İğrenç sözleri, burada gerçekte neler olup bittiğine dair dikkat dağıtıcı.

Yumruklarım yastığı sertçe sıkıyor ve kalçalarımı döndürerek onun çelik gibi uzun boyunun içimde gıcırdadığını hissediyorum. "*Daha sert.*" Sesimde çılginca bir ton var. Bu her neyse durmasına gerçekten ihtiyacım var.

B e n i ısırmasını, kullanmasını, ellemesini istiyorum. Bu sikişmektir. Bu . . . bu değil. "Sessiz

ol, Yaban Çiçeği."

Tüylerim diken diken oluyor. Sesi o kadar derin ki yemin ederim yer yerinden oynuyor. Kemiklerimi titrettiğine yemin edebilirim. Doğrudan bedenimle konuşuyor.

Sesimi yükseltiyorum, kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum. "Lütfen!"

Griffin anında içimden çekiliyor ama elleri bedenimden hiç ayrılmıyor. "Çeneni kapatmazsan biri seni duyacak, Nadia." Kelimelerin sert olması gerekiyor ama o kadar nazik söylüyor ki içime bir sarsıntı daha gönderiyor.

"Umurumda değil." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. *Umurumda mı?*

Pek emin değilim. Griffin'in elleri burada bana özel bir şeymişim gibi taparken doğru düzgün düşünemiyorum.

Ben kendimde değilim.

İri ellerinden biri öne doğru fırlayıp çenemi kavıyor ve ben de avuçlarımın üzerine doğru iterek çenemi omzuma doğru çeviriyorum. Gözlerimi önümdeki yastığa dikmek daha güvenli gelse de bakışlarım onunkilere çarpıyor.

Karşı bacağını bir güç gösterisiyle kaldırıyor, eli kıcımlı kavrarken ayağı yere düz basıyor.

İçime bir kez sokuyor ve ben de muhtaç bir inleme sesi çıkarıyorum. "Gözlerini benden ayırma."

Başımı sallıyorum, parmaklarının ucunun esneyerek çene kemiğime hafifçe bastırdığını hissediyorum.

Tekrar itiyor, şimdi yavaşça girip çıkıyor. "Ve sen sessiz kal."

Gözlerim parlıyor. "Hayır."

Bana şu anda verdiği gülümseme saf seks, saf meydan okuma ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor. Dili dışarı fırlıyor, ardından alt dişleri dolgun alt dudağını sıyrıyor ve bakışlarımı onunkinden uzaklaştırıyor.

"İyi o zaman." Gözlerim bir gamzeye takılıyor ve ona hülyalı hülyalı bakıyorum.

O çok ateşli.

İki parmağını ağzıma soktuğunda fark etmemem, onun içinde ne kadar kaybolduğumun bir kanıtı. Onları yanağıma kancaladı.

Ve sonra serbest bırakır.

Bir eli belimi kavlıyor, diğeri ağzımı dolduruyor, tüm bunlar olurken o içime pompalıyor. İticileri içimde sertleşiyor; elleri tenimde çelik gibi. Bedenimi uygun gördüğü şekilde kullanan karanlık, intikamcı bir Tanrı gibi. Altın rengi teni, belirgin göğsünün üzerinde hafif bir siyah saç teli, yontulmuş vücudunun her sert çıkıntısında parlayan ter.

Ama gözleri? Gözleri yumuşaklıkla parlıyor. Ve ben orada kayboluyorum. O bakışta.

Onu itiş kakışla karşılarken kalçalarım titriyor. Basınç oluşuyor ve sarılıyor. Vücudumla bu kadar ustaca oynarken o bakıştaki şefkat kalbimi sarmaşıklar gibi sarıyor.

Daha akıllı bir kız şu anda ne kadar kötü durumda olduğunu fark ederdi. Ama ben o değilim. Ben hayatta kalan biriyim. Bu yüzden göğsümdeki o hisleri bir kenara itip vücudumu saran alevlere, Griffin Sinclair'e'in vücudumu ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum.

"Siktir. Nadia. Ben . . . Seni çok iyi dolduracağım."

Tanrım. İnliyorum. Mükemmel bir uyum içinde o uçurumdan aşağı yuvarlanıyoruz. İçime boşalırken nefesinin altında küfrediyor ve ben haykırıyorum, sesler eliyle boğuluyor. Kendimi başka bir orgazmın çalkantılı sularına bırakırken gözlerimi kapatıyorum, teninin benimkine karşı şehvetli kayışını hissediyorum, beni umursamıyormuş gibi siken ama bana umursuyormuş gibi bakan bir adamın ellerinin altında parçalanıyorum.

Bana çok önemsiyormuş gibi bakıyor. Ve *bu* kesinlikle korkutucu.

GRIFFIN



Çadırımın tepesindeki direğe bakıyorum, ellerimi göğsümde birleştirmişim. Saatlerdir burada bu şekilde yatıyorum. Her şey saf karanlığa bakmamla başladı ve yavaş yavaş, şafak sökerken, sabahın mavi ışıltısı içeri sızdı ve şimdi bu çadırı oluşturan her direğin silüetini görebiliyorum.

Diğer çadırda olmayı tercih ederim.

Ama Nadia beni orada istemedi. Ve sanırım bu benim için bir ilk olabilir.

Onu bir vahşi gibi becerdim ve sonra bana gitmemi söyledi. Aylardır beni kovalayan ve kıvranışımı izleyen kız şimdi geri çekiliyor.

Tam da belki de aramızdaki bu çekime direnmenin hiç de doğru bir hareket olmadığına karar verdiğim anda.

Kahretsin, belki onun etrafında olmak bile *istiyorumdur*. Son birkaç yılını yalnız geçirmiş biri için bu korkutucu bir farkındalık. Sanırım yalnız olmaktan keyif aldım. Genellikle arkadaşlardan, havadan sudan konuşmalardan, gülümsemelerden sıkılırım. Burada, dağlardaki yerimin bana sağladığı huzuru seviyorum. Yalnızlığı seviyorum.

Yine de bu alanı ve zamanı biriyle paylaşma fikri şu anda o kadar da itici gelmiyor.

Ama sadece o kişi Nadia ise.

İnliyorum ve onu hatırladıkça aletim yeniden kabarıırken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Ben ona vururken omzunun üzerinden bana, ruhumun derinliklerine bakışı.

Sadece seks yapmak için çok uğraştım. Hatta onu ters çevirdim, bunun biraz mesafe koymama yardımcı olabileceğini düşündüm. Ama onunla, bu imkansız. Gözleri, barda kendime işkence etmekten hoşlandığım birkaç ons burbon gibi benimle alay ediyor.

En azından buna karşı koyabileceğim bir noktaya geldim. Nadia'nın sıcak bakır rengi gözleri mi?

Karşı konulamaz.

O gözlerde kaybolabilirdim. Dibe vururdum ama yine de yeterli olmazdı. Kendime Stefan yüzünden ondan uzak durmam gerektiğini söyleyerek aylarımı, hatta yıllarımı harcadım. Çünkü bunu ona yapamazdım. Çünkü o, huysuz bir sporcudan, kasabanın gözden düşmüş altın çocuğundan, henüz yüzleşmediği büyük bir yarım kalmış işi olan bir adamdan daha iyisini hak ediyor.

Çok parlak, altın gibi parlıyor. Ona uyacak birini hak ediyor.

Güzelliğin kontrastta olup olmadığını merak ediyorum. Hiçbir şey altını siyah kadar ışıltılı yapamaz.

Şiirsel, seni baş belası.

Ayağa fırlıyorum, dün gece uyku tulumuma düşmeden önce bıraktığım yığından kıyafetlerimi çılgınca çekip çıkarıyorum. Sabahın serin havası yüzüme çarptığında biraz nefes alıyorum. Çiftlikteki günlerimin sona ermekte olduğunu hatırlatıyor. Bu ayın sonunda sözleşmem sona eriyor. Ve sonra Spot ve ben dağlarda inzivaya çekileceğiz.

Tek başına.

Fermuarı açıp çadırımdan fırlıyorum, boşluğa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Hava.

Perspektif.

Nadia'nın çadırına doğru dönüyorum ama sonra kır çiçekleri tarlasına bakıyorum.

Ki bu daha iyi değil. Her yerde o var.

Tanrı aşkına, ben otuz beş yaşında bir adamım ve önünde koca bir hayat olan yirmi bir yaşındaki bir kız için elim kolum bağlı.

İyi bir adam çekip gider ve onu benim gibi bir adamın kalp acısından kurtarırdı. Yaptığım şeyler. Yaptığım hatalar. Bilseydi benden nefret ederdi. Bundan eminim. Bir alkoliğin parmağı altında büyüdü. İhtiyacı olan son şey kendini birine bağlamak.

"Günaydın." Mira'nın yumuşak sesi beni içten içe kendimi azarlamaktan alıkoyuyor.

Ters yöne dönüyorum ve onu evin arka verandasında oturmuş, battaniyeye sarınmış ve dumanı tüten bir bardak sıvıyı yudumlarken görüyorum.

"Merhaba," diye homurdanıyorum, daha fazlasını söyleyemeyecek kadar tedirginim.

Kendini beğenmiş bir gülümseme yüz hatlarına yayılıyor. Bana hep böyle bakıyor. Mira'dan çok hoşlanıyorum. Ama onun yanında kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu çok sinir bozucu.

"İyi uyudun mu?" Tek kaşını kaldırıp bir yudum alıyor ve gözleriyle yüzümü tarıyor. Sanki yeterince dikkatli bakarsa beynimi açıp dün gece baldızına yaptığım ve söylediğim iğrenç şeyleri görebilirmiş gibi.

Homurdanıyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum.

"Pek sabah insanı değilsin, ha? Uzun bir gece miydi?" Gözleri parlıyor ve yüz hatlarımı düzeltmek için kıcımlı yırtıyorum. *Bir şey biliyor mu? Bilemez. Mümkün değil.*

"Sadece biraz ayaktaydım." Herkese gitmesini söylemek isteyen öfkeli bir yanım olsa da ona karşı tam bir pislik olamam. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Arkamda bir fermuar sesi ve yumuşak adımlar duyuyorum ama durmuyorum. Kahveye ihtiyacım var. Bir ata binmeli ve günaha mümkün olduğunca uzak dağlara doğru gitmeliyim. Yıllardır alkolden uzaklaşıyorum ama bu sefer arkamda duran ve hiçbir şey olmamış gibi günaydın diyen cinsel cazibenin uzun içkisi.

"Nasıl uyudun?" Eve çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Mira ona soruyor.

"Harika." Nadia'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Kendini toparlamakta hiç zorlanmıyor.

O zaman kafama dank etti. Yapmamam gereken bir şeye teslim olduğum için mi kızgınım, yoksa daha fazlasını istediğim ve o istemediği için mi kızgınım?



"Bunu size yapmaktan nefret ediyorum," diye söze başladı arkadaşım, bize hazırladığı muhteşem gurme kahvaltıyı paylaşırken utangaç bir ifadeyle, "ama sanırım yarın yerine bugün çiftliğe geri döneceğiz."

Saat daha sabahın dokuzu ve hepimiz arka verandamdaki piknik masasında oturuyoruz, ben şapkamın siperliği altında oturup hüzünlenirken üçü de sanki bu eğlenceli bir kaçamakmış gibi sohbeti sürdürüyorlar.

Biri fark etse bile bir şey söylemiyor. Bu da beni neredeyse güldürüyor. Sanırım bu durumdan rahatsız olmayacak kadar sık huysuz bir piç kurusuyum.

Kafamın içindeki monolog bu sefer farklı olsa bile karakter.

"Tamam." Başımı kaldırmadan kalın kesilmiş çiftlik pastırması parçasını kestim.

"Üzgünüm dostum, yapman gereken birkaç şey daha olduğunu biliyorum ve bir gece daha kalacağımızı söyledim." Arkadaşımın yanaklarının biraz renklendiğini görüyorum, sonra gözleri ona sırttan karısına kayıyor.

"Ben sadece . . . Silas'ı özledim. Neden kimse size bir çocuğunuz olduğunda ondan kaçmak isteyeceğinizi ama aynı zamanda ondan uzak olmaktan nefret edeceğinizi söylemiyor?"

Mira bir kahkaha patlatıyor ve Stefan gözlerini deviriyor.

"Bir ya da iki gece uzak kalmanın bizim için iyi olacağına beni ikna etmek için haftalar harcadı. Ve şimdi ..." Başını sallıyor ve gülümsüyor, gözleri o kadar sevgiyle parlıyor ki izlemek neredeyse zor.

"Merak etme," diyorum ağzım yemekle doluyken.

"Nadia, Griff'i yarın çiftliğe geri götürmenin bir sakıncası yok, değil mi?" Stefan sorar.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden önce gözleri hafifçe açılıyor ve tek düşünebildiğim, arkadaşlarımın beni buraya arabayla gelmeye ikna etmelerine izin vermemeliydim. Şu anda kaçış aracımı gerçekten kullanabilirdim.

"Tabii ki hayır."

"Tamam, harika." Stefan rahatlamış görünüyor. Ama Mira'nın yüzünde hâlâ o ifade var. Keskin gözleri Nadia ve benim aramda gidip geliyor, dün gece bizi duyup duymadığını merak ediyorum. Onu kandırmadığımı hissediyorum.

Parmaklarımı daha önce ağzına sokmalıydım.

"Harika!" Nadia çok parlak bir sesle "Harika!" diyor ve Mira sırtarak elindeki kupayı dudaklarına götürüp kapatıyor.

Nadia ve ben sözsüz bir şekilde kahvaltıyı toparlıyoruz ve iki gergin anne babanın dağdan aşağı bir saatlik yolu geri dönebilmeleri için eşyalarını toplamalarına izin veriyoruz. Onlar kamyonetlerine binerken ön verandada birbirimizden güvenli bir mesafede duruyoruz, garaj yolundan çıkıp virajdaki ağaçların arasında kaybolurlarken bize el sallıyoruz ve sonra aramızda sessizlik uzanıyor.

Gözlerim Nadia'nın profilinde geziniyor ve o dudaklarını birbirine dolayarak rahat olamayacak kadar hareketsiz duruyor.

Ondan on dört yaş büyük olabilirim ama nasıl oluyorsa hoşlandığım bir kızın yanında hâlâ garip davranabiliyorum. Dün gece kıyafetlerimi kapıp beni kapıdan dışarı itmesi cidden büyümü bozuyor. Özellikle de gerçekten önemseydiğim bir kızla hiç birlikte olmadığımı düşünürsek.

Seks çok ateşliydi ama ellerimin onun çıplak sırtındaki görüntüsü de hoşuma gidiyordu. Altımda kıvrınması. Adımı inleyişini.

Tekrar benim adımı inlemesini istiyorum, sadece benim adımı.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersliyor, altın rengi saçlarından birkaç tutam dolgun dudaklarına doğru savrulurken.

Bir centilmen onun istediğini yapardı, ama ben hiçbir zaman böyle bir şey olduğumu iddia etmedim. Bu yüzden bakmaya devam ediyorum. Denesem bile gözlerimi ondan ayırabileceğimden emin değilim.

"Ne gibi?"

Gözlerini deviriyor, kollarını kavuşturuyor ve tüm bunlar göğüslerini gerçekten dikkat dağıtıcı bir şekilde yukarı itmeyi başarıyor. Tıpkı benden istediği gibi yüzüne bakmayı bırakıyorum ve bakışlarımın güneye düşmesine izin veriyorum.

Sanki onu ne kadar çok istediğimi biliyormuş ve bundan zevk alıyormuş gibi alaycı bir gülümsemeyle başını bana doğru çeviriyor. "Sanki beni kahvaltıda yemek istiyormuşsun gibi."

Kıkırdıyorum. Kendime engel olamıyorum. Kız açık sözlü ve bu yönünü seviyorum. "Saçmalama." Sanki onu gücendirmişim gibi kaşlarını çatıyor. "Ben zaten kahvaltı ettim."

Şapkamın kenarını fırçalıyorum ve ona en kibar altın çocuk gülümsememi veriyorum. Şapkamın ucuyla, beyaz dişlerimi göstererek. Lanet olası bir filminden fırlamış gibi. Her seferinde işe yarıyor.

Bu da bir istisna değil ve oradan uzaklaşırken elimde olmadan şişiyorum. Çünkü ben ona kahvaltıda yemek ister gibi bakıyor olabilirdim ama o daha iyisini yapmıyordu.

Tripod ayaklarımın dibinde zıplarken evin arka tarafına doğru salınarak ilerlerken omzumun üzerinden birkaç veda kelimesi savuruyorum.

"Ama sen hazır olduğunda ben de tatlıya hazırım, Kır Çiçeği."

GRIFFIN



Çadırda geçirdiğim gecenin anıları beni durmaksızın hırpalarken, dağlardaki ÖZEL OASİSİM birdenbire kişisel işkence odama dönüştü. Günü ön basamakları onarmak ve arka güvertedeki birkaç tahtayı değiştirmekle geçiriyoruz. Nadia yardımsever ve çalışkan biri. Birbirimize karşı biraz sert de olsa samimi davranıyoruz. Nadia için sertlik, güvenli bir mesafede durmak anlamına geliyor. Benim içinse, güvertemde diz çökerken giydiği mini etekle kıcını her görüşümde sikimin seğirmesi demek.

İşimiz bittiğinde, araziyi keşfetmek istediğini söyleyerek kır çiçekleri tarlasına doğru yola çıkıyor. Elinde günlüğü, çiçeklerin arasında bir yer bulana ve tuval ciltli kitabı açıp kalemi kağıda geçirmeden önce toprağın üzerine oturana kadar uzaklaşmasını izliyorum.

Tamamen ürkütücü olmasaydı, bana onu hatırlatmaktan başka bir şey yapmayan bir çiçek tarlasının arasında huzur içinde otururken fotoğrafını çektim. En kötü ihtimalle yabani otlar, en iyi ihtimalle bir mucize. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kurtulamadığım bir şey.

Kızla geçirdiğim bir geceden sonra tam bir ahmağa dönüştüğüm için içimden kendimle alay ederek inliyorum. Bu bana o kadar ters ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yüzden, bir şeyleri kırmayı tercih ettim.

Kış geçirmek için her zaman bir fırtınayı atlatmama yetecek kadar odun ve çıram olduğundan emin olurum. Nadia tarlada melek gibi görünürken ben de baltamı çıkarıp odun kesme işine girişmeye karar verdim.

Fiziksel emeği her zaman tedavi edici bulmuşumdur ve bu da bir istisna değil. Kütüğü hizala, baltayı kaldır, baltayı bırak. Bir şeyler kır. Durula.

Tekrarla.

Hareketlerin basitliği içinde kaybolmayı kolaylaştırıyor ve ben de öyle yapıyorum. Tişörtümü ancak sıırsıklam olduğumda ve düpedüz rahatsız edici bir hal aldığında çıkarmayı bırakıyorum. Ne kadar kestiğimden emin değilim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ne kadar süredir devam ettiğimin tek kanıtı yanımda büyüyen yığın.

Kesinlikle ihtiyacımdan fazla.

Ama sırtımdaki kaslar ağrıyana ve kollarım yorgunluktan titreyene kadar devam ediyorum. Sadece hissettiğimde duruyorum. *Onu*. Nadia'nın gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğimde hissettiğim şey. Bunu açıklayamam ama aramızda bir çekim, bir enerji var ve bu, modası geçmiş bir barın arkasındaki o kirli tuvalette, o mutlak eziğin sanki orada bir şey kaybetmiş gibi dilini onun boğazına soktuğu ilk günden beri var.

O lanet çocuktan nefret ediyorum.

Duruyorum, baltayı yere atıyorum, bir ter damlası omurgamın girintisinden aşağı inerken nefes nefese kalıyorum. "Bana baktığını hissedebiliyorum Nadia," diyorum arkamı bile dönmeden.

"Bu kadar güzel görünmeye hakkın yok Griffin Sinclair." Sahada geçirdiği zamandan sonra sesi daha iyi geliyor. Daha çok kendisi gibi.

Sırtarak dönüyorum. Kendime engel olamıyorum. İyi göründüğümü söylediğini duymak omuzlarımdan bir yük atıyor. Belki de dün gece için hayal kırıklığına uğramamıştır.

"Beni bir et parçası gibi hissettireceksin, Wildflower."

Kolunun altına sıkıştırdığı günlüğüyle şımarık ve şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. Oraya ne yazdığını çok merak ediyorum. Emin olmak için ruh halini değiştiren bir şey.

"Aç mısın?" Alnımı ön kolumla silerek soruyorum ve pembe bir kızarıklığın yanaklarında gezinmesini ya da az önce sorduğum şeyin ikili anlamını fark etmek bile istemiyormuş gibi kalçasını kaydırıp hızla başka tarafa bakmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kirpiklerinin altından bana baktığında, beni işaret ediyor ve azarlayan bir kaş kaldırıyor. "Akşam yemeği için."

"Aklını başına topl, Junior." Güldüm, eldivenlerimi kütüğün üzerine fırlattım ve ona doğru yürüdüm.

"Bir gömlek giyebilir misin?" Bir elini çıplak gövdemın üzerinde gezdiriyor, beni gerçekten gücenmek için biraz fazla takdir ediyor.

"Neden?" Farkında değilmişim gibi davranıyorum.

"Aptal numarası yapma, Sinclair."

Yakalandın.

"Hayır, dün saman balyalarını boşaltırken beni gözlerinle becerdiğini fark etmemiş gibi yaparsam aptalı oynamış olurum."

Bir kahkaha atıyor ve yanımda eve doğru yürüyor. Bütün gün olduğundan daha fazla yaklaşıyor. "Değildim!"

"Kesinlikle öyleydin. Ve bu konuda kendimi çok rezil hissettim." Elimi göğsüme bastırarak gücenmiş gibi yapıyorum. "Daha iyisini bilmesem, beni sadece vücudum için istediğini söyledim."

"Olmadığımı kim söyledi?" Yüzünü nötr bir ifadeye zorlarken omuz silkiyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Parmağımla onun ışıltılı kahverengi gözlerini işaret ediyorum. Onu her seferinde ele veren gerçeğin havuzları. "Öyle."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Sen de bana *öyle* bakıyorsun, Kır Çiçeği."

Biraz afallamış bir halde olduğu yerde durur. "Senden nefret ediyorum, Griffin Sinclair!"

Onun sahte öfkesine gülüyorum ve yürümeye devam ediyorum. Ona tatlımı yapmadan önce kızın karnını doyurmalıyım. "Ne derler? Nefret ve sevgi aynı madalyonun iki yüzüdür?"

"Çok eski bir deyiş olmalı. Hiç duymamıştım."

"Velet." Sırıtiyorum ama arka merdivenlerden çıkarken arkamı dönmüyorum.

"Yemekten sonra sana bir ders vereceğim, Kır Çiçeği!" Ona yemek hazırlamak için evime girerken arkamdan gelen müzikal kahkahalarını duyarak geri sesleniyorum.

Burada benimleyken sesi çok iyi geliyor.



GECE SICAK ve Nadia arka verandadan manzaraya bakmaktan kendini alamıyor. Manzaranın tadını mı çıkarıyor yoksa bana bakmaktan mı kaçınıyor tam olarak emin değilim, ama her iki durumda da bu konuda fazla endişelenmiyorum. Bu bana yakalanmadan onu içeri almak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Ve onu içine almaktan kastım, bakmak. Aval aval.

Ben buradayım. Kendi alanımdayım. Son iki yıldır zihnimin kendi küçük köşesini işgal eden kadınla. Onu oraya ittim, düşündüm ki

Berbat zihnimin karanlık bir köşesi beni onu takıntı haline getirmekten alıkoyabilirdi.

Şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Ne kadar büyük bir aptallıkmış bu. Yaptığım pek çok hatayı unuttum ve görmezden geldim. Onunla da aynı şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm.

Sorun şu ki, Nadia bir hata değil.

Tanıştığımız gece. Binicilik dersleri. Ona aldığım at. Lanet köpek. Hepsi büyük bir kozmik şaka, her fırsatta onu yoluma çıkarıyor.

"Çiçek tarlasından gün batımını izlemek istiyorum."

Beni öldürmeye çalışıyor.

"Tamam," diyorum, istediği her şeyi yapmasına asla engel olmak istemiyorum. Ayrıca, onu o alanda izlemeyi seviyorum.

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve tarlayı avlunun geri kalanından ve padoklardan ayıran uzun ahşap kapıya doğru ilerliyor. Solunda küçük kırmızı ahır ve sağında basit direk tarzı padoklar. Burası tam olarak Cascade Acres değil. Cascade'i tamamen gösteriş, ihtişam ve şov peşindeyken satın almıştım. Burası *benim*.

Basit, rahat, vahşi ve asi bir güzelliğe sahip. Buraya mükemmel uyuyor.

Gidişini izliyorum ve göğsümün ortasında bir sarsıntı hissediyorum, sanki beni tasmamdan tutmuş ve az önce çekiştirmiş gibi. Dudaklarım titriyor. Bu kız beni boğazımdan yakaladı ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Kahretsin, istediğinden bile emin değilim.

Burada olmak başka bir şey. Birlikte olamayışımızın gerçeklerinden uzak bir balonun içindeyiz. Ama vadiye geri döndüğümüzde farklı olabilir.

Ve eğer sadece bu gecem varsa, o zaman burada oturup onu izleyerek harcamamalıyım. Bunu yaşamalıyım. Yıllarca hayatımın geçip gitmesini izledim ama Nadia yanımdayken daha fazlasını istiyorum.

Bir köpek istiyorum. Arkadaş istiyorum. *Onu* istiyorum.

Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan bacaklarım ona doğru hareket ediyor. Sadece çadırımdan gri battaniyeyi almak için duruyorum, dün gece onun kokusundan kaçmak için bir köşeye ittiğim battaniyeyi. O lanet tatlı güller bütün gece benimle alay etti.

Çitlerin arasından eğilerek ona doğru en hızlı yolu seçiyorum. Dönüyor, gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor ve nefesim ciğerlerimde kesiliyor.

O kadar güzel ki, bazen ona bakmak neredeyse acı veriyor. Yumuşak gülümsemesi sıcak, vahşi gözleriyle eşleşiyor. Onun yaşındaki bir kadın için çok şey görmüş gözler. Ne kadar tatlı görüldüğü ve ne kadar cesur küçük bir şeytan olduğu arasındaki ikilem beni etkiliyor.

Benim kılık değiştirmiş küçük cadalozum. Gizli bir suikastçı gibi silah kullanabilen masum yüzlü kız.

Sıcak.

Ve dün gece yaptığı gibi omzunun üzerinden bana bakması?

Daha sıcak.

Geri kalan zamanımda en sevdiğim şey bu olacak.

"Burası çok güzel." Gözleri tarlada gezinirken iç geçiriyor. "Bu kelimeyi fazla kullanıyoruz, biliyorsun. *Güzel*. Güzellik. Dolu. Bence pek çok şey göze hitap ediyor ya da hoş a gidiyor. Ama burası gerçekten çok güzel. Daha önce böyle bir şey gördüğümde emin değilim. Evcilleşmemiş gibi bir şey. Tamamen huzur verici. Doyamıyorum. Gitmek bile istemiyorum."

Beni öldürmeye çalışıyor.

Yutkunuyorum, onun yanına geldiğimde boğazım aniden olağanüstü kurudu. Son zamanlarda bir kadına bu kadar vurulduğumu hissetmemiştim.

"Bu noktaya mükemmel uyuyorsun."

Küçük, küçümseyici bir kahkaha atıyor ve bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Güzel ve evcilleşmemiş. Ben de buranın bu yönünü seviyorum."

Bakıyorum

aniden utanarak uzaklaştı ve oturmadan önce battaniyeyi önümüze serdi, altın, mercan ve sıcak pembe ile sıçrayan gökyüzüne baktı. Koyu mavi kenarlardan süzülüyor.

Bir süre sonra Nadia yanıma oturuyor. Gözleri gökyüzünü bulurken alt dudağı da titriyor. "Ama huzurlu değil. Huzurlu hissetmiyorum. Kendimi çok bağırsız hissediyorum. Yönüm, amacım ya da kendi ailem yokmuş gibi. Benim Stefan'ım var ama onun başka herkesi var. Ve şimdi Hank'i bile aldı. Ben hala o pisliği babam olarak görüyorum. Ve bir şekilde kendimi geride hissediyorum. Benim yaşımdaki tüm bu insanların hayattan ne istediklerini bildiklerini, okula gittiklerini, işi bulduklarını ve hayatlarının devam ettiğini görüyorum. Ve bir de ben varım, daireler çizerek yüzüyorum."

Homurdanıyorum ve avuçlarıma yaslanıyorum. Bu duyguyu iyi bilirim. "Veterinerlik okuluna giremedin mi?"

Gülümseyerek karşılık veriyor. "Evet." "O zaman oraya git ve ez onu."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Belki de mirasımı bir kurtarma merkezi k u r m a k için kullanmalıyım. Kovboy gibi emekli yarış atları için. Sanırım bu hoşuma gider."

Ona kaşlarını çatıyorum. "İkisini de yapabilirsin."

Burnu kırışıyor, sanki paranın onda olduğunu biliyor ama bunu çirkin buluyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin."

"Öylece mi?"

"Evet, Kır Çiçeği. Aynen öyle. Sanki seni yetiştiren o pislik, sana bıraktığı boktan daha fazlasına layık olmadığını düşündürmüş gibi. Ama ona göstereceksin. Göstereceğini biliyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdan bir şey geçiyor ... bir his, bir bakış. Ne olduğunu anlayamıyorum ama o kadar ağır ki bakışlarımı ondan ayırıp manikürlü parmaklarına bakmaya zorluyor beni.

"Futbolcu olmak istediğinizi hep biliyor muydunuz? Amerikan futbolu oyuncusu yani." Kafamı kaldırdığımda göz kırpmıyor. Bu gerçekten hoşuna gidiyor.

"Kahretsin, hayır. Benim yolum gerçekten kıvrımlı bir yol, Wildflower. Doğruyu söylemek gerekirse, küçük bir çocukken hep şu anda yaptığım şeyi yapmak istediğimi düşünürdüm. Basit bir hayat yaşamak. Atlarla çalışmak, tıpkı büyükbabam gibi."

Battaniyenin üzerine uzanıyor, ellerini yanaklarının altında birleştiriyor ve o büyük, kahverengi gözlerini bana çeviriyor. "Bir de bana sor."

"Annemle babam at insanı değildir. Süslü kahvelerden ve golf takıntısından bunu anlayıp anlamadığınızdan emin değilim."

Gülüyor ve bu hafif ve havadar. Ve kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Atları annemin babası olan büyükbabamdan öğrendim. Ailesiyle birlikte bölgede bir sığır çiftliğinde büyümüş. Beni erkenden ata bindirdi. Bildiğim her şeyi bana öğretti. Onunla geçirdiğim günleri çok seviyordum - ta ki bir futbol topu fırlatıp hayatımın bununla ne hale gelebileceğini görene kadar. Birkaç rodeo yaptım. Bir ya da iki ata bindim. Ama sonra ilgimi kaybettim. Fırlatma kolum çok değerli hale geldi. Başarı bağımlılık yaptı."

İç çekiyorum. Çocukluğumu anlatmak, kendimi zaten olduğundan daha da başarısız hissetmeme neden oluyor. Yaptığım pislige düşmek için iyi bir nedenim yok. Açgözlülük ve ego.

"Kazadan önce tam bir dangalaktım. Benden pek hoşlanacağını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de o halimden pek hoşlanmıyorum."

"Nasıl olur?"

"Çünkü her şeyi hafife alıyordum. İyi talihim. Ailemin. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Daha çok kazanmak, daha çok sevişmek, daha çok satın almak istedim. Her şeye sahiptim ama asla yetmiyordu. Açgözlü ve ukalaydım. Dokunulmaz olduğumu sanıyordum. Evrenin bizi yerimize koymak gibi büyüleyici bir yöntemi var ve sanırım bana olan da buydu. Gerçekten çok aptalca kararlar verdim."

"Bence kendine çok yükleniyorsun."

"Çünkü yaptığım onca şeyi bilmiyorsun." "Tamam."

"Neden bana hep bunu veriyorsun?"

Omuz silkiyor, battaniyenin üzerinde yattığı yerden bana bakıyor, saçları bir hale gibi etrafına dağılmış. "Çünkü yanıldığını söylemem seni buna inandırmayacak. Nefesimi saklayacağım."

Kıkırdıyorum ve yanına uzanıyorum. "Kulağa terapiden bir replik gibi geliyor." "Öyle."

"Burası bana terapiye ihtiyacım olduğunu söylediğin yer mi?" Tanrı biliyor ya, ailem denedi.

"Gitmene neden olur mu?"

Meraklı bakışlarını karşılamak için başımı çeviriyorum. "Geçmişte olmadı." Gülümsüyor ama kasvetli bir gülümseme. "O zaman ben de nefesimi buna saklayacağım."

"İhtiyacın olursa anlarsın. Benim vardı." Homurdanıyorum. "Hâlâ ihtiyacım var."

Ona doğru dönerek, ellerimi yanağımın altında birleştirerek onun pozisyonunu taklit ediyorum. "Terapiye ihtiyacın olduğunu nasıl anladın?"

"Çünkü başıma gelen potansiyel olarak iyi her şeyi sabote etmeye devam ettim. Çünkü kafamın içinde bana değersiz olduğumu söyleyen ses, mutlu olmayı hak ettiğimi söyleyen sestten daha yüksekti."

"O ses bende de var," diye mırıldandım. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gülüyor ama ses tonunda hiç eğlence yok. "Çünkü yemin ederim, bunu dinlerken yüzünde, vücudunda görebiliyorum. Sanki ben de duyabiliyorum."

Gözlerimiz birkaç dakikalığına kilitleniyor ve aramızdaki hava çatırdıyor. Dudakları sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama iç çekip sırt üstü dönüyor ve serin havanın görünmez bir duvar gibi aramıza girmesine izin veriyor.

"Gün batımını izleyelim. Sonra ben yatacağım."

Onu kendime doğru çekmeliyim. Ona ihtiyacı olan şeyin ben olduğumu, böyle bir bağlantı karşısında hiçbir şeyin çok karmaşık olmadığını söylemeliyim.

Ama bence bu muhtemelen yalan olur.

OceanofPDF.com

NADIA



GRIFFIN tarlada yanıma uzandı ve aramızda dostça bir sessizlik uzandı. Benimle flört etmiş, sonunda yemime karşılık vermiş olabilir, ama bunu daha ileri götürmedi. Ellerini üzerime koymadı. Üstüme çıkıp kıyafetlerimi çıkarmadı ama benimle soyunduktan sonra da ortadan kaybolmadı.

Bana sanki onu büyülemişim gibi baktı. Sanki bir hazineymişim, onun için değerliymişim gibi. Orada benimle yattı, dokunmadı. Sadece konuşuyordu. Beni dinledi ve sözlerimi zihninde evirip çevirdiğini görebiliyordum. Daha fazlasını istediğini görebiliyordum ama benim alanıma saygı duyuyordu. Sanırım ona kıyafetlerini verip iyi geceler dilediğimde kendimi açıkça ifade etmiştim.

Onu kovdum çünkü kendimden geçiyordum. Onunla seks yaptıktan sonra içime çöken karmaşık duygular tamamen tüketici ve karmaşıktı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bir çocuk tarafından tüketilmek istemiyorum. Bir erkek tarafından. Her neyse. Başka birine karşı bu kadar savunmasız olmak istemiyorum. Nokta.

O da bunu anlıyor. Buna saygı duyuyor.

Ama şimdi burada çadırımda uzanmış, onun çok daha az centilmen olmasını diliyorum. Büyüyen, kaba, pis konuşan bir beyefendi. Anla işte.

Evinde kalmak yerine burada kalmak için benimle mücadele etmeye çalıştı. Ama ben kabul etmedim. Onunla o evde kalmak çok cazip olurdu.

Dün gece beni sahiplenme şekli. Sert sözleri, şehvetli dokunuşları. Tanrım, sert dokunuşları. Hiç böyle seks yapmamıştım. Diğer kişinin ellerini tam olarak nereye koyacağını bildiğini hissettiğim seks. Ne zaman. Ne kadar sert.

Beni ateşleyecek bir şey söylemeyi biliyordu. Ardından da beni kendimden geçirecek tatlı bir şey.

Griffin Sinclair ile seks aynı anda hem iğrenç hem de romantikti.

Aynı zamanda bağımlılık yapıyordu. Burada yatarken fark ettim, tekrar tekrar oynatıyordum. Beni doldururken parmakları ağızımdaydı, gözlerindeki şefkat, ellerindeki hürmet. Ona gitmesini söylediğimde yüzünün bir an için hayal kırıklığıyla dolması.

Genelde erkekler buna bayılırdı ama Griffin düpedüz yaralı görünüyordu. Sanki bütün gece kalıp bana sarılacakmış gibiydi. Yüzündeki bu ifadeden nefret ediyordum. Onun kollarında yatmaktan başka bir şey istememekten nefret ediyordum.

Uyku tulumunu yüzüme doğru çektim ve sessiz, sinirli bir çığlık attım. Planım anlamsız erkeklerle anlamsız seks yapmayı bırakmaktı ve bir geceliğine kuralımı bozabileceğimi düşündüm. O kaşıntıyı kaşıyabileceğimi düşündüm.

Sorun şu ki, Griffin haklı. Aramızdaki hiçbir şey anlamsız gelmiyor. Ve burada oturup görüşüm bulanıklaşana kadar günlük tutmak beni tam olarak bu sonuca getirdi.

Bir erkeğe karşı bir şeyler hissetmek beni her zaman korkutmuştur. Bu annemin hayatını mahvetti -neredeyse benim hayatımı da mahvediyordu- ve duyguları ve seksi ayrı tutmak benim için ne yazık ki kolay bir çizgi oldu.

Ta ki Griffin siktiğimin Sinclair'i huysuzluğu ve kıllı sakalıyla gelip serimi mahvedene kadar. Gömleksiz oduncu rutinini boş ver. Bu sadece zalim bir ayartmaydı.

Bir anlamı olan bir seks yapmaya hazır olduğumdan emin değildim ama gittim ve yaptım. Ve şimdi taşaklara takılıyorum.

Kardeşimin en iyi arkadaşı. Benden birkaç yaş büyük bir adam. Dışarıdan bu kadar yanlış görünen bir şeyin bu kadar doğru hissettirmesi çok tuhaf.

Uyku tulumunu ters çevirip ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bu muhteşem vaha etrafında çalışarak geçen bütün bir günün ardından yorgun düşmüş olmalıyım. Ama gerginim. Kafam karışık. Hayal kırıklığına uğradım.

Azgın.

Evet. Lanet olsun. Azgın.

Ya ona yakın olmalıyım ya da ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım. İliklerime kadar biliyorum. Seçeneklerim şunlar: arabama atlayıp Griffin'i burada terk etmek, ki bu beni büyük bir pislik yapar ama kursu kurtarabilir

ya da o eve gider, kapıyı çalar ve ona her şeyi anlatırım.

Her şeyi ortaya dökmek. Tekrar sevişmek istemesi ihtimaline karşı bana istediğini elde ettiği trajik küçük bir kızmışım gibi davranması riskini göze al.

Yapmayacak. Bunu biliyorum.

İçten içe beni geri çevirmeyeceğini biliyorum. Değişimi gördüm. *Hissettim.* Ve işin en korkutucu kısmı da bu. Eğer kendimi ona açarsam, bu beni mahveder mi? Okulu bırakmak istememe neden olur mu? Hayallerimden vazgeçmeme mi? Onunla birlikte dağlara mı saklanacağım?

Kulağa neredeyse cazip geliyor ama sırf bunu yapmak için her şeyden vazgeçseydim kendimi asla affetmezdim.

Zihnim en kötü senaryoları düşünürken kalp atışlarım hızlanıyor ve nefeslerim endişeli pantolonlara dönüşüyor.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ayağa kalkarken uyku tulumunu üzerimden atıyorum ve çadırın kapağından içeri dalıyorum. Ayakkabı giyme zahmetine bile girmiyorum. Griffin'in güzel küçük dağ evinin ön kapısına doğru koşarken nemli çimenler ayaklarımın altını gıdıklıyor.

Kapıya vuruşum kararsız. Omzumun üzerinden kısa bir süre bakıyorum, acaba şu anda durduğum yerden sadece birkaç adım ötede park etmiş olan arabama doğru koşmalı mıydım diye düşünüyorum. Birbirine bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak iki seçenek.

Kapı açılıyor ve Griffin boşluğu dolduruyor, çıplak göğsü ve şişkin pazuları kayan siyah desenlerle kaplı. Koyu renk saçları gevşek ve dağınık, hâlâ parmaklarımın arasından aktığını hissedebiliyorum. Üzerinde sadece bir çift basit gri şort ve endişeli bir kaş çatma var.

Bu kaş çatmaya bayılıyorum.

"Neyin var?" Sanki baltalı bir katil beni buraya kadar kovalamış gibi arkamdan bakıyor.

"Korkuyorum," diye mırıldanıyorum, büyük boy kazağımın bilek manşetlerini yumruklarımın arasında sıkarak.

"Neyin?" Sanki dışarıda bir şey varmış gibi hâlâ öteme bakıyor, kalın bir kolu belimi sarıyor ve sırtımın küçük kısmına bastırıyor, beni evinin korumasına çekerken o da yanımdan geçiyor. O benimle yer değiştirirken göğüslerim çıplak göğsüne sürtünüyor, sanki ben evinin güvenliğinde kıvrılırken o dışarı çıkıp içimdeki ejderhaları öldürebilirmiş gibi.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Nadia." Dönüyor, omuzlarımı kavlıyor ve gözlerimin içine bakabilecek kadar eğiliyor. "Dışarıda bir şey duydun mu? Bir şey gördün mü?"

Gözlerimi kırıştıyorum, tekrar cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

"Lanet olsun." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve tekrar karanlık avluya dönüyor. "Orada tek başına kalman konusunda seni dinlememem gerektiğini biliyordum. Her zaman bu kadar sert olmana gerek yok."

Arka kapının yanında asılı duran tüfeğe uzanıyor ve parmaklarım pazusunu bularak onu durduruyor. Pembe tırnaklarım oradaki siyah mürekkeple mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

Bu doğru. Onun evi yerine çadırdaki kalmak konusunda saçma bir şekilde inatçı davranmıştım. Boşluğa ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Bundan korkuyorum." Ona bakamıyorum bile. Gözlerimi göğsüne dikmiş, bu güzel adamın benden duymayı hak ettiği kelimeleri arıyorum delicesine.

"Bu." Aramızda bir parmak sallıyorum. "Bundan korkuyorum. Bizden. Senden." Yüzümü tavana çeviriyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken kapı pervazının çizgilerini izliyorum. "Ben kendimden korkuyorum."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama nedenini bilmiyorum. Griffin az konuşan bir adamdır. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. İhtiyacı olan şeyin ben olmayacağını bilmeliydim. O hayattan ne istediğini bilen bir adam ve ben de çiçekleri tozlaştırır gibi erkekten erkeğe koşturan bir kıyım. "Biliyor musun, boş ver. Bunu söylediğimi unut." Gülüyorum, ama bu karanlık bir kahkaha. "Başka bir şeyin peşinde olduğunu anlamalıydım." Onu iterek geçmeye çalışıyorum. Kaçıyorum. *Lanet olsun.* Çocukça mı davranıyorum? Belki de. Ama kafamı allak bullak etti. Pek mantıklı konuşmuyorum ve bunun farkındayım.

Ama ön kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor, ağır kordonlu kolları beni bir mengene gibi sararken sırtım göğsünün sıcaklığına bastırıyor. "Bana neyin peşinde olduğumu söyleme, Kır Çiçeği." Sesinde şimdi bir tehlike var, sanki onu kızdıracak bir şey söylemişim gibi. "Senin peşinde olmayan her erkek lanet bir aptaldır."

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, onun derin ve gür sesini bile zor duyuyorum.

"O zaman neden beni itip duruyorsun? Ya da benim seni uzaklaştırmama izin veriyorsun?" Sesim küçük, üzgün ve biraz da kırık çıkıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor,

sanki bu soruya ses vermenin utancını engelleyebilirmiş gibi. Neden bana sahip olmak için dünyayı yakıp yıkmadı?

Gözlerimi yakalamak için eğilirken sakalı boynumun kenarına sürtünüyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kasabadaki erkeklerin yarısıyla çıkan en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olduğum için mi? Benden istediğini şimdi aldın diye mi?" Bu büyük bir abartı ve üzücü bir alaycılık denemesi. Kızgın ve kavgacı olmam da mümkün - bu benim varsayılan modum.

Kolları bedenimi daha da sıkı kavıyor, bir eli çenemi kavıyor ve beni ona döndürüyor. Gözlerinde saf öfke dans ediyor, ama daha önce gördüğüm türden bir öfke değil. Bu farklı. Öfkeden çılgına dönmüştü. "Sana sunabileceğin tek şeyin bacaklarının arası olduğunu kim söyledi?"

Boktan babam ve o zamandan beri tanıştığım her boktan adam.

Parmaklarını telaşla saçlarında gezdiriyor. "Seni değerinden şüpheye düşüren her erkeği gerçekten parçalara ayırabilirim."

Alay ediyorum ve başımı sertçe sallayarak başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Parmakları çenemi ısırtıyor. "Sana bunu söylerken yüzüme bak, Nadia." Gözlerimi hızla kırptırıyorum ama vahşi bakışlarını tutuyorum. "Kiminle birlikte olduğun umurumda bile değil. Vancouver'daki bütün siklere binebilirdin ve ben yine de seni isterdim. Seni beklemekten mutluluk duyuyorum. Neden biliyor musun?"

"Hayır," diye homurdanıyorum. Bunu neden umursamadığını gerçekten anlayamıyorum.

Bana bakarken dudaklarında vahşi bir gülümseme beliriyor. "Çünkü benim aletim bineceğin son alet olacak."

İnanılmaz bir kahkahayla birlikte damarlarımda şok dolaşiyor. "Kendini beğenmiş bir orospu çocuğu olabiliyorsun, Sinclair."

Dudakları seğiriyor ama "Bu doğru" derken hâlâ son derece gergin. Karmaşık takımyıldızlar, karanlık noktalar ve saf ışığın parlak parıltılarıyla dolu gece gökyüzüymüşüm gibi bana bakarken başparmağı çene çizgimi okşuyor. "Seni kendimden uzaklaştırıyorum çünkü senden on dört yaş büyüğüm. Senin henüz yaşamadığın bir sürü şey yaşadım. Kendimi o kadar bitkin hissettiğim günler oluyor ki, senin ilgine layık olduğumu bile düşünmüyorum. Yükümün içinde yüküm var. Ama bunu her geçen gün daha az önemsiyorum. İyi olmak için çok çabalıyorum, Nadia. Senin için iyi olmak istiyorum."

Kolları etrafımda yumuşuyor ve kucağının kafesinde dönüyorum, bunu yaparken her temas noktasını hissediyorum.

"Diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Bunu çoktan aştım ve her şey paramparça olduğundan beri bana yeniden hayat veren tek şeyi almak için kardeşinden izin istemiyorum. Olgun olmaya çalışıyorum. Kendini bulman için sana alan tanımaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, benim de çözmem gereken şeyler var. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Ama hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Sana layık olmak istiyorum. Korkarım henüz o noktada değilim. Henüz olmadığımı *biliyorum*."

Elleri kafatasımı en narin cam parçasıymışım gibi kavlıyor, başparmakları döktüğümü bile fark etmediğim gözyaşlarıma sürtünüyor.

"Ben de korkuyorum." Nefesi ıslak yanaklarımda fısıldıyor ve gözlerimiz birlikte kapanırken alnı benimkine yaslanıyor. "Korkuyorum çünkü sana dünyayı vermek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Henüz değil."

Ellerim yumruk olmaktan çıkıp onun üzerinde kayıyor, karnının sert hatlarını keşfediyor. "Bana hemen şimdi ver. Bana her seferinde bir gün ver. Seninle her gün daha güzel ve ben sadece daha güzel günler istiyorum."

Yüksek sesle yutkunuyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Sözlerim havada asılı, eğer uzanıp onları almazsa aramızdaki zeminde paramparça olacakmış gibi duruyor. *O zaman* bu etkileşim korktuğum gibi olacak, daha önceki öfke patlamamı boş verin. Eğer beni şimdi geri çevirirse, bir daha asla topar-

"Sana tüm haklarımı vereceğim, Nadia. Her birini. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Seni ilk gördüğüm andan beri güçsüzüm." Derin sesi, az önce söyledikleri, kollarının arasında sıcacık olmama rağmen tüylerimi diken diken ediyor ve dudakları dudaklarıma değdiğinde tüm korkularım eriyip gidiyor.

Beni o geceki gibi öpüyor. Umutsuzca değil, kabaca değil, saygıyla. Beni öpülmeyi hak ettiğimi bildiğim şekilde öpüyor. Sakalının yüzümdeki rahatlatıcı törpüsü bacaklarımdan arasına hafif bir zonklama gönderiyor ve dilinin benimkine yumuşak bir şekilde çarpması beni inletiyor ve ellerinde macun haline getiriyor. Sanki vücudum ikimizin birlikte olmasının doğru olduğunu biliyor.

"O ses. O sesin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne sesi?" Beni kapının pervazına doğru bastırıp ağzımı tekrar alırken fısıldıyorum, parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken dili doğru miktarda basınçla benimkiyle alay ediyor. Dokunuşu uzun sürüyor ve ben inliyorum.

"Bu ses. Sikerim böyle işi." Uzaklaşıyor, çatık kaşlarıyla beni içine çekiyor. "Sen *benimsin*, Wildflower."

Beni kaldırıyor ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıp beni evine taşıırken bacaklarım anında beline dolanıyor. Şaşkınlıkla kıkırdıyorum ve ellerinin kışımındaki hissini ve dudaklarındaki kelimeleri severek ona yapışıyorum.

Benimkini.

Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Hiç kimse bana Griffin'in yaptığı gibi istendiğimi hissettirmemişti - en eksiksiz şekilde istendiğimi.

"Tekrar söyle."

Küçük bungalovda yatak odası olduğundan emin olduğum bir yere doğru hızla ilerliyor. Gözleri benimkilere takılıyor, aramızdaki sarı saç perdesi bana özel bir balonun içindeymişiz gibi hissettiriyor.

"Benim." Homurdanıyor ve yatak odasına girerken beni dudaklarımın hemen yanından öpüyor. Vücudumun üzerinde durmadan önce beni kral boy yatağa fırlatıyor, sanki o bir fatihmiş ve ben de alınmaya hazır bir toprakmışım gibi bana bakıyor.

Gözlerindeki saf arzu nefesimi kesiyor, özellikle de "Anladın mı?" derken sahiplenmeyle parladıklarında. Sen. Benimsin. Benimsin."

O soyunup şortunu yere bırakırken ben hevesle başımı sallıyorum, nutkum tutuluyor. Oda iki başucu lambasıyla aydınlatılıyor ve onu dün geceye göre çok daha cömert bir şekilde görebiliyorum. Işık onun ağız sulandıran vücudunda oynastıkça her sert çizgi daha da abartılı bir hal alıyor.

Vücudu *mükemmel*. Tüm doğru noktalarda iri, nasırlı elleri ne kadar çok çalıştığının bir sonucu, gözlerinin yanındaki ince çizgiler daha fazla gülmüş olabileceği günlerin bir kanıtı.

Onu daha çok güldürmek istiyorum.

Birkaç dakika içinde, birçok yönden önümde çırılçıplak durdu. Kıyafetlerini çıkardı ama çok daha fazlasını çıkardı. Güvensizliklerini, kısıtlamalarını, hepsini benim için tamamen çözdü.

Taytımın bileklerini çekiştiriyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana o kadar yakından bakıyor ki neredeyse dayanamıyorum. Sanki her güvensiz köşemi görüyor ve yine de beni kendine ait kılmak istiyor.

"Kanıtla," diyorum. Dilim alt dudağımda geziniyor ve taytımı fırlatıp atarken içimde bir sinir pınarı kabarıyor. "Eğer seninsem, bunu kanıtla." Hissettiğim kadar savunmasız görünmek istemediğim için çenemi yukarı kaldırıyorum.

Yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları iç kalçalarını kavrayıp beni iyice açarken bakışlarının bacaklarımın arasında gezinmesine izin veriyor. "Bana ne yapacağımı söylememeni aştığımızı sanıyordum?"

"Gerçekten mi? Hatırlamıyorum-"

Hareket hızlı ama kusursuz. Nefesim kesildi. Ardından gelen yanma alışılmadık ama hiç de istenmeyen bir şey değil. Nefes nefese dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Az önce amımı mı tokatladın?"

Çarpık kaşlarının altından bana attığı bakış tamamen şeytani ve çok ateşli. "Bu mu?" İki parmağını alıp işkence edercesine yavaşça içime sokuyor ve başım geriye düşüyor. "Bu benim."

Dudakları parmaklarını takip ederken inliyorum. Yavaş ve kasıtlı, her hamlesi, iç kalçalarımın her öpücüğü. Beni delirtmek için bestelenmiş mükemmel bir senfoni.

"Lütfen." İnliyorum.

Sadece dizime bir öpücük kondurmak için duraklıyor ve "Lütfen ne?" diye soruyor.

"Lütfen..." Sözümü kestim. Dilimin ucuna gelen şey "*Siktir git*" oldu. Ama şu anda bunu söylemek yanlış geliyor ve yine de diğer şeyi söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Bu gece zaten kendimi çok fazla ortaya koydum. Henüz bu tür bir etiket vermeye hazır değilim.

"Lütfen..." Zihnim koşturuyor. Lütfen ne? Sözcüklerimi bulmamı beklerken uyluğumun iç kısmında gezdirdiği öpücükler o kadar dikkat dağıtıcı ki. "Bana nazikliğin nasıl bir şey olduğunu göster."

Durakladığında parmakları tenimde oynuyor, dudakları üzerimde ve kalbim itirafla ağrıyor. Sadece birinin bana sarılmasını, ellerini üzerimde öfke ya da dağınık, çılgın bir şehvetten başka bir şey için kullanmasını istediğimi.

"Ne istersen, Yaban Çiçeği," diye mırıldanıyor vücudumda yukarı doğru ilerlerken, eşofmanımı da yanına alıyor, geriye sadece o ve ben kalana kadar katmanları soyuyor. Birbirimize bağlandık. Gözleri de bana bunu söylüyor, kayıtsızlığının tüm izleri silinmiş.

Karnımı öpüyor. "Benimkini." Göğüs kafesimi öpüyor. "Benimkini." Şakağımı öpüyor. "Benim." Ve sonra bana sarılıyor.

Ellerimiz birbirimizin vücudunda gezinirken tüm yaralarımız eriyip gidiyor.

Sert boyunun başını bacaklarımın arasına soktuğunda tüm kısıtlamalarımız çözülüyor.

Yavaşça içime girerken, her santimin tadını çıkarırken ve boynumun kıvrımına ne kadar inanılmaz olduğumu fısıldarken, birbirimize sıırılsıklam aşık olmamak için tüm umutlarımız yıkılıyor.

Ve sessizce, yavaşça, nazıkçe birbirimize doğru sallanırken - mükemmel bir uzuvlar yumağı - eminim ki hiç uğraşmadan listemden muazzam bir şeyi siliyorum.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



Saçlarım yüzümde uyandım. Nadia'nın çıplak uzuvları benimkilerle sarmaş dolaş, güzel altın teller görüş alanımın üzerinde çaprazlama uzanıyor. Benim nerede bitip onun nerede başladığından emin değilim ve bunun hoşuma gittiğini fark ediyorum.

Gözlerim tekrar kapanıyor. Bu gecenin bitmesine hazır değilim. Günle ve onun getirebileceği tüm gerçeklerle yüzleşmeye hazır değilim. Burada mutluyum, geldiğini görmediğim ve hak etmediğim bir kadınla dağlarda zamanda asılı kaldım.

Dün gece . . .

İç çekiyorum. Dün gece tamamen başka bir şeydi. İçime çektiğimde, onun tatlı gül yaprağı kokusu süzülüyor ve gülümsüyorum. Hissi, kokusu, çıkardığı o lanet inleme sesleri. Bu kız *o*.

Son birkaç yılın büyük bir bölümünü yalnız geçirdikten sonra, birinin yanında rahat hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Sadece onlardan hoşlanmak değil, onların size ait olduğunu ve sizin de onlara ait olduğunuzu hissetmek. Elbette, çoğu insanın yanında idare edebilirim. Ama yollarımız ayrıldığında asla üzülmem. Ailem dışında kimseyi *özlemiyorum*.

Ama Nadia kışı vadide geçirirken kışı burada geçirme düşüncesi bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Kelimenin tam anlamıyla irkilmeme neden oluyor, o da bunu fark etmiş olmalı. Çünkü şimdi göğsüme sokuluyor ve fazladan yer kalmadığından emin olmama rağmen kendini bana yaklaştırıyor.

Eli göğsümün üzerinde kayıyor ve avucunu yanağıma bastırarak parmaklarının kalın kirli sakalımı tırmıklamasına izin veriyor. Sonra da

Elini gövdemde gezdirmeden önce küçük, sevimli bir iç çekme sesi çıkardı.

Yolu değişmeyince gözlerimi zorla açıyorum. Kirpikleri kapalı kalıyor ama eli çarşafın altında kaybolurken dudakları şakacı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Günaydın, Kır Çiçeği." Kıkırdıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Günaydın." Dudaklarını göğüs kafesimin üzerine bırakıyor ve beni ısırmadan önce dilini tenimin üzerinde gezdiriyor.

"Bu ne için?"

Bana bakıyor, bal rengi gözleri uykulu, sıcak ve yaramazlık dolu. Yumruğu sikimin çevresine kenetleniyor ve dudaklarını yalıyor. Yemin ederim neredeyse boşalacaktım. Aşırı heyecanlı bir genç gibi yükümü üfledim.

"Bu, Neighbor's'ın arkasındaki o geceden sonra üzerimde bıraktığın tüm morluklar için."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Kuşkusuz bu en iyi anım değildi, ama karşılaşma konusunda hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

"Bunu yapmamalıydım."

Üstüme tırmanıyor, kalçalarımı kavırıyor ve uyluklarının arasındaki kayganlığı azgınlığıma bastırıyor. Dolgun göğüsleri sabahın altın ışığında adeta parlıyor. Ağzım kurudu. O kadar güzel ki.

"Sanırım bunu telafi etmek zorunda kalacaksın." Alt dudağını dramatik bir şekilde dışarı çıkarıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

Kolum beline dolanıyor ve mutluluktan çılgık atarken onu altımda çeviriyorum. Siktir, kulağa hoş geliyor.

"Sana hiç ne kadar şımarık olduğunu söyleyen oldu mu?" Bakışlarımız çarpışıyor, dün gecenin ağırlığı aramızdaki bu bağı daha emin, daha güçlü bir şeye dönüştürmüştü.

"Asla." Diyor ama ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Kahkahalarını güçlükle tutabiliyor, yanakları seğirirken üst dişleri alt dudağına batıyor. Ama başaramıyor, bir kıkırdama nöbetinin içinde eriyip gidiyor.

İkimiz de onun saçmaladığını biliyoruz. Ama yine de onu öpüyorum, yumuşak dudaklarının benimkilere değmesini seviyorum, bana açılmasını ve sessizce beni de aynısını yapmaya ikna etmesini seviyorum. Sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum.

Hafif kahkahası dudaklarımda devam ediyor, kalçalarını bana doğru savururken kolları boynuma dolanıyor.

"Kıkırdamayı bitirdin mi Wildflower? Telafi etmem gereken şeyler var." Dişlerim dudağına batıyor ve o inliyor. Ve sonra sabahı birbirimize batarak geçiriyoruz.

Ta ki Tripod sonunda uyanıp çok eğlenceli bir oyun oynuyormuşuz gibi yorganın üzerinden atlamaya başlayana kadar. *Pislik köpek.*



Bu sabah araziyi hızlı ve sessiz bir şekilde temizledik.

Merdivenlerde beynini sikmek için onu her ne iş yapıyorsa ondan çektiğim zaman hariç.

Ama ondan sonra evi kilitledik ve şimdi onun arabasıyla vadiye doğru gidiyoruz. Sürmekte ısrar etti ve yalan söylemeyeceğim, çok korkutucuydu.

Acaba beyninde böyle bir şey mi var? Sadece hız sınırı yok ve çok sayıda keskin dönüş, uçtuğu toprak yolda arkasında tozdan bir iz bırakıyor.

"Benim bilmediğim bir yarışta mıyız?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum. "Peşimizde biri mi var?"

Homurdanıyor. En azından elleri on ve ikide. Ateşli küçük psikopat sürücü.

"Bu şeyi kullanacak yaşta mısın?"

Başı döner ve gözleri kısılır. "Siktir git, Griffy." "Zaten yaptın."

Lanet olası kurşun ayağı yere batıyor ve şu anda bana bir şey kanıtlıymış gibi ön camdan sırtıyor.

Öyle biri değil. Bildiğim kadarıyla deli olması dışında.

Nadia nihayet yavaşladığında rahat bir nefes alıyorum. Beklemediğim şey ise kenara çekmesi. "Sen sür."

"Neden?" Ben soruyorum.

Sadece sırtıyor. "Çünkü kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyorsun."

Kapısını çevirip açtığında, "Bu eski bir şaka mı?" diye soruyorum. Nadia eğlenerek bir kahkaha atıyor.

ve kapımı açmaya geliyor.

Çok geniş, çok ciddi gözlerle, "*Asla* yapmam" diyor.

Arabadan inerken kıkırdamaktan ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Elimi beline doluyor ve geçerken ağzını yakalıyorum, kendimi durduramıyor ya da ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Saatlerce bu vücudu izleyebilirdim. Bu vücudu öperek. Dudaklarının usulca benimkilere değdiğini hissederek, az önce yaptığı gibi öpücüğüme iç geçirdiğinde havanın o serin küçük akışını hissederek.

Bana yaklaşıyor ve ben gözlerinde kalpler olan bir ergen gibiyim. Sıcaklığı, kokusu beni rahat bir battaniye gibi sarıyor. Onu inci beyazı arabaya doğru itiyorum ve ağzını alıyorum, başımı onunkinin üzerine eğiyorum, bir elim kıcını sıkarken diğeri yanağını kavırıyor. Boynunun dibindeki küçük tüyler parmaklarımı gıdıklıyor. Şapkamın siperliği mahremiyet havası veriyor, sanki yolun kenarında bir fantezi dünyasına kilitlenmişiz gibi.

Dudaklarıma gülümsüyor, alt dudağını hafifçe ısırp ona yumuşak, özel bir gülümseme verdiğimde hafif, havadar bir kıkırdama kaçıyor.

"Dikkat et, Sinclair. Yolun kenarında sana bir ağaç gibi tırmanmama neden olacaksın."

Daha da büyük gülümsüyorum. Benden hiçbir şey istememesini seviyorum. Param, geçmişim, şöhretim umurunda değil. Sessiz, basit bir hayat istiyor. Ve sanırım bunu *benimle* birlikte istiyor, ki bu inanılmaz bir duygu. Birinin sizi sizin için istediğini bilmek, sizin onun için yapabilecekleriniz için değil. Bu beni hiç bilmediğim bir şekilde ısıtıyor.

Onu kucağıma alıp yolcu koltuğuna yerleştirdiğimde ciyaklıyor. Ve o sesle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çok tatlı ve oyuncu. Emniyet kemerini tutup omzundan nazikçe çektiğimde Nadia bana sırtıyor ve vücuduna doğru eğildiğimde -gözlerim dolgun göğüslerinin yükselip alçalmasına takılıyor- boynuma bir öpücük konduruyor. Bir elini omurgamda gezdiriyor ve arkama uzanıp kıcımı sıkıyor.

Derin bir gümbürtü çıkardığımda, yaklaşıp kulağımın lobunu ısırmadan önce tekrar gülüyor. Ben lanet olası bir araba koltuğu tokasıyla uğraşırken. İlk günden beri dikkatimi dağıtıyor.

"Kır Çiçeği . . ."

Elleri tişörtümün altından yukarı kayıyor, tam mandal sıkıca kapanırken. "Etrafta kasıla kasıla dolaşman, böyle bir vücutla benimle alay etmen benim suçum değil."

Başımı sallıyorum, iltifatın bu kadar gerçek olmasından neredeyse rahatsız oluyorum. Sesi ne kadar aç geliyor. Parmaklarımla çenesini kavrayıp, bilmiş bir sırıtışla gözlerinin içine bakıyorum. "Terbiyeli ol."

O bir velet, sadece göz kırpmıyor. Ve onu tekrar hızlıca öpüyorum, diller kısa bir süre birbirine dolanıyor, ama elleri dolaşmaya başlayınca geri çekiliyorum. Eğer bu oyunu sürdürürsek bu lanet olası dağdan asla ayrılamayacağım.

Arabaya geri döndüğümde bana muzip bir bakış attı. Tanıdığım bir bakış. Beni rahatsız eden bir bakış.

Tekrar.

O gece söyledi. Ve şimdi de gözleri söylüyor.

Koltuğu ve aynaları ayarlarken yutkunuyorum, şu anda gözlerimi ona çevirmekten kaçınıyorum, çünkü eğer yaparsam, başımın nereye gidebileceğinden endişeleniyorum. Birdenbire, aramızdaki bu şey çok muazzam hissettiriyor.

Çok haklısın.

O radyoyu kurcalarken, olmayan sinyali bulmaya çalışırken ben arabayı tekrar yola çekiyorum. Sonunda pes ettiğinde, koltuğuna geri yaslanıyor ve bir elini rahatça kalçamın üzerine koyuyor. Masumca başlıyor ama birkaç dakika sonra bir parmağı okşamaya başlıyor. Başparmağı da katılıyor, sert bir daire çizerek ovuyor. El aşağı kayıyor ve hızla şişen sikime doğru ilerliyor.

Sessiz arabada gözlerimi yola dikiyorum ama onun bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ve çevremden onun gülümsediğini görüyorum.

Bela çıkaran bir gülümseme.

Tam o sırada eli kot pantolonumun düğmesine gidiyor ve düğmeyi açıyor.

"Nadia." Ses tonum uyarıcı ama arzum bana ihanet ediyor. Sesimden özlem sızıyor. Üzerimde böyle bir etkisi var.

"Evet?" Fermuarımı tek eliyle hızlıca çekerken masumca göz kırpmıyor. Sonra eli boxer'ımın içine kayıyor ve çelik gibi uzunluğumun etrafını sarıyor, kullanmak üzere olduğum tüm kelimeleri kafamdan kovuyor.

Beni pompalıyor ve masumca başını sallıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı, Griffin?"

Tek kaşımı kaldırarak ona hızlıca bakıyorum ama gözlerimi yoldan uzun süre ayırmıyorum. Hızlı gitmiyoruz ama güvenli sürüş konusundaki sicilim son zamanlarda pek parlak değil ve Nadia da yüklerin en değerlisi.

Yola odaklanın.

Ona homurdanıyorum, emniyet kemerine uzanırken dudaklarının zevkle yukarı kalktığını görüyorum.

"Bu açık kalıyor," diyerek hareketlerini kesiyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ve sikimi kotumdan çekmeden önce çıkarmadan ayarlıyor.

Küçük bir iç çeker. "Hem böyle görünüp hem de böyle bir alete sahip olman büyük cesaret."

Kıkırdıyorum. Elimde değil. İltifatlarına bayılıyorum. "Hiçbir alet kıyaslanamaz. Ben mahvoldum."

Sikim zonklayıp kucağımda iffetsizce sallanırken omuzlarım geriliyor. "Tanrım," diye ısııyorum ve o sadece kıkırdıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor.

Ve kaza yapmamak için dua ediyorum.

Çünkü birkaç dakika içinde başı aşağı düşüyor, dili başının etrafında dönüyor ve bana bakıp zevkle mırıldanıyor.

"Mükemmel bir siki var," diye fısıldıyor uzun sikimi boğazının arkasına doğru kaydırmadan önce. Parmaklarım direksiyonun etrafında kenetleniyor, engebeli çakıllı yolda ilerlerken bacaklarımın arasında sallanan sarı saç karmaşasına bir göz atma şansı bulduğumda eklemlerim beyazlaşıyor. Titreşim her şeyi daha da güzelleştiriyor.

Onun beni çalıştırdığını, sıkıca emdiğini görmek beni inletiyor ve kendimi sürüşe odaklanmaya zorluyor.

Geri çekildiğinde, gözleri benim horozumda eğitilmiş, cum öncesi bir dalgalanma hissediyorum ve anında onu yalıyor. "Mm. Buna bayıldım."

"Yüce Tanrım." Devam etmenin güvenli olmadığını bildiğim için arabayı kenara çekiyorum. O tatlı sesiyle böyle şeyler söylerken olmaz.

Arabayı park etmek için üzerine uzandığımda şeytani bir sırıtişla yukarı bakıyor. Ve sonra tekrar aşağıya dalıyor. Altın rengi saçlarını hızla avucumun içine alıyorum, arkama yaslanıp benimle çalışmasını izleyecek kadar kaldırıyorum. Yanaklarının çukurlaşmasını, yukarı aşağı kayarken güzel pembe dudaklarının bana yapışmasını izliyorum.

Kirpiklerinin dalgalanması ve elmacık kemiklerinin üzerine gölge düşürmesi bile beni deli ediyor.

Kirpikler. Yani, lanet olsun.

Mırıldanıyor, içime bir zonklama gönderiyor ve kalça kemiklerimin hemen arkasına bir ağrı saplanıyor. Bir elimi arabanın tavanına koyuyorum, kontrolü ele almamayı çok istiyorum. Sadece onun benimle ilgilenmesini izlemek istiyorum. Bundan zevk almak için.

Dişlerinin hafif bir sıyrığı kalçalarımı oynatıyor ve küfrediyorum. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Gözlerimle buluşmaya çalışıyor ve sikim hâlâ dudaklarının arasındayken başını sallıyor. Yemin ederim bu manzara karşısında neredeyse patlayacaktım.

"İyi kız. Beni çok iyi emiyorsun."

Yumuşak ağzını tekrar uzunluğumun üzerine kaydırmadan önce dudakları iltifatla yukarı kalkıyor. Yukarı çıkarken dişleri hafifçe sıyrılıyor ve leğen kemiğimde hissedilir bir basınç oluşuyor. "Oh, evet. Yine böyle."

Hareketi tekrarlıyor ve kalbim hızla çarparken ve dudaklarım aralanırken başım koltuk başlığına yaslanıyor. Bir kamyon geçiyor ve yolcunun ne yaptığımızı görmüş olabileceğinden şüpheleniyorum.

Bir yandan, göğsümü dövecekmişim gibi hissediyorum. Şu güzel kızın bana oral yapmasına bak. *Görüyor musun, pislik?* Ama daha çok onu bulup öldürecekmişim gibi hissediyorum.

Ama dişleri tekrar sıyırdığında, cinayet planlarım buharlaşıyor. Tek düşünebildiğim kabzamın etrafındaki yumruğunun sıkı sıkılığı, ağzının ılık, ıslak sıcaklığı ve beni sonuna kadar geri götürürken aletimin boğazının arkasına çarpması.

Birden kendimi daha fazla tutamadım. Ağzını sikerken pelvisim birkaç kez yukarı kalkıyor. "Siktir!" diye bağıryorum, ileri atılıyorum ve dilinin üzerine boşalıyorum.

Sanki buzlu şekermişim gibi beni yalayıp emmeye devam ediyor. Tadına bayılıyormuş gibi yutuyor.

Koltuğa yaslanıyorum, saçlarını okşuyorum ve benimle bu şekilde ilgilenmesinin tadını çıkarıyorum. Çok hevesle. Çok şakacı.

Ve oturup ağzının kenarlarını silerken bana gülümsediğinde, yemin ederim neredeyse kalp krizi geçiriyorum. O sadece çok fazla. Tam olarak benim için yapılmış özel bir kriptonit markası.

Ona karşı koymak için tek bir şansım bile yoktu. "Hayatımın en iyi saksosu."

"Gerçekten mi?" Bu iltifat onu gerçekten heyecanlandırıyor, gülümsemesi genişliyor ve gözleri parlıyor.

Elimi kafatasının tabanına koyarak onu öne doğru çekiyorum ve dudaklarımı kabarık, harap olmuş dudaklarının üzerinde gezdirerek, "Evet. Bunu hayatımın sonuna kadar düşüneceğim. İyiliğinin karşılığını ödemek için sabırsızlanıyorum."

Onu kendime çekip ağzıma aldığımda titriyor. Orada kendi tadımı alabiliyorum ama u m u r u m d a değil. Onu öpmek b e n i m için bir ayrıcalık.

asla hafife almayın.

"Gitmeye hazır mısın, Wildflower?"

Dudaklarını sakalımın üzerinde gezdiriyor ve kıllı saçlarımı öpmeden önce tenime gülümsüyor. "Evet."

İkimiz de kendimizi düzeltmek için bir an duruyoruz ve sonra tekrar yola çıkıyorum. Elini tekrar bacağıma koyuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, her türlü teması sürdürmek istiyorum. Sanki bunu yapmazsam benden uzaklaşacakmış gibi.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi.

Toprak yolun asfalt yolla birleştiği yerdeki dur işaretine geldiğimizde Nadia derin bir nefes alıyor, omuzları nefesin ağırlığıyla bir yükselip bir alçalıyor. "Keşke sadece senin evinde kalsaydık."

"Ben de."

"Burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

Huzurlu bir yer." "Öyle." Başımı salladım ve derin bir iç çektim.

"Buraya tekrar gelebilir miyim?" Pencereden dışarı biraz fazla ilgiyle bakıyor, sanki bana bunu sormak bile onu rahatsız ediyormuş gibi. Sıradan olmak için başarısız bir girişim.

Yutkunuyorum. "Evet. Her zaman."

Başını bana doğru eğiyor. "Sadece kendi mülkünüzdeyken mi iki kelimedenden fazla cümlelerle konuşuyorsunuz? Ayrıldığınız anda tek kelimelik cevaplara ve homurdanmalara mı dönüyorsunuz?"

Homurdanıyorum. Şu an kafamın içinde kaybolmuş durumdayım. O gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum, kollarımı iki yana açıyorum. "Bana iyi bir dinleyici olduğumu söyleyen sendin."

Sinyal lambasını yakıp yolu tekrar kontrol ettiğimde başıyla onaylıyor. Burada neredeyse hiç trafik olmamasına rağmen.

"Bunun bitmesini istemiyorum." Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum.

İtiraf kalbimi burktu. "Bu hafta sonu yani."

Doğru.

"Aptal bir kahve içmeye gitmek ve her gün aynı golf sahasında oynamanın ne kadar sürükleyici olduğunu dinlemek ister misin?"

Arabası ayağımın altında hızlanırken gülümsemesi yumuşak. "Evet. Aptal bir kahve kulağa harika geliyor."

GRIFFIN



Kapıyı çalıyorum ve bekliyorum, tam o sırada annemin geçen sefer buraya geldiğimize Nadia'nın kulağına bir şey fısıldadığını hatırlıyorum. Gitmeden hemen önce.

"Onu son gördüğünde annem sana ne fısıldadı?"

Nadia bana bakıyor, serçe parmağı parmağıma sürtünüyor, sonra benden biraz uzaklaşıyor, belli ki bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya hazır değıl. "Bana senin kekeleydiğini grmediğı tek kişinin ben olduğumu söyledi."

Düşünmeye çalıştıkça aklım başımdan gidiyor. Son birkaç gün içinde onun yanında tek bir lanet kelimeye bile takıldım mı? Hafızamda canlandıramıyorum. Ama kesinlikle öyle olmalı. Bu mümkün değıl-

Kapı açıldı. Tripod ayaklarımın dibinde bir kez havlıyor ve sonra sanki buranın sahibiymiş gibi apartman dairesine giriyor.

"Hey, anne."

"Tripod! Griffy!" Annemin kolları bana sarılırken genişçe açılıyor. Sonra ciyaklamasının sesi yükseliyor, demek ki arkamda duran Nadia'yı fark etmiş olmalı.

"Nadia, tatlım! Seni tekrar görmek ne güzel." Yemin ederim annem Nadia'ya sarılabilmek için beni itip kakıyor, Nadia da gülüyor ve annemin omzunun üzerinden *beni daha çok sevdiğini* söyleyerek ikimizi de içine çekiyor.

"Seni tekrar görmek de güzel Joan. Griffin dökme kahvenizi ne kadar çok sevdiğini anlata anlata bitiremiyor, biz de bir uğrayalım dedik."

Brat.

Annem bana şüpheci bir bakış atarak genişçe gülümsüyor. Nadia'nın saçmaladığını biliyor ama bana zor anlar yaşatması hoşuna gidiyor. "Tadı yüzünden, değil mi hayatım?"

"Evet, anne. Gerçekten çok güzel," diyorum tam kasketimi kafamdan çıkarırken ve babamın kocaman eldiveni saçlarımı karıştırmak için yere inerken.

"Hey, Kid. Ve Nadia! Ne hoş bir sürpriz." Annemle babam birbirlerine fazlasıyla heyecanlı bir bakış atıyorlar. Sanırım otuz beş yıldır yanınıza bir kız almamışsanız, üst üste iki kez gelmek büyük bir olay gibi görünüyor.

Nadia gözüme takılıyor ve göz kırıyor.

Yutkunuyorum. O çok önemli biri.

"Tamam, oturma odasına gidiyoruz. Sezon öncesi Griff'te. Maça kalmak ister misin?"

Neredeyse inleyecektim. Rolümün sona ermesinden bu yana profesyonel futbol izlemek yapılacaklar listemde pek üst sıralarda yer almıyor. Oyunu seviyorum. Oyunu *özlüyorum*. Ve onu izlemek göğsüme bıçak saplamak gibi bir şey. Ama babam heyecanında çok samimi. Beni desteklemek, maçlarıma gelmek, benimle birlikte maç kasetlerini izlemek ve daha pek çok şey için yıllarını verdi. Büyük bir başarıya imza atmışken şimdi bu sporun varlığından bile haberdar olmaması onun için neredeyse zalimce.

"Evet, baba. Kulağa harika geliyor."

Ellerini birbirine vuruyor ve hepimiz koridordan açık yaşam alanına doğru ilerliyoruz.

"Senin takımın ne Nadia?" diye soruyor karşımdaki büyük koltuğa kıvrılırken. Kaşlarımı çatıyorum çünkü o benim kucağıma ait, odanın diğer ucuna değil.

"Pardon?" diye soruyor, bacaklarını altına sıkıştırarak. Tripod zıplıyor, hızlıca bir daire çiziyor ve sonra kendini ona doğru bastırıyor. İkisini bir arada görünce memnuniyetle iç geçiriyorum. Ezdiğim bir köpek ve beni ezen bir kız.

"Futbol mu? En sevdiğin futbol takımı kim?"

"Oh, Tanrım. Bilmiyorum. Benim geldiğim yerde futbol, sizin futbol dediğiniz şeydir."

Annemle babamın kafaları sanki küfürlü bir şey söylemiş gibi havaya kalkıyor ve gülmemek için ağzımı yumruğumla kapatıyorum.

"Bana futbolu sevmediğini mi söylüyorsun?" Babam oyunu durdurup odayı garip bir sessizliğe gömerken sesi alınmaktan çok telaşlanmış gibi çıkıyor.

Nadia sadece yumruklarla yuvarlanır. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Hoşuma gideceğinden eminim. Sadece bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Yani," diye söze girdi annem, "Griffin'le tanıştığında onun kim olduğunu bilmiyor muydun?"

Gülmemek için kendimi zor tutarken vücudumun titremesini nasıl engellediğimi bilmiyorum. Kim olduğumu biliyor musun? Kulağa çok ezikçe geliyor.

O gece banyodaki kızı düşünüyorum, tüm büyük dick enerjisi ve boğucu gülümsemeler. Sık sık olduğum gibi bir hıyar olduğum için bana sesleniyordu. Hayır, o kızın benim kim olduğum ya da kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Umursayacağından da değil.

"Onun tam bir pislik olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor Nadia. Ve baraj yıkılır.

Nadia'nın dudaklarının seğirdiğini ve gözlerinin bana kaydığını gördükten hemen sonra iki büklüm olurken kahkaham acı dolu bir hırıltıyla çıkıyor.

Babam gürültülü bir kahkaha atıyor ve birkaç dakika içinde annemin de katıldığını duyuyorum.

Nadia kıkırdıyor, ellerini havaya kaldırırken bizi izliyor ve ekliyor, "Ne? Bu doğru!"

Bu beni daha çok güldürüyor. Sadece Nadia Dalca ailemin oturma odasında oturup onlara sevgili tek çocuklarının *tam* bir *pislik* olduğunu söyleyebilirdi.

"Senden hoşlanıyorum Nadia," diyor annem hâlâ mutfak adasında durduğu yerden, gözleri parlayarak başını sallıyor. "Griffin'in etrafında senin gibi daha çok insana ihtiyacı var."

"Bunlar ne tür insanlar olabilir anne?"

Dönüp işaret parmağıyla beni kısıtıyor. "Senin saçmalıklarına katlanmayan türden."

"Ha!" Nadia muzaffer bir edayla beni işaret ediyor. "Gördün mü? Neden bahsettiğimi biliyor."

Sırıyorum ve başımı sallıyorum. Ortam o kadar eğlenceli ve hafif ki, içime çekmek istiyorum. Nadia da burada, benim ve ailemin yanında kendini iyi hissediyor.

"Tamam o zaman, Nadia." Babam koltuğun diğer ucuna geçip ona daha yakın oturuyor ve büyük ekranda tekrar oynatılan oyunu anlatmaya başlıyor.

Oturup onu izliyorum, burnunun eğimli çizgisi, gözlerindeki parlak pırıltı, yumuşak dudakları ve tüm o keten saçları beni büyülüyor. Saçlarını kulağının arkasına topluyor ve babamın anlattıklarını dinlerken bana bakıyor.

Belli ki hiç ilgilenmediği bir spor. O kadar tatlı bakışıyoruz ki kalbim göğsümde çarpıyor.

"Griffin. Gel de kahveleri taşımama yardım et." Katlanmış eliyle beni öne doğru çağırırken annemin yüzü tamamen okunmaz haldeydi.

Nadia'dan gözlerimi zor ayırıyorum. Dün gece kapıları açtık ve şimdi kendimi biraz takıntılı hissediyorum. Rahatsız edici bir şekilde, sanki aramıza mesafe koymak acı veriyormuş gibi.

"Evet. Tabii ki." Dizlerime vurup kendimi açıyorum ve annemin yardıma ihtiyacı olmadığı belli olan mutfığa doğru ilerliyorum.

"Ne oldu anne?" Avuçlarımı mermer tezgâha dayayıp önündeki tüm mekanizmaları inceliyorum, neden sadece kahvesini öğütüp kahve makinesini doldurup bir düğmeye basmadığından hâlâ tam olarak emin değilim.

"İlk sefer bir tesadüftü." Dürüst bir terazide öğütülmüş kahveyi tartıyor, konuşurken bana bakmıyor bile. "Ama ikincisi? Sorularım var, Griff." Oturma odasından gelen spikerlerin sesinden duyulmayacak kadar alçak sesle söylüyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Öyle olacağını tahmin etmiştim." "Yani Stefan'ın kız kardeşi mi?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

Çok genç. "Yirmi bir."

Bu küçük habere tepki vermiyor. Tanrı onu korusun. "Görünüşe göre birbirinizi mutlu ediyorsunuz. En son ne zaman böyle güldüğünüzü duydum bilmiyorum." *Nadia'dan önce mi? Yıllar önce.*

"Mhm." Kahvenin cam sürahiye damlamasını izliyorum.

Kaynayan suyu bu zarif küçük su ısıtıcısından döküyor, buharlaşan sıvıyı filtrenin üzerinde yavaş daireler çizerek döküyor, hiçbir lanet ritmi kaçırmıyor.

"Haber aldın mı?"

"Hayır."

"O biliyor mu?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, sahip olduğumu bile bilmediğim korumacı bir çizgi sıçırıyor ve çirkin başını kaldırıyor.

Annem bana dönüyor, gözlerini bana diyor. *Şimdi hassas bir bölgedeyiz.*

"Bana homurdanma. Ona söylemen gerek. Ve buna bir çeki düzen vermelisin. Çok gecikti. Geçmişinden kaçmaya devam edemezsin."

seni o inatçı kışından ısırır."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum sertçe -güzel bir ruh halinin gözlerimin önünde buharlaşmasından daha iyi değil.

"Ayaklarını sürüme." Kahveyi bekleyen fincanlara dolduruyor.

Tezgâha bakarken ellerimi şapkamın kenarlarına bastırıyor, kenarlarını sıkıyorum. "*Biliyorum*. Deniyorum. Yıllardır deniyorum."

Burnunun ucuyla bana bakarken gözleri kısılıyor. "Daha sıkı çalış, Griffy. Diğer ikisini de al." Çenesiyle bana en yakın iki bardağı işaret ediyor. Sonra yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve iki bardağı alıp oturma odasına doğru yürüyor.

"Nadia, bize planlarından bahset. Geçen sefer okula geri dönmeyi düşündüğünü söylemiştin. Ne için?"

Nadia sıcak bir gülümsemeye kahveyi alıyor, narın parmaklarını fincana doluyor. "Veterinerlik okuluna girdim." Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, birden utanıyor. Boğazını temizliyor. "Aslında Eylül'de başlıyorum. Geç başvurduğum için beni aldılar."

"Bu harika!" Tanrım, babamın sesi neden hep bağırıyormuş gibi çıkıyor? Kahve fincanıma gülümsüyorum.

"Yakın mı?" Annem soruyor.

Nadia başını sallar. "Evet. Emerald Lake Veterinerlik Fakültesi'nde."

"Mezun olunca geri dönüp şu anda çalıştığın yerde mi çalışacaksın?" Annem pek de belli etmeden burada kalıp kalmayacağını anlamaya çalışıyor ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bilmiyorum." Nadia'nın yanakları pembeleşiyor ve gözlerini kahvesine dikeyyor. "Aslında bir tür kurtarma işi yapmak isteyebileceğimi düşünüyorum." Gözleri benimkileri buluyor, tam olarak anlamlandıramadığım bir duyguyla yüzüyor. "Griffin'in bana aldığı at Cowboy'u rehabilite etmekten gerçekten keyif aldım. Yarış endüstrisi atlar için zor olabiliyor. Bazılarının ideal olmayan koşullara düştüğünü biliyorum. Sanırım bu konuda bir şeyler yapabilirim. Bilmiyorum."

Omuz silkiyor, sanki aptalca bir şey söylemiş gibi tavana bakıyor. Ama söylediklerinin hiçbirisi bana aptalca gelmiyor. Yumuşak kalbi ve cesur tarafıyla, atlarla böyle bir şey yapmak için mükemmel olurdu.

"Biraz mirasım var. O parayı iyi bir şeye yatırmak istiyorum. Yararlı bir şeye."

Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor. Onun gibi biri nasıl olur da bana doğru bakar, içinde bulunduğuş koşulların üstesinden nasıl bu kadar korkusuzca gelebilir?

-Anlamıyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

Annem nazikçe, "Kulağuş çok hoş bir fikir gibi geliyor," diyor. Ama bu kadının ne kadar inanılmaz olduğunu anlamıyor. Ne kadar saf. Ne kadar güçlü. Ne kadar ilham verici.

Çünkü kendimi boş verin, tek istediğim Nadia'nın hayallerinin gerçekleşmesi. Ve onu incitme ihtimali beni neredeyse fiziksel olarak hasta ediyor.

Bu da yarım kalan büyük bir işi tamamlamam gerektiğuş anlamına geliyor. Dünyada doğru kelimeleri bulmayı başardığım tek kadın bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

OceanofPDF.com

NADIA



Griffin'in kollarında uyandım ve hayatımda ilk kez bir yere ait olmanın garip duygusunu yaşadım.

Güvende hissediyorum. Kendimi değerli hissediyorum. Evimin onun kaya gibi sert kolları arasında sıkıca tutulduğunu hissediyorum.

Ve bu sabah taş gibi sert olan tek şey onlar değil. Çıkıntısı kış yanaklarımın arasına sıkışmış durumda ve fırsatını bulsam ondan kaçacakmışım gibi beni kollarının arasına almış durumda.

Ve hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Aslında, burada yaşayabileceğimi hissediyorum. *Ona* sarılmış. Tarçın ve çam, sert vücut ve yumuşak eller.

Dün ailesiyle kahve içtikten sonra Tripod'u yürüyüşe çıkardık ve bana Ruby Creek'te büyümekle ilgili her şeyi anlattı. Ayrıca bana olağanüstü oyun kurucu Griffin Sinclair'den ve bu sporu ne kadar sevdiğinden bahsetti. Ne kadar özlediğini. Ve ailesinin onun her hedefine ulaştığını görmek için ne kadar çok çalıştığını.

İçimde onu kıskanan küçük bir parça olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Elbette, her şey boka sardı ve o zamandan beri her gün şeytanlarla yüzleşiyor. Ama geri kalanı? Ailesi? Destek? Sevgi?

Bunu istemiştim. Hâlâ da istiyorum.

Evine geri döndük ve o atları beslemek için dışarı çıkarken bana banyo yaptırdı. Telefonla konuştuğunu duyabiliyordum ama köpüklerin içine gömülürken onu duymazdan geldim. Çıktığımda tek niyetim yatağa çıtır çıtır uzanmaktı.

Planım Griffin Sinclair için yiyebildiğin kadar ye büfesine dönüşmekti. Ama uyuyakalmışım. Ve beni uyandırıp şımartmak yerine, beni yatırdı. Mükemmel bir centilmen gibi. Yanımda süründü ve ben gecenin bir yarısında ne olduğunu anlayarak uyandım.

Sonra tekrar yatağa uzandım ve kendimden geçtim. Silah olup olmadığını kontrol etmek için elimi yastığımın altına sokmadım. Sadece hayatımın en huzurlu uykusuna daldım.

Odanın öbür ucundan telefonu çalıyor, alarminin sesi eskiden sessiz olan odayı dolduruyor ve inliyor. Göğsünün kafesini sırtımda titreştiren derin, erkeksi bir ses.

Gülümsüyorum. Güneş ortalı perdelerin arasından parlıyor ve tüm zamanların en erkeksi adamı bana sarılıyor. Daha iyi ne olabilir ki?

Saçlarımı öpüyor ve nasırlı avuçlarını çıplak kolumda gezdirdikten sonra yataktan kalkıp alarmı çalıştırmak için şifonyere doğru ilerliyor. Yuvarlanıyorum, çarşaflara dolanıyorum ve kendimi tamamen mutlu hissediyorum. O uzaklaşırken gözlerim kıcının yuvarlak hatlarına takılıyor.

Dünyanın en iyi manzarası.

Çıplak uyumasını seviyorum. Çoğu gün bu kadar güvensizlikle doluyken benim yanımda tek bir kıyafet giymeden dolaşacak kadar kendine güvenmesini seviyorum. Bu kalbimi ısıtıyor.

Döndüğünde bana sırtıttı. Muhtemelen gözlerim kıcımdan sikine doğru gittiği içindir. "Günaydın, Yaban Çiçeği."

Sırıtişına karşılık veriyorum. "İyi görünüyorsun, Sinclair."

Başını bilmiş bir şekilde sallıyor ama dudakları yine de yukarı kalkıyor. Yatağa dönmesini bekliyorum -yatağa dönmesini *istiyorum*- ama şifonyerin çekmecesini açıp kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor.

"Nereye kaçyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Hava kavurucu olacak. Onlar için çok sıcak olmadan önce atları çalıştıracam."

"Oh." Kalbim sıkışıyor. Erkekler seksten sonra hep geri çekilir, bu yüzden aklım oraya gidiyor.

"Hey. Hey." Başına gri bir tişört geçirerek odayı geçiyor. Yatağın kenarına geldiğinde dizlerinin üzerine çöküyor ve mürekkepli bir kolunu üzerime uzatıyor, gözlerimin içine bakarken saçlarımı okşuyor. "Bunun işe gitmem gerektiğinden başka bir anlamı yok. I . . ." Sözüünü kesiyor, yüzü biraz düşüyor. "Bu gece bana gel. İşin bittiğinde. Tamam mı?"

Aklından neler geçiyor olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum. Bir yandan, aramızdaki şeyler çok hızlı gelişti. Diğer yandan, sanki yıllardır birbirimizin etrafında dönüp duruyormuşuz, her zaman var olan duyguları görmezden geliyormuşuz gibi geliyor.

Yine de endişeliyim. "Tamam," diye sessizce cevap veriyorum.

Ağır alnı fırtınalı gözlerinin üzerine bastırıyor. "Bana yardım et, Nadia. Eğer şu anda tek bir şeyi sorguluyorsan, emin ol ki bu benim için de çok gerçek."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bunu yüksek sesle söylediğini duyduğumda tuttuğumu bilmediğim bir nefes veriyorum. "Tamam. Burada. İşten sonra. Bu bir randevu."

Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak değmiyor. "Bu bir randevu."

Beni çabucak öpüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Kurtulmak için çok uğraştığım ses, daha fazlası için geri döneceğinden *emin* olup olmadığını soruyor.



Günümün sonunda nasıl hissedeceğimden emin olmadan sahada YÜRÜYÖRÜM. Sıcak, terli ve tedirgin olmanın dışında. İşler yoğun ve bu beni çoğunlukla meşgul etti. Yine de zamanımın büyük bir kısmını Griffin'i düşünerek ve son birkaç gündür kendini tutamadıktan sonra bu sabah neden bu kadar ölçülü davrandığını merak ederek geçirdim.

Bir şeyler yanılttı ve bu belirti sürekli ortaya çıkıyor, düşüncelerimi ve duygularımı Griffin söz konusu olduğunda istediğimden daha çirkin bir şeye dönüştürüyor. Bu bana annemi ve babam tarafından nasıl dolandırıldığını düşündürüyor. Sonsuz miktarda parasıyla, yaşlı bir adamın sofistikeliğiyle. Dünya parmaklarının ucundaydı ve bir canavara dönüşen bir adamla bir ömür boyu kilitli kalmak için her şeyden vazgeçti.

Sürekli aynı tuzağa düşüp düşmeyeceğimi merak ediyorum. Akli başında bir yanımla Griffin'in sperm donörüne hiç benzemediğini bilse de.

Tepenin zirvesine çıkıp konukevine bağlı küçük bahçeden aşağıya baktığımda bu durum bir kez daha teyit ediliyor.

Griffin var. Plaj sandalyesinde kitap okuyor. Yüzücü mayosu ve başka bir şey yok. Sadece uçsuz bucaksız kaslarının üzerine boyanmış desenler. Yanında başka bir boş plaj sandalyesi oturuyor ve uzun bacakları önünde uzanıyor,

Küçük, mavi plastik bir havuzda ayaklarını ıslatıyor. Bluetooth hoparlöründen Karayip müzikleri çalıyor ve elinde bir kova dolusu

Yaklaşıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor ve gözlerim kocaman açılıyor. En sevdiğim ananas aromalı maden suyuyla dolu bir kova.

Ona doğru ilerlerken yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Dışarısı başkalarının fark edemeyeceği kadar sıcak ama ben yine de hissedebiliyorum.

Şapkasının siperliğinin altından bana bakıp sırtıttığında tökezliyorum. Yani, lanet olsun. Adamın bu kadar iyi görünmesine izin verilmemeli. Bronzlaşmış teni ve siyah dövmeleeri ona biraz tehditkâr bir hava veriyor.

"Bütün bunlar da ne?" Yaklaşarak sesleniyorum.

"Şu anda sizi tropik bir tatile en yakın şekilde götürebilirim."

Düzenegi tekrar gözden geçirirken midem alt üst oluyor ve göğsüm ağrıyor. Büyük bir güneş şemsiyesinin altında havlular. Bir yığın değersiz dergi. Daracık pembe bir bikini. Adam kelimenin tam anlamıyla her şeyi düşünmüş.

"Kahretsin. Bu oldukça romantik, Sinclaire."

Çenesini biraz mahcup bir şekilde bikiniye doğru eğiyor. "Git üstünü değiştir." "Burada üstümü değiştirebilirim. . ." İmalı bir şekilde devam ediyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kulağa ne kadar hoş gelse de, birinin seni görmesi riskini almalıyım."

"Doğru." Demek istediği çok doğru ama yine de acıtıyor. Aramızdaki bu şeyi saklamak istemiyorum. "Hemen döneceğim."

Üstümü değiştirmek için eve gidiyorum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Bugün onda bir terslik var. Kim hoşlandığı kızın önünde soyunmasını geri çevirir ki? Birinin bizi görme ihtimali neredeyse sıfır. Dün gece burada uyudum, Tanrı aşkına.

Mayoyu giyiyorum ve üzerime tam oturuyor çünkü tabii ki oturuyor. Griffin, bir türlü doyamadığım, pis pis konuşan, romantik bir sık kafalı.

Onun oturduğu yere doğru yürüdükçe daha da sinirleniyorum. Sıcağı, hormonlarımı ya da her neyse onu suçluyorum. Ona doğru yürüyorum, kalçamı kaldırıyorum ve kollarımı onun sevdiği şekilde kavuşturuyorum. Bunu yaptığımda gözleri hep göğüslerime kayıyor. Ve onun sorununun ne olduğunu öğrenmek için elimdeki her silahı kullanmaya hazırım.

"Tuhaflı davranıyorsun."

Gözlerini benimkilerden ayırmamak için mücadele ettiğini görebiliyorum ama sonunda gözlerini indiriyor ve ben de bu konuda kendini beğenmiş görünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Boştaki eliyle sakalını keseliyor, diğer eli ise en sevdiğim içkinin kutusuna sarılmış. "Biliyorum."

"Neden?"

Gözleri geniş ve berrak, tereddütlerini görebiliyorum. İçlerindeki *acıyı*. "Geçmişimden gelen bir şey. Kaçtığım bir şey. Aslında daha çok başa çıkmayı ihmal ettiğim bir şey."

Bunun dışında her şey. *Bunun* dışında herhangi bir şey çünkü empati kurabiliyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ne de olsa birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. Geçmişimin ona anlatmadığım karanlık kısımları var. Güvenimiz arttıkça zamanla ortaya çıkacağından emin olduğum şeyler. Doğru zaman geldiğinde ona anlatacağım hikayemden parçalar.

Bu yüzden ona bir şey söylemek yerine içimi çekiyorum ve kısa bir süreliğine sahaya bakıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana bakarken dudakları birbirine dolanıyor. "Pek sayılmaz. Burada seninle oturmayı tercih ederim. Sadece senin yanında olmak bile dünyayı daha iyi bir yermiş gibi hissettiriyor." Yutkunuyor ve ben onun boğazındaki sakallı derinin altında sallanan adam elmasını izliyorum. "Beni mutlu hissettiriyorsun."

Yutkunma şekli bile kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

"Tamam." Başımı sallayıp yanındaki sandalyeye çöküyorum ve yemin ederim ondan akan rahatlamayı hissedebiliyorum.

Sarı bir teneke kutuyu kırıp bana uzatıyor ve ben de plaj sandalyesine geri gömülüyorum. Yorgunum, bunalmış durumdayım ve her şeyi çok fazla düşünüyorum.

Ama uzanıp elimi tuttuğunda her şey daha iyi hissettiriyor. Aslında, sonraki birkaç saat boyunca her şey biraz daha iyi hissettirdi. Onun arkadaşlığının tadını çıkarıyorum, serin suda ıslanıyorum ve ünlüler hakkında saçma sapan haberler okuyorum.

Aslında mutluluk.

Ta ki o her şeyi
mahvedene kadar.

NADIA



GRIFFIN beş gündür beni sikmedi ve ben aklımı kaçırıyorum. Bu yüzden Mira herhangi bir topallık belirtisi olup olmadığına bakarken o bir atı garaj yolunda bir aşağı bir yukarı yürütürken ben de kliniğin penceresinden onun mükemmel kıkına bakıyorum.

Tek teyit edebileceğim şey bir kot pantolonun hakkını verebildiği ve tahmin ettiğimden çok daha tatlı olduğu.

Şu anda ona kızgın olsam bile.

Sinir bozucu derecede tatlı ama sahte tropik tatilden sonra yollarımızı ayırmak üzereyken bana bir şeyi halletmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. O şeyin ne olduğunu sorduğumda, hallettikten sonra bana söyleyeceğini söyledi.

Biraz zamanın ne olduğunu sorduğumda, kesin bir şey söyleyemeyeceğini söyledi.

Bunun bir son olmadığına dair bana defalarca söz verdi. *Beni yanlış anlama, Wildflower. Bu bir son değil. Bu sadece başlangıç. Sana benimsin dediğimde ciddiye aldım. Ama bu kafamda asılı dururken seninle devam etmek yanlış geliyor. Sen daha iyisini hak ediyorsun.*

Dürüst olmak gerekirse, belirsizliği beni kızdırdı. Bu yüzden ona benimle dürüstçe konuşmaya hazır olana kadar gelmemesini söyledim. Sırlardan nefret ederim. Bilmemekten nefret ediyorum. Çocukmuşum gibi karanlıkta bırakılmaktan nefret ediyorum. Ve gözlerindeki o çiğ acı bile beni başka türlü ikna etmeye yetmedi.

Ama yine de onu becermek istiyorum. Çünkü hiç kimse, ama *hiç kimse* sekste Griffin Sinclair'den daha iyi olamaz. Artı, gerçekten anlıyorum

konusmaya hazır olmadığın şeyler.

Dürüst olmak gerekirse, onunla seks yapmaktan çok daha fazlası var. Aksi takdirde bunu yapmazdım. İçimdeki bir boşluğu doldurmak için gündelik seks yapmayacağıma dair kendime söz verdim ve yapmadım.

Sorun şu ki, takıntılı olmaya başladım. Aletine. Huysuz hırıltılarına. Yapılacaklar listeme olan bağlılığına. Kulaklarının arkasını kaşımak için eğildiğinde Tripod'a attığı yumuşak bakışlara. Hayvanları seven bir erkekten daha seksi bir şey var mı? Çünkü ben olmadığına eminim. Ve Griffin'in kirli, yetersiz beslenmiş, üç bacaklı iti alıp onu tamamen sevmesini izlemek beni ağlatabilir.

Atı ona doğru sürdükten sonra Mira'yla konuşmak için durdu ve Mira kısağın yanından geçerken elini kaburgalarında gezdirince Griffin'in kafası bir anda yukarı kalktı. Sanki onu incelediğimi anlamış gibi bana doğru bakıyor. Gözlerimiz sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirini buluyor, sanki bir mıknaşın zıt uçlarıymışız gibi. En içsel yollarla birbirimize çekiliyoruz. Olmamamız gerekse bile.

Bana böyle baktığında, diğer şeylerin hiçbir önemi kalmıyor. Sanki o gece dünya bizi birbirimizin yoluna çıkarmış gibi hissediyorum. Sanki kardeşim çiftliğini birbirimizin dünyasının bir parçası olalım diye satın almış.

Bir woo-woo sapı gibi görünme riskini göze alarak, bizimle ilgili yıldızlarda yazılı olduğunu hissettiren bir şey var.

Başka tarafa bakmıyorum, o da bakmıyor. Sadece kaşlarını çatıyor ve bu beni gülümsetiyor. Bir boz ayı gibi davranıyor olabilir ama altında ne olduğunu biliyorum. Avuçlarımın altında yumuşadığını hissettim. Kulağıma fısıldadığı sevgi dolu sözleri duydum.

Onu geride tutan, utandığı bir şey olduğunu bilecek kadar zekiyim. Geçmişinden gelen bir şeytan. Ama onun şeytanları beni korkutmuyor. Benimkileri çağırıyorlar. Vahşi yanlarımız uyuşuyor, gölgeli yanlarımız kolayca bir araya geliyor. İblislerimiz ortaya dökülüyor ve birlikte dans ediyor, karanlık artı karanlığın aydınlığı oluşturması gibi.

Bir keresinde ona, ortalama bir hayat yaşamış benim yaşamdaki biriyle ne gibi bir ortak nokta olabileceğini bilmediğimi söylemiştim. Gölgelerimle onların parlak, ışıltılı auralarını karartıyormuşum gibi hissedeceğimi söylemiştim.

Ama Griffin'le hiç de öyle hissetmiyorum. Bana hasarlıymışım gibi davranmıyor. Benim bütün kırık parçalarımı alıyor ve kendininkilerle karıştırıyor.

Ve ben bundan daha fazlasını istiyorum. Bunu yüzümde görüyor olmalı çünkü kaşları aşağıya düşüyor, dudakları onu anlamayan birinin kötü bir ruh hali olarak görebileceği bir şeyle eğiliyor. Ben sadece endişe görüyorum. Bana söylemek istediği ama bir türlü dile getiremediği şeyleri görüyorum.

Ona göz kırpıyorum ve arkamı dönüyorum, çantamı alıp ön kapıya doğru yürürken saati kontrol ediyorum.

Bir haftalık boşluk onun çıldırması için yeterli. Ve benim için de öyle. Vibratörüm oymuş gibi davranmaktan da bıktım.

Ayıyı tekrar dürtmenin zamanı geldi. "Çıkıyor musun?" Mira sesleniyor.

El sallıyorum, sırtıyorum. "Evet. Sanırım bir at alıp gezintiye çıkacağım."

"Aferin sana. Bu adamın arasında" - başparmağını Griffin'e doğru kaldırıyor

-"ve Violet, çok hızlı ilerledin." İlk günden beri bu kadın benim en büyük hayranım ve bu yüzden onu seviyorum.

"Beni bilirsin. İstedğim şey için çalışmaktan korkmam." Bakışlarım Griffin'e kayıyor, o da sertleşiyor, bunun mümkün olduğunu düşünmesem de kaşları daha da çatılıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Gözleri parlıyor.

Bugün erken saatlerde ona veterinerlik okulunu bitirdikten sonra bir tür yarış atı kurtarma veya rehabilitasyon programı başlatma planlarımdan bahsettim. Mira'nın bu fikre duyduğu heyecan ile Griffin ve ailesinden gelen güven oyları arasında, bu hayalin mümkün olduğunu hissediyorum. Sanki bunu gerçekten yapabilirmişim gibi, sanki hayatımda başarılı olmamı gerçekten isteyen ve sayıları giderek artan insanlar varmış gibi. Ve bu destek, yıllardır aradığım bir şekilde içimi ısıtıyor.

Ben ona bakarken Mira ağlayacak gibi görünüyor. Bebek sahibi olmak baldızımı yumuşattı ve ben buna kızmıyorum. Yoluma çıkan her türlü anne ilgisini içime çekmekten mutluyum. Bazen onu neredeyse kaybediyor olduğumuz gerçeğini düşünüyorum. Hayatım onsuz çok daha az parlak olurdu. İşte bu yüzden ona sarılıyorum ve kulağına "Seni çok seviyorum" diye fısıldıyorum.

Beni sıkıca sarıyor. "Ben de seni seviyorum."

Kendimi geri çektiğimde Griffin'in kaşları çatılmış, yerini tam olarak çıkaramadığım bir ifadeye bırakmıştı.

"Görüşürüz Sinclair," diye mırıldanıyorum gitmek için dönerken.

"Kiminle gidiyorsun?" diye soruyor, ben birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Hiç kimse. Kendi alanımı seviyorum." "Güvenli değil."

Omzumun üzerinden bakıyorum çünkü onun bu tepkisini kaçırmak istemiyorum. "Teşekkürler, baba."

Çenesindeki bir nokta patladığında neredeyse güleceğim. Eminim o tarçınlı sakızı azı dişlerinin arasında iyice öğütüyordur.

"Benimle evimde buluş. Spot'a binebilirsin. Ben de şu anda orada olan gençlerden birini alacağım."

Duruyorum, onlara dönüyorum, Mira'nın gözlerinin aramızda nasıl hareket ettiğini kaçırmıyorum, artık duygularla parıldamıyor. Şimdi sadece eğlence.

"Sadece kendi alanımı sevdiğimi söyledim." Gülümsememek için kendimi zor tutarak dilimi dişlerimin arkasına götürüyorum.

"Duydum. Sadece umurumda değil." Omuz silkiyor, at elinde ve son sözünü söyleyerek uzaklaşıyor, omuzlarından sinirli bir erkeksi enerji yayılıyor.

Ama ben? Sinirli değilim, sırtıyorum çünkü Griffin Sinclaire ile biraz yalnız zaman kazandım.

Mira yanımdan geçip gidiyor, yüzünde beliren gülümsemeyi bastırmak için kötü bir iş çıkarıyor. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldanmadan önce aramızda epey bir mesafe bırakıyor: "Tanrım, Küçük Dalca. Sanırım o adam sana çok kötü davranıyor."

Ve tek düşünebildiğim *iyi olduğu*. Artık birbirimiz için kötü olabiliriz. Umarım o da benim onun için üzüldüğüm kadar üzülür.



"ATIMI BENİM İÇİN EYERLEDİN." Griffin evinin arkasındaki padoklara bakarken bana umursamaz bir bakış atıyor.

"Doğru yapıp yapmadığımı kontrol etmek ister misin?" Çitlere yaslanıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Yalnız zamanımı mahvedip bana patronluk *taslamak* mı?"

Dudakları seğiriyor ama gülümsemiyor, sadece ellerinin tozunu alıyor ve Spot'un yanındaki padokta bulunan uzun bacaklı safkan doru ata doğru yöneliyor. "Hayır. Sana nasıl yapılacağını ben öğrettim. Doğru yaptığını biliyorum. Hazır mısın?" diye soruyor, kasketini yere atıyor ve kaskını takıyor.

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, çünkü eğer yapmazsam, cidden kendimi adamın üzerine atacağım, ona tırmanacağım, onu yere sereceğim ve kendi yoluma gideceğim

onunla burada ve şimdi.

Bir atı kurtarmak, bir kovboyu sürmek falan.

"Evet." Bundan korkuyorum ve Spot'u çitin yanına dizip üzerine atlamadan önce dizginliyorum. Arkama bakmadan onu hafifçe sıkarak ileri doğru itiyorum ve araba yolundan aşağıya doğru ilerliyorum. Griffin'in beni takip ettiğini bilmemin tek yolu arkamda atının toynak seslerini duymam.

"Bu taraftan." Ağaçların arasında kıvrılan geniş bir patikayı işaret ediyor, yavaş bir yürüyüşe çıkarken yanıma yanaşiyor. Spot'un başı öne eğik, rahat bir şekilde ileri geri sallanıyor. Griffin'in genç tayının gergin olduğu belli, başı dik, gözleri kafatasından fırlamış, kulakları sağa sola dönüyor.

"Atın toplara çelme takıyor, Sinclaire."

"Bana Sinclaire demeyi kes. Takımımıdaki çocuklar bana böyle seslenirdi."

"Yani?" Omuz silkiyorum.

"Senin içindeydin. Sen erkeklerden biri değilsin."

Tekrar omuz silkdim. "Öyle de olabilir. Bana öyleymişim gibi davranıyorsun." "Nadia." Ses tonu uyarıcı ama umurumda değil. "Öyle söyleme."

Yanımdan bir kuş geçiyor ve genç atı ürküyor. "Huysuz bir ihtiyar gibi davranmayı bırak."

"Sana çözmem gereken bir şey olduğunu söylemiştim."

"Ne için? Bana gerçekten hiçbir şey söylemedin. Ben de burada öylece oturup kafam karışık ve azgın bir halde, yaptığın o şifreli saçmalığı yapmanı mı bekleyeceğim?"

Büyük bir açık alana açılan uzun bir metal kapıya geldiğimizde homurdanıyor ve atından atlıyor, kapının kilidini açıp sonuna kadar sallıyor.

"Konuşmamaya geri mi döndük? *Her şeyden* sonra?" Alay ediyorum, Spot'u nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmadan açık araziye doğru iterken göğsümde tedirginlik yükseliyor. Güneşin konumuna bakılırsa, burası Gold Rush Çiftliği ile kardeşimin çiftliği Cascade Acres'ı birbirinden ayıran arazi olmalı.

Griffin, at yanlara doğru sıçrarken atına geri dönüyor. Kocaman avuçları atın boynuna doğru kayıyor ve ben bir an için kıskanıyorum. O elleri *üzerimde* istiyorum. Ama *bir şey* için birkaç haftaya ihtiyacı var.

Ata nazıkçe mırıldanıyor ve beni birlikte geçirdiğimiz geceye geri götürüyor. Tenime karşı mırıldandığı kelimelere. Beni kendisininmişim gibi sahiplenişini. *Benim* demişti. Ama şimdi beni itiyor mu? Yine mi? Beni görmezden geliyor.

Ve bu beni öfkeliendiriyor.

"Geçen hafta sonu senin için bir şey ifade etmedi mi?" Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını kaldırdı. "Sadece söyle bana! Bilmemeye dayanamıyorum. Burada toy olanın ben olmam gerekiyor, değil mi? Bana bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey? Sana? Bana? Bize? Bu arazi mi? *İzinsiz* mi giriyoruz?" Son kelimeyi haykırırken elimi sallıyorum, heyecanım taşıyor.

Ve atını harekete geçiren de bu çırpınma hareketi. Dişi at arka ayakları üzerinde kükreyip yana savruluyor ve ben de Griffin'in dikkatini yeterince dağıtıyorum ki hazırlıksız yakalansın. Vücudu ağır bir gümbürtüyle yere devriliyor. Bunu izlerken kemiklerimin sızladığına yemin edebilirim. Çığlığımı duyuyorum ama benimki gibi değil. Uzaklardan geliyor, atının nal sesleri ve kulaklarıma hücum eden kanla boğuluyor.

Spot'tan atlayıp yanına koştuğumda sırt üstü yatıyordu. Başındaki yaralanma hakkında çok az şey biliyorum ama ihtiyacı olan şeyin kafasına iyi bir darbe almak olmadığından şüpheleniyorum. Kask takma konusunda ne kadar kararlı olduğunu düşünüyorum ve güvenlik konusunda titiz davrandığı için son derece minnettarım.

"Griff. Griff." Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimle gömleğini kavıyorum, ellerimin altında onun sert ve sıcak tenini hissediyorum. "Griffin!" Onu kontrol ederken sesim çığlık çığlığa ve çılgınca çıkıyor, doğrudan koyu renk gözlerinin içine bakıyorum.

Bir kahkaha patlattı.

"İyi misin?" Ellerimi güzel vücudunun üzerinde gezdiriyorum, sanki parmaklarımı üzerinde gezdirerek acıyan her şeyi iyileştirebilmişim gibi.

Pislik herif de daha çok güler.

"Griffin! Öyle mi? Sen. İyi misin?" Bir bacağımla onun üzerine atıp beline sarılıyorum. Çünkü aptalın iyi olduğu çok açık. Tabii gülmeyi kesmezse. O zaman canını yakan ben olacağım. Neden bu kadar sinir bozucu biri, şimdiye kadar bu kadar tükettiğim tek kişi olmak zorunda?

"Hayır." Gülüyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Ben lanet olası bir deliye aşığım."

Ben hala. Az önce dudaklarından dökülen kelimeleri zihnime yerleştirmeye çalışırken vücudu altımda titriyor.

"Ne?" Yüzümdeki kan çekiliyor.

İç çekiyor ve şimdi göğüs kaslarına dayanmış olan ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Beni hafifçe çekiştiriyor, kendisine kenetliyor ve göz göze gelmeye zorluyor. "Sana hiçbir şey söylemiyorum çünkü geçmişte yaptıklarından utanıyorum. Ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Sen bunu hak ediyorsun."

benden çok daha iyi. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Başını sallıyor, inanmaz bir nefes alıyor. "Yıllarımı insanları korkutup kaçırarak geçirdim. Ve sonra sen içeri girdin ve ben en kötü halimdeyken bile, diğer insanlar yavaşça geri çekilirken, sen orada gülümseyerek oturuyorsun. Bana sanki aya asılmışım gibi bakıyorsun. O bakışı *hak etmek* istiyorum. Ama şu anda hak etmiyorum. Şu anda bana öyle bakamazsın. Senin için her şeyi ortaya dökmek istiyorum. Sana ciddi olduğumu göstermek için bir plan yapmak istiyorum. Çünkü *bunu* hak ediyorsun. Bırak da bunu bildiğim tek yolla halledeyim, tamam mı?" Dudaklarını birbirine doluyor, şüphesiz yüzündeki şok olmuş ifadeye bakıyor.

"Ve ayrıca, bu arazi bana ait. Ana çiftliği kardeşinize sattığımda burayı elimde tuttum. Yani izinsiz girmiyoruz."

Tatlı çimen kokusu etrafımda dönüyor. Güzel tepelere, yeşillere, altınlara bakıyorum. Bu adam hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Çok ketum, birçok yönden çok kısıtlı. Her şeyi kendi başına yapmaya o kadar alışmış ki. Ama kalbim bunu umursamıyor. Onun için göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Bana söylediklerinden daha çok korkmalıyım. Sakladığı şey her neyse kulağa sorunlu geliyor. Ama bana söylediklerinin başka bir kısmına biraz takıldım ve içten içe beni korkutmak için yapabileceği çok az şey olduğunu biliyorum. "Bundan önceki kısma geri dönebilir misin?"

Dolgun dudakları yukarı kıvrılıyor. Gülümsediğinde çok iyi görünüyor. Daha genç ve daha kaygısız. Beklemeye değer, onun bu versiyonuna bir göz attığımda aradaki tüm huysuz bakışlara değer. Sadece *benim görebildiğim* bu versiyonu. Tamamen bana ait bir şeye sahip olmak çok güzel bir his.

Griffin'in tamamen benim olmasını istiyorum. *Benim olsun*. Bütün kaş çatmalar, hırlamalar ve gülümsemeler. Bütün morluklar. Zihnimin geçmişte ondan bunları alan diğer kadınlarda dolaşmasına izin verdiğimde içimde bir sahiplenme duygusu parlıyor. Onların gözlerini oymak istiyorum. Hayatımda çok az insan beni gerçekten sevdi ve ben bunun bana söylenmesini çok istiyorum. Bunu *hissetmek* için. Eğer bunu elde edersem, asla bırakmayacağım.

"Deli olduğun kısmı mı?"

Dick.

"Evet. O kısmı."

Parmakları benimkileri sıkıyor ve bakışları vücudumda gezinirken boyu içimde kalınlaşıyor.

yüzümde. Bana öyle yürek burkan bir yumuşaklıkla bakıyor ki neredeyse tepesinde bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Ben de delinin teki olmalıyım... çünkü sana sıırsıklam aşığım, Kır Çiçeği. Lütfen bana karşı sabırlı ol."

O anda, böyle bir bakış ve ardından böyle bir itiraf için sonsuza kadar bekleyebileceğimi fark ediyorum. Kalbim göğsümde kabarıyor ve kalbinin gümbürtüsü birleşen ellerimizin altında dans ederken burnumun köprüsü karıncalanıyor. İnanılmaz gibi görünse de, beni ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorum.

Tanrım bana yardım et, bu adam için çok ileri gittim. Kimseye beni alaşağı edecek gücü vermeyeceğime yemin etmiştim. Ama Griffin Sinclair onu gördüğüm ilk günden beri beni yalancı çıkarıyor.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



Evimde tek başıma uyandım. Dağlarda saklı bir yerde. Gold Rush iftliği'nde çalışmak için sadece birkaç haftam kaldı ve burada kışa hazırlanmak için bir hafta sonu geçirdiğimizi biliyorum ama Nadia ile yaptığımız patika sürüşünden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için. Ne halt ettiğimi anlamaya. Çünkü kaçtığım her şey beni tüm gücüyle vurmak üzere gibi görünüyor.

Avukatım bunun olacağı konusunda beni uyardı.

Göğsümde endişe sarmalları. Mezarımı kazmak ve içinde yatmak beni hiç rahatsız etmemişti ama Nadia etrafımdayken birdenbire bunaldım. Bununla yıllar önce başa ıkmalıydım.

Yerel bir lokantaya gidip bir içki sipariş etme dürtüsü içimde kabarıyor. Yıllardır sorunlarımı *bu* şekilde temizledim. Onlardan saklanmaya başlamadan önce.

Ama ben yeni bir sayfa açıyorum. Otuz beş yaşındayım. Kendimi bu acıma partisinden kurtarmamın zamanı geldi.

Yıllar sonra ilk kez yatağımda yalnızım. Neredeyse bir hafta sonra bu imkânsız gibi görünüyor ama yemin ederim arşaflarımda hâlâ Nadia'nın kokusunu alıyorum. Dün gece onun yumuşak tenini, baştan çıkarıcı inlemelerini, ruhlarımızın bedenlerimizle aynı anda birbirimize sarılışını düşünerek sikimi yumrukladım. Ve sonra gecemi onu, ona vermek istediğim her şeyi ve onun için nasıl bir erkek olmak istediğimi hayal ederek geçirdim.

Bizimki gibi bağlantıların hayatta çok sık karşımıza çıkmadığını biliyorum. Ve bu beni korkutuyor.

O yüzden içki yerine kahveyle başlıyorum. Yorganımı geriye atıyorum ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. *Bugünlerde gerçekten saçımı kestirmem gerekiyor.* Çiftlik evinden mutfağa geçiyorum ve boktan sade kahvemi boktan sade kahve makinemde yapıyorum.

Makineden dökülüşünü izlerken dudaklarım büzülüyor. Artık kahvenin bana sonsuza dek annemi hatırlatacağından eminim. Benim tatlı annem, her zaman yanımda durup beni izleyen ama her zaman destek veren. Geçen hafta sonu beni azarlaması, uzun zamandır hayatımın gidişatı konusunda onu en çok öfkeliendiren şeydi. Bir gece beni Neighbor's Pub'dan aldığından beri hiç işime burnunu sokmamıştı. O geceyi asla unutmuyacağım. O kadar sarhoşken hafızamda yer etmeyeceğini düşünürsünüz ama bir şekilde yer ediyor. Bulanık ve çarpık ama yine de bir dönüm noktası.

"Griffin Sinclair, kaldır kışını. Şimdi." Gözleri öfkeyle parlıyor. Annem bana hiç böyle bakmamıştı ve onu öylesine hayal kırıklığına uğrattığımı fark ediyorum ki bana başka türlü asla bakmayacağı bir küçümsemeyle bakmaya zorladım. Başını çevirip etrafımızdaki herkese bakıyor.

Utaniyor.

"Evet." Şu anda adını hatırlayamadığım barmene elimi sallıyorum. "Yol için bir tane alacağım."

Başını bana doğru sallıyor, yüzünü kızgınlık ve acımanın hassas bir karışımı kaplıyor. Doğrusu beni sinirlendiren bir bakış. "Ben para ödeyen bir müşteriyim!"

Sarhoş olmakla ilgili olan şey, kekemeliğimin daha kötü olması, ama aynı zamanda kolayca sarhoş olmakla suçlanabiliyor, bu da benim çarpık zihnimde daha az utanç verici, burada önemli olan tek şey nasıl algılandığınız, işinizde ne kadar iyi olduğunuz ve ne kadar para kazandığınız. Playboy oyun kurucusu. Super Bowl Şampiyonu. Ligdeki en yüksek maaşlı kontrat.

Bir zamanlar ben de böyleydim. Şimdi kekeleyen lanet bir karmaşayım.

Adam bir bardağı parlatıyor ve bana kayıtsızca bakıyor. "Parası kesilmiş bir müşteri. Evine git, Griffin."

Evim. Büyük boş bir çiftlikte büyük boş bir ev. Görünüşe göre tüm o para, şöhret ve ün size mutluluk satın almıyor. Yıldızınızın artık yükselmediğini fark edene kadar dost sandığınız insanları satın alıyor. Sonra da gemiden atlıyorlar.

Ve annen sarhoş kışını boktan bir küçük kasaba barından almaya geliyor. Oh, kudret nasıl da düştü.

"Griff," diyor annem, kolunu kaburgalarımın dolayarak, sanki onun boyunda bir kadın beni gerçekten destekleyebilirmiş gibi. "Hadi gidelim. Baban arabada bekliyor."

Harika. Mükemmel. Sanki aşağılanmam akşam için zaten tamamlanmamış gibi. İnliyorum ve gözlerimin ağır ağır kapanmasına izin veriyorum. Oda etrafımda dönüyor ve ben koltuğumda sallanıyorum.

Çok acınası.

Gözlerimi zorla açıyorum ve ayakta durmaya çalışırken kararsız ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Tamam, tamam. Zaten yatma saatim geçti."

Barmen bana başını sallıyor, omuzları düşüyor, sanki gitme ihtimalim onu rahatlatmış gibi.

"Gerçekten üzgünüm," diye geveledim, sesim biraz ağlamaklı çıkıyordu. Acınacak haldeyim.

Ben kızgın bir sarhoş değilim. Sadece üzgün biriyim. Öfkemi ayık olduğum zamana, hayatımın aldığı yönlerle gerçekten yüzleşmek zorunda kaldığım zamana saklıyorum.

Beni bardan çıkarırken anneme fazla yaslanmamaya çalışıyorum. O bunu yaparken ben de onun minyon yüzüne bakıyorum. Yanaklarındaki pembe leke onu gerçekten utandırıyor. Annemi, dünyadaki hemen hemen herkesten çok sevdiğim kadını, memleketinde küçük düşürdüm.

Utanç beni tekrar vurdu. Bunu ona nasıl yapabildim? Bu kadar yükselmişken nasıl bu kadar düşebildim? Kafama bir darbe aldım ve hayatım darmadağın oldu. Her şey çok adaletsiz.

Beni bekleyen arabanın arka koltuğuna itiyor, kapı zaten açık ve benim için hazır. Babam dönüp bana bakmıyor bile. Onun yerine dikiz aynasından bana bakıyor. Keşke kızgın olsaydı. Ama şu anki halimle bile hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

Ki bu çok daha kötü.

Annem biniyor ve sürüyorlar. İkisi de bana ne bir bakış atıyor ne de benimle konuşuyor. Arka koltukta öylece oturmama izin verdiler. O kadar sarhoşum ki, sanki hepimizin tepesinden olanları izliyormuşum gibi hissediyorum, sanki kendi hayatımın başıma gelmesini izliyormuşum gibi. Ailesinin cipinin arka koltuğunda azarlanmış küçük bir çocuğa benziyorum.

Kasabadaki evlerinin önüne gelene kadar beni tanımadılar. Sonra ikisi de bana dönüyor. Tokmağın inmek üzere olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş değilim. Bir futbol yıldızı olabilirim. Bankamda bir yığın param olabilir, ama işlerin ters gittiğini anlayacak kadar sarhoş değilim.

"Bu iş artık bitecek, oğlum." Babamın sesi sakin ve düz, ama annemin dudağı titriyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Sana adil olmayan bir el dağıtıldı. Ancak üzüntülerinizi bu şekilde boğmak artık sona eriyor. Dünyadaki tüm yardımlara erişebilecek kaynaklara sahipsinsin ve yarından itibaren yapacağın şey bu. Rehabilitasyon. Terapi. Dağlarda lanet bir kulübe. Umurumda değil. Ama kendini unutana kadar içmek? Barmenin otuz yaşında bir adam olarak seni almaları için aileni araması? Bu artık sona erdi."

Araba etrafımda dönüyor. Ben güçlüyüm. Ben lanet bir sporcuyum. Böyle bir yardım isteme fikri mantığa aykırı.

Yine de ormanda bir kulübe. Görüntüsü kafamda dönüyor ve midem bulanıyor. Belki bunu yapabilirim. Düşünüyorum.

Sonra da arka koltuğa fırladım.

Kapının çalınması beni anılarımdan çekip çıkarıyor. Başımı sallıyorum, hâlâ o gecenin etkisindeyim. Ailem arabayı dağınık bırakmış ve sabah ayık kalktığımda temizlememi söylemişti.

Onun yerine onlara yeni bir araba aldım.

Ve eğer bu benim hayatımla nasıl başa çıktığımın bir metaforu değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Sorumluluk yok. Ve şimdi, onu geri almak düpedüz ürkütücü geliyor.

Kapı tekrar çalınıyor, ama bu sefer fark ediliyor. Burada kimse kapımı çalmaz. Kimse beni burada ziyaret etmiyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Her ihtimale karşı ön kapının yanına bıraktığım av tüfeğine ve uzun ipe bakıyorum ama elime almamaya karar veriyorum. O pumalar ve kurtlar için ya da bir at kaçarsa diye, ikisi de kapıyı çalmıyor. Odanın içinde ilerlerken pencereden dışarı bakıyorum ve garaj yolundaki inci beyazı arabayı fark ediyorum.

Nadia.

Kapıyı açtım ve işte oradaydı. Biraz sinirli görünüyordu. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. İçindeki küçük öfkeli çizgiyi seviyorum. Fişek gibi bir kız.

"Merhaba, Kır Çiçeği."

"Neye gülüyorsun?"

"Sana."

"Kes şunu. Seni görmeye gittim ama bulamadım. Telefonunu aradım ama cevap vermedin." Elleri kalçalarını buldu, sanki bu onu daha sert gösterecekmiş gibi.

"Hafta sonu için buraya geri geldim." Bir kolumu kapı çerçevesine uzatıyorum ve ona dokunmamak için parmaklarımı oraya sıkıştırıyorum.

"Bana bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" "Şey, düşünmedim-"

"Aynen öyle." Beni işaret ederek sözümü kesti. "Düşünmedin. Senin için endişelenebileceğimi düşünmedin mi? Beni sevdiğini söylemenin bir şeyleri değiştireceğini düşünmedin mi? Bazen seni sevmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

Ona bakıyorum. "Biliyorum."

"Bazen tam bir pislik oluyorsun," diye oflayıp pufluyor, gözlerini kaçırıyor.

Sağ omzunun üzerinden esen rüzgârda kır çiçekleri uçuşuyor. "Haksız değilsin."

"İşler zorlaştığında burada saklanmaya devam edemezsiniz. Seni önemseyen insanlar var. Ben de dahil. Ben insanım."

Gut punch. Gözlerimle birlikte sesim de düşüyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Bana bir şeyler anlatmaman beni korkutuyor." *Çifte yumruk.* "Hayatımın son birkaç yılını basit bir hayatı seçeceğime dair kendime söz vererek geçirdim. Güvenli ve dürüst bir partnerim olduğu sürece havai fişeklere, özlemlere ve o tüketen aşk türlerine ihtiyacım yoktu."

Sadece homurdanıyorum. Kulağa berbat geliyor. Aynı zamanda ben değilmişim gibi geliyor.

"Ve sonra sen içeri girdin ve her şeyi mahvettin."

Bir kakhaha atıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Evet. Görünüşe göre bu konuda özellikle yetenekliyim. Futbol topunu fırlatmak ve her şeyi mahvetmek."

"Ayrıca am yiyor." Gülümsüyor, her zaman havayı yumuşatmak için bir şeyler atıyor. *Hayatım boyunca neredeydin, Kır Çiçeği?*

"Bunu özgeçmişime ekleyeceğim."

Ön basamakta durup birbirimize gülümsüyoruz. Ama bir gerginlik var. Gülümsemesi gözlerine değmiyor ve eminim benimki de değmiyor.

"İçeri gelmek ister misin? Sana boktan bir kahve yaparım ve her şeyi anlatırım."

O başını sallarken aklımdan *hiçbir şey* geçmiyor.

Ama onu evime girerken izlerken, asitle yıkanmış kot pantolonu mükemmel poposunun altında kırışırken ve sarı saçları dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürken, bunun daha çok *her şeyin gitmesi* gibi olduğunu fark ediyorum.

Çünkü içten içe, artık burada kalmayacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

NADIA



Griffin'in rahat evinin içinde yürürken kendimi hissettiğimden daha sakın görünmeye zorluyorum. Çünkü kendimi *hiç de* sakın hissetmiyorum. Ama büyük kız külotumu giyiyorum ve sakın davranıyorum.

Eğer oturup içini kemiren şeyi bana söyleyebiliyorsa, ben de en azından bunu olgunlukla karşılayabilirim.

Birini öldürmediyse tabii. Belki arazisinde bir ceset vardır.

Belki de gizlice mafyadadır? Belki bir şekilde akrabayıdır?

Büyük mutfak masasına doğru ilerlerken ve bir sandalyeye otururken aklım başımdan gidiyor. Gerçekten ama gerçekten derin bir nefes alıyorum ve masanın üzerinde yassılaşmış ellerime bakıyorum. Baktan şeyler gördüm, korkunç şeyler ve bu onun kadar kötü olamaz.

Yavaşça arkamdan gelen Griffin'e bakıyorum. İmkânı yok. Griffin'in *iyi* bir adam olduğunu tüm kalbimle biliyorum. O benim babam değil. Nazik ve düşünceli biri ve bana söyleyeceği her şey tamamen aşılabılır olacak.

Olmasını istiyorum.

İkimize de birer fincan kahve koyarken onu inceliyorum. Omuzları tişörtünün altından ağız sulandıracak şekilde kıvrılıyor, tişörtünün etekleri kıcının kıvrımına dayanıyor, saçları bütün gece ellerini üzerinde gezdirmiş gibi karmakarışık.

"Buyurun." Kahveyi masanın diğer tarafına kaydırıyor ve karşıma bir sandalye çektikten sonra sandalyeyi ters çevirip üzerine oturuyor, arkılığı bir tür kalkan gibi geniş göğsüne bastırıyor.

Büyük kahverengi gözleri yüzümde duruyor ve beni içine çekiyor. Gözlerinde kesinlikle *nefret* ettiğim bir kesinlik var.

"Bana öyle bakmayı kes," diye çıkıştım. "Kes şunu. Bu kadar bekleyerek saçlarımı ağartacaksın."

Dudakları kıvrılıyor. "Gri saçlarınla hâlâ seksi olabilirsin." Oyalıyor.

"Griff." Ona yalvaran bir bakış attım. Ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyorum ama benim için işe yaramıyor.

Aramızda sessizlik uzarken gözlerini kahve fincanına dikeyyor. Bir parmağının ucunu fincanın kulpunda gezdiriyor, nazikçe, düşünceli bir şekilde ve elinin üst kısmındaki damarlar neredeyse hipnotik bir şekilde kabarıp dalgalanıyor. Dokunuşları her zaman hipnotiktir. Amaçlıdır, anlamlıdır. Asla özensiz ya da aceleci değil.

Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum.

"Bunu annem dışında kimseye itiraf etmedim. Babama bile. Ben c-c-" diye inliyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve uçlarını çekiştiriyor. Kelimenin üzerinde tökezlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Gergin*. "Eğer öğrenirse bana nasıl bakacağı düşüncesine dayanamadım. O ve annem, aralarındaki ilişki? Bu hep istediğim şeydi. Onların da benim için istediklerini biliyorum."

Başımı sallıyorum ve ellerimi önümdeki fincana sarıyorum. Sözünü kesmek istemesem de kahvenin sıcaklığının içime sızmasını ve içimi saran soğuğu kovmasını umuyorum.

"Kaza geçirdiğim gün sarhoştum."

Sarhoş. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Griffin'in yanında kullanılmasından nefret ediyorum. Onu bu şekilde düşünmekten nefret ediyorum.

"Çok fazla parti yapıyordum. Çok fazla para. Tanrı c-kompleksi. Etrafım evetçilerle çevriliydi. Kötü bir karışım." Boğazı düğümlendi ve yanakları pembeleşti. Hâlâ göz göze gelmiyoruz.

"Hey. Hey." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum, çırpınısını izlemekten nefret ediyorum. "Bunu sen halledersin."

Aniden başını sallıyor ama gözlerimle buluşmuyor. Orada ne bulacağını biliyor. Yine de ellerindeki kaslar dokunuşumla gevşiyor ve bunu yaparken omuzlarının biraz düştüğünü izliyorum.

"Eminim bir önceki geceden dolayı hala sarhoştum. Vegas'taki bir maç için yoldaydık ve baştan çıkarıcı şeyler çok fazlaydı. Karar verme sürecim sürekli olarak daha da aptallaşıyordu. Sık sık ayık olsaydım ne yapardım diye düşünürüm,

yaptığım oyunu yapar mıydım? Oyunun geldiğini görebilir miydim? Kaskımı takmayı unutur muydum? Herkes bu sağlıklı süper yıldızı, medyanın parlak, mükemmel oyun kurucu Griffin Sinclair versiyonunu gördü. Ama benim oturduğum yerden işler böyle görünmüyordu."

Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu. Çok fazla parti yaptığını söyledi. Kendisinden alkolik olarak bahsederdi. Ama kendine bu şekilde eziyet ettiğini bilmiyordum, mücadelesini gizlediğini ve kendini bu kadar utanca gömdüğünü bilmiyordum.

Birdenbire davranışlarıyla ilgili pek çok şey daha anlamlı gelmeye başladı. Büyük, sıcak elini avucumun içinde sıkarak ona ihtiyacı olan gücü veriyorum.

"O gece." Homurdanıyor ve gözlerini tavana diyor. Adem elmasının boğazında düğümlendiğini görüyorum ve keşke bana baksa diyorum. "O gece evlendim."

Tüm hava ciğerlerimi ağır bir vınlamayla terk ediyor. "Evli misin?"

Homurdanıyor. "Kağıt üzerinde. Takımı desteklemek için Vegas'a gelen bir forma kovalayıcısıydı. O zamana kadar onunla hiç tanışmamıştım ve o zamandan beri de görmedim."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse sözlerini duyamıyorum. *Evli. Evli. Evli.* Bu tek kelime zihnimde acımasız bir yankı gibi. Griffin'le evlenmeyi düşündüğümde değil, henüz değil. Belki hayatımı onunla geçirmeyi düşünmüş olabilirim.

"Evli misin?"

Şimdi bana bakıyor, diğer elini benimkine sararken gözleri acıya boğulmuş. Yıkılmış gibi görünüyor. "Beni dinle. Bir ay sonra avukatından ruhsatın bir kopyası, Elvis gibi bir nikâh memuruyla çekilmiş fotoğraflarımız ve aylık maaş talebiyle birlikte bir mektup alana kadar böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Söylediğine göre bir kaset varmış ve yayınlamakla tehdit etmiş. Yani, kelimenin tam anlamıyla kötü bir filmde çıkmış gibiydi. Kendi hayatınız olunca daha az komik oluyor."

Bana söylediği her şeyi bir araya getirmeye çalışırken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor, göğsümde keskin bir şekilde tanıdığım o küçük öfke kıvılcımı büyüyor. "Seks kaseti gibi mi? Paran için mi geldi? Sana şantaj mı yaptı?"

"Nadia, o tek yolculukta çok şey kaybettim. Kariyerimi, konuşmamı, şöhretimi. Hayattaki değerimi tanımlamak için kullandığım her şey birkaç saniye içinde yok oldu ve öfke ve üzüntü beni tüketti. Ve sadece bu ezici

utanç ve suçluluk duygusu. Çünkü benden, evrenden ve sadece kötü şanstın başka suçlanacak kimse yoktu. Ve suçlayacak başka birini o kadar çok istiyordum ki. Ama geri dönebildiğim tek şey *kendimdim*. Ve kendi şirketimle, bu derin kendinden nefret etme duygusuyla sıkışıp kalmıştım. Ve adını bile bilmediğim bir kadından gelen o manilla zarf tabutuma çakılan bir çivi idi. Beni uçurumun kenarına getiren şey buydu, çünkü sadece kariyerim gitmemişti - şimdiye kadar uğruna çalıştığım her şey - aynı zamanda ailemin değerlerinin ve bana aşıladıkları her şeyin yüzüne tükürmüştüm. Önemseydiğim son şey para ya da o sözleşmeydi. Bunların hiçbirinin ortaya çıkmasını istemiyordum. O andaki en büyük amacım ailemi tamamen küçük düşürmemektir. Ya da kendimi. Tek umursadığım buydu."

Diğer eli benimkinin üstüne geliyor, böylece masanın üstünde neredeyse birbirimize yapışmış durumdayız. "Sana kadar. Seninle yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Bu boku yanımda taşımak istemiyorum. Yıllardır ona boşanma kağıtları gönderiyorum ama cevap alamıyorum ve bu beni hiç rahatsız etmiyor. Para. Yasal sonuçlar. Sadece umursamadım. Umurumda olması için bir sebep yoktu. Saklamak daha kolaydı. Ama şimdi... şey, şimdi, benim için gerçekten önemli."

"Bunların hepsini omuzlayamazsın, Griffin. Bu adil değil." Gözlerim yüzünü, güçlü yüz hatlarını, yıllarca hak etmediği acı ve ıstıraptan kaynaklanan ince çizgileri tarıyor. Kendi kendine çektiği acı ve ıstırap. "Bu tür bir sefaleti hak etmiyorsun."

"Benden nefret etmelisin."

Başımı eğip ona bakıyorum. Sertçe. Gözlerindeki utanç bulutunu delip geçmeye çalışıyorum. "Hayır."

"Yapmalısın." Bana karşı daha sert bir ton alıyor, şüphesiz beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Biliyorum çünkü gözlerindeki o kıvılcımı tanıyorum. Öfkeyi. *O da benim içimde hissettiğim kadar öfkeli görünüyor. Ama ben artık kızgın değilim.*

Tırnaklarımı derisine geçiriyorum, sandalyesinde kaymasına neden olacak kadar sert bir şekilde. "Senden asla nefret edemem Griffin Sinclair. Denedim ve başarısız oldum. Kendinden zaten yeterince nefret ediyorsun. Bunun başına gelmesinden nefret ediyorum. Bana daha önce söylememiş olmandan nefret ediyorum. Kimseye söyleyemeyeceğini hissetmenden nefret ediyorum. Ama senden nefret etmiyorum."

"Özür dilerim." Kalın kirpikleri aşağıya doğru iniyor ve orada biriken nemi uzaklaştırıyor. Tüm vücudum onu kollarımla sarma ve bunun benim için hiçbir şeyi değiştirmediyiğini ona gösterme ihtiyacıyla ağlıyor, ama bir şey beni engelliyor.

Bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmez. Bu kadar doğru. Kalbim onunla aynı ritimde atıyor. Bu yüzden şu anda olduğu gibi acıyor.

Ama hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor, terapistimin sözleri, günlüğümden kelimeler, umutsuzca annem olmak istemediğime dair düşünceler.

Mutsuz bir adama bağlı, o da etrafındaki herkesi mutsuz ediyor. Griffin benim babam *değil*, ama bazen annem olduğumdan endişeleniyorum.

"Çok özür dilerim. Senden uzak durmak, seni kendimden uzak tutmak için çok uğraştım. Ve bunda da başarısız oldum."

Parmaklarımı onunkilere geçirerek hüzünle gülümsüyorum. "Ben ısrarcıyım, Griffin. Hiç şansın yoktu."

O da gülümsüyor ama zoraki. "Görünüşe göre sonunda belgeleri imzalayacak, avukatım dün gece bana söyledi. O zaman boşanma işlemlerinin tamamlanması gerekecek."

"Ona ödeme yaptın mı?"

"Hayır. Artık bu konuda çenesini yormak istemesinin umurumda olmadığına karar verdim."

Onaylarcasına başımı salladım. "Güzel. Senin için çok heyecanlıyım."

Gülüyor ama kızgın. "Benim pisliğim konusunda bu kadar olgun davranmaya hakkın yok, Nadia."

"Kafamda, pek olgun davranmıyorum. Kafamda, o kaltaktan gerçekten nefret ediyorum. Daha çok, *"İyi ki kurtuldun, seni para düşkününü fahişe. Buraya gel de seni tekmeleyeyim."*

Bana bakıyor, başını sallıyor, dudakları bir parça yukarı çekiliyor. "Çok kötüsün, Kır Çiçeği."

"Gerçekten bir video var mı? Onunla yattın mı?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Sanırım olgunluğumun da bir sınırı var. Belli ki o kadınla yatmış.

Griffin yüzünü buruşturuyor, fiziksel olarak rahatsız görünüyor. "Bilmiyorum. Onunla hiç doğrudan konuşmadım ve o geceyi hiç hatırlamıyorum."

Ellerimi onunkilerden ayırıp arkama yaslanırken acı dolu bir ses çıkarıyorum. Hava tenime soğuk geliyor ve gerçekten yapmak istediğim şey masanın diğer tarafına geçip onun kollarına kıvrılmak. Yine de aklım bana arkama yaslanmamı ve biraz dinlenmemi söylüyor.

"Eğer onu serbest bırakırsa ne yapacaksın?"

Gözleri kapanır ve hırıltılı bir nefes çeker. "Dua et hiç görmeyesin o."

Boğazıma bir ağırlık çöküyor ve midem bulanıyor. Hasta olacaktım gibi hissediyorum, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum, onu başka biriyle görmeyi ya da dünyanın onu bu kadar açıkta görmesini düşünmek istemiyorum.

"Hiç rehabilitasyona gittin mi?"

Elleri önündeki masanın üzerinde gevşek bir şekilde yatıyor ve derisi tamamen yüzülmüş görünüyor. Bundan nefret ediyorum. Onu yaralı görmekten nefret ediyorum. Çünkü onu çok iyi tanıyorum. Acı, öfke, üzüntü. Birkaç yıl önce ben de böyleydim. Kendim üzerinde çalışmadan önce.

"Hayır."

"Terapi mi?"

"Hayır." Sanki bunların uygun cevaplar olmadığını biliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Kahve fincanımı elime alıp yudumluyorum ama tadını alamıyorum. Tüm bunları kafamda evirip çeviriyorum. Onun hikayesini. Üzüntüsünü. Büyümesini.

Normal ve mutlu birini isterken, dünyanın en karmaşık adamlarından birine sırlıslıkla aşık olmayı bana bırakın.

"Neden bana söylemedin?"

İnliyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür. Ve ben bu sırrı çok uzun zamandır saklıyordum. Çok utanıyorum. Senin için normal, mutlu bir insan olmak istedim ve bunu yapabileceğimi düşündüm..." Avuçlarının içine doğru konuşmadan önce başını ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum. Tüm bunları hallettikten sonra sana anlatırdım ve hak ettiğin yeni bir sayfa açardım. Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa gerçekten aptalca geliyor."

Kıkırdıyorum. Kulağa aptalca geliyor. İyi niyetli ama aptalca. Aptalca ve imkansız. "Biz normal, mutlu insanlar değiliz Griffin. Hatırladın mı?"

Ağır, düzensiz bir iç çekişle arkasına yaslanıyor ve kollarının yenilgiyle iki yanında gevşemesine izin veriyor. "Evet. Biliyorum."

Öyle mi?

"Yürüyüşe çıkmam gerek." Ayağa kalkmak için sandalyeyi ittiğimde yüzünde paniklemiş bir ifade belirliyor. "Gitmiyorum. İşi bırakmıyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Griffin başını sallıyor, dudakları inceliyor birbirine yapışırken yüzünü tekrar o etkilenmemiş ifadeye dönüştürüyor. Tamamen çıldırmış durumda. İçimde savaşılan duygularla ön kapıdan çıkarken ikimizin de numara yaptığını fark ediyorum.

Çünkü ben de korkuyorum. Okul. Aile. Hayat hedefleri. Hepsinin gözlerimin önünden kayıp gittiğini görüyorum.

Griffin Sinclair'e aşığım ama sırf beni sevdiğini söylemesi için hayatta istediğim her şeyden vazgeçmeyi reddediyorum.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



HAREKET EDEMIYORUM. Beni masada bıraktığı yerden kalkamıyor, fincanı ellerimin arasında çeviriyorum. Kahvemın tadını bile çıkaramıyorum.

O yokken hiçbir şey eskisi kadar güzel değil. Hava o kadar yumuşak değil. Kalbim çarpıyor ve onu görmek için sabırsızlanmıyorum. Sarı saçlarının bir parıltısı ya da kahkahasının sesi tüm günümü değiştirebiliyor.

Geçtiğimiz aylarda Nadia'nın yörüngemde olması, daha önce yaşadığımı ama *hayatta olmadığımı* fark etmemi sağladı. Var oluyordum. Onun varlığı beni yeniden canlandırdı ve şimdi yükümün ağırlığıyla onu ezdim.

Onun hâlâ dolu olan fincanına bakarken kahvemden bir yudum alıyorum. Ilık ve tadı gerçekten kötü. Bu kahve ve benim itiraf etmek istediğimden daha fazla ortak noktamız var.

Arabasının kapısı çarpıyor ve bu ses beni ürkütüyor. *Gidiyor. Ve onu suçlayamam.* O akıllı bir kadın ve akıllı kadınlar benim gibi bir adama rastladıklarında tepelere kaçarlar.

Ama arabasının motor sesi hiç gelmiyor. Sessizlik ve fincanımın masanın üzerinde dönerken çıkardığı gıcırdama sesiyle karşılaşıyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Kendimi rahatsız ediyorum.

Ayrıca ne yaptığına bakmak için ayağa kalkmayarak kendime işkence ediyorum. Sonunda pes ediyorum, sandalyemi bırakıyorum, bardakları lavaboya koyuyorum ve oturma odasından ön pencereye doğru yürüyorum. Arabası hala dışarıda park halindeydi. Yan pencereye doğru ilerlerken içimden derin bir oh çekiyorum.

Çiçek tarlasına bakan.

Tam ortasında oturmuş, başını eğmiş, öfkeyle günlüğüne bir şeyler karalıyor. Keşke orada otururken, kendisi için gerekli olduğunu bildiği şeyi yapmaya dalmışken bir fotoğrafını çekebilseydim.

Ne yaparsam yapayım kurtulamadığım kır çiçeği.

Yukarı bakıyor ve uzakta olmasına rağmen göz göze geldiğimize yemin edebilirim. Dudağını ısıırıyor ve ben de aniden onun kendine ayırması gereken bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissederek geri çekiliyorum. Ben de kanepeye oturup beklemeye başladım.

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve bekliyorum. Onu kaybetmek de dahil olmak üzere kafamdaki her senaryoyu gözden geçiriyorum, bu da beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. O kişiyi bulmak ve sonra onu kaybetmek zorunda olduğum kadarını başaramadım.

Ben yapmadım. Bu kabul etmeyi reddettiğim bir kader.

Ön verandada ayak seslerini duyana kadar burada ne kadar sarmal bir şekilde oturduğumdan emin değilim. Kalbim daha sert atıyor ve ön kapı açıldığında hareketsiz kalıyorum. Pervaza yaslanıp bana bakıyor. Şu anda kafasından neler geçtiğini anlayamıyorum. Yüzü dikkatlice boş.

"Sanırım eve döneceğim. Okul için hazırlanmam gerek." Midem

bulanıyor. Benden kaçıyor ve onu zerre kadar suçlayamam. "Tamam."

Başımı sallıyorum ve ellerimin bacaklarımla arasında gevşemesine izin veriyorum. Yenilmiştim.

Gözleri parlıyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor, elinde günlük. "Siktir git."

Ellerimi iki yanımdaki kanepeye bastırarak daha uzun oturuyorum. "Pardon?"

"*Siktir git* dedim." Bu sefer gerçekten telaffuz ediyor.

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. İkimizi de bundan kurtarmaya çalıştım."

Gözlerini deviriyor, yaşına bakıyor. Tam bir velet gibi görünüyor. "Erkekler aptaldır, biliyor musun? Senin anlamsız evliliğin umurumda bile değil. Hiç tanımadığım bir kadından mantıksızca nefret ediyor muyum? Evet, ediyorum. Seni başka biriyle düşünmek bile beni hasta edebilir mi? Kocaman bir evet. Bana söylemediğin için kızgın mıyım? Evet, *Griffy*, kızgınım. Ama daha çok benim için savaşılmayacak kadar korkak olmana kızgınım."

Haklı olmasından nefret ederek ona ters ters bakıyorum.

"Kardeşimden çok mu korkuyorsun? Beni incitmekten mi korkuyorsun? İyi bir şeye layık olabilmek için kendin üzerinde çalışmaktan mı korkuyorsun? Bu kadar korkak olduğun için siktir git. *Senin* olduğumu söyledin, şimdi de oturup

çıkamama izin mi vereceksin?" Alay ediyor. "Evet. Fransızcamı bağışlayın ama... Siktir. Seni."

Ölümüne kıpırdamadan duruyorum, az önce söylediklerinin beni etkilemesine izin veriyorum. İçimdeki yarışmacı şimdi tamamen uyandı. Gömülü atlet mi? İstedğini elde etmek için kışını yırtarcasına çalışan? Olasılıklara meydan okumak için? Oyunları kazanmak için? Az önce adamın omzuna dokundu.

Hayır.

Taşaklarını tekmeledi.

Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey. Ayağa kalkıp birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatırken göğsümde bir hayal kırıklığı parlaması yanıyor. Bir elim ensesine dolanmak için dışarı fırlarken, diğer elim kapı çerçevesinin üzerinde durarak onu hapsediyor. "Sen benimsin."

Nadia'nın gözleri ne kadar hızlı hareket ettiğim için açılıyor ama dudakları yukarı kalkıyor. Sanki beni kızdırmakla eğleniyormuş gibi.

Parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Güzel ve Çirkin uzak bir dağ kulübesinde karşı karşıya. "İşte buradasın. Ne zaman istediğini alacak kadar erkekleşeceğini merak ediyordum."

Kulağına fısıldamak için eğildiğimde nefesim hafifçe daralıyor. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. "Hayır." Sesi nefes nefese çıkıyor ve meme uçlarının çakıllaştığını görüyorum.

gömleğinin altından. "Seni uyandırmaya çalışıyorum."

"Görev tamamlandı, Wildflower."

Çenesi meydan okurcasına dışarı fırlıyor, benden en ufak bir korkusu yok. Hiçbir zaman da olmadı. Olmasını da istemezdim. "Güzel."

"Şu masaya geri dön de konuşalım." Omzumun üzerinden mutfığa doğru bir işaret yaptım.

"Yap beni." Gözleri parlıyor, irisleri canlı alevler gibi toprak tonlarına dönüşüyor. "Pek konuşacak havada değilim, *Griffy*. Beni domaltmanı tercih ederim-"

Bir kolumla uzanıp onu omzuma aldım ve sevinçli çılgınlığa gülümsedim. Gerginliğini bu şekilde atmak istediğini bilmeliydim. Kapının yanında asılı duran ipe uzanmadan önce boştaki elimle kışına sertçe vuruyorum.

"Bir dahaki sefere bana *Griffy* diyeceğin konusunda sana ne demiştim, Kır Çiçeği?"

Onu kalın ahşap çiftlik masasının üzerine bırakmadan önce evin içinde hışımla dolaşırken kıvranıyor ve iki yana açılmış bacaklarının arasında durmak için kendimi zorluyorum.

uylukları. İpi yanına atıyorum, gözleri ipte gezinirken dilinin dudaklarının arasından fırlayışını kaçırmıyorum.

"Hatırlamakta zorlanıyorum." Bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Çok uzun zaman önceydi." *Saçmalık*. Verandama adımını attığı andan beri beni kışkırtmaya çalışıyor.

"Gerçekten konuşmalıyız. Bir daha kaçmaya kalkarsan seni sandalyeye bağlarım." Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geliyor, kararsız ya da kafası karışık olduğuna dair bir işaret arıyorum. Ama bulduğum tek şey saf sıcaklık ve özlem. "Sonra görüşürüz." Çiçek desenli dergisini yere fırlatıyor, sonra uzanıp tişörtünü başından çekerek ayaklarımın dibine bırakıyor. "Şu anda seni içimde istiyorum. Ben seninim, sen de benimsin gibi hissetmek istiyorum." Hayır.

başkasınınkini. Buna ihtiyacım var."

Sözlerinde acı var. Ve tek yapmak istediğim bunu silmek. Eğer benden böyle yapmamı istiyorsa, onu reddedecek değilim. Özellikle de dantel sütyeninin soluk pembe kuplarına yaslanan yumuşak göğüslerini gördükten sonra. Dolgu yok ve yarı saydam etkisi, sikimin anında kotuma doğru gerilmesine neden oluyor. Tozlu pembe meme uçları beni kızdırıyor.

Uzanıp bir tanesini başparmağımla işaret parmağım arasında çeviriyorum ve şaşkın bir nefesle dolgun dudaklarının açılmasını izliyorum.

"Kıskandın mı, Kır Çiçeği?"

Bana bakarken çenesi patlıyor, vahşi ve tahrik olmuş. Bronz tenini en güzel allık lekeleri kaplıyor. "Evet," diye mırıldanıyor, sanki bunu itiraf etmek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi.

"Olma. Tek istediğim sensin." Gözlerim teninde geziniyor, kalp atışlarının boynunda zıplamasını ve göğsünden aşağı süzülen allığı izliyorum. "Tek düşündüğüm sensin." Ellerimi masaya dayayarak üzerine eğiliyor ve nabzının attığı noktayı yalıyorum. "Hayal ettiğim tek şey sensin." Miyavlayan bir ses çıkarıyor ve ben de dişlerimi boynuna iz bırakacak kadar sert geçiriyorum. *Kızım bunu seviyor.* "Sen benimsin. Benim için her şeysin." Beni net bir şekilde duyduğundan emin olmak için geri çekiliyorum. "Şimdi şu lanet pantolonu çıkar. Seni çıplak ve bunun için yalvarırken istiyorum."

Hemen ayağa kalkıyor, kot pantolonunu çıkarırken göğsünü benimkine bastırıyor. Eşleşen dantel külotu gördüğümde inliyorum.

Bu kız benim ölümüm olacak.

Benden uzaklaşıp masanın üzerine doğru eğilmek için hamle yapıyor ama onu arkadan becermeyi ne kadar sevsem de bugün yüzünü görmek istiyorum. "Nuh- uh." Onu kendime doğru döndürürken ellerim beline dolanıyor ve

onu masanın kenarına oturtuyorum. Bir avucumu göğsünün ortasına koyarak onu masanın genişliği boyunca düz bir şekilde bastırıyorum, sırtına değen serin yüzeyin güzel ağzından çıkardığı sessiz nefesten zevk alıyorum. Bana aç bir bakış fırlatıyor, gözlerinde sinirli bir parıltı beliriyor. Çabuk açılmadığını biliyorum. Kahretsin, ben de değilim. Ama bu işi başaracaksak, ikimiz de denemek zorundayız. "Böyle, böylece seni doldururken yüzünü görebileyim."

Başparmağımı ince dantelin arasından klitorisine bastırıyorum ve vücudunun altımda kıpırdanışını izliyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, parmakları alttaki ahşabı kazmaya çalışıyor.

Onu.

"Benim için ıslandın mı, Nadia?" Güzel vücuduna bakarken soruyorum masamın üzerine serilmiş. *Tam da ait olduğu yere.*

"Evet," diye fısıldıyor ağırlaşmış gözlerinin arasından bana bakarken.

Cevabı zaten biliyordum. Onu örtmek için çok kötü bir iş çıkaran dantel üçgeninden ıslaklığını hissedebiliyorum.

"Bileklerini bağlayacağım. İster misin?" Üst dişleri alt dudağına batıyor. "Evet."

Klitorisine bir kez daha bastırarak masanın karşı tarafına geçiyorum ve giderken ipi kapıyorum. Bileklerini başının üzerine kaldırıyor ve ben de ipi masanın karşı tarafındaki merdivenli sandalyeye bağlamadan önce hızla etraflarına doluyorum. İpi çekiştiriyorum ve sıkıca tuttuğunda sırtıyıyorum. Bir çiftlikte büyüyüp de iyi düğüm atmayı öğrenmemek olmaz.

Yavaş adımlarla masanın diğer tarafına geçiyorum ve göğsünün nefes alıp verme hızıyla yükselip alçalmasını izliyorum. Uyluklarını birbirine bastırırken meme uçları dantelin arasından görünüyor, belli ki aralarındaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyor. Yakın durmak için hareket ediyorum, kenardan sarkan dizlerine sürtünüyorum.

"Bana güveniyor musun?" Soruyu sorarken sesim bir oktav düşüyor. Bu benim için çok önemli. Bana güvenmesini istiyorum.

"Evet," diye mükemmel bir içtenlikle nefes alıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sonra uzanıp parmaklarımı külotunun beline geçiriyorum, düzgün kalçalarının ve sıkı uyluklarının üzerinden aşağı kaydırıyorum, eğilip dizine bir öpücük konduruyorum ve külotunu diğer atılmış kıyafetleriyle birlikte yere bırakıyorum.

"Sana ilk ne yapmak istediğime bile karar veremiyorum," diye mırıldanıyorum, bir parmağımı bacağımda gezdirip kalçasının altındaki çukura daldırıyorum. Onunla alay ediyorum.

"Becer beni." Sesi çaresizlikle kesilmişti, ipe karşı kıvranıyor, sağlamlığını test ediyordu. "Lütfen. Acıma son ver ve sik beni. Seni çok istiyorum. Aynı anda hem seviyorum hem de nefret ediyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, her geçen dakika kendimi eski halime daha çok benzetiyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Çünkü ben de hissediyorum.

"Hiç şansın yok, Wildflower." Vücuduna doğru öpücükler gönderiyorum. Boğazına geldiğimde nabızı dudaklarımın altında atıyor ve şu anda benim için ne kadar savunmasız olduğunun tadını çıkarıyorum. "Seni becermeyeceğim. Senin tadını çıkaracağım. Seni benim için parçalara ayıracağım."

"Zaten yaptın," diye fısıldıyor. Sesinde bir parça hüznün var. Sanki benim anlayamadığım bir şeyi anlamış gibi.

"Yakınından bile geçmiyor," diye törpülüyorum, seksini avuçlamak için aşağı uzanıyorum ve elimin topuğunu zonklayan klitorisine bastırıyorum. Kıvranıyor ve inliyor, nefes alışının hafif sesleri kulaklarımda hızla akan kanın sesine karışıyor.

Birlikte olduğumuzda, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi oluyor. Dünya etrafımızda dağılıyor. Nefeslerimiz senkronize oluyor, kalplerimiz mükemmel bir uyum içinde atıyor.

Dudaklarımı gövdesinden aşağı doğru sürükleyerek göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını nazikçe çekiştiriyorum. Kalçaları ve karnı arasındaki küçük çukuru yalıyorum. Altımda çırpınısını izliyor ve çaresizce ipi çekiştirirken sandalyenin şingirtisini duyuyorum.

Bana doğru yalpaladığını ve bunu yapmamı istediğini anlamama rağmen amina hiç dikkat etmiyorum. "Acı, sahip olamayacağın bir şeyi istemek, değil mi?" Ellerimi kalçalarının üstünde gezdirirken soruyorum.

"Dokun bana."

"Hayır." Sırıtarak dik duruyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Lütfen bana dokun, yoksa ..." Şimdi yalvarıyor.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa çıldıracağım." Sesi artık umutsuz bir ton taşıyor. "Bu bir işkence." Parmaklarını başının üzerinde sıkıp bırakıyor.

"Sen en iyi işkence türüsün, Nadia. Benim özel cehennemim. Ama seni o kadar çok istiyorum ki alevler umurumda bile değil."

Bana bakarken dili dışarı fırlıyor. Göğsü kabarıyor. Açıkça itirafım karşısında nutku tutuldu.

Bir adım geri çekilip bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. "Şimdi bacaklarını benim için aç."

İçinden bir ürperti geçiyor ve itaat ediyor, ince kalçaları sessiz bir iniltiyle ayrılıyor.

Sikim acıyor, çok sert. "Böyle ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı? Seni bağlayıp yemek masamın üzerine beş çeşit yemek gibi yayarken hiç bu kadar sert olmamıştım."

Kıkırdıyor, sesi biraz dengesiz geliyor. "Sadece beş mi?"

Yaklaşıyorum ve vücudu titriyor. Bir elimi kalçasında gezdirerek bir parmağımı ıslak tenine bastırıyorum ve parmağımın içinde kaybolmasını izliyorum. İnliyorum. O çok fazla.

Kaydırarak çıkardığımda, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. Nadia sabırlı bir kadın değil. Bekleyişin beni öldürdüğü kadar onu da öldürdüğünü biliyorum, ama ilişkimiz böyle bir şey -zekice, zalimce, işkence gibi bir bekleyiş.

Parmağımı ağzıma götürüp emdikten sonra müstehcen bir sesle çekip çıkardığımda gözleri alev alev yanıyor, bakışlarını hiç düşürmüyor. "Haklısın, beş öğün yeterli olmayacak."

"Griffin. Acele et, ve f-"

Açılmış bacaklarının önünde dizlerimin üzerine çökerken onu orada durduruyorum. "Eğer buna bir kez daha *sikiş dersin*, seni ters çevirip o mükemmel kıcını kızartacağım." Bacaklarını omuzlarıma doğru iterken parmaklarım kalçalarına saplanıyor.

"Daha fazlasını söylemekten korkuyorum. Zamanlama çok yanlış geliyor," diye itiraf ediyor ve kalbim sıkışıyor.

"O zaman doğru zamanı bekleyeceğim." Bir süre bakışlarını tutuyorum, keşke ona ne kadar bağlı olduğumu anlaması için onu zorlayabilseydim. Sonra ağzımı bacaklarının arasına bırakıyorum ve ona göstermeye başlıyorum.

Kalçaları başımın etrafını sararken titriyor, onu orgazma yaklaştırdıkça daha da sıkıyor. Her yalama, her öpücük onu sınıra doğru itiyor. Bazen sertçe bastırıyorum, sonra geri çekiliyorum ve yalamalarımı yavaşlatıyorum, hayal kırıklığıyla bana hırlamasına neden olan tüy kadar hafif bir dokunuşu tercih ediyorum.

Sadece gülümsüyorum ve devam ediyorum, kızımı çılgına çeviriyorum.

Bu anın aynı anda hem bir başlangıç hem de bir son gibi hissettiren bir yanı var. Sanki her şey masada ve ikimiz de bunların ne anlama geldiğinden emin değiliz. Ama sanırım ikimiz de aramızdaki bu şeyin muazzam olduğunu biliyoruz.

İki parmağımı içine soktuğumda adımı haykırıyor ve masanın üzerinde çırpınıyor. "Griffin! Boşalacağım. Lütfen durma!"

Çok haklısın, demek isterdim ama o durma dedi. Öyle bir niyetim de yok. Tüm vücudu katılaşıp kadar onu daha sert itiyorum.

Bacaklarımı sıkıyor ve amım ağzımda titreşiyor.

Bu lanet bir cennet.

Sonunda yumuşadığında, ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarıyorum ve nefesini tutmaya çalışırken göz kapaklarının çırpınısını izliyorum. Ağrıyan sikimin tepesini dikişlerinin arasından geçirdiğimde gözlerini bile açmamıştı.

"Sikimi istiyor musun, Yaban Çiçeği?" Gözlerimiz nihayet buluştuğunda sesim sessiz odada gürüyor. Nefesimi kesiyor. Sıcak gözler. Gül yanaklar. Yüzünde memnun bir ifade.

Rüyalarımnda böyle görünüyor. Her gün böyle görünmeli.

"İstiyorum ..." Sessizliğe gömülürken boğazı düğümleniyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Sevimli küçük cadaloz gibi sik için yalvaracağını düşünmüştüm ama sözlerini şöyle bitirdi: "*Seni* istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Ve lanet olsun ki, bu beklediğimden çok daha fazlası. Hak ettiğimden çok daha fazlası.

Vücudunun üzerine eğilip ağzını talep ederken, iniltilerini yutarken ve sıkı kılıfı uzunluğumu sağarken dantel sütyeninin ve şişmiş göğüslerinin çıplak göğsüme baskısını hissederken, sert bir itme ile ona kayıyorum.

"Bu yeterli değil. Daha fazlası," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve haklı olduğunu biliyorum. Onu daha yakın istiyorum. Ondan daha da fazlasını istiyorum. Onun verebileceğinden daha fazlasını.

Yukarı uzanıp ipleri çekiyorum ve kolları beni sarıp sarmaladığında rahatlayarak iç çekiyorum. Bacakları belime dolanıyor ve kalçalarım ona doğru şiddetle sallanıyor. Masa, her sert itişte cırtlak bir ses çıkararak onu yere sürüklüyor.

"Bunu çok istiyorum," diye fısıldıyor, ellerini saçlarıma dolayarak. Birbirimizi çılgınca öpüyoruz. Yanaklar, çeneler, kulaklar, boğazlar... Ben pervasızca içine girerken birbirimizi öpücüklere boğuyoruz. Her hamleyi karşılamak için sırtı eğiliyor.

"Ben de, Wildflower. Ben de."

Kafamın arkasında beliren ve bana bir şeyi çok istediğimde işe yaramadığını hatırlatan küçük sesi itiyorum.

Uzun ve ünlü bir kariyerim olsun istedim. Annemle babamınki gibi bir evliliğim olsun istedim.

Nadia ile bunu istemek ölüm öpücüğüdür.

Ama yine de bütün gün onunla sevişiyorum.

Daha sonra, o uyurken günlüğünü alıyorum ve onun için yapılacaklar listesinden bunu çıkarıyorum.

OceanofPDF.com

NADIA



Ruby Creek'e yaklaştıkça midemdeki korku hissi daha da ağırlaşıyor. Dağların tepesinde, her şey doğru geliyor - sadece ikimiz mükemmel küçük bir balonun içinde akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını kıvırtan bir seks yapıyoruz.

Ama vadinin aşağısında gerçekler ortaya çıkıyor. Onu çiftliğe kadar takip ederken Griffin'in kamyonetinin tamponunu önümde izliyorum. Sorunlara geri dönelim.

Onun evinde saklanırken, sanki hiçbir şey bize dokunamazmış gibi hissediyorduk. Bütün günü ve geceyi birbirimize dolanarak geçirdik, sadece yemek yemek ya da yıkanmak için durduk, her ikisi de daha fazla sekse dönüştü. Neredeyse hiç konuşmuyorduk, kelimenin tam anlamıyla birbirimizin bedenlerinde kayboluyorduk. Orada saklandık, güvenli ve iyi hissettiğimiz yerde. Sanki ikimiz de hava almaya çıkarsak bazı gerçeklerin geri geleceğini biliyorduk.

Okul. Bagaj. Boşanma. Görüşler. Seks kasetleri. Yargı.

Benden on dört yaş büyük olması beni rahatsız etmiyor ama diğer insanların aramızdaki yaş farkı hakkında fikirleri olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim. Önemli olduklarından değil. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü hiçbir zaman umursamadım, ama birinin Griffin'i olmadığı bir şeymiş gibi gösterme düşüncesi beni kıpkırmızı yapıyor.

Ve tüm bu öfkenin altında üzüntü yatıyor. Başarmak istediğim her şeyi yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor. Ve dahası Griffin de bunu istiyor.

Gold Rush Ranch'teki A-frame konukevine giden ağaçlarla çevrili dolambaçlı yola sapıyoruz, ancak son virajı döndüğümde boş bir otoparkla karşılaşmıyorum.

Aslında tam tersi.

Kardeşim burada, ön kapıya yaslanmış, gerçekten sinirli görünüyor. Gri cipinin yanına kırmızı bir Audi park etmiş ve Griffin kamyonetini durdurup indiğinde kıpkırmızı arabadan başka biri iniyor.

Sıkı, bronzlaşmış uzuvları araçtan dışarı çıkarken, mükemmel düzlükteki şişe sarısı saçları belinin etrafında dalgalanıyor. Griffin'e alıştırılmış bir gülümseme çeviriyor ve kalbim tekliyor, göğsümde yavaşça duracakmış gibi hissedene kadar takılıyor.

Stefan, bakışları bana takılana kadar bir şahin gibi onu izliyor. Başını soru sorar gibi eğiyor ama ben ona sadece bir bakış atıyorum, sonra Griffin dar kot pantolonlu ve ince topuklu ayakkabılar giyen gerçek Barbie bebeğe yaklaşırken ona bakıyorum. Sanki buranın sahibiymiş gibi ona doğru adım atıyor.

Kim olduğunu bilmek için arabamdan çıkmama bile gerek yok. Ondan nefret etmek için onunla tanışmama bile gerek yok. Griffin'in geçen günü bedenime tapınarak ve bana olan aşkını itiraf ederek geçirmiş olması önemli değil. Onu tanımaması ya da istememesi önemli değil.

Karısının bir elini onun koluna koyuşunu izlerken tüm bunlar silinip gidiyor. Karısına kaşlarını çatarak bakarken bir eli diğerinin üzerinde çapraz duruyor. Bütün gece beni sıkıca tutan kollar.

O önkol *benim* ve onun Fransız manikürlü tırnağını sanki buna hakkı varmış gibi üzerinde gezdirdiğini görünce kapımı iterek açtım ve hışımla garaj yoluna çıktım. Ne dediğini duyamıyorum ve umurumda bile değil. Sadece ellerini kendine saklaması gerekiyor, yoksa onu cidden tekmelerim.

"Sakin bana dokunma." Griffin'in sesi tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi kesiyor. Hızlı ve kesin.

Gözlerini deviriyor ve kalçasını sallıyor. "Bu kim?" Başını bana doğru sallıyor, gözleri zehirle parlıyor.

Hislerimiz karşılıklı.

"O benim kız kardeşim." Stefan onu iterek geçiyor ve yanımda durmak için yeri yiyor.

"Çok sevimli." Buz gibi pembe dudaklarını büzerek Griffin'e geri dönüyor. Biraz abartılı ama ne kadar aptalca seksi olduğunu fark etmemek için aptal olmak gerekir. Açıkçası bu daha da kötü. Şu anki görünüşümün bir envanterini çıkarıyorum, yırtık asitle yıkanmış kot pantolonum, parmak arası terliklerim ve konser tişörtümle daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimden utanıyorum.

Bu kadının yanında kendimi çocuksu ve dağınık hissediyorum. Ve hiç denemeden bana böyle hissettirmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Griffin'e yaptıklarından sonra bunu hak etmiyor.

Ona tekrar dokunmak için elini uzatıyor ama adam geri çekiliyor, sanki bir centilmen olmasaydı onu oracıkta yok edecekmiş gibi bakıyor. "İçeride konuşalım."

"Hayır."

"Seyirci olmadan mı?" Bakışları Stefan'la benim durduğumuz yere doğru onunkileri takip ediyor ve ağabeyim burada olduğu için son derece minnettarım. Önümde olup bitenlere karşı bir kalkan gibi. Beni her zaman kendi yöntemleriyle korudu ve şu an da farklı değil.

"Sen-" Griffin ellerini yukarı kaldırıyor ve yıpranmış beyzbol şapkasının kenarlarını iki yandan aşağı doğru sıkıyor. O kelimeyi ağzından kaçırmak üzere olduğunu biliyorum, bu da stresli olduğu anlamına geliyor. Ve bundan onun adına nefret ediyorum.

Onun için ondan nefret ediyorum.

"İhtiyacınız olanı söyleyin," diye basitleştiriyor.

"Evet. Neden onun evinin etrafında sinsice dolaştığını ve pencerelerden içeri baktığını duymak isterdim." Stefan'ın sesi ısırgan, duruşu önsezili. Baba olduğundan beri daha da belirgin hale gelen bir şey.

İç geçiriyor ve elindeki manilla zarfı kaldırıyor. "Avukatıma imzalayacağımı söyledim ama bu versiyon herhangi bir maddi tazminat içermiyor. Avukatın bu işe yanaşmıyor, ben de seni bulup aklını başına getirmeye karar verdim."

Griffin'in göğsünden derin bir gümbürtü geliyor. O bir centilmen, ama tehdit açık ve bundan hoşlanmıyor.

"Birbirimize yabancıyız. Asla bir ilişkimiz olmadı. Bunun için bir temel yok. Sana sadece gitmen için para ödedim."

Kadın sinirleniyor ve karşımızda biraz mahcup görünecek kadar da mantıklı. "Eğer sorununuzu basından gizlemek istiyorsanız, o zaman buna siz de katkıda bulunacaksınız." Zarfı bir güzel göğsüne yapıştırıyor. "O videonun gün ışığına çıkması utanç verici olur. Bunu göstermeyi umursadığımdan değil. Birlikte iyi görünüyoruz. Ya da bu sakal olayı olmadan önce öyleydik." Onun üzerinde bir el sallıyor ve ben anında onu kırmak istiyorum. Sakalına *bayılıyorum*. "Ve gerçekten muhteşem zaman geçirdik, değil mi?"

Sonra da kaltak ona göz kırpacak kadar küstahlaşıyor.

"Bu çok uzun sürdü. Artık bitmeli." Kalbim sıkışıyor ve tam olarak kullanmak istediği kelimelerden vazgeçmediği için onunla gurur duyuyorum.

"Çok kötü," diye alay ediyor, tüylerimi diken diken eden pratik bir gülümsemeyle.

Ve ben kırmızı görüyorum. "Gidin. Hemen. İzinsiz giriyorsun." Arabasını işaret edip ona doğru adım atıyorum, ellerim öfkeyle titriyor.

O sadece gözlerini deviriyor ve ben arabamdan silahımı çıkarıp onun plastik tırnakları üzerinde atış talimi yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Yaşadıklarımın sonrasla şiddete başvurmayağımada kendime hep söz vermişimdir. Ama şu anda bunu ciddi ciddi düşünüyorum. Ağabeyimin bakışları beni engelliyor, sanki bir sürtüğü öldürebileceğimi biliyormuş gibi.

"Almaya geldiğim şeyi alana kadar olmaz."

"Griffin, sakın ona tek bir şey bile vermeye kalkma," diye bağıriyorum, beni ilgilendirmese de. Geçmişini gömmeye devam ederse bu utancın altından asla kalkamayacak. Onun için bunu istemiyorum. Onun için yeni bir başlangıç istiyorum, bizim için. Videonun canı cehenneme.

Ayrıca, ondan bir bok hak etmiyor.

Bana bakıyor, ben de ona bakınca sert bakışları yumuşuyor. Özellikle benim için ayrılmış bir bakış. Ve gözlerimiz bu şekilde buluştuğunda, burada kirli kıyafetler giymiş, vahşi, yeni sikilmiş saçlarla duruyor olmamın bir önemi olmadığını biliyorum. Aramızdaki şey deri derinliğinde değil. Ruhumuzun derinliklerinde. Birbirimizi başka kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyoruz.

Şu anda bana bakışına bakılırsa, o da aynı şeyi hissediyor.

Tekrar geri çekiliyor, ona tüm gücüyle bakıyor ve zarfın ayaklarının dibindeki çakılların üzerine düşmesine izin veriyor. Derin bir nefes alırken gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Mahkemede görüşürüz."

Başı dik bir şekilde arabasına geri dönerken küçük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, sanki sadece bir adamın hayatının en düşük noktasını sömürerek ona para vermesi için şantaj yapmaya çalışmamış gibi.

"Ondan ateşli, ateşli bir tutkuyla nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, tam da motorunu devirip Stefan'la benim yanımdan geçip giderken, biraz fazla yaklaşmışken. Virajı dönüp hızla uzaklaşırken fren lambalarının parlamasını izliyorum.

Umarım sonsuza dek. Ama sanırım ben daha iyi biliyorum.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?"

İki adamla yüzleşmek için geri dönüyorum, kardeşimin dikkati bana döndüğünde gözlerim açılıyor, yeşil gözlerinde suçlayıcı bir parıltı var.

İkimiz de açıklama yapmak için atlamayınca bana sırtını dönüp dikkatini en iyi arkadaşına odakladı. "Çünkü en iyi arkadaşımın izin günlerini küçük kız kardeşimle geçirmesi için tek bir iyi neden düşünemiyorum."

"Açıkçası Stefan, bu seni ilgilendirmez." Sözlerim üzerine sertleşti.

"Billie'nin bebeklerinin olduğunu söylemek için herkesin sana ulaşmaya çalıştığı zaman." Bana dönüyor ve sonunda ne kadar perişan olduğunu anlıyorum. "Kimse nerede olduğunu bilmiyordu! Seni bulmak için çıldırıyordum."

Siktir. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Özür dilerim." Dudaklarımı birleştiriyorum. "Dağ evinde telefon çekmiyor ve benim telefonum da çalışmıyor. Billie iyi mi?"

"Evet. Herkes sağlıklı ve mutlu. Ama dağ evine geri dönersek. Neden orada olduğunuzu biraz daha açabilir miyiz?"

Orada ne yaptığımıza bir isim vermeye hazır olmadığım için göz kırpmıyorum.

Özellikle de buradaki olayların ardından.

"Griff?" diye soruyor kardeşim, sesinde yalvaran bir tonla.

Griffin omuz silkiyor. "Nadia adına konuşmayacağım."

Stefan sanki hayatının en kötü haberini vermişiz gibi elini saçlarında gezdiriyor. "Ciddi misin? Senden on dört yaş küçük."

Griffin'in gözleri tekrar benimkilere kaydı. Bana öyle bir bakıyor ki, sanki tedbiri elden bırakıp uçurumdan atlamak üzere. "Evet." dediğinde de hayal kırıklığına uğratmıyor. "Evet. Ben zaten ona aşığım."

GRIFFIN



EN İYİ ve muhtemelen tek arkadaşım, yüzünde saf bir şok ifadesiyle bana bakıyor. Ona söyleyeceğimi hep biliyordum. Sadece bu şekilde olacağını hayal etmemiştim.

"Kız kardeşime aşıksın." Kelimeleri sanki yeni bir dilmiş gibi söylüyor, her hecesinde kafa karışıklığı var.

Ona sadece sertçe başımı sallıyorum. "Stef," diye araya giriyor Nadia.

Bakışlarını ona çevirir. "Nadia, lütfen araya girme. Bu Griff ve-"

Gözlerinde öfke alevleniyor ve işaret parmağı kardeşine doğru kalkıyor. "Sakın o cümleyi bitireyim deme Stefan Dalca. Sakın *buna cüret* etme. Bu benimle Griffin arasında. Seninle mi? Sen bir faktör değilsin. Bulduğun ilk fırsatta hayatımdan çıkıp gidebileceğini ve sonra da geri dönüp ilişkilerime bekçilik yapabileceğini mi sanıyorsun? Vücudumu mu? Sana bir haberim var."

Stefan'ın gözle görülür bir şekilde solgunlaştığı, geçmişlerinin hâlâ peşini bırakmadığı açıktır.

"Bu sidik yarışı için burada kalmayacağım. Şu anda ikinize de çok kızgıyım." Vücudu içinden akan enerjiyle titriyor ve ilişkimizin ne kadar zayıf olduğunu fark ediyorum. Tonya'nın kraliyet ailesinden biriymiş gibi etrafta vals yaptığını görmenin dün gece vardığımız zayıf anlaşmayı bozduğundan şüpheleniyorum. Ben evliyim ve bu fiyaskonun daha kötüye gitmeden düzelmeyeceği açık.

Nadia uzaklaşıyor ve ikimiz de onu durdurmak için harekete geçmiyoruz. Aracına vardığında arkasını dönüyor, kapısının üst kısmını kavrayana kadar

parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Siz iki Neandertal çok iyi arkadaşsınız. Bu konuda aptallık etmeyin. İkinizle de bu akşam aile yemeğinde görüşeceğiz."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallayarak arabasına bindi, üç noktalı bir dönüş yaptı ve garaj yolundan çıktı. İkimizi de bir toz bulutu içinde bırakarak, biraz da mahcup bir şekilde birbirimize baktık.

Stefan buzları eritir. "Sanırım kız kardeşim ikimize de aynı anda şaplak attı."

"O hesaba katılması gereken bir güç." Katılıyorum. Çünkü öyle. Kimseden bir bok almaz.

İkimiz birbirimize bakıyoruz, aramızda garip bir sessizlik oluşuyor. "Dinle, sana söylemeliydim."

Stefan başını sallar ve elini yüzünde gezdirir. "Hayır. O haklı. Bu beni ilgilendiren bir şey değil. Ben sadece şok oldum. Şaşırdım. Mira ikinizin arasında bir kıvılcım olduğunu görebildiğinden bahsetti, ben de gülüp geçtim. Ben göremedim ama belki de bakmıyordum."

Derin bir nefes çekiyorum. "Aslında senin kardeşin olduğunu bilmeden önce tanışmıştık. İki yıl önce, Neighbor's'da."

"Kahretsin." Ellerini boynunun arkasında birleştirdi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Evet." Söyleyebildiğim tek şey bu çünkü Nadia haklı. Ona bir açıklama ya da herhangi bir ayrıntı borçlu değiliz. Bunların çoğu ikimizin arasında.

"Şey . . . Seni o Tommy denen adamdan daha çok seviyorum."

"O çocuktan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum. Adını anmak bile kıskançlık seviyemin yükselmesine neden oluyor.

Stefan kıkırdıyor, hâlâ bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Sanki her şeyi tam olarak bağdaştıramıyormuş gibi. Ve gerçekten, onu kim suçlayabilir ki? Bu, bilmeyen biri için hiç beklenmedik bir şey.

"Dinleyin. Nadia için tek istediğim en iyisi. Sevgi. Mutluluk. Hayallerinin her birinin gerçekleşmesi. Eşsiz bir ilişkimiz var ve onun söz konusu olduğu yerlerde hatalar yaptığımı biliyorum ama şimdi yapmak istemiyorum. Eğer o seni seviyorsa ve sen de onu seviyorsan? Eğer onu mutlu edersen ve tüm hayallerini gerçekleştirebilirsen, seni zaten kardeşim gibi seviyorum Griffin. Etrafında olmana alışmak zor olmaz. İkiniz için de en iyisinden başka bir şey istemiyorum."

"Siktir, Stefan." Sanırım bu, arkadaşımın bana olan aşkını itiraf etmesine en çok yaklaştığım andı.

"Ama . . . Griffin. . ." Bana delici bir bakış fırlattı. İfadesinde zalimlik ya da meydan okuma yok, sadece saf dürüstlük var. "Eğer bu saçmalıklardan herhangi birinin" -Tonya'nın durduğu ve beni çamura sürükleyeceğini ilan ettiği yere doğru bir el salladı- "ona geri döneceğini düşünüyorsan, o zaman düşünmen gereken bir şey var. Kendi şeytanların olduğunu biliyorum ve arkadaşlığımızın en değerli yanlarından birinin bu konularda birbirimize asla sataşmamamız olduğunu da biliyorum. Ama o kız? Onun daha fazla şeytana ihtiyacı yok."

Söyledikleri doğru. Bunu duymak acı verici ama haksız değil. Cevap verecek kelime bulmakta zorlanıyorum. Kelimeler en iyi zamanlarımda bana göre değildir ve şu an da en iyi zamanlarımda değilim.

Ben de onun düşünceli bakışlarını kendi sabırlı bakışlarımla karşılıyorum. Ne dediğini anladığımı anlaması için başını sertçe sallaması yetiyor.

Beni omzumdan alkışlıyor ve cipine doğru ilerleyerek garaj yolundan çıkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Yalnız değil. Şeytanlarımla birlikte.

NADIA



Cascade Acres'da Kovboy'un ahırında saklanıyorum. Bu akşam için i y i c e sıkışmış durumda. Bacağındaki şişlik neredeyse yok oldu. Onu mükemmel bir parlaklıkta fırçaladım, masaj yaptım, Griffin'in bana gösterdiği esneme hareketlerini yaptım, toynaklarını yağladım, yumuşak burnunu öptüm ve onu şımarttığımdan daha fazla kurabiye için bana sokulurken başını tuttum.

Ona doğru dönüyorum, omzuna sokuluyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. En büyük, en sıcak, en rahatlatıcı oyuncak ayı gibi. Üzerinde çalışırken bugün olan her şeyi ona anlattım. İç çekti ve uzun kirpiklerinin kapanmasına izin verdi. Yargılama yok, fikir yok, sadece ceplerime sokuluyor çünkü benim en büyük ikram taşıyıcısı olduğumu biliyor.

Bu atın hiç sahip olmadığım bir dost ve sırdaş olacağını kim bilebilirdi? Yani, atları hep sevmişimdir ama Kovboy farklı. Biz akrabayız. İkimiz de atıldık, ikimiz de küçümsendik, ikimiz de çok fazla potansiyele ve yapacak daha çok şeye sahibiz.

Planım, ben okula başlarken ona önümüzdeki birkaç ay izin vermek ve Billie'nin onunla birlikte bazı işler yapmasını sağlamak. Yolun sadece bir saat aşağısında olacağım, ancak günlerimin kurslarım ve çalışmalarım ile dolu olacağını biliyorum. Yine de her hafta sonu bir ders alacağım. Ama umarım bahar dönemim sona erdiğinde, binicilik dersleri Kovboy'da olacak.

Belki atlarız, belki de hayatımızı patika sürüşleri yaparak geçiririz. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, ikimizin de bu işte uzun soluklu olduğumuz. Onun yolundan gideceğim.

Saatime baktığımda resmen geç kaldığımı fark ediyorum. Sabahtan beri sakinleştim ama hâlâ herkesin karşısına çıkmaktan korkuyorum. Atımın koyu maun boynuna bir öpücük daha kondurduktan sonra ahırdan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve eğimli araba yolundan yukarı, Pazar akşam yemeği olan kaosa doğru ilerliyorum.

Ama bu gece, öğleden sonrayı kaçarak geçirdiğim iki adamla yüzleşeceğim.

Aklıma Griffin'in kardeşime bana aşık olduğunu söylediği an geliyor. Kalbim bu anıyı hatırlayınca çarpıyor ama midem ters yönlere savruluyormuş gibi düşüyor. Bu her neyse Griffin'le birlikte keşfetmek istiyorum. Ona, onu sevdiğimi söyleyebilmek istiyorum. Ama biliyorum, *biliyorum*, zamanlama doğru değil.

Çenem düştüğünde kardeşimin ona nasıl baktığını hala görebiliyorum. Bunu tenime fısıldaması başka bir şeydi, kardeşime bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesi ise tamamen başka bir şeydi.

Doğrusu, çok büyük. Destansı. Ama yine de içimde tam olarak doğru olmadığına dair bir his var. Sanki bundan daha temiz bir başlangıcı hak ediyormuşuz gibi. Sanki ikimizin de hala çözmesi gereken tonlarca sorun varmış ve belki de ikimiz de bunu yeni bir ilişkiye taşımamalıymışız gibi. Sanki yaparsak lanetleniriz, yapmazsak lanetleniriz.

O güzel, işbirlikçi kadının onu tehdit ettiğini görmek bunun yaşayan, nefes alan bir kanıtıydı.

Ama sorunlarımdan kaçtığım günler geride kaldı. Bununla yüzleşebilirim çünkü güçlü olduğumu biliyorum. Yapabileceğimi biliyorum. Ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyorum.

Kolu tutmak için uzanıyorum ama ben daha baskı uygulayamadan ön kapı sarsılarak açılıyor. Mira girişte duruyor ve bana sırtıyor. "Ben de tam sana bakmaya geliyordum."

Ona ağzım kapalı bir gülümseme veriyorum. "İşte buradayım. Beni sen buldun."

Homurdanıyor. "İçerisi çok garip. Gel de eğlenceye katıl."

Bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni evin içine doğru çekerken inliyorum ve başımı geriye atıyorum, bundan fazlasıyla zevk alıyorum.

"Gel hadi." Beni sıkıyor. "O kadar da kötü olmayacak. Buradaki herkes sen."

Çenem göğsüme düşüyor ve o kelimeyi vurgulama şeklinin gülünçlüğüne gülmemeye çalışıyorum. "Yüce Tanrım, Stef sana her şeyi anlatıyor mu?"

Kıkırdıyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Gerçekten, her şey. Dürüstlük konusunda çok titiz olduğumu biliyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp onu açık mutfığa ve kardeşimin barbekü yaptığı arka güverteye kadar takip ediyorum. Violet ve Cole'un iki kızı Silas'la birlikte bahçede oynuyor, bir kafesin içine bakıyor ve orada yakaladıkları böcekler hakkında mutlu bir şekilde ciyaklıyorlar. Cole ve Violet yan yana oturmuşlar, sandalyeler birbirine inanılmaz derecede yakın. "Neden onun kucağına emeklemiyorsun Vi?" Sürgülü kapıdan geçerken şaka yapıyorum.

Violet'in yanakları kızarıyor ama Cole kurt gibi sırtarak bana vuruyor. "Harika bir fikir," diyor minyon karısını kucağına alıp sürüklerken, onun zayıf protestolarını ve şaşkın çığlığını tamamen görmezden geliyor.

Çok sevimliler.

Gözlerim masanın başında oturmuş, ellerinin arasında bir kutu soda çeviren ve beni izleyen Griffin'e takılıyor. Ama yüz ifadesi mutlu değil.

Ona utangaç bir gülümseme sunuyorum. Şapkasının siperliğinin altından bana göz kırıyor ve bunun onun nasıl hissettiğinin bir göstergesi olduğunu anlıyorum. Kendine güvendiği ve dünyayı karşısına alabilecekmiş gibi hissettiği günlerde saçlarını arkaya atmış, ateşli, genç, sakallı Keanu Reeves gibi görünüyor. Ama gerçeklikten saklanmak istediğinde, o eski kirli şapkasını çıkarıyor ve tıpkı çarpıştığımız ilk gecede olduğu gibi gözlerini gölgeliyor.

"Hey, Stef," diye sesleniyorum arkasından.

"Harika kokuyor." "Selam." Cevabı sertti.

Çok garip.

"Bu büyükannemin tandır tavuğu tarifi!" Mira mutfaktan sesleniyor.

"Güzel!" Geri aradım, denemek için gerçekten heyecanlıydım. Çünkü ninesinin yaptığı her şey inanılmaz. "Billie nasıl?" Ferforje masadaki sandalyeye çökerken soruyorum. Mira bana bir soda uzatıyor. Ananaslı. En sevdiğim. Tropik bir tatildeymişim gibi davranabilirim.

"O iyi. Bebekler iyi. Uzun süren doğum sezaryenle sonuçlandı. Şimdilik Garnet Ridge'deki hastanede dinleniyorlar. Hank ve Trixie de onlarla birlikte."

Köpüklü sıvıyı yudumlarken gülümsüyorum. Gold Rush Çiftliği'ndeki bu küçük aile gerçekten görülmeye değer. Billie'nin Hank'in kapısına da y a n ı p kaçak olarak iş aradığını düşününce kalbim sıkışıyor.

Genç kız. Ve şimdi burada, güzel çiftliğinde seksi kocasıyla sonsuza dek mutlu yaşarken, Hank hiç sahip olmadığı babası gibi davranıyor.

Güzelliği karşısında gözlerim doluyor. "Onu görmeye gittin mi?" diye soruyorum.

Violet sesini yükseltiyor. "Henüz değil. Onları biraz rahat bırakalım."

Cole araya girerek, "Onları tebrik etmek için aradım ve tek yaptıkları hangi isimleri seçecekleri ve Vaughn'un 'sürtük bebek' spor arabasını daha güvenli bir seçenekle değiştirip değiştirmeyeceği konusunda tartışmak oldu." Bir kahkaha atıyor ve gözlerini deviriyor. "Sanki bunları çözmek için dokuz ayları yokmuş gibi."

Herkes kıkırdıyor, kardeşimin omuzları bile titriyor.

Mira iç çekerek arkasına yaslanıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Birbirlerinin gırtlığına *sarılmasalar* bu ikisi için endişelenirdim sanırım. Bu onlar için ön sevişme gibi."

Cole inliyor ve yüzünü Violet'in buz gibi sarı saçlarına saklıyor. "Pas."

Violet kıkırdar ve konuyu değiştirir. "Kovboy nasıl, Nadia? Geldiğimizde ona şöyle bir baktım. İnanılmaz görünüyor."

Atımla ilgili iltifatın altında sırtıyorum. "Teşekkürler. İyi bir at. Bu kış onunla biraz antrenman yapmayı umuyorum, böylece belki gelecek yaz benim gibi bir amatör için hazır olur."

Başını sallıyor. "Bu iyi bir plan. Ona gevşemesi için bu zamanı vermek. Neden onu Griffin'e göndermiyorsunuz? Dağlarda ve patikalarda biraz zaman geçirmek onun için mükemmel olur."

Stefan kıpırdamadan durdu ve omzunun üzerinden masaya baktı. Geldiğimden beri bunu ilk kez yapıyor. "Şey, bilmiyorum. Düşündüm ki belki-"

"Bence bu harika bir fikir Violet." Mira şarabından bir yudum almadan önce sırtıyorum ve şimdi kardeşim kaşlarını çatarak ona tüm ağırlığını vermek için dönüyor. Mira onu görmezden geliyor. "Değil mi Griff?"

Zoraki bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Kelimeleri birbirine bağlar.

"Güzel. Bu gece burada büyük laflar edenlerle dolu bir odamız var," diyor Mira gülerek.

Stefan'ın omuzları düşüyor ve karısını kucağına alıp ona bir kemik atıp bir şaka yaparken ifadesi yumuşuyor. "Neredeyse Billie'yi özleyeceğim." Göz kırıyor ve herkes Billie'nin kişiliğinin kapladığı alanın yerini hiçbir şeyin tutamayacağını bilerek gülüyor.

Gece de benzer bir rahatlık içinde devam ediyor. Stefan ve Griffin sessiz kalıyor ve sohbeti geri kalanımız sürdürüyor. Genelde sessiz olan Cole bile boşluğu doldurmak için öne çıkıyor, çünkü arkadaşlık ne kadar kolay olsa da içimizden biri bile konuşulmayan gerginlikten habersiz değil. Yemeğimizi bitirdiğimizde Stefan sandalyesinden fırlayıp mutfığa kaçıyor ve her zaman yaptığı gibi ortalığı toplamakta ısrar ediyor.

Ama bu sefer onu takip ediyorum çünkü aramızdaki bu gerginlikten nefret ediyorum. Sahip olduğum tek gerçek aile o, bu da koca aptalın benimle sıkışıp kaldığı anlamına geliyor. "Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin?"

"Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin? kucak dolusu tabakla mutfakta.

"Seni görmezden gelmiyorum." Musluğu açıp lavaboya buharlı su dolduruyor.

"Hıyarlık etme. Sen benim tek ailemsin. Bana kızgın olmanı kaldıramam."

Sonra dönüp biraz mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Bu gece burada bulunan herkes sizi ailesi olarak görüyor. Umarım bunu biliyorsunuzdur. Ve sana kızgın değilim." Bir elini saçlarında gezdiriyor, gözleri kitap raflarından birinde saklı bir kelimeyi arar gibi evin içinde geziniyor. "Senin için endişeleniyorum."

Bu yanıtı beklemediğim için ona göz kırpyorum.

"Griffi bir kardeş gibi seviyorum. Ama seni *sevmesine* sıcak bakmadan önce halletmesi gereken bazı meseleler var." Kelimeyi tükürdü, belli ki bunu ondan sakladığımız için biraz incinmişti. "Senin bu işe bulaşmanı istemiyorum. Ve en önemlisi, incinmeni istemiyorum. Bir ömür boyu yeterince incindin. İncinmene *izin* verdim ve bunun tekrar başına gelmesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, hem de zorba bir pislik olmadan."

Gülüyorum. Elimde değil. Nadiren küfrediyor ve her küfrettiğinde beni gülmekten kırıp geçiriyor.

"Gülmeyi kes! Bu çok zor bir denge!"

Tezgâhın kenarına yaslanıp ellerimi yüzüme bastırıyorum, omuzlarım gülmekten titriyor.

"Tanrım. Tam bir baş belasısın. Seni o kadar çok seviyorum ki. Neredeyse sinir bozucu." Bu beni biraz ayılttı. Stefan'la aramızda uzun yıllar var. Birçok yönden, yetiştirilme tarzımız bizi birleştiriyor. Diğer açılardan ise onu ancak son zamanlarda gerçekten tanıyabildim çünkü ben daha gençken çocukluğumuzun geçtiği cehennem çukurundan kaçacak kadar şanslıydı.

"Ben de seni seviyorum."

İnliyor ve sonra aramızdaki boşluğu kapatıyor, çenesini başımın üzerine koyarken beni sıkı, kardeşçe bir kucaklamanın içine katlıyor. Geri çekildiğinde beni omuzlarımdan tutuyor, yeşil gözleri samimiyetiyle beni sabitliyor.

"Dikkatli olmanı istiyorum. Kendini ilk sıraya koymanı istiyorum. Senden bu kadar yaşlı, şeytanları senin şeytanlarına rakip olacak kadar büyük bir adamla ilişkiye girmenin sonuçlarını düşünmeni istiyorum. Medyaya sürüklenmek üzere olan biriyle. Ve gerçekten ama *gerçekten* veterinerlik okuluna gitmeni istiyorum. Mezuniyetinde o lanet sahnede yürümeni izlemek istiyorum, bizi yetiştiren canavara kocaman bir siktir çekmeni. Dünyayı senin için istiyorum. Her hayalini, her hedefini. Annemizin sahip olamadığı her fırsata sahip olmanı istiyorum."

Parmakları sıkılaşıyor, omuzlarımı rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Anladın mı?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Her şeyi doğru yaptım. Atışın ne kadar mükemmel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. *Annem olmak*. Tüm savunmalarımın yerine oturmasını sağlayan mükemmel bir vuruş.

GRIFFIN



GOLD RUSH ÇİFTLİĞİ ÇOK GÜZEL. Buradaki her şey kusursuz görünüyor. Yuvarlanan tepeler ve mükemmel beyaz çitler. Parlak atlar ve bozulmamış binalar.

Ben buraya ait değilim.

Misafirhanenin arka basamağında otururken elimdeki çakıl taşı parmaklarımın arasında yuvarlanıyor. Onu fırlatıyorum, yerde takırdamasını ve başka bir kayadan sekmesini izliyorum.

Kusursuz değilim ama aptal da değilim. Bu gece verandaya geri döndüğünde Nadia'nın bana nasıl baktığını gördüm. Gerginlik yüzünden okunuyordu, endişe ve sorular. Sormak zorunda kalmayı hak etmediği sorular.

Basit bir aşkı hak ediyor. Doğal. Nefes almak gibi kolay. Tam olarak istediği şeyi. Başladığımız bu tehlikeli yolu değil. Diğer taraftan zarar görmeden çıkabileceğimizi düşünmek pervasızlık.

Belki de aptalım.

Önümüzdeki birkaç saat içinde onu o tepeye tırmanırken görmeyeceğimi düşünecek kadar aptal değilim. Bitmemiş bir işimiz, söylememiz gereken şeyler var. Ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, umarım ağabeyi ona yeterince mantıklı konuşmuştur da kalbini kıran kişi ben olmak zorunda kalmam.

Onun kalbini kurtarmak için kendi kalbimi milyonlarca kez kırabilirim. Bir damla daha az gözyaşı dökcekse, yapılması gerekenin acısını omuzlarım.

Suç, nefreti, hayal kırıklığını üstleneceğim. Hepsini benim üzerime yıkabilir ve ben yine de daha fazlası için geri gelirim. Çünkü Nadia Dalca benim için o. Ve eğer doğru anın gelmesini beklemem gerekiyorsa, bekleyeceğim.

Çünkü o beklemeye değer. Bunu ona daha önce de söyledim ve ciddiymdim.

Başka bir taşı almak için uzanıyorum, pürüzsüz ağırlığını avucumda yuvarlıyorum, kendimi ellerimin altındaki pürüzsüz teninin hissine götürüyorum.

Göğsümdeki bir sızı başımı kaldırmama neden oluyor ve Nadia'nın çiftliği bu küçük vahadan ayıran tepenin yamacından aşağı doğru yürüdüğünü görüyorum.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Ona bakmıyormuş gibi yapmanın ötesine geçtim, bu yüzden dirseklerimi arkamdaki basamağa yaslayıp onu içime çekiyorum. Onu hafızama kazımaya çalışıyorum. Kalçalarının salınımını, boynunun kıvrımını, saçlarının düzensizliğini. *Benim kır çiçeğim.*

Tek bir şeyi bile unutmak istemeden onun her santimini içime çekiyorum. Çünkü yakında onu çok fazla göremeyeceğime dair yıkıcı bir düşünceye sahibim.

"Selam," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle yaklaşırken, ellerini gerginmiş gibi kot pantolonuna sürüyor.

"Buraya gel, Kır Çiçeği." Bir kolumu kaldırıyorum ve başımı yanımdaki boşluğa doğru sallıyorum.

Gözleri sulanıyor ve burnu kırıışıyor, sanki bu, düşmek üzere olan gözyaşlarını durdurabilirmiş gibi.

Parlak dudakları birbirine dolanıyor, ama birkaç küçük adımla önümde duruyor ve kendini yanımdaki basamağa bırakıyor, kolumun altına sokuluyor, bedenime o kadar küçük ve kırılgan bir şekilde sokuluyor ki. Başını göğsüme yasladığında gül kokulu havayı derin derin içime çekiyor ve saçlarına sokuluyorum.

Kokusunu asla unutmayacağım. Hissettiklerini. Kurtuluş gibi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.

"İyi misin?" Ona karşı nefes alıyorum, onu daha sıkı çekiyorum.

"Hayır." Sesi çatlıyor, kalbimde sesle eşleşen bir çizgi kırılıyor. *Ben de öyle.* "Kardeşim sana şaplak attı mı?"

Kıkırdıyorum, elim kalçasına geliyor ve onu hızlıca sıkıyorum. "İyi türden değil." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Gerçekten de konuşmamız gayet adildi. O sadece senin iyiliğini düşünüyor."

Başını sallarken başı bana değişiyor. "Hâlâ arkadaş olmanızı istiyorum. Uzun zamandır sahip olduğu tek şey sizdiniz."

"Her zaman arkadaş kalacağımıza çok eminim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Güneş ufukta alçalırken manzaraya bakarak birkaç dakika sessizliğe gömülüyoruz. Onu düşünmeden bir daha asla güneşin batışını izleyemeyeceğim. Evimdeki kayalıkların üzerindeki o manzara her lanet gece aklımdan çıkmayacak. Hayatımın geri kalanında Stefan'la arkadaş olup Nadia'ya sahip olamama ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum. Onun başka biriyle hayatına devam etmesini izlemek zorunda kalacağımı. Bunu düşünmek bile içimi parçalıyor.

Sonunda sessizliği bozar. "Okula gitmem gerekiyor. Hayatımda büyük bir şeyler yapabileceğimi kendime kanıtlamalıyım. Yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını. O küçük sesin üzerine çıkmalı ve kendimle gerçekten gurur duymamı sağlayacak bir şey yapmalıyım."

Şu anda onu görmemeye dayanamıyorum. Onu kucağıma sürüklüyorum, çenesini parmaklarımla kavıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Kesinlikle istiyorsun. Ve o dağa tırmanışını izlemek için sabırsızlanıyorum. Kıç tekmeleyeceğini ve isimler alacağını şimdiden biliyorum. Seninle çok gurur duyuyorum."

Alt dudağı titriyor ve başparmağım *ona* sürtünüyor, *onun* gibi bir kız bana *böyle* bakarken kekemeliğim umurumda değil.

"Bunu kendi başıma yapmalıyım." Kolları boynuma dolanıyor, parmakları kafatasımın arkasındaki yatıştırıcı çizgileri okşuyor.

"İsteddiğini biliyorum." Elimi yanağını okşamak için kaydırıyorum. Bu kez başparmağım yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını okşuyor. O çok genç, yapacak çok şeyi var. Ve ben asla onu geride tutan şey olmak istemiyorum.

"Şimdilik." Gözleri parlıyor ve umutsuzca bana bakıyor. Nemli yanaklarını görünce gözlerim doluyor.

Başımı salladım. "Şimdilik."

O da başını sallıyor. "Ben de senin kendinle gurur duymanı istiyorum."

Dudaklarımdan düzensiz bir iç çekiş dökülüyor. Gözyaşlarımı geldikleri yere geri çekebileceğini umarak yutkunuyorum. Ruhumun derinliklerine, yıllardır saklandıkları yere.

"Tüm o utancın, gömdüğün tüm o acının altından çıktığında nasıl bir adam olabileceğini görmek istiyorum. Yeni bir başlangıcı hak ediyorsun, Griffin. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve bunu senin için yapan tek şey ben olamam. Senin panzehirin olmak istemiyorum. Senin sebebin olmak istiyorum. İşe koyulma sebebin."

Başımı sallıyorum, gözlerinde boğuluyorum. Keşke orada yaşayabilseydim. Bütün günümü, her günümü her küçük lekeyi, her rengi ezberleyerek geçirmeyi. Ama haklı olduğunu biliyorum. "Bu sonsuza dek veda değil. Şimdilik veda ediyoruz. Temiz bir mola Şimdi. Arada bir şey yapamam. Beni beklemeni beklemiyorum. Tamam mı?"

Beni dinlemiyor muydu? Ne kadar sürerse sürsün onu bekliyor olacağım. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor ve kaçıp saklanma isteğimle savaşıyorum. Eğer dünyada herhangi birinin önünde parçalanabileceksem, bunun o olduğunu biliyorum. "Tamam." Sesim paslı geliyor, sanki yıllardır kullanmamışım gibi. Ve sanırım kullanmadım da. İçimden çıkmaya çalışan kelimeleri yutarken boğazım ağrıyor. Ona kalması için yalvarmak isteyenler. Duraklamamız için tüm mükemmel nedenleri açıklamak isteyenler. Bana izin verirse her şeyi onun için daha iyi hale getirebileceğimi söylemek isteyenler.

Ama bu şey daha fazlasını hak ediyor. Kendine güvenen, yetenekli iki yetişkini hak ediyor. Ve bu zamana onun da benim kadar ihtiyacı var. O listedeki her şeyi işaretlememesinin sebebi ben olsaydım kendimi asla affetmezdim.

Bu kadına istediği her şeyi verirdim. Bir uzvunu mu? Bir organ? Temiz bir mola.

Ama onu beklememek? Bu söz konusu bile olamaz. Bu mümkün bile değil.

Narin elleri yüzümü kavırıyor, başparmakları yanaklarımdaki kirli sakalları okşuyor. "Senin de tırmanman gereken kendi dağın var. Öyle mi?"

"Evet." Midem bulanıyor ve yemin ederim aşağıya baksam kalbim yerde bir yerlerde atıyor olacak. Sökülmüş ve parçalanmış. Çünkü o haklı, düzeltmem gereken çok şey var.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor, aramızdaki pek çok duygu sel olup akıyor. İçimden taşıyor, sistemimi boğuyor. Alnı benimkine doğru eğiliyor, burunlarımızın uçları birbirine değiyor. "Tepede buluşalım mı, Sinclair?"

Parmaklarım kaburgalarının etrafında nabız gibi atıyor ve bu anın onu bıraktığım an olduğunu biliyorum.

Midemi bulandırıyor. Ama yine de duyması gereken kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum.

"Tepede buluşuruz, Wildflower."

NADIA



Daireme döndüğümde günlüğüme uzanıyorum, bir bitkinin ışığa ve suya ihtiyacı olduğu gibi ona yazma ihtiyacı duyuyorum. Battaniyemin altına girdiğimde parmaklarım kaşınıyor, battaniyemin ağırlığı altında parçalanmaya, kendi alanımın mahremiyetinde dağılmaya hazırım.

Bir elimde çiçekli dergi, diğerinde mavi tükenmez kalem, kendimi az önce ayrıldığım adam için sayfayı kanatmak üzere hazırlıyorum. Günlüğü açıyorum ve her seferinde yaptığım gibi ilk sayfaya, yani listeye bakıyorum. Bu bana genellikle huzur verir. Bir amaç duygusu. Listemdeki şeyleri gerçeğe dönüştürmenin bir yolu.

Ama bu kez, göğsüme ezici bir acı ve şiş gözlerime sıcak, yakıcı yaşlar getiriyor. Çünkü Griffin asla yapamayacağına yemin ettiği tek şeyin üzerini çizdi ve parafladı. *Sevişmek*.

Ve en acısı da haksız bile değil.

GRIFFIN



GEÇTİĞİMİZ İki hafta garip bir beden dışı deneyim gibi geçti. Çok yol kat etmiş genç atlarla çalışıyorum. Bana ihtiyaçları olmadığından bile eminim. Bu noktada, sadece sözleşmemi yerine getiriyorum ve onları mümkün olduğunca çok şeye maruz bırakıyorum. Traktörler, trafik, patikalar, yağmur, karanlık... aklınıza ne gelirse, bu gençler hepsini gördü. Bu kış eğitimlerine başlamak için piste çıktıklarında, fazlasıyla hazır olacaklar. Beni tarlada bırakan korkak olan bile.

Onu padokuna götürürken tam da o atın boynunu okşuyorum, serbest bırakıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Döndüğümde, gözlerim arazinin hemen diğer tarafındaki kliniğin bulunduğu binaya takılıyor. Nadia'nın günlerini geçirdiği yer. Şimdiye kadar.

O gece merdivenlerde yaptığımız sohbetten beri Nadia'yı görüyorum, ama çoğunlukla kliniğe gidip gelirken geçiyor. Tripod'u Mira'ya kontrole götürdüm ve Nadia'nın da orada olacağını umdum. Ama gelmedi ve Mira'nın beni arkasından bakarken yakaladığını biliyorum, sanki küçük bir bakış yakalayabilmişim gibi.

Kalbimin kırıldığını itiraf etmekten çekinmiyorum. Ya da Tripod'un her gece bana küçük bir kaşık pozisyonunda sarıldığını ve üç bacaklı arkadaşlığı için sonsuz minnettar olduğumu.

Doğru olanı yapmak bana bok gibi geliyor. Olgun olanın ben olmam gerekiyor ama bugün Nadia'nın ayrılacağı gün ve ben bu yüzden berbat bir ruh hali içindeyim. Burada yaşayacak ve okula Emerald Lake'ten gidip gelecekti. Ama aniden, kiralık bir daire buldu ve taşınıyor. I

Ona veda etmek istiyorum ama gidişini izleyecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum. Beni orada ister miydi, onu bile bilmiyorum.

Karanlık tarlada benden pek çok parçayla birlikte gittiğini görmek yeterince acımasızdı. *Gerçekten* gittiğini görmek beni tamamen mahvedebilirdi.

Başımı sallayarak homurdanıyorum ve beni meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışarak ahıra geri dönüyorum. Beni onun evine sürünmekten ve bir aptal gibi davranmaktan alıkoyacak bir şey. Bir kova su, bir sünger ve bir kalıp eyer sabunu alıp, duvarda asılı duran her bir deri parçasını temizlemeye koyuluyorum.

Hareketin içinde kayboluyorum. Bu süreçte. Fırçala. Silin. Batır. Sık. Durulayın. Tekrarla. Ne kadar süre raptiye üzerinde çalıştığımı bilmiyorum, zihnimin sahadaki günlerime, sahip olduğum tüm arkadaşlarıma - gözden düştüğümünden beri hiçbir yerde bulunamayanlara - gitmesine izin veriyorum. Müstakbel eski karımın düğün hikayemizi ve seks kasetimizi kendisini dinleyen tüm dergi ve gazetelere dağıtacağı gerçeğine odaklanıyorum, ona vermediğim parayı alabilmek umuduyla. Pişmanlık kalbime saplanan bir mızrak gibi göğsümü deliyor.

"Bu yüzden mi sana büyük paralar ödüyorlar?" Violet odaya girip bir eyeri rafa kaldırırken kapı aralığından bana gülümsüyor.

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyorum, sesim tam bir pislik gibi çıkıyor ama umurumda değil. Nadia o tepeyi aşip hayatımdan çıktığından beri hıyarın tekiyim.

Acıyı bildiğimi sanıyordum. Ama bilmiyormuşum.

"Onu fena halde özlüyorsun, değil mi?" Violet'in sesi nazik, her ne kadar bu tonu hak etmesem de. Ayrıca aramızda olanları herkesin bilmesi ama bunun hakkında konuşulmaması da beni rahatsız ediyor. Sanki hiç yaşanmamış gibi ve bundan her şeyden çok nefret ediyorum. *Var olduğumuza* dair hiçbir kanıt yok.

Göğsümden alçak bir homurtu yükseliyor. "Evet," diye tek bir kelime çıkarıyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Kocamın kötü gününde olduğu zamanki gibi konuşuyorsun." En ufak bir caydırıcılığı yok, hatta gülümsüyor. Küçük bir gülümseme. Ama yine de.

"Benden on yaş büyük, biliyorsun."

Bu sefer ona daha uzun süre bakıyorum. "Öyle mi? *Yaş sadece bir sayıdan* mı ibaret?" Ona saldırmamı hak etmiyor. "Özür dilerim," diye hızlıca ekliyorum, ellerimdeki deri dizginlere bakarken başımı sallıyorum.

Omuz silkiyor. "Bence bazı durumlarda yaşı, sizin için önemli olan kişi olmadan geçirdiğiniz yılların sayısını ölçmenin bir yoludur."

Hay sikeyim. Bu şiirsel.

"Birlikte büyüyebilirsiniz ama kendi başınıza da büyüyebileceğinizi kanıtlamak için kendinize zaman ayırmanız akıllıca olacaktır." O devam ederken ağır ağır yutkunuyorum. "Nadia hakkında bildiğim tek şey, bir şey istediğinde onun peşinden gittiği." Odanın öbür ucuna doğru birkaç adım atıyor, geçerken omzumu sıkıyor. "Eğer onu istiyorsan, senin peşinden geleceği zamana hazır olmalısın. O büyürse, sen de büyürsün. Durgunlaşarak onu hayal kırıklığına uğratma."

Ve sonra o gitti. Beni göğsümün tam ortasında bir ağrıyla bırakarak. Avucumu oraya bastırıyorum, sanki yeterince bastırırsam geçecekmiş gibi.

Öyle değil. Her zaman daha da kötüleşiyor.

Ve yuvarlanıyorum. Doğruca derin bir üzüntü ve kendinden nefret çukuruna. Oradan ayrılıp kendimi bir bardak kehribar rengi sıvının içinde boğma isteği o kadar keskin, o kadar mevcut ki parçalanıyorum.

Süngerini kovaya atıp ahırdan çıkıyorum ve doğruca Neighbor's Pub'a gidiyorum, hala büyük bir burbonla yüz yüze gelip kendimi döndürecek kadar güçlü olup olmadığımı görmek için can atıyorum. Şoför tarafındaki kapıdan çıktım ve iki kez düşünmeden ağır ön kapıları ittim. Lake barın üstündeki tabureye kayıyor ve hiç düşünmeden bir içki siparişi veriyorum.

Barmen içkiyi bana doğru uzatıyor ve parmaklarımın arasına tanıdık bir ağırlık ve kokuyla iniyor. Gözleri oyalanmıyor. Şapkam düşük ve at boku gibi kokuyorum. Belli ki bugünkü personel beni tanımıyor.

Bardağı döndürürken kehribar rengi sıvıyı izliyorum, her bir sıçramanın şurup gibi dış hatları bardağın kenarlarından aşağı damlıyor. Tadını hatırlamak için tadına bakmama bile gerek yok.

Ya da beni götürdüğü o karanlık yere.

Cama bakıyorum, kafamın içinde, kalbimde bir çekişme hissediyorum. Çok tanıdık. Kısır bir döngü. Bir şey bulmak, o şeyin içinde boğulmak, o şeye *ihtiyaç duymak*, kendimi öyle bir yere getiriyorum ki, işlevimi yerine getirmek için o şeye ihtiyacım olduğuna kendimi ikna ediyorum. Sadece bir yudum beni iyileştirebilir, daha iyi hissetmemi sağlayabilir.

Senin panzehirin olamam.

Bunu söylediğinde bana çok az anlam ifade ediyordu, çünkü dağılmamaya çalışmakla meşguldüm. Ama şimdi, bambaşka türden bir ayartmayla karşı karşıyayken, sözlerinin netliği beni neredeyse şaşkına çeviriyor.

Senin sebebin olmak istiyorum.

Bardağı öyle sert itiyorum ki sıvı kenarlardan akıp barın üstünde birikiyor. Birdenbire bu görüntüden iğrendim. Zayıflığımdan. Buraya gelip kendime bunu yapmam ne kadar üzücü.

Telefonumu çıkardım ve aradım. Cevap verdiğinde rahat bir nefes alıyorum. "Hey, baba? Araştırdığın rehabilitasyon programlarının isimleri hâlâ sende mi?"

Bu bok burada ve şimdi bitiyor. Çünkü daha iyi bir sebebim olmamıştı.

OceanofPDF.com

GRIFFIN

OceanofPDF.com

BİR AY SONRA



"HEY ADAM!" Kollarımızı sıkıca kenetlerken Stefan sırtımı sıvazlıyor. Manyak gibi sırtıttığını anlamak için ona bakmama gerek yok. "Seni görmek çok güzel."

Bir kakhaha attım. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Ailem beni almak için Meksika'da geçirecekleri kış tatilini ertelemekten bahsediyordu. Bunu yapamazdım."

"Elbette. Hiç sorun değil. Sadece bir çanta mı?" Şaşkınlıkla etrafıma bakıyor, çünkü bugün ondan bir kamyonet getirmesini istemiştim.

"Oh, evet. İçeri atayım. İçeride yardımınıza ihtiyacım olan başka bir şey var."

Biraz şüpheyile başını sallıyor, ben çantamı arka koltuğa bırakıp ona doğru dönerken gözleri beni hiç bırakmıyor. Bir aydır rehabilitasyundaydım. Beni kabul eden ilk yere kaydoldum ve arkama bakmadım. Düşünmek için çok fazla zamanım olsaydı, tedaviden kaçmak için bir bahane bulup geri çekileceğimi biliyordum.

Yıllarca kaçındıktan sonra, ustalaştım.

Ama artık değil. Artık her şeyle yüzleşiyorum. Saklanma günlerim sona erdi. Toplumdan, geçmişimden ya da gerçeği saklamaktan. Çünkü ondan haftalarca uzak kaldıktan sonra bile, Nadia Dalca'ya hâlâ sıırılsıklam aşığım.

Benden uzaklaştığı için daha da fazla. Ne kadın ama. Lanet olsun, onunla çok gurur duyuyorum.

"Neye gülüyorsun?" Stefan ellerimi ceplerime sokarak ona doğru yürürken soruyor.

"Nadia."

Bana göz kırpmıyor, sanki bunu açıkça söylememi bekleliyormuş gibi. Evet, buraya geldiğimden beri düzenli olarak telefonda konuştuk ve nasıl olduğunu sormayı bırakmadım. Ona karşı hissettiklerimi gizlemedim ve şimdi de gizlemeye niyetim yok.

Benim tamamen farklı bir planım var.

Omzumun üzerinden bir el salladığımda Stefan yanıma geliyor. "Gerçekten iyi gidiyor, biliyorsun."

"Evet?" Sürgülü kapılar bizim için açılıyor ve bir çarşafa sarılmış büyük tahta parçasını almak için içeri giriyoruz. Tahtayı gösteriyorum ve şaşkınlığı yüz hatlarını boyuyor ama başka bir şey sormuyor. Hâlâ arkadaşlığımızın bu yeni aşaması üzerinde çalışıyoruz. Karşılıklı olarak görmezden gelmek yerine bir şeyler hakkında daha fazla konuştuğumuz bir evre.

Bu çok zor. Duygularınız hakkında konuşmak. Bununla gerçek bir aşk/nefret ilişkim var. Bir ay boyunca çalıştıktan sonra bile.

O bir tarafını kaldırıyor, ben de diğer tarafını alıyorum. "Evet. Yani, tabii ki stresli ve biraz bunalmış durumda ama çok sıkı çalışıyor. O kadar odaklanmış ki. Kanada'ya vahşi bir çocuk olarak geldiğini düşünürsek, bunu görmek çığınca. Birkaç kısa yıl ve bom. Kendini gerçekten değiştirdi."

Açık kamyon kasasına yaklaştığımızda küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Yani, tamamen yeni bir insan gibi."

Yutkunuyorum. Umarım *çok* yeni değildir. Beni artık istemeyecek kadar yeni değil. Yıkandığımı ve ağırlaştığımı fark eder ve normal, mutlu bir Ken bebeği ister.

Öyle yapsaydı kararına saygı duyardım. Ama onu asla unutamayacağımdan eminim. Benim için o kadar.

Kimi kandırıyorum ki? Ben olsam o herifi öldürürdüm.

Tahta parçasını kamyonun arkasına doğru kaldırıyoruz ve yerine oturduktan sonra Stefan çenesini ona doğru uzatıyor. "Dinle, fazla meraklı olmamaya çalışıyorum. Ama bu nedir?"

Birden utandım. Sanki bunu hiç kimseye göstermeyecekmişim gibi, oysa başından beri planım buydu. "Bu benim yaptığım bir şey. Bir göz atabilirsin."

Ona sıkı bir gülümseme sunarak kamyonun arkasından atlayıp yolcu koltuğuna doğru ilerliyorum. Dikiz aynasından merakın arkadaşımı ele geçirdiğini görüyorum. Zıplıyor ve çömelip çarşafı soyuyor. Çarşafa bakarken kaşları çatılıyor ve yemin ederim yüzünün renginin solduğunu görüyorum.

Başını kaldırıyor ve aynada bakışlarımla buluşuyor. Onu izlemiyormuşum gibi davranmıyorum. Bu dürüstçe olmazdı. Yeşil gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum ve o da bana başını sallıyor. Sert, kesin ve bir anlamı var.

Ve kamyona geri binip son bir aydır evim dediğim tesisten uzaklaştığında, bu konu hakkında hiç konuşmuyoruz.

Bunun yerine sessizliği "Artık Twitter'da trend değilsin" diyerek bozuyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ne şaka ama. O servet avcısı, ona para vermeyeceğimi anladığı anda, açgözlü kıcını doğruca onu dinleyecek ilk magazin gazetesine sürükledi.

Alay ediyorum. "Orada sosyal medya erişimim olmadığı için üzgün değilim. Bakmak bir seçenek bile değilken görmezden gelmek daha kolay."

"Kesinlikle. İyi haber şu ki, bir kaset olduğunu sanmıyorum. Olsaydı şimdiye kadar yayınlamış olurdu."

Başımı koltuğa yaslıyorum ve bir nefes veriyorum. "Evet. Avukatım da böyle düşünüyor." Açıkçası bu konuda çok çelişkili bir durumdayım. Sızdırılabilecek bir kaset olmadığı için rahatladım ama zehirli bir yalan olan bir sonuçtan kaçmak için yıllarımı harcadığım için öfkeliyim.

Rehabilitasyon hakkında konuşmak için aradığım o gece aileme tüm hikayeyi anlattığımda, soğukkanlı davrandılar. Hazırlıklı olmalarını istedim. Her zamanki gibi acı verici bir şekilde destek oldular ama bunun onları üzmediğini düşünecek kadar aptal değilim.

Sevdiğiniz insanları sizin tarafınızdan alenen utandırılmaya hazırlamak yutulması zor bir haptır.

Neyse ki bu kez işler Griffin'in lehine dönüyor.

"Gördüğüm tek şey Elvis'le olan düğün fotoğrafları," diye devam ediyor Stefan, gözleri yolda. "Ve komik bir şekilde, bunlara verilen genel tepki iki kampta toplandı." Devam etmesi için kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin seksi görüldüğünü düşünenler ve onun, alıntı yapıyorum, *çıkarcı bir kaltak* olduğunu düşünenler."

Biraz utandım. Açıkçası Tonya'dan hoşlanmıyorum ama yine de bunu yapan sarhoş bir aptalım. Bununla birlikte, bu kampanya onun yüzüne patladığı için kızgın değilim.

Kızgın olduğum tek kişi kendimim. Bunu kendime yaptığım için. Ama o bile iyiye gidiyor. Günlük terapi, danışmanlık ve hatta konuşma terapisi ile geçen bir ayın ardından kendimi hiç olmadığım kadar iyi tanıdığımı hissediyorum.

Motive olmuş hissediyorum.

"Sanırım bu yüzden büyük bir mahkeme draması yerine arabuluculuğu kabul etti. Kuyruğu sıkıştırmak."

"Güzel." Stefan'ın parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz kesilir. Bu, kızın onu sandığından daha fazla kızdırdığına dair tek ipucuydu.

Ana otoyoldan Ruby Creek'e geri dönerken, o bozana kadar aramızda dostça bir sessizlik uzanıyor.

"Arkadaki özel kargo kız kardeşim için mi?"

Yutkunuyorum ve sessizce cevap vermeden önce dudaklarımı birbirine doluyorum. "Evet." "Bu yüzden mi o karavana oraya çekmemi istedin?"

"Evet." Kalbim sıkışıyor. Bunun işe yaramasını o kadar çok umuyorum ki. "Senin için bu kadar engembeli bir yol olduğu için üzgünüm."

Boğazımı temizliyorum ve burun deliklerimden hava emerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. "O buna değer."

En iyi arkadaşım sadece gülümsüyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" "Çok acıtıyor," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gülümsemesi büyür. "Güzel."

Tam o sırada yolun sağ tarafında, uzakta bir sera belirdi. Onu işaret ettim. "Şuraya çek, seni lanet mazoşist."

İşaret verirken gülüyor.

Arka cebimdeki listeyi çıkarıp planımın onu geri kazanmaya yetmesi için dua ediyorum.

Ya da en azından onu gülümsetmek. Böylece tüm hayallerinin gerçekleştiğini bilerek hayatımı yaşayabilirim.

NADIA



Kalemimi önümde duran ders kitabına vuruyorum. Ara sınavlar yaklaşıyor. Veterinerlik fakültesindeki ilk dönemimin yarısındayım.

Kendimi başarılı hissediyorum. Meydan okunmuş hissediyorum. Aşırı ezilmiş hissediyorum. *Ne düşünüyordum ki?* Güzel, güvenli bir işim vardı. Harika bir yaşam sürme yolundaydım. Beni seven bir adamım vardı.

Ve *bunun* için her şeyden vazgeçtim.

Stres. Hiç bitmeyen okumalar. Ve kafamın içinde yaşayan ve bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen o sik kafalı sesle geçirdiğim geceler. Şüpheli bir şekilde sik kafalı babama benziyor, bu da onu daha da sert ezmek istememe neden oluyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıyorum. Yemin ederim artık doğru düzgün göremiyorum bile. Çalışırken, *eğer şimdiye kadar bilmiyorsam, muhtemelen hiç bilmeyeceğimi* düşündüğünüz o noktaya gelmek üzereyim.

Manzara değişikliği için binamın lobisindeki küçük kilitli bölmeden aldığım posta yığınını elime alıyorum. Kısa sürede kampüse yakın mobilyalı bir yer bulduğum için şanslıydım. Emerald Lake'e kırk beş dakikada gidip gelebilirdim ama trafik yüzünden günüme neredeyse iki saat ekleyebilirdim - şimdi ders çalışmak zorunda olduğum için memnun olduğum iki saat.

Burada kendimi kitaplarıma gömmek üç anlama geliyor. Birincisi, şehirde Griffin Sinclair'e rastlamıyorum. İki, Griffin Sinclair'i ya da boşanmasını tartışabilecek herhangi bir magazin gazetesi okumuyorum, ki kardeşime göre

popüler bir magazin hikayesi haline geldi - seks kaseti olmasa bile. Ve üçüncüsü, Griffin Sinclair'e'i takıntı haline getirmek için biraz daha az zaman harcıyorum.

O kadının anısı hâlâ kanımı kaynatıyor. Kontrol etmek için çok uğraştığım öfke kıvılcımı göğsümde dans ediyor. *O kaltaktan gerçekten nefret ediyorum.*

Buraya geldiğim sıralarda Stefan arayıp Griffin'in yirmi sekiz günlük bir rehabilitasyon programına kaydolduğunu ve kaseti olmadığından emin olduklarını söyledi. Telefonu kapattığımda ağladım. Onu özlemiştim, sanki bir parçam geride kalmıştı. Ama her şeyden *çok rahatlamıştım.*

Kendisine verdiğinden çok daha fazlasını borçlu. Bunu onun için o kadar çok istedim ki, canım acıdı. Benim zaten bildiğim şeyi onun da bilmesini istedim, o buna değer. O *her şeye* değer.

Zarfları karıştırıyorum.

Bill.

Bill.

Önemsiz posta.

Parmaklarımın arasında tuttuğum pembe bir zarfla duruyorum. Üzerindeki büyük harflerle karalanmış bloklar, kadınsı renkle uyuşmuyor.

Mektuba bakarken kalbim hızla çarpıyor, iade adresi olmasa bile kimden geldiğini şimdiden biliyorum. Titreyen parmağımı katın altından kaydırıp zarfı açarken kâğıda dokunuşunun uğultusunu hissediyorum. Titrek bir nefesle küçük bir kâğıt ve üzerinde geniş yaprakları üzerinde açık pembe çizgiler olan beyaz bir çiçeğin fotoğrafının bulunduğu daha küçük bir zarf çıkarıyorum. Küçük zarfı açıyorum ama içi boş. Eminim içinde bir zamanlar *Bahar Güzeli* olarak etiketlenmiş çiçeğin tohumları vardı.

Kağıdı çeviriyorum, bloklu karalamalar devam ediyor.

Bahar Güzelliği

Alp kır çiçeği. Karlar eridikten hemen sonra ortaya çıkar. İki ila dört hafta içinde çiçek açar. Isı üretmek ve erimek için enerji rezervlerini kullanabilir. son kar. Çok güçlü. Bana seni hatırlatıyor.

Sayfaya bir damla gözyaşı düşüyor ve panikle onu çılgınca siliyorum. Notu bozmak istemedim. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tanıştığımız ilk günden beri bana Kır Çiçeği dediğini biliyorum. Ve bu lakap benim için inanılmaz derecede anlamlı hale geldi.

O gece elimde notla uyuyorum ve Griffin yanımdaymış gibi davranıyorum.

Onu özlüyorum.



Vizelerden bu yana iki hafta geçti. Vizeler kesinlikle çok iyiydi. Yıllardır yanımda taşıdığım kendime olan güvensizliğimin büyük bir kısmını üzerimden attım ve geliyorum.

Koşudan sonra binama girerken alnımdaki teri siliyorum. Yeni hobim. Enerji yakmanın ve kafamı boşaltmanın bir yolu. Koşmaktan her zaman nefret etmişimdir, ama kendimi devam etmeye zorladım ve şimdi bunu dört gözle bekliyorum. Tuhaf bir şey.

Başka bir pembe zarf olup olmadığını kontrol etmek için posta kutuma çevirdiğimde anahtar tıklıyor. Son iki haftadır her gün yaptığım gibi.

Koşum sırasında yeterince buhar yaktım ve kendimi bugün bir tane görmeyeceğime ikna ettim. Bu da onu yuvada görmeyi çok daha güzel kılıyor.

Zarfı açmak için birimime gidene kadar beklemedim bile. Çok heyecanlıyım.

Bu kez ortası bulanık, sıcak pembe bir çiçek görüyorum. Rengi kesinlikle hoşuma gitti. Daha okumadan manyak gibi gülümseyerek notla değiştiriyorum.

Maymun Çiçeği

Ortadaki tüylü kısma stigma deniyor. Görünüşe göre, dişi üreme organı. Bu çiçeklerin özellikle hassas stigmaları var ve

Bunun tozlaşmaya yardımcı olabileceğini düşünüyorlar. Hâlâ çıkardığın o küçük inleme sesini düşünüyorum. Bana seni hatırlatıyor.

Bir kahkaha attım. *Siktiğimin sapığı.* Asansörle yukarı çıkarken ve daireme girerken nota gülümsedim. Duşa kadar gülümsedim. Su tenimi haşlayana kadar gözyaşlarımın akmasına ve giderde yıkanmasına izin vermedim.

Onu özlüyorum.



Finaller yaklaşıyor ve ben çok heyecanlıyım. Bu işte ne kadar iyi olduğumu kanıtlamak için gerçekten heyecanlıyım. Sınıfımın en iyisiyim ve yavaşlamıyorum. Korktuğum ve yalnız hissettiğim bir dönem olarak başlayan şey, hayatımın en iyi zamanlarından birine dönüştü. Öğreniyorum. Beni Adam'dan tanımayan yeni arkadaşlar ediniyorum. Kardeşimi tanımıyorlar. Lisedeki ünümü bilmiyorlar. Griffin'i tanımıyorlar. Ruby Creek'te yaşasaydım ve her gün gidip gelseydim bu deneyim aynı olmazdı. Her gün yanımda biraz daha fazla yük taşıyacaktım.

Ama şimdi sadece Nadia Dalca olacağım. Veterinerlik Doktoru olmak isteyen kız.

Birkaç kez çıkma teklifi aldım ve nazikçe reddettim. Bunu düşünmeme bile gerek yok. Griffin ve ben kendi kendimize verdiğimiz bu arayla kendimize ve birbirimize işkence mi ediyoruz? Kesinlikle öyle. Ama içten içe buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ona beni beklemesini beklemediğimi söyledim, ki bu doğru. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Onu beklememek yanlış geliyor.

İliklerime kadar biliyorum ki henüz işimiz bitmedi.

Özellikle de son sınavımdan eve döndüğümde beni bekleyen başka bir bebek pembesi zarf bulduğumda. Bu kez zarfı evimin mahremiyetinde açmak için daireme koşuyorum. Kendimi yatağıma bırakıyorum ve bu zarfı açmanın gerçekten tadını çıkarıyorum.

Kır çiçeği temalı notlardan kaç tane göndereceğini bilmediğimin farkındayım. Bir gün durabilir. Hayatına devam edebilir. Devam etmeli. Oturup parmaklarını oynatarak beni beklemesini asla beklemem.

Ama içimdeki güvensiz kız umutsuzca onun beni beklemeyi kabul etmesini istiyor.

Zarftan çıkardım. Bu kez uzun yeşil sapların tepesinde dikenli kırmızı ve sarı çiçeklerle karşılaşıyorum.

Boya Fırçası

Sinek kuşları bu alpin kır çiçeklerine bağımlıdır. Göç ederken nektar onları besliyor. Bu çiçekler onları ayakta tutar, hareket etmelerini sağlar. hayatlarında hiç çaba göstermeden ilerlerler. Sadece kendileri olarak. Bu çiçekler sinek kuşlarının hayatta kalma sebebi. Bana seni hatırlatıyor.

Gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. Çünkü mesajı benim için kayıp değil. Onu ayakta tutan şey benim ve bu beni, bana söyleyebileceği her şeyden daha fazla motive ediyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak her şeyi zarfa geri koyuyorum ve diğer notlarıyla birlikte yatağımın başucundaki masaya yerleştiriyorum. Sonra masama gidip kitaplarımı açıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Önümdeki göreve odaklanıyorum, ama yine de ...

Onu özlüyorum.



KARDEŞİM ve Mira Noel'de tropik bir tatile çıktılar. Hawaii'ye. Onlarla gelmem için bana yalvardılar ama Griffin olmadan, küçük aileleriyle birlikte böyle bir tatile çıkma düşüncesi bana katlanabileceğimden çok daha fazla geldi. O tatile çıkmak için bu kadar uzun süre bekledim. Bunu yaptığımda, mükemmel olmasını istiyorum. Tarladaki o gün kadar mükemmel.

Ayrıca, profesörlerimden biri tatillerde şehirdeki prestijli veteriner kliniğinde bir öğrenci yerleştirme teklif etti. Prestijli derken, gece vardiyasında çalışmayı kastediyorum, böylece diğer veterinerler ve teknisyenler tatillerinde izinli olacaklardı. Kimse istemedi -sürpriz, sürpriz- ben hariç.

Çocukluğumdaki Noel anılarım pek sıcak ve bulanık değil, bu yüzden sanırım kutlama için kıcımlı yırtarak çalışacağım. En azından özgeçmişimde iyi görünecek. Ve birinci dönem ile ikinci dönem arasındaki zamanı geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

Noel arifesinde acil veteriner kliniğinde oturuyor, tanımadığım çalışanlarla çevrili bir şekilde başkalarının tüylü aile üyeleriyle ilgileniyorum. Bunu ben yapıyorum ama ailemi ve arkadaşlarımı çok özlüyorum. Atımı özlüyorum. Hafta sonları onu görmek için geri dönüyorum ve Violet ve Billie'den aldığım binicilik derslerini paraya çeviriyorum. Oldukça iyiye gidiyorum.

Geri döndüğümde, kimseyle karşılaşmak istemediğim için şehirden kaçıp kardeşimin çiftliğinde saklanıyorum. Kovboy'u mükemmel bir hale getirmek için saatlerimi harcıyorum.

parlak, ona binebileceğim günün hayalini kuruyorum. Ona masaj yapıyorum. Ona sarılıyorum. Ona en utanç verici sırlarımı anlatıyorum.

Kovboy şu anda burada olsaydı, ona gizlice Griffin'in Noel'de bana ulaşmasını umduğumu söyledim. Griffin'e temiz bir ara verdim, ama bana bir mesaj ya da başka bir şey gönderebileceğini düşündüm. *Bir şeyler.*

Ayrıldığımdan beri bana her zamankinden daha fazla ulaşan Violet'e göre, Griffin Kovboy'u alacak ve yeni yılda eğitimine başlamak üzere evine götürecektir. Griffin onu benim için satın aldığından beri yarış atlarının rehabilitasyonu hakkında çok şey öğrendim ve gelecekte bunu başka atlarla tekrar tekrar yapacağımı görebiliyorum. Hayatta ikinci bir şansa, yeni bir başlangıca ihtiyacı olanlar için.

Akraba ruhlar.

Resepsiyondayım ve duvardaki saatin gece yarısına doğru ilerleyişini izliyorum. Saatin tik tak sesi sessiz klinikte neredeyse hipnotik bir etki yaratıyor. Tüm personel beni Noel'in tam bir bok gösterisi olduğu konusunda uyardı. Ve bu genellikle gecenin bir yarısı, yememeleri gereken bir şey yiyen insanların evcil hayvanlarıyla başlar.

Ben de Noel arifesinin Noel gününe karışmasını izleyerek huzuru içime çekebildiğim kadar çekiyorum. Gece yarısını birkaç dakika geçe ön kapı çalındı ve yorgun görünümlü bir adam içeri girdi.

Soluk pembe bir zarf uzatıyor ve "Nadia Dalca burada mı?" diye soruyor.

Göğsümü gösteriyorum, tam kalbimin kontrolsüzce çarptığı yeri. "Bu benim."

Kısa bir süre gülümsüyor ve zarfı aramızdaki tezgâhın üzerine bırakıyor. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," diyorum, dikkatimi isteyebileceğim en iyi hediyeden çekemiyorum.

Zarfı açtığımda, mızrağa benzer bir şekilde uzun bir sap boyunca büyüyen küçük mavi ve mor neredeyse küresel yapraklar görüyorum. Onları Griffin'in evindeki tarladan hatırlıyorum.

Arctic Lupin

Bu kırmızı çiçekleri Sparteine adı verilen bir nörotoksin üretir. Öğleden sonra, gece ürettiklerinin neredeyse beş katı konsantrasyon üretirler. Bu bir kar ayakkabılı tavşanın otlama düzenine karşı savunma taktiği. Çok zekice. Bana seni hatırlatıyor.

Burada oturmuş, tanışma şerefine nail olduğum en derin düşünceli adamlardan birinin bu notunu tutarken, kendimi hiç de akıllı *hissetmiyorum*. Akıllı kızlar böyle birini arkalarında bırakmazlar.

Ya yanlış seçim yaptıysam? Bu soru aklımdan birden fazla kez geçti.

Zarfı masanın altındaki çantama koyuyorum ve sonra kendimi banyoya kilitleyip bir dakika boyunca gözyaşı dökmeme izin veriyorum. Aslında bir zamanlayıcı kurdum. Sonra derin, derin bir nefes alıyorum ve ön masaya geri dönüp kendimi birkaç hayat kurtarmaya hazırlıyorum.

Çünkü ben zekiyim. Çok çalışmak ve gerekirse bu hayatı kendi başıma sürdürebileceğimi kendime kanıtlamak için burada olduğumu bilecek kadar zekiyim. Bir erkek için tüm umutlarımı ve hayallerimi bir kenara atmayacağım. Eğer bunu yapmazsam her zaman bunu yapıp yapamayacağımı merak edeceğim. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum.

Yine de, gönderdiği her notta ona daha derinden aşık oluyorum. Mesafe. Uzaklık. Değişmeyen anlayış. Bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Onu özlüyorum.



BAHAR TATİLİ ve sınıf arkadaşlarımin büyük bir kısmı tatil için güneye gidiyor. Ama bir tatil köyünde parti yapmak bana göre değil. Uzakta yaşarken öğrendiğim şeylerden biri de bazı ortamların bana ve geçmiş travmalarıma uygun olduğu, bazılarının ise olmadığı. Ağır içkili büyük gürültülü partiler asla benim mutlu yerim olmayacak. İnsanlar kaçınılmaz olarak bana alkol dayatmaya çalışıyor ve onları tekrar tekrar geri çevirmek zorunda kalmak kaçınılmaz olarak garip bir hal alıyor.

Ve sinir bozucu.

Son birkaç aydır katıldığım her parti, benim yaşındaki insanlarla ortak noktalarımın sınırlı olduğunu kanıtladı. Bu yüzden "olgun öğrencilerden" oluşan bir çalışma grubuna katıldım. Ya da espri bu.

Marni, son birkaç yıldır evde kalan üç çocuk annesi bir kadın. Jin halihazırda bir tıp doktoru ancak hasta başı tavrının hayvanlara daha uygun olabileceğini keşfetti. Son derece gerçekçi kişiliği beni gülmekten kırıp geçiriyor. Erin ise on yılı aşkın bir süredir veteriner teknisyeni. Yıllarını odadaki doktor olmak istediğini düşünerek geçirmiş ama boktan kocası tarafından sürekli yapamayacağı söylenmiş. Çok pahalı olduğunu. Çok yaşlı olduğunu.

Onu ekti ve okula geri döndü. Ona şiddetle hayranım. Söylemeye gerek yok, okulda gerçek arkadaşlarım haline gelen herkes bahar tatili için ailelerinin yanına döndü. İşte ben de aynısını yapıyorum. Arabamdan bir bavul çıkardım ve kardeşimin Cascade Acres'deki evinin ön merdivenlerinden yukarı sürüklüyorum.

Stefan ön kapıyı açıyor ve çantamı almak için dışarı fırlıyor. Tam bir centilmen. "Küçük kardeşim." Kolunu omzuma attı. "Seni evde görmek güzel."

Evim. Burayı seviyorum. Ama ev gibi hissettirmiyor. Bu kelimeyi duyduğumda aklıma dağlarda, kayalık bir uçuruma bakan ve kır çiçekleriyle çevrili küçük şirin bir ev geliyor. Ama o yerin ev gibi hissettirmesinin tek nedeni orada yaşayan adam.

Kafamda ve kalbimde kirasız yaşayan kişi. Beni aynı anda hem gülümseten hem de ağlatan kişi. Onun olduğu her yer evim gibi.

"Burada olmak güzel." Başımı omzuna koyuyorum ve gülümsüyorum. "Seni özledim Stef."

"Ah, öylesine söylüyorsun. İkimiz de seni biraz kızdırdığımı biliyoruz. Sanki bugünlerde benden kaçıyormuşsun gibi."

Sen değil, en iyi arkadaşın.

Kıkırdıyorum. "Birazcık. Bu senin cazibenin bir parçası."

Merdivenlere varmadan hemen önce beni nazıkçe itiyor. "Beni seviyorsun." "Bunu biliyorsun," diye cevap veriyorum.

Merdivenlerin başına geldiğimizde, yatak odamın hemen önünde, arkamda duruyor ve neden bana ayak uydurmadığını merak ederek yüzümü ona dönüyorum. "Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi?" Yutkunuyor, biraz gergin görünüyor.

"Biliyorum." Gülümseyip başımı sallıyorum, gözlerim yüzünde bu ani ciddiyetin nereden geldiğine dair bir ipucu arıyor.

"Sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum. Haddimi aşmışım gibi hissediyorum." Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve yüzümün rengi soluyor. "Seni ve Griffin'i gerçekten anlamadan ayrılmaya zorlamışım gibi hissediyorum."

Derin bir nefes çekerken ağzım kurudu. "Neyi anladın?"

Başını yatak odama doğru sallıyor, yüz ifadesi neredeyse kederli. "Mektubunuz var."

Dönüp odaya bakıyorum. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmış. Ve bir yastığın üzerinde soluk pembe bir zarf duruyor.

Bir elim göğsümün üzerine düşüyor ve kardeşime dönüp baktığımda merdivenlerden aşağı inmeden önce göz kırpmıyor.

Bavulumu koridorda unutarak odaya girdim ve zarfı almadan önce yatağın kenarına usulca oturdum.

Noel'den beri bir tane almadım ama nedenini düşünmekten kaçındım. Muhtemelen ona söylediğim gibi hayatına devam ettiğini düşünmekten kaçındım.

Kabuğunu soyup açtığımda, saf sarı papatyalara benzeyen bir şey bana bakıyor.

Ben.

Dağ Arnica'sı

Kesik ve çürükleri iyileştirmek için kullanılır. Bazılarında aşk tılsımı olarak kabul edilir

Kültürler. Bana yaralı bir kalbi ve yaralı bir ruhu zahmetsizce iyileştiren tanıdığım başka bir kır çiçeğini hatırlatıyor - aşk tılsımımı. Benim nedenim. Eğer sizin de biraz Dağ Arnika'sına ihtiyacınız olursa, bunları düştüğüm yerde bulabilirsiniz. Kovboy da burada. Seni bekliyoruz.

Düştüğü tarlada. Gold Rush Çiftliği ile burası arasındaki arazide mi? Beni sevdiğini ilk söylediği yer mi?

Daha yerleşmeden kapıdan çıkıp merdivenleri hızla iniyorum.

Ön kapıdan çıkıp arabama atladığımda kardeşim "Yarın görüşürüz!" diye sesleniyor, küçük kâğıt hâlâ nemli parmaklarımla direksiyon arasına sıkışmış, arka yollarda hızla ilerlerken o mülkün girişinin nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Vadide her şey yeşilleniyor. Penceremin önü baharın tanımını gibi. Parlak yeşiller, açan çiçekler, havada uçuşan polenler. Sonunda beni en yakına götüreceğini düşündüğüm arka yolu bulduğumda, o gün üzerinde bulunduğumuz patikanın bizi terk ettiği noktaya doğru ilerliyorum.

Aracıma park edene kadar Griffin'in bana tüm hayatım boyunca duymak istediğim sözleri söylediği pitoresk vadiye bakıyorum.

Şok içinde elimi ağzıma kapatarak hıçkırıyorum. Çünkü her yer kır çiçekleriyle doluydu. Parlak bahar renklerinden oluşan bir mozaik. Beyaz. Pembe. Kırmızı. Turuncu. Mavi. Sarı.

Notlarında bana gönderdiği her bir çiçek türü.

Tarlaya bakan tepenin üstünde gümüş bir karavan ve oldukça yeni bir ahır var. Küçük ve pitoresk. Mavi ve beyaz. Yeni boyanmış.

Parlak, koyu doru atımı parlak beyaz bir çitin arkasında otlarken
gördüğüme eminim.

Başka bir şey düşünmeden arabamdan çıktım, çitlerden içeri daldım ve
midem ağzımda çiçek tarlasında yürümeye başladım.

Ve kalbim elimde.

OceanofPDF.com

GRIFFIN



Nadia'nın bugün bir ara eve döneceğini biliyorum ama ne zaman döneceğinden emin değilim. İşte bu yüzden içinde yaşadığım karavanın merdivenlerinde oturmuş, eskiden tamamen el değmemiş bir arazi parçası olan yeni asfaltlanmış araba yoluna bakıyorum.

Kısacası, çok stresliyim. Bir sopa fırlatıyorum ve Tripod'un neşeli bir havlamayla onun peşinden koşmasını izliyorum. Ve bekliyorum.

Onun için.

Bugün erken saatlerde Stefan yastığına son zarfı koymam için odasına çıkmama izin verdi ve sonra bana onun bir daha hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermememi söyledi. Son birkaç aydır sadık bir dost oldu. Hayatım, kariyerim ve kız kardeşi yüzünden parçalanışımı izledi.

Varlığımın her zerresiyle kalp hastası olmamı izledi ve tek bir kez bile geri adım atmadı. Beni rehabilitasyonda ziyaret etti. O ay benim için atıma baktı. Ve bana kız kardeşiyle ilgili kesinlikle 'temiz mola' kategorisine girmeyen güncellemeler veriyor.

Onu sevmek için onun onayına *ihtiyacım* yoktu. Ama bizi desteklediğini bilmek kesinlikle iyi hissettiriyor.

Nadia beni terk edeli altı ay oldu. Ve bu aylar hayatımın en acı verici ama aynı zamanda en aydınlatıcı ayları oldu.

Her zaman ihtiyacım olduğunu bildiğim ama dile getirmekten kaçındığım desteği sonunda aldım.

Sonunda bir nedenim vardı.

Tripod sopayı ayaklarımın dibine bırakıyor ve sonra olduğu yerde zıplıyor, dili sallanıyor ve siyah düğme gözleri bir sonraki atışımı beklerken şişiyor. Ama sonra odağı değişiyor ve gıcırtilı bir oyuncak gibi havlayarak yanımdan geçiyor. Sesi takip ettiğimde, bir kez daha bakıyorum. Midem sanki bir rollercoaster'ın en yüksek noktasından düşmüşüm gibi dönüyor.

Geldi.

Kalbim göğsümün kafesinde gümbür gümbür atarken kendimi alüminyum basamaklardan aşağı bırakıyorum. Super Bowl öncesi heyecanı bunun yanında hiç kalır. Son yarım yıldır ona söylemek istediğim tüm kelimeler dilimin ucunda, ama onu içeri aldığımında, her biri dudaklarımda ölüyor.

Sade gri tişört elbisesi ve deri ceketıyla bana doğru yürürken ayağa kalkıp yüzünü ona dönüyorum. Bir şekilde daha yaşlı, daha olgun, daha kendinden emin görünüyor. Daha huzurlu. Hareketlerinde daha önce olmayan bir güvenlik var.

Beni nefessiz bırakıyor.

"Griffin?" Sonunda tepenin zirvesine ulaşıyor ve birkaç metre ötemde duruyor. Bana bakarken sesi titriyor ve ileri atılıp ona dokunmamak için ellerimi kotumun ceplerine sokuyorum. Ona mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde dokunmak için can atıyorum. Saçlarını kulağının arkasına atmak, burnumu onunkinin ucuna değdirmek ve sonra onu çenemin altına sıkıştırmak için. "Notunu alır almaz geldim."

Oraya mükemmel bir şekilde uyuyor. Ve tüm varlığımla onun da hâlâ aynı şekilde hissetmesini umuyorum.

"Merhaba, Kır Çiçeği."

Dudakları birbirine dolanıyor, kirpikleri biraz fazla hızlı kırpışıyor. "İyi görünüyorsun."

Yutkunuyorum ve bakışlarımın onu takdirle incelemesine izin veriyorum. "Kendimi iyi hissediyorum," demeden önce yanaklarına renk verecek şekilde.

Başını sallıyor. "Şimdi boşandınız mı?" "Olabilirdiğin bekârim."

Dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme beliriyor. Bana küçük bir umut tadı veriyor. "Nedir bu?" Gözlerini kır çiçekleri tarlasında gezdirerek arkasını dönerken boğazını temizliyor. Tripod'un ısrarı üzerine geri dönüyor. Heyecandan patlamaya hazır bir şekilde bacaklarını pençeliyor ve sonunda onu sevdiğinde, küçük gözleri zevkle kapanıyor.

Ve bir an için lanet bir köpeği kışkandım.

"Bu ... um. Benimle yürü. Sana göstereyim." Omzumun üzerinden bir el sallayıp arkamı dönüyorum, hem onu görememekten nefret ediyorum hem de bir anlığına ona bakmak zorunda kalmadığım için rahatlamış hissediyorum. Botlarıma bakarken onun beyaz spor ayakkabılarının botlarıma yanına düştüğünü görüyorum.

Burada, tepenin zirvesinde, ahırın ve padokların her iki yanında düz yeşil alanlar uzanıyor. İnşaat yapmak için mükemmel bir yer. Düz ve sel riski yok.

Garaj yolunda yürüyoruz, aramızdaki sessizlik neredeyse sorularla dolup taşıyor. Normalde bu boşluğu sevimli saçmalıklarla doldururdu ama sanırım şu anda nutku tutulmuş olabilir. Kısa bir an için serçe parmağı benimkine takılıyor, sanki kendine engel olamıyor. Ama ona bakmak için döndüğümde parmağını bırakıyor ve çenesini aşağı doğru itiyor.

"Bunların hepsi yeni mi?" diye soruyor sonunda, araba yolunun sonuna yaklaştığımızda.

"Evet. Kısmen terapi sayılır. Ellerimle çalışırken en mutlu ve en sağlıklı olduğumu fark ettim."

En sevdiğim şapkamın siperliğinin altından ona tekrar bakıyorum. Büyükbabamın ilk rodeomda bana aldığı şapka. O zamanlar çok büyüktü ve ölümünden sonra bir daha bulamadım. Sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz bir şeyin sizin için bu kadar önemli hale gelmesi çok tuhaf.

Ana yol boyunca ön kapıya yaklaşıyoruz. "Bu taraftan gelebileceğinizi düşünmüştüm."

Gergin bir gülümsemeyle yüzüme vuruyor, avuçlarını eteğine sürtüyor. "Sadece bir noktayı hatırladım."

Boğazımı temizliyorum, bunu patlatmamaya çalışıyorum. "Tamam." Birkaç adım daha attıktan sonra yüzümü ona dönüyorum ve bana katılması için elimle işaret ediyorum. Bana biraz şaşkınca bakıyor ama dediğimi yapıyor.

"Dediğim gibi. Burası kısmen terapi yeri." Ön kapıdaki tabelaya doğru dönüyor ve eli boğuk bir nefesle ağzının üzerine geliyor.

"Ama çoğunlukla senin için."

Tabelada *Wildflower Yarış Atı Kurtarma* yazıyor.

"Griffin." Tek görebildiğim sırtı, iki eli yanaklarını kavrarken omuzlarının kulaklarının etrafında nasıl sıkıldığı. Burnunu çektiğini duyabiliyorum ama o kadar uzun zaman oldu ki neyin uygun olduğunu bilmiyorum. Ona dokunmamı istiyor mu bilmiyorum.

"Beğendin mi? Rehabilitasyonda yaptım."

"Hoşuma gitti mi?" Yavaşça bana döndü, kesinlikle şaşkın görünüyordu.

"İşaret. Tabelayı kendim yaptım. Sanat terapisi. Oydum. Boyadım. Sana gönderdiğim çiçeklerin tüm renklerini kullanmaya çalıştım."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve hayalet görmüş gibi beti benzi atıyor. *Harika, bundan nefret ediyor.* Anlaşıldı. Romantik bir şeyler yapmaya çalıştım ama beceremedim.

İki kalın direğe monte edilmiş tabelaya doğru adım atıyor. Manikürlü parmakları, tepeye doğru dönüp bakmadan önce oraya çizdiğim çiçeklerin izini sürüyor. "Peki ya ahır?"

Bir elimi sakalımda gezdiriyorum. "Onu da inşa ettim. Beni meşgul ediyor, bu yüzden son zamanlarda yazmadım. Seni rahatsız etmek istemedim." Bana boş boş bakıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Ne renk olmasını istediğinden emin değildim, bu yüzden beyaz seçtim, çünkü taze ve canlı olacağını düşündüm. Ama çok sade görünüyordu. Sana yakışmadı, ben de mavi teneke çatıyı ve süslemeyi ekledim. Değiştirebiliriz."

Saçmalıyorum.

Bana göz kırpıyor, elleri boğazına doğru iniyor. "Değiştirmek mi?"

Dilim dudağımın üzerinden dışarı fırlıyor. Verdiği tepkiler beni geriyor. Nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama orada durup boş boş sözlerimi bana tekrarlaması hesaba kattığım bir şey değildi.

"Evet. Sen ne düşünürsen düşün. Sadece burayı sevmeni istiyorum. Orada bir ev inşa etmek için yer var. Sadece senin fikrin olmadan buna başlamak istemedim. Planım kır çiçeklerine bakmasıydı." Yere tekme atıyorum ve endişeyle ona bakıyorum. "Her şeyi berbat ediyorum, değil mi? Bir sürü varsayımda bulundum. Biliyorum. Eğer beni aşarsan, ben sadece-"

Sesi sözümü kesti. "Griffin. Bu ..." Etrafına bakınıyor, kelimeleri ararken ağzı açılıp kapanıyor. Kollarını iki yana açıyor ve sonunda gözlerimin içine bakarak o güzel viski rengi irislerini net bir şekilde görmemi sağlıyor. "Bu çok fazla."

Sadece kıkırdıyorum. Hiçbir fikri yok. En ufak bir fikri bile yok.

"Bu yeterli değil, Nadia. Beni geri getirmenin karşılığını ödemek için mi? Asla yeterli olmayacak. Lanet hayatımın geri kalanını bu iyiliğin karşılığını ödeyerek geçireceğim ve bunu gülümseyerek yapacağım. Burası ne zaman istersen senin. Benimle birlikte. Bensiz. Koşulsuz şartsız. Senin olmasını istiyorum. Kanatlarını açıp uçtuğunu görmek istiyorum. Tüm hayallerinin gerçekleştiğini görmek için." Duraklıyorum, derin, merkezleyici bir nefes alıyorum ve sonra

planladığım gibi. "Ama şimdi, bana bir şans daha vermen için sana yalvaracağım. Daha önce mi? O yanlış bir başlangıçtı. Ya bu? Bu temiz bir sayfa. Bütün doğrularını istiyorum. Tüm yarınlarını. Hepsini seninle istiyorum."

Hıçkırıyor ve çaresizce başını sallıyor ama ben durmuyorum.

"Hayatımda pek çok hata yaptım. Ama sen onlardan biri değilsin. Sen tanıdığım en mutlu kazasın. Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar. Benim sebebim."

İki hızlı adımla bana çarpıyor, kolları kaburgalarımın dolanıyor ve elleri kot ceketimle boğuşuyor, beni kendisine olabildiğince sıkı çekiyor. Yumuşuyorum, kollarımı ona doluyorum ve sıcaklığının içime sızmasına izin veriyorum.

Altı aydır tuttuğum iç çekişimi serbest bırakıyorum.

Bana sokuluyor, gözyaşlarının nemi gömleğimi ıslatıyor. Hıçkırıyor ve ben de yanağımı başının tepesine bastırarak onu tam da hayalini kurduğum yere yatırıyorum. Hâlâ mis gibi gül kokuyor ve ben onu içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Geri çekilip bana bakıyor, gözleri parlıyor, kalp şeklindeki dudakları titriyor ve sonunda konuşuyor. "Altı ay boyunca sensiz yaşadım. Ve ne öğrendim biliyor musun?"

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, gerçek olduğundan emin olmak için onu tekrar sıkıyorum. "O da ne?"

"Sen olmadan aklıma koyduğum her şeyi yapabilirim." Duraklıyor ve endişeyle dudaklarını yalıyor. "Ama yapmak istemiyorum."

Devam ederken kafası inançsızlıkla sallanıyor. "Seni aşmak mı? Sen aklını mı kaçırdın? Seni *asla* unutamayacağım. Seni her gün özledim Griffin Sinclair. Senin için acı çektim. Bir daha asla gitmeme izin verme. Beni bağla, kilitle, sonsuza kadar tut. Bu hayatı sadece seninle yaşamak istiyorum."

Aramızdaki hava çatırdıyor ve ben tereddüt etmiyorum. Başımı eğip o güzel dudaklara yapışıyorum, bunu yaptığımda çıkardığı o lezzetli, küçük inleme sesinin tadını çıkarıyorum. Duymaya çok ihtiyacım olan kelimeleri yutuyorum.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldanıyorum, ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum, sanki burada olduğuna neredeyse inanamıyormuşum gibi. Bunun gerçek olduğuna.

"Notlarınız devam etmemi sağladı."

"O zaman yazmaya devam edeceğim. Seni mutlu edecekse hayatımın sonuna kadar sana notlar yazacağım."

Islak kirpiklerinin altından bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

Boğazımı temizliyorum. Kendimi kalbimi bir tepside sunmaya hazırlıyorum. "İsteseydin ben de hayatımın sonuna kadar bunu yapardım."

Beni kendine çekiyor ve her zaman yaptığı gibi burnunun ucunu benimkine değdiriyor. "Mavi çatıyı seviyorum Griffin. Burayı seviyorum. Ne kadar çok çalıştığını seviyorum. Kendin ve bizim için bu ev için. Ama her şeyden çok *seni* seviyorum."

Bana daha önce hiç hediye etmediği kelimeleri duyunca dudaklarıma içten bir gülümseme değiyor. Gerçekten hiç umursamadım. O beni sevse de sevmese de hayatımı onu severek geçirirdim. Ama onun bunu söylediğini duymak hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor. Nadia Dalca gibi bir kadının sevgisini kazanmak kolay değil ama o her zorluğa değdi.

Her zaman öyle olacak.

"Ben de seni seviyorum, Kır Çiçeği."

İç çekişi hüzünlü ve tatmin edici. "Güzel, artık beklemeyi bırakabilir miyiz?" Parmaklarını sakalımda gezdiriyor ve ben kararlı bir şekilde başımı salladığımda beni tekrar kendisine doğru yönlendiriyor, elleri boynuma dolanıyor ve saçlarımı çekiştiriyor.

Ve orada duruyoruz, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi umduğum şeyin girişinde birbirimize sarılmış halde. Çünkü daha önce bir kez benden uzaklaşmasına izin vermiştim, ama bu sefer asla gitmesine izin vermeyeceğim.

SONSÖZ - GRIFFIN

OceanofPDF.com

Üç yıl sonra

Tüm zamanların en rahatsız katlanır sandalyesinde oturuyorum. Ama umurumda değil çünkü kız arkadaşımın mezuniyetine en ön sıradan katılacak kadar erken geldim. Bir doktorla çıkmak üzereyim.

Aşırı başarıdan bahsediyoruz.

Ve lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar başarılı olduğum için mutlu olmamıştım.

Emerald Lake'in aşağısına kurdukları geçici sahnenin önündeki sıralar dolmaya başlıyor ve ön sırada kapattığım koltuk sayısı nedeniyle bazı kötü bakışlar alıyorum. Ama umurumda olup olmadığını sorun.

Sonunda, büyük hoparlörlerden müzik çalıyor ve midemde kelebekler dans ediyor. Başardı. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki burnumun direği sızlıyor.

Tekrar bir araya geldiğimizde, sömestrin son iki ayını kampüse yakın bir yerde, kendi dairesinde geçirdi. Hemen benim yanıma taşınmak istedi ama ben onu yılı güçlü bir şekilde bitirmeye ikna ettim. O da öyle yaptı ve sonra hafta sonlarını birlikte geçirdik, ders çalışma aralarında tavşanlar gibi seviştik.

Sonra o yaz, mülkümüz üzerinde çalışmaya başladık. Kulaklarıma hala müzik gibi gelen bir şey. Küçük, basit bir ev tasarladık ve üzerine mavi teneke bir çatı koyduk. Her yaz kır çiçekleriyle dolup taşan vadiye bakan kocaman pencereleri olan bir çiftlik evi.

Bana tarlanın boşa gittiğini söyledi. Ama ben ona o kır çiçeklerinin yapabileceği inanılmaz şeyleri hatırlattım. Bana gözlerini devirdi ama umurumda değil. Onları her gün pencereden görebiliyorum. *Onunla* birlikte onların arasında yürüyebiliyorum ve hayat bundan daha iyi olamaz.

Ben atlarımı eğitiyorum ve çiftliğimizde çalışıyorum, o da okula gidiyor. Ta ki bugüne kadar. Bugün bu sona eriyor ve kendi atlarını araziye geri getirecek. Onları bizim evde rehabilite edecek ve Gold Rush Çiftliği'nde Mira ile birkaç saat çalışacak. Onun bir planı var ve ben burada olduğum ve onun için her şeyin bir araya gelişine tanıklık ettiğim için şanslıyım.

Ama önce benim bir sürprizim var.

"Hey, dostum." Stefan omzuma tokat atıyor ve ben de Mira'ya sarılmak için ayağa kalkıyorum. Gold Rush ekibinin geri kalanı arkalarından süzülüyor. Billie, Vaughn, Violet, Cole, Hank, Trixie. Annemle babam Joan ve Doug bile burada.

kendi kızlarıymış gibi gülümsüyorlar. Onu seven herkes bugün o sahneden geçişini izlemek için burada, yani onun seçtiği ailede.

Grup yerlerini buldukça sohbet ediyor ama ben sahneye bakarken dizlerim zıplıyor. Kalbim sevdiğim kadın için patlamaya hazır. Ve tören başladığında, benim için herkes bir kenara çekiliyor. Tek odağım podyumda, önde ve merkezde. Son isimlere gelindiğinde ve içten içe parlayan bir kız diplomasını almak için mavi elbisesiyle dışarı çıktığında, yüksek sesle, sınırdan uygunsuz bir ıslık çalıyorum.

Nadia'nın gözleri anında benimkileri buluyor ve sanki ikimiz de bugünün ne kadar büyük olduğunu biliyormuşuz gibi bakışıyoruz. Ve o elbiseyi yırtıp attıktan sonra onu kutlamak niyetindeyim.

Sahneden iner inmez Stefan omzumu sıktı. "Git. Git buradan!"

En iyi arkadaşıma muzip bir sırıtiş atıp omzuna bir yumruk indirdikten sonra törenden sıvışıyorum.

Sahnenin arkasına doğru yürüyorum ve gözüm mutlu bir şekilde bir arkadaşına sarıldığı yere takılıyor. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve o anı yaşamasına izin veriyorum, onu uzaktan izliyorum.

Ama her zamanki gibi baktığımı anlıyor ve başını bana doğru çeviriyor. Birkaç dakika içinde, yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle sahne alanından bana doğru koşarken geri kalanı da onu takip ediyor. Yeterince yaklaştığında kendini kollarıma bırakıyor ve ben de onu yerden kaldırıp etrafında döndürüyorum.

"Başardım! Gerçekten başardım." Bana sokulurken nefesini kulağımın kabuğunda hissediyorum, mutluluk dalga dalga yayılıyor.

"Yapacağını hep biliyordum, Kır Çiçeği." Çünkü biliyordum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren olağanüstü olduğunu biliyordum.

Onu yavaşça yere bıraktığımda kulağıma fısıldıyor. "Kot pantolonla mı yoksa taytla mı daha iyi göründüğün konusunda bir oylama yapıldığını biliyor musun?"

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum, bu da onu güldürüyor.

Üst dişleri alt dudağına batıyor ve pembe manikürlü parmağıyla ağzımın dikişini izlemek için uzanıyor, gözleri vücudumu büyük bir takdirle tarıyor. "Bence takım elbise içinde en sikilebilir sen olabilirsin."

Alay ediyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Dr. Dalca."

"Ya da ne?" Kravatımı hafifçe çekiştiriyor ve kaşlarını çatıyor. *Tamam, kızım kutlamaya hazır.*

Ceketimin cebine uzanıp iki uçak bileti çıkarıyorum. "Yoksa seninle Kosta Rika'ya tropik bir tatile gitmek istemem."

Çenesi düştü. "Yapmadın!"

Omuz silkiyorum, bu sürprizden dolayı kendimi çok beğenmiş hissediyorum. Onu şaşırtmak yeni favori zamanlarımdan biri haline geldi. "Yaptım. Yapılacaklar listesindeki son şeydi. Kendimi eksik hissettim. Birkaç saat içinde gidiyoruz."

Bir elini havaya kaldırıyor ve inanmayarak başını sallıyor. "Her şeyden önce, bu bir yapılacaklar listesi."

"Anlambilim." Arkamı dönüp otoparka doğru ilerliyorum. "Devam et, Wildflower. Uçağımızı kaçırmak istemiyorum."

Bana yetişmek için acele ediyor. "İkincisi, listem *sana* eksik mi geldi?"

Dört yıl önce kendime bu listeyi tamamlayacağıma dair söz vermiştim. Zamanı gelmişti. Göz ucuyla ona bakıyorum ve yüzündeki eğlenceyi fark ediyorum. "Evet. Ben de yeni bir şey ekledim."

İki şey.

Homurdanıyor. "Listeme bir şey mi ekledin?"

"Evet. Mile High Club'a katıl."

Ve diz çöküp hayatının geri kalanında Dr. Sinclair olman için yalvaracağım.

"Aslında bu ekleme konusunda iyiyim. Kirli tuvaletler bizim olayımız."

Bir kahkaha atıp eline uzanıyorum ve onun için seçtiğim yüzüğün gideceği yeri ovuyorum. Onu hak ettiği tropik bir tatile götürüyorum ve oradayken onu sonsuza dek kendim yapmayı planlıyorum.

Benim kızım. Benim sebebim. Benim kır çiçeğim. Sonsuza dek.



Gold Rush Ranch serisinin birinci kitabını okudunuz mu? Esprili şakalar, bolca buhar ve tüm hisleri istiyorsanız Billie ve Vaughn'un hikayesine göz atın.

[Yarışlara Doğru'yu okuyun](#)

Eğer biraz daha Griffin ve Nadia için can atıyorsanız size göndereceğim bonus bir bölüm var! E-posta listeme katıldığınızda iki yıl sonra nerede olduklarını görün! Ücretsiz bir romanla birlikte doğrudan gelen kutunuza bonus bir sahne göndereceğim.

[Kaydolmak için buraya tıklayın](#)

Sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? Özel bir bakış için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

KUSURSUZ

OceanofPDF.com

VIOLET'İN P E R S P E K T İ F İ N D E N GELECEK OLANLARA ÖZEL BİR BAKIŞ...

flawless

cover coming soon

ELSIE SILVER

"Vi!"

Billie'nin oturma odasından bana bağırdığını duyabiliyorum. Gülüyorum, çünkü çok sabırsız ve en iyi arkadaşımın bu özelliğini sevmeye başladım. Yine de iyi patlamış mısırı aceleye getiremezsiniz. Tereyağı, Cajun baharatı, tıpkı Chestnut Springs'teki çiftlikte yaptığım gibi dökme demir tavada pişirilmiş.

Bunu doğru yapmalıyım. Bu kızlar gecesi. Baktan patlamış mısır yemeyeceğim.

Artık hepimiz anneyiz. Bu zamana *ihtiyacımız* var ve bunun iyi olmasına ihtiyacımız *var*.

Sadece iyi değil. Harika.

"Violet!" Çocuklardan uzak bir gece ve ben Billie'nin talepkar versiyonunu alıyorum.

Büyüleyici.

"Ne?" Oturma odasına doğru bağıriyorum. O ve Vaughn bu kadar büyük bir ev inşa etmemiş olsalardı bu bir sorun olmazdı. Benim ve Cole'un şirin çiftlik evinde karşımızdakinin duyması için bağırmanıza gerek yok. "Film için patlamış mısırı bitiriyorum!"

Tereyağı tavada yavaşça erimeye başlıyor, dikkatlice kızarması için tam doğru sıcaklıkta.

"Kardeşin haberlere çıktı!" Nadia seslendi.

Başımı onlara doğru çeviriyorum. "Hangisi?" Karşılıklı etkileşimimizden dolayı yüzüm buruşarak bağıriyorum.

"Ateşli olan!" Billie bağıriyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Boğa binicisi, Vi." Mira ipeksi sesini bir şekilde çılgılık atıyormuş gibi yansıtmadan açıklıyor.

Birdenbire tereyağı unutulur. Rhett vahşidir, başı hep beladadır ve sık sık yaralanır. Boğa biniciliği onun tek ve gerçek aşkıdır ama aynı zamanda kendini öldürtmek için de harika bir yoldur.

Bununla birlikte, kendisi için inanılmaz bir yaşam kurdu. Sporun yüzü haline geldi ve sevdiği işi maaş karşılığında yapıyor. Bu arada kaptığı sponsorluklar da ona zarar vermiyor.

Ve rüya da bu, değil mi? En azından gençken onunla hastanede geçirdiğim onca gün işe yaradı.

En kötüsünden korkarak, kalbim küt küt atarak ve avuçlarım aniden nemli bir şekilde oturma odasına koşuyorum.

Ama bunun yerine, gayet sağlıklı olan kardeşimi takip eden ve bir etkinlikten sonra arenadan çıkarken yüzüne mikrofon tutmaya çalışan bir paparazzi görüyorum.

"Rhett, ortalıkta dolaşan video hakkında yorum yapabilir misin? Dilemek istediğin bir özür var mı?"

Kardeşimin dudakları inceliyor ve yüzünü şapkasının siperliğinin arkasına saklamaya çalışıyor. Tek yakaladığım, çenesi patlarken gözlerinde beliren kısa bir endişe parıltısı.

"Yorum yok." Her zamanki şakacı tonu bu gece yok.

"Hadi dostum, bana bir şey ver." İnce yapılı adam uzanıyor ve mikrofonu kardeşimin yanağına doğru bastırıyor. Oldukça agresif bir şekilde ona çarpıyor. "Hayranlarınız bir açıklama istiyor," diyor muhabir.

Ve sonra, benim vahşi çocuk kardeşim adamın suratına yumruk atıyor.

Sert.

Kameranın yere doğru dönmesini izlerken midem bulanıyor. Bağrıışmalar başladığında ekran titriyor.

Dönüp kanepeye baktığımda Billie, Mira ve Nadia kocaman gözlerle bana bakıyorlar.

"Şey ..." Mira yüzünü buruşturarak başlıyor.

"Ateşli ve *müthiş* bir sağ kroşe," diye kıkırdıyor Billie.

Gözlerimi kırıştırdım, az önce gördüğüm şey kafamı karıştırdı. Kardeşim için endişelendim.

Ve ...

"Vi, ne yanıyor?" Nadia çekingen bir tavırla soruyor.

"Kahretsin!" Mutfığa döndüm, tavayı ocaktan almak için aceleyle içeri girdim.

Sonra arka cebimden telefonumu çıkardım ve kardeşimi aradım. "Vi?"

Hemen açtı.

"Rhett. Neler oluyor?"
İnliyor. "Vi. Her şeyi berbat ettim."



Rhett'le tanışmak ister misin? Peki ya Eaton kardeşlerin geri kalanı? Flawless'ta Violet'in memleketine bir yolculuk yapın! Haziran 2022'de geliyor. Bu ateşli düşmandan aşığa romantizmi kaçırmamak için bugün ön sipariş verin.

[Flawless için ön sipariş](#)

[OceanofPDF.com](#)

OKUYUCU NOTU

Griffin'in beyin hasarının "Nörojenik Kekemelik" olarak adlandırılan durumla sonuçlandığını belirtmek isterim. Bu yaygın bir durum değildir ve ortaya çıkış ya da iyileşme şekline göre değişiklik gösterir. İki travmatik beyin hasarının aynı olmadığını ve her insanın bunlarla ilgili deneyiminin farklı olacağını anlıyorum. Bu hikaye sadece bir kurgusal karakterin deneyimini anlatıyor ve umarım hepiniz onu benim kadar sevmişsinizdir.

C.F.'ye konuşma engeliyle yaşamak hakkında benimle sohbet etmeye zaman ayırdığı ve fikir alışverişinde bulunabildiği için özel olarak teşekkür ederim. Geri bildiriminiz çok değerliydi.

OceanofPDF.com

YARIŞLARA DOĞRU

OceanofPDF.com

GÖZ ATIN



Bu.

Burası benim mutlu yerim.

Drama yok. Numara yapmak yok. Sadece ben ve atlar.

Gözün görebildiği kadarıyla insan yok. Tam istediğim gibi.

Atların olduğu her yer her zaman benim sığınağım olmuştur ve bu mülk de bir istisna değildir. *Tertemiz*. Pastoral beyaz çitler, önümde uzanan mükemmel yeşil çimenleri özetliyor. Ve her bir ahşap karenin içinde, güzel ve parlak bir ata ev sahipliği yapıyor.

Hepsi de sevdiğim o rahatlatıcı at çiftliği aromasıyla katmanlanmış.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bir çiftlik ne kadar bakir olursa olsun, açık havada bile bundan kaçamazsınız. Üst düzey, gösterişli tesisinizi tertemiz tutmak için dünyanın parasını harcasanız da, yine de at boku gibi kokacaktır.

Beni her seferinde gülümsetiyor. Atlar-1, insanlar-0.

Bu skorun tadını çıkarıyordum ki arkamdan bir kapı çarptı. Sıçrayıp arkamı dönüyorum, umarım gelen Hank'tir ve beni dünyanın en iyi ayı sarılışı ile sarmalamaya geliyordur. Yolun ortasındaki fıskiye Hank'in tanıdık karesini bekleyerek bakıyorum ama o değil. İnternette bulduğum tüm resimlerden çok daha güzel bir görüntüyle karşılaştım.

Uzun mu?

Kontrol et.

Karanlık mı?

Kontrol et.

Yakışıklı mı? Kontrol et.

Beni öldürmek istiyor gibi mi görünüyor? Ayrıca, bak.

Uzun boylu, kıvrak vücutlu, koyu renk takım elbiseli adam bana doğru ilerlerken dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Bitter çikolata rengi saçları

Üstü başı biraz dağınık, sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi, sinirli yüzünü çerçeveliyor. Önümde durup, altındaki biçimli, çatık dudaklara göre neredeyse fazla erkeksi olan düz burnuna bakarken, jilet gibi keskin elmacık kemiklerinin altında kirli sakallar beliriyor.

İyi ki sinecek biri değilim çünkü en az 1.80 boyundaki bu adam çok heybetli.

Ateşli maun gözlerini üzerime dikti. "O tatlı kıcını dönüp arabana binmen ve gitmen gerekiyor. Şimdi."

Vay canına, ne selamlama ama.

Başımı eğiyorum ve yüzünde bir mizah izi arıyorum. Hiçbir şey bulamayınca bir kahkaha patlatıyorum. Çünkü kim yeni tanıştığı biriyle bu şekilde konuşur ki?

Tamam, aslında daha çok yüksek sesle homurdanmaktı ama homurdanarak gülmek normal insanları güldürür. Değil mi? Hatta kendi kendime biraz kıkırdadım ve "Hey, belki o da katılır!" diye düşündüm. Ama hayır, bu ateş püskürten ejderha değil. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana pahalı ayakkabılarının altındaki kirmişim gibi bakmaya devam ediyor. *Tipik.*

"Güzel ve talimatları takip etmekte yavaş. Son zamanlarda bana tepside sunduğu her kızla aynı seviyede görünüyor. Bu doğal görünüm yeni bir bakış açısı," diyor bir kolunu kısrakmışım gibi aşağı yukarı sallayarak, "bu yüzden ona bunu vereceğim. Beni nefes kesici derecede sıkıcı bir anlaşmalı ilişkiye kilitleme girişiminin başarısız olduğunu anneme rapor ettiğinde bu konudaki övgülerimi ilet. Şişme bir bebekle çıkmayı tercih ederim." Son söylediğinde hafifçe geri çekildim. Şişme bir bebekle çıkmak mı? Oof. Bunu gerçekten söyledi mi? Adam resmen bana bir alley-oop verdi. Burada çok fazla espri yapabilirdim ama kendime profesyonelce davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes alıyorum, çünkü bu iş garipleşmek üzere.

Belli ki o benim kim olduğumu bilmiyor ama ben biraz ev ödevi yaptım ve onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Vaughn Harding.

Hank'i deli gibi özledim. On yıl önce iş aramak için kapısına geldiğimde beni yanına aldı ve bana işten çok daha fazlasını verdi. İş, tavsiye, kalacak bir yer, hatta ihtiyacım olduğunda güzel bir konuşma. Her zaman hayalini kurduğum baba figürüydü. Bu yüzden Kanada'nın batı kıyısında onun yanında çalışacağımı duyduğumda uçağa binmek için yeterince hızlı davranmadım. Çalışma vizem dolduğu için eğitimimi yarıda bırakmak zorunda kaldım.

İrlanda'daki pozisyonum neyse. En azından nereye gittiğimi ve çiftliğin adını biliyordum, böylece biraz araştırma yapabilirdim.

İnternette takip becerilerim o kadar üst düzey ki neredeyse özgeçmişimin beceriler bölümüne madde başı olarak ekleyecektim. Bu becerilerimi iyi bir şekilde kullanırken, bu adamın interneti dolduran iki tür fotoğrafını buldum. Fotoğrafların yarısı Profesyonel Vaughn'a aitti ve ailesinin iş girişimleriyle ilgili olarak şık ve ciddi görünüyordu. Diğerleri ise Parti Vaughn'a aitti, çekici ve gösterişli görünüyordu, genellikle gösterişli bir etkinlikteydi ve kolunda güzel bir kadın vardı.

Bulabildiğim kadarıyla asla aynı kadın değildi. Ve inanın bana, *baktım*.

Hayvani bir hırıltı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Git dedim."

Bu lanet herif gerçek mi? Genel bir kural olarak, beynimden ağzıma giden filtre biraz gevşektir. Çocukluğumdan beri kışkırtıcı biriyim ve birinin sinirlendiği durumları idare etmekte ustayım. Ama bu? Bu yeni bir şey. Muhtemelen bu yüzden burada sessiz ve şaşkın bir şekilde durup aptal gibi bakıyorum?

Durumu yatıştırmak için kibarca bir şey söyleyemeden kollarını açtı ve erimiş gözlerini bana dikerek "Alo? Ne yapıyorsun lan sen?"

Ve sonra... O. Stomps. Onun.

Ayağını. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi.

Göğsümden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor. Kendimi tutmaya bile çalışmıyorum. Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. Dünyada gerçekten güvenilir çok az şey vardır, ama güven fonu bebeklerinin dangalak olması güvenilebileceğiniz bir şeydir.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırarak söze giriyorum: "Tamam, öncelikle şişme bebek tercihin beni çok etkiledi. Bunu şimdilik bir kenara bırakıp bir gün tekrar konuşabilir miyiz?" Dudaklarında bir küçümseme belirdi. Ha. Bu hiç hoşuma gitmedi. "İkincisi, ben yetişkin bir kadını, bana kız deme. Ve üçüncüsü, bu destansı erkek çocuk krizini bitirdiğinde," bana yaptığı gibi elimi vücudunda bir aşağı bir yukarı sallıyorum, "lütfen Hank'e Billie Black'in iş görüşmesi için burada olduğunu söyler misin?"

Sonra da kocaman, sevimsiz bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Savunmasında, takım elbise ceketini düzeltirken ve daha dik dururken gözle görülür bir şekilde solgunlaşıyor.

Bana tekrar ediyor, "Billie Black?" "O benim."

"Ben..." Başını sallar. "Ama sen erkek değil misin?"

"Zekice bir gözlem Bay Harding," diye cevap veriyorum sırtarak.

Bu benim için tanıdık bir bölge. İsmim sık sık insanların kafasını karıştırıyor; bu beni rahatsız etmiyor. Bu bir takma isim ve istesem başka bir isimle de anılabilirim ama insanların ismimle ilgili kafa karışıklığı yaşaması hoşuma gidiyor. Ve bu karşılaşma da bir istisna değil.

"Hey, Billie kız!" diye sesleniyor tanıdık, derin bir ses omzumun üzerinden. "Başardın!"

Hank Brandt. O sesi duymak bile beni gülümsetiyor. Vaughn'un ağzını açık bırakarak, tanıdığım en sıcak, en nazık adamın yüzünü görmek için hemen dönüyorum. Geniş omuzlar, sık kesilmiş kumral saçlar ve kırmızı, derin çizgili bir yüz, on yıllarını güneşin altında çalışarak geçirmiş bir yüz, bana doğru koşuyor.

Onu özledim. Bazen bir ailenin içinde doğarsınız, bazen de onları seçersiniz. Ve onları seçtiğinizde, sizin için doğru kişi olduklarını iliklerinize kadar hissedersiniz. Hank de benim için öyle. Seçtiğim aile.

Neredeyse koşuyordum, Hank bana sarıldı. Ben de onu içime çekiyorum. "Seni son gördüğümde bile daha güzelsin" diyor, omuzlarımdan tutup beni içine çekerek.

Yanaklarım pembeleşiyor ve ona gözlerimi deviriyorum. "Yağcılığı bırak, ihtiyar. Beni zaten buraya getirdin. Şimdi bana etrafı göster."

Hank hem çocukluğumda hem de profesyonel kariyerimde bana destek oldu; bir arkadaş, bir baba figürü ve umarım şimdi de bir işveren.

Orada para çantalarıyla her şeyi mahvetmediğimi varsayıyorum. Endişe midemde çırpınıyor. İşim başımdan aşkın ve bu işi gerçekten istiyorsam o garip girişin üstesinden gelmem gerekecek.

"Cesaretini asla kaybetme evlat," diyor başını sallayarak ve bir kolunu omzuma atıyor.

Hank beni biraz kendine gelmiş gibi görünen Bay Yakışıklı ve Çılgın'a doğru götürüyor.

"Billie, Gold Rush Çiftliği'nin yeni sahibi ve işletmecisi Vaughn Harding ile tanış. Kendisi bu çiftlik ve aile madencilik işi arasında meşgul bir adam, ancak öngörülebilir gelecekte ticari faaliyetlerimizi yönetmek için buralarda olacak." Vaughn şimdi okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Bugünkü görüşmeye katılarak ikinci bir görüş bildirecek. Umarım senin için sorun olmaz."

Yutkunurken boğazımın titrediğini hissediyorum. Bu harika. Sadece harika.

Hank'in kolunun altından çıkarak elimi Vaughn'un güçlü kavrayışına doğru uzatıyorum. Onda herhangi bir utanma belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Yüzü şimdi taş kesilmiş ve kilitlenmiş durumda, birkaç dakika önce tükürdüğü ateşli tutkunun tüm izleri tamamen kaybolmuş.

Doğal olarak, sıkı el sıkışına karşılık verirken ona hızlı bir göz kırparak suları test ediyorum. Tokalaşmak derken, ölümüne kavramaktan bahsediyorum. Ben de onun elini sıkıyorum. Yıllarca güçlü atlara bindiğim için görüldüğümde daha güçlüyüm.

Sanırım parmaklarını sıkıtiğimde nefesinin altından homurdandığını bile duyabilirim. "Ne kadar çok o kadar iyi," diyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Harding."

Elimi aniden bırakırken başını sallıyor ve sonra odağını başımın üzerindeki bir noktaya çeviriyor. "Hazır olduğunda ofisimde olacağım," diyor Hank'e. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce, başı dik, sanki az önce kendini utandırmamış gibi.

Tekrar Hank'e baktığımda, yüzüne yavaş bir Cheshire sırıtışı yayılırken gözlerinde bir pırıltı görüyorum. Bana bakıp başını sallayarak, "Billie, Billie, Billie. O zavallı çocuğa ne yaptın?"

Bunun üzerine başımı arkaya atıp güldüm. Zavallı çocuk mu? Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. O kültürün içinde büyüdüm. Onun gibi zengin ve şımarık adamlar, kibirli haklarından asla vazgeçmezler. Aksine, bunu bir çeşit onur nişanı gibi taşırlar.

Babam bu tür davranışlarda A örneğidir, onu yatılı okuldaki tüm çocuklar ve çevremizdeki erkekler izler. Hepsi birbirinin karbon kopyasıydı. Cilalı, hesaplı ve duygusuz.

Sıkıcı olduğundan
bahsetmiyorum bile. Ve
sahte, sahte, sahte.

Sahte gülümsemeler, sahte arkadaşlıklar, sahte aileler. Ve bu sonuncusu asıl vurucu olan. O gün güzel, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hayatımın etrafımda yıkıldığını hissettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, boktan, yanlış yönlendirilmiş bir insan olmak küçük bir kızın babasını sevmekten vazgeçmesi için yeterli değil. Ama ona olan saygımı kaybetmeme yetiyor. Ve bu yürek burkan bir kombinasyon... Saygı duyamayacağınız birini sevmek.

On yıl sonra, yetişkinliğe adım attığım yıllarda bile, nefesimi kesecek kadar acıtıyor.

Babamın sözü artık bir şey ifade etmiyor olabilir ama benimki hâlâ geçerli. Kendime verdiğim sözü tuttum-ayrıldım ve o yaşam tarzının kapısını bir daha asla karartmadım.

Büyük bir zaferle ayrıldım ve o zamandan beri yeniden yapılanma modundayım. Tek odak noktam kariyerim oldu ve bu fırsat bir sonraki mükemmel adım.

Kaçtığım her şeyin vücut bulmuş hali olan Vaughn'un binaya girişini izlerken, özel dikim takım elbisesinin içindeki fiziğine hayran kalıyorum. İnce bel. İnanılmaz bir popo. On üzerinden on kapardı.

Ama yapmayacağım. Çünkü bu tip adamları bilirim. Etkileşimde bulunmak için tam bir kabus, ilişkiye girmek için tehlikeli. Ama yine de bakması eğlenceli. Sonuçta ben de bir insanım ve bu adam günah kadar ateşli.

Evet, bu manzaranın tadını çıkaracağım ama güvenli bir mesafeden. Çünkü Vaughn gibi adamlar asla düşmeyeceğim bir tuzak.

[Off to the Races'i şimdi okuyun](#)

[OceanofPDF.com](#)

ELSIE SILVER'IN KİTAPLARI



Altına Hücüm Çiftliği Serisi

Serinin tamamını bugün izleyin!

Out of the Gate - E-posta listesine katılın ve ücretsiz alın!

Yarışlara Doğru

Bir Fotoğraf

Finişi

The Front Runner

Yanlış Bir

Başlangıç

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İlk serim. Tamamlandı. Buna neredeyse inanamıyorum! Yaklaşık bir yıl önce ilk kitabımı yayınlamaya karar verdim ve o tek tıklamanın beni nereye götürdüğüne inanamıyorum.

Yazmanın hayatımı değiştirdiğini içtenlikle söyleyebilirim. Pek çok açıdan. Arkadaşlıklar, bağımsızlık, başarma duygusu - burada olduğum ve bunun benim hayatım olduğu için çok mutluyum. Çimdikle beni!

Eğer yolculuğumu takip ettiyseniz, teşekkür ederim. Tüm kalbimle teşekkür ederim. Ve eğer kitaplarımda yeniyseniz, hoş geldiniz! Hepinizi burada görmek çok güzel.

Tabii ki, kitaplar inanılmaz bir yardımcı kadro olmadan olmaz. İşte başlıyorum.

Bir kitabı yayınlamakla ilgili her şeyi son ana bıraktığımda bana gülen kocama. Beni iyi tanıyorsun ve bunun için beni seviyorsun. En çok ihtiyacım olduğunda beni destekliyorsun ve bunun için seni seviyorum. Teşekkür ederim.

Altına Hücum Çiftliği'nin sona ermesine kızan ve başlığı mavi olduğu için en çok Off to the Races'i seven oğluma. Tüm fikirlerin için seni seviyorum. Beni her gün güldürüyorsun.

Editörüm Paula'ya. Sen bir hediyesin. Ciddiyim. Beni asla bırakma. Bırakacağım.

Ağla.

Krista Callaghan, SEN BENİ SAĞLAM TUTUYORSUN. Gerçekten kaybolurdum sensiz. Lütfen beni de asla bırakma.

Kapakla ilgili sorularıyla ilgilenen Casey'e. Bu kapak için ölünür. Kendini aşmışsın. Sakalını da eklemiş! Griffin

o fotoğrafta sakalı yoktu ve asla bilemezdim. İnanılmaz yetenekli.

Brandi ve Shannon, nazik sözleriniz ve tüm eksik virgülleri bulduğunuz için teşekkür ederim. Sizin kartal gözleriniz olmasaydı bu bir karmaşa olurdu.

Beta okuyucularım Lena, Amy, Amber ve Kylie, taslağımı büyük bir sevgi ve sabırla okuduğunuz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz

Çok değerli.

ARC ve sokak ekibi üyelerim, tüm desteğiniz beni kesinlikle çok etkiledi! Hepinizi tanıdığım ve desteğinizi aldığım için çok şanslıyım.

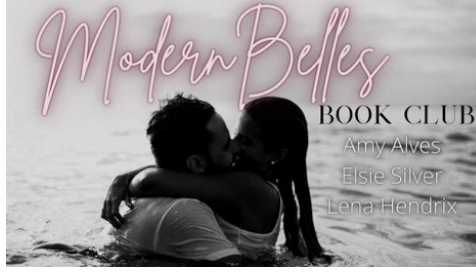
Melanie Harlow, tanıtım yardımcım ve destekçim. Sonsuz desteğiniz ve düşünceli geri bildiriminiz için teşekkür ederim.

Social Butterfly'dan Sarah, bilgeliğini paylaştığın ve bana bu kadar çok yön verdiğin için ve ayrıca o susuzluk çeken TikTok videolarında düet yapma cesaretini gösterdiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmayı seviyorum.

Son olarak, Altın Kızlar'a teşekkür ederim. Çünkü bu kitapları yazarken öğrendiğim bir şey varsa o da iyi bir kız çetesinin ne kadar harika olduğudur. İkinizle birlikte evde takılmayı seviyorum. Xoxo.

OceanofPDF.com

MODERN BİR DİLBER MISINIZ?



Gelin Facebook'taki buharlı romantizm kitap kulübümde takılın! Erken duyurular, özel hediyeler ve genel kitap erkek arkadaşı sohbeti burada gerçekleşiyor.

[Modern bir Belle olun!](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA



Elsie Silver, iyi bir kitap erkek arkadaşını ve onları dize getiren güçlü kadın kahramanları seven, şımarık, seksi, küçük kasaba romantizminin Kanadalı bir yazarıdır. Vancouver, British Columbia'nın hemen dışında kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte yaşıyor ve muhtemelen okuması gerekenden çok daha öncesinden beri doymak bilmez bir şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı ve yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi ve çocuklarıyla -özellikle de açık havada- vakit geçirmeyi seviyor. Elsie ayrıca, yazdıklarının çoğunun gerçekleştiği saat beşteki sessiz sabahlarının büyük bir hayranı haline geldi. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahvesini yudumlayabilir ve okuyucularıyla paylaşmak için romantik hikayelerle dolu kurgusal bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com



OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.